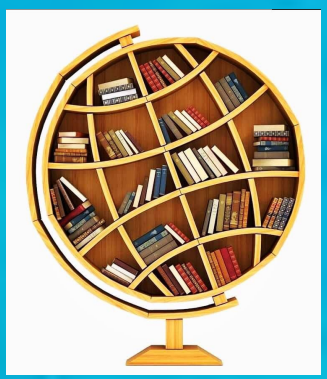

Bir
Kavanoz
Aşk
KATE
CANTERBARY

USA Today Çoksatan yazarı Kate Canterbary, ateşli ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu, zekice kurgulanmış tempolu çağdaş romanlar yazıyor. Kate, kocası ve kızıyla birlikte New England sahilinde yaşamaktadır.

Bir Kavanoz Aşk

KATE CANTERBARY

Bir Kavanoz Aşk

Kate Canterbary

Özgün Adı: In a Jam
Çeviren: Melike Çetiner

Editör: Sude İlter
Redaksiyon: Dila Öz
Düzelti: Öznur İlter
Son Okuma: İrem Küçük, Yasemin Ak
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Ağustos 2023
ISBN: 978-625-6943-58-2
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap
© Copyright 2022 by Kate Canterbary

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kesim Ajans aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

Bir Kavanoz Aşk

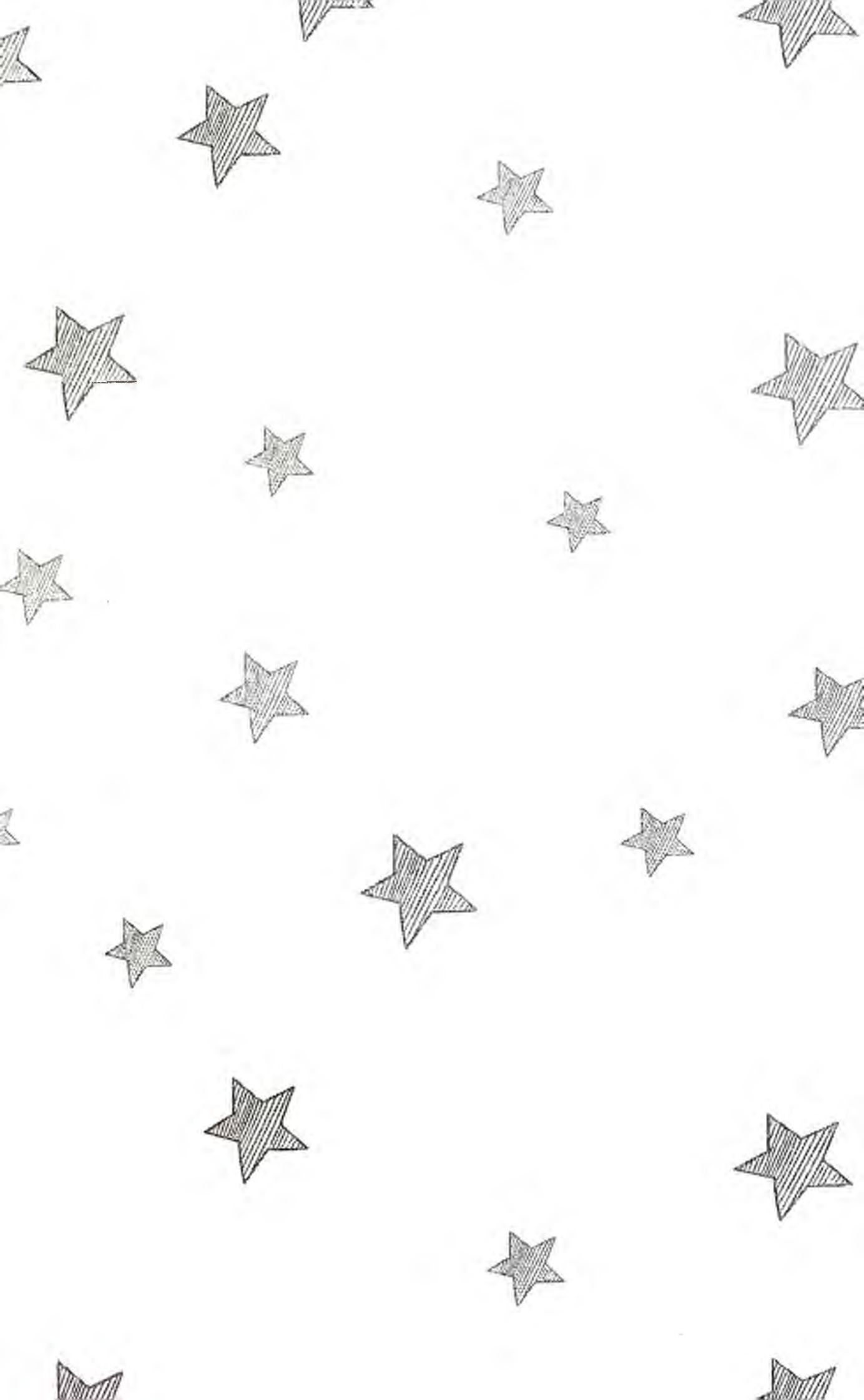
Çeviren: Melike Çetiner

REN

Köfteler için.

Yazarın Notu:

İlgisiz ebeveynler, ebeveynin ölümünden kısaca, ebeveynin kronik hastalığından kısaca, hapis cezasından, geçici olarak koruyucu aile bakım sisteminden, akran zorbalığından (ayrıntılı olmamak üzere), kilo sebebiyle kısa süreli zorbalıktan ve nöroçeşitli bir çocukla yaşamaktan bahsedilmektedir.

Önsöz

Shay

Bugünün hedefi:
Öğrenciler ne zaman bir balta kullanmaları gerektiğini bilecekler.

Aradığında gelinliğimi giymiştim. Elbise, duvak, ayakkabılar ve karnımı daha düz göstermesi için endüstriyel güçte tasarlanmış bir korsenin içindeydim. Gelinlik harikaydı. Ağır ve kabarıktı. Temmuz ayında planlanan bir düğün için kullanışsız olsa da mükemmel görünüyordu. Her şey mükemmeldi.

"Bu iş yürümeyecek Shay," dedi.

Ne demek istediğini biliyordum, henüz adımı söylemeden ne demek istediğini anlamıştım. Yemek tezgâhından, koridoru çevreleyen kızılcık ağaçlarından ya da orkestradan bahsetmiyordu. Beni şaşırtmadı. Şaşırmalı veya şok olmalıydım; ama bu duyguların olması gereken yerler kırılgan bir boşlukla doluydu ve bu boşluk bana kıkırdayarak bakıyordu. Bu kıkırdama, daha önce bunun olacağını anlamam gerektiğini söylüyordu.

Dört nedime dehşet içinde haykırırken tek yapabildiğim, duvağı kafamdan söküp otel süitinin pelüş halısına fırlatmak oldu. Duvağın bir anlamı vardı, onlar da bunu biliyordu. Tören öncesinde çekilecek fotoğraflar için dışarı çıkmadan birkaç dakika evvel, saçımın bir telinin yerinde olmaması alacağım bir risk değildi.

Eski nişanlıma, "Tamam," dediğimde fotoğrafçı kamerasını indirdi.

Tamam, görünüşe göre bu, yüz yüze bir konuşmayı gerektirmiyor.

Fotoğrafçı geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Tamam, üç saat içinde evlenmiyoruz.

Baş nedimem Jaime, elini uzatmış ve gözlerini kocaman açmış bir şekilde bana doğru ilerledi.

Tamam, bir buçuk yıllık planlama yerle bir oldu.

Nedimelerim Emme ve Grace birbirlerine, "Ne oluyor be?" der gibi baktılar.

Tamam, doğru yaptığımı düşündüğüm her şey boşa gitti.

Audrey lacivert nedime elbisesinin eteğini düzelterek saç ve makyaj artistlerini kapıya doğru yönlendirdi.

Tamam. Tamam. Tamam. Tamam.

"Beni... beni duydun mu?" diye sordu. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Keşke böyle bir şeyin benim başıma gelmediğini söyleyebilseydim. Daha önce hiç mihrapta – ya da mihraba en yakın olduğum anda – terk edildiğimi değil de başka bir yerlerde terk edildiğimi.

Sesimin titremesinden nefret ederek, "Bitiriyorsun," dedim.

Beni bu şekilde mahvedip karşısında parçalara ayrılmamı dinleyemezdi.

Elbisemin boğucu korsesini çekiştirdim. Eğer bu şeyi üzerimden çıkarmazsam kusacaktım. "Açıklamayı konuklara sen mi yapacaksın?"

Hemen cevap vermedi ve o sessizliğin içinde uyarıya çok benzeyen bir tik tak sesi duydum. "Bunu yapacak kişi ben olamam," dedi. "Çünkü orada olmayacağım."

Eski nişanlım, beni beş dakika içinde terk edene ve ortaya attığı pisliği temizlemeyi reddedene kadar her şeyin bir anda de-

ğişmesinin ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordum. Onu yıllarca sevmiş olmama rağmen düğün günümüzü mahvetmişti ve bu, beni şaşırtmamıştı bile. Bir zamanlar ona karşı hissettiğim sevginin kırıntısına bile şu anda erişemiyordum. Bir zamanlar onun için düşündüğüm tüm iyi ve nazik şeyler acıya dönüştü. Bir anda değersizleşti. Onu ne kadar sevmiş olursam olayım; artık onu hor görebileceğimi, ona kızabileceğimi ve ondan nefret edebileceğimi keşfettiğimde bunu yapmak düşündüğümden daha kolay olmuştu.

Şaşırmıştım.

"Ne demek burada olmayacaksın?" Buketimle mükemmel bir uyum içinde olan fuşya rengi topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek sordum. "Ailene bir açıklama yapmanın mantıklı olacağını düşünmüyor musun?"

Boğazını temizledi. "Burada olmayacaklar, zaten biliyorlar. Onlara dün gece söyledim." Bir boğaz temizleme daha. Bir uyarı daha. "Prova yemeğinden sonra."

Şaşkınlığa benzer bir ses çıkardım, gülmekle inlemek arasında bir şeydi. Artık kusacağımdan emindim ama tuvalete koşmadan önce – üç yıldır ilk kez – bu adama tam olarak ne düşündüğümü söyleyecektim. Artık yalan olmayacaktı. Artık iyi bir yüz ifadesinin arkasına saklanmak yoktu.

"Dün gece... mi? Hayır. Canı cehenneme! Senin de canın cehenneme. Dün gece ailene bahsedip de bana söylemek için neden sekiz saat beklediğini anlayamıyorum. Bugün evlenmen gereken kişiye. Ayrıca hayır, umurumda değil, bir açıklama beklemiyorum. Artık bir önemi kalmadı. Aramızdaki her şey bitti." Tatmin edici bir yırtılma sesi odayı doldurana dek korseme asıldım. Arkadaşlarım yanıma gelmiş, etrafımı sarmışlardı. Üzerimdeki o muhteşem, kırık beyaz, rüyalarımın gelinliği – peşinde koştuğum, uğruna kendimi aç bıraktığım – ayaklarımın altında toplanana ka-

dar düğümleri çözüyor, fermuarı açıyor, kancayı yerinden çıkarıyorlardı. "Benimle bir daha asla konuşma. *Asla.*"

Telefonumu duvara fırlatıp milyonlarca parçaya bölünmesini umsam da nişan alma konusunda iyi değildim ve telefon yatağın üzerine düştü. Karanlık ekran, bembeyaz kumaş parçalarının arasından bana bakıyordu.

Jamie, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Başımı salladım. En yakın arkadaşlarımızın ve aile üyelerimizin olduğu üç yüz kişilik ekip bir saat içinde burada olacaktı. Eski nişanlımın çoktan haber verdiği kişiler hariç. Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

"Anneni buraya çağırmamı ister misin?" Emme sordu.

Jaime ve ben aynı anda, "Hayır," dedik. Anneme hayrandım ama kimse *anaçlık* ya da *rahatlık* kelimelerini onu tanımlamak için kullanmazdı.

"Dev bir kâse likör ve bir balta ister misin?" diye sordu Grace.

"Dev bir kâse likköre ve buradan hızlıca çıkmaya ne dersin?" Bu defa konuşan Audrey'di. "Onun gibi bir şey," diye fısıldadım.

"Seni anlıyoruz," dedi Emme.

Ardından hıçkıra hıçkıra ağladım, yüksek sesle, histerik ve paramparça bir hâlde.

Arkadaşlarım etrafımı çevreledi, biri üzerime bir bornoz sardı.

Bir başkası elime bir şişe tutuşturup, "İç," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. Biri saçımdan tokaları çıkartma işini yaparken yaparken diğeri de elbiseyi yerden kaldırıp gözden uzaklaştırıyordu. Kontrol edilemeyen gözyaşı sağanağından pek bir şey göremiyordum.

"Defolup gidebilir." Bu Emme'ydi.

"Onu asla hak etmedi," dedi Audrey.

"Karşıma çıkmasa iyi eder." Grace, her zaman vahşi olandı.

"Sen onu nasıl parçalara ayıracağını planlarken ben de aşağıya inip her şeyi halledeceğim. Annen ve üvey babanla da konuşacağım."

Jaime'nin mahvoluşumu idare etmekle ilgili özenle ifade edilmiş duyurusundaki bir şey, eski nişanlımın bu öğleden sonra söylediği her şeyden daha sert bir şekilde içimi parçaladı. Şişeyi ağzıma götürürken başımı geriye doğru attım. Votkanın boğazımı yakmasını, çenemden aşağı akmasını ya da rujumu dağıtmasını umursamadım.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Artık mükemmel olmak zorunda değildim ve bu bana garip bir ayrılık hediyesiymiş gibi hissettirdi. İstemediğim ve beklemediğim bir hediye. Bense mükemmelliğe düşkündüm. Böyle görünmeyi sevmiştim ve mükemmeli kurallarına göre oynamıştım. Her şeyi doğru yapmıştım.

Şimdiyse hiçbirinin önemi yoktu.

Bölüm Bir

Shay

Öğrenciler; avukatlarla, inek kamyonlarıyla ve korsanlarla savaşabilecekler.

"BİR BELGE İÇİN İMZA ATMAN GEREKİYOR."

Günün sarhoşluğu ve üç günlük pijamalarımla Jamie'ye kanepesindeki kozamdan göz kırptım. Mihrapta terk edildikten iki hafta sonra, zamanın çoğunda biraz sarhoş olsam da sürekli ağlamıyordum ve bu da bir gelişme gibi görünüyordu.

Ağlamıyor oluşum susuzluk yüzünden de olabilirdi, emin değildim. "Ne için?" diye sordum.

Uzun, ipeksi kahverengi saçlarını toplayarak at kuyruğu yaptı. "Bilmiyorum bebeğim. Senin yerine imza atmayı denedim ama adam kimlik istedi."

Kendimi kanepeden kaldırmam bir dakika sürdü. Kapıya uzanan yol benim için oldukça yorucuydu. Jaime'nin diğer üç kadınla paylaştığı depoya dönüştürülmüş çatı katı dairesinin dışına, düğün günümde her şey darmadağın olduğundan beri sadece birkaç kez çıkabilmiştim.

Evden çıkabilecek kadar kendimi toparladığım ilk anda, düğünde mükemmel görünmesi için yaklaşık iki yıl boyunca uzattığım saçlarımın on santimini kestirip doğal sarışınlığımı pembe altın rengine dönüştürmüştüm.

Omuz hizasında kesilmiş pembe saçları istememin özel bir nedeni yoktu. Bunu açıklayamazdım. Bildiğim tek şey, artık aynada eski hâlimi görmek istemediğimdi.

Beni dövme yaptırmaya iten sebep de buydu. Saçımı değiştirmekten çok daha kalıcıydı. Bunun yanı sıra dövme yaptırmayı yıllardır istiyordum ve şimdi, bu felaketten önce olduğum kişinin bugünkü ben olmadığına dair görünür bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardı.

Daha sonra, eski ilişkimi hatırlatan her şeyi sattım. Her türden elbiseyi. Nişan fotoğrafı için giydiğim elbiselerimi, nişan partisi elbiselerimi, gelin partisi elbiselerimi, bekarlığa veda elbiselerimi. Parti sonrası ve ertesi günkü brunch kıyafetlerimi, balayı için aldıklarımı. O muhteşem eflatun ayakkabılarımı ve duvağımı. Eski nişanlımlayken giydiğim her şeyi. Özenle topladığım tüm düğün eşyalarını hatta iki yıllık gelinlik dergilerini bile.

Bir de o lanet gelinliği. Görünüşe göre, ona büyük ölçüde zarar verememiştim. Sadece yan dikişte bir yırtık vardı, o da terzinin halledemeyeceği bir şey değildi. O tasarımcı, benim gibi büyük beden kızlar için çok fazla tasarım yapmadığından onu benden almak adına sıraya giren düzinelerce gelin vardı.

Ondan sonra geriye pek bir şey kalmadı. Anaokulu öğretmenliği yaparken giydiğim kıyafetler. Soluk siyahın çeşitli tonlarında bir yoga pantolonu koleksiyonu. Sevdiğim ama eski nişanlımın nefret ettiği tuhaf küpelerle dolu bir ayakkabı kutusu.

Böylece, yeni saçlarım ve taze dövmemle; eski nişanlım ona düğün hediyesi olarak planladığım ve parasını ödediğim balayının tadını çıkarırken, ben de en yakın arkadaşımın kanepesinde eski pijamalarımla anlamsız televizyon programlarını izlerken içki içiyordum. Kurallara uygun bir şekilde yaşamanın ödülü buydu.

Bu ve kapıda imzalamak zorunda olduğum her ne haltsa. Omuzlarıma bir battaniye örtmüş, göğsümü sıkıca sarmış bir hâl-

de dairenin içinde ayaklarımı sürüyerek ilerliyordum çünkü bu kolsuz bluza güvenemezdim. Tek bir yanlış hareketimde göğüslerim dışarı fırlayabilirdi.

Kimliğimi uzatıp mektubu imzalarken Jaime duvara yaslandı. "Nedir bu?" diye sordum kuryeye.

"Bunu bilmek benim görevim değil," dedi. "Benim işim sadece evrakları teslim etmek ve sen bunu yapmamı kolaylaştırmıyorsun."

"Çok mu gizemli?" diye sordu Jaime koridorda ilerlerken.

Zarfı elimde evirip çevirdim. "Her neyse, umurumda olduğunu sanmıyorum," dedikten sonra kanepeye geri döndüm. Zarfı Jaime'ye fırlattım. "Bana sadece ne yazdığını söyle."

Bakışlarımı televizyona çevirdim. Kırmızı şarap, buz ve diyet koladan oluşan gerçekten iğrenç bir karışımın son yudumunu sesli bir şekilde içerken battaniye belimde toplanmıştı. Bu iğrençti. Şaraba karşı işlenmiş bir suçtu. Gelgelelim lezzetliydi.

Jaime zarfı yırttı ve ben de – ilk kez değil – beni yargılamıyor olmasını takdir ettim. Bazı insanlar böyle şeylere tahammül edemezdi. Dövme tasarımlarını tartışmazlar ya da ilk saç tutamları salonun zeminine düştüğünde tezahürat yapmazlardı. Jaime yargılamadı, kucakladı ve bu onun en iyi özelliklerinden sadece biriydi.

Sayfaları çevirirken, "Üvey büyükannen hakkında," dedi. "Hani şu ölen."

Bardağımdaki buzu salladım. Büyükanne Lollie birkaç ay önce ölmüştü, Florida'daki bir huzurevinde yatağında sessiz ve mutluydu, son zamanlarını "güzel bir zaman" olarak tanımlamakta ısrar etmişti. Doksan yedi yaşındaydı ama bu onu salsa gecelerinde coşmaktan asla alıkoymamıştı. Lise yıllarımda işlerin benim için karışık olduğu bir dönemde onunla yaşamıştım, onu çok seviyordum.

Gerçek ailem olarak gördüğüm aile üyelerinden biriydi. Büyükanne Lollie'nin düğünümde olmamasının başıma gelebilecek en kötü şey olduğuna tüm kalbimle inanmıştım.

Bu kaderle dalga geçmek için harika bir yoldu.

Jaime sayfaları karıştırırken, "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı. "Sana bir çiftlik bırakmış gibi görünüyor. *Rhode Island'da.*"

Bakışlarım duvar boyunca dizilmiş çamaşır sepetlerine, çöp torbalarına ve birbirine uymayan kutulara takıldı. Bu gelişigüzel dağınıklığın içinde olmak, harika ve çılgın arkadaşlarımın eski nişanlımla paylaştığım Boston Back Bay'deki lüks apartman dairesine gidip bana ait olduğuna inandıkları her şeyi alarak buraya getirdiklerini, yüksek sesle ve gururla ilan ediyordu.

Bu eşyalara boş bir zeytinyağı şişesi ve daha önce hiç görmediğim bir süpürge de dahildi.

Onlar bir insanın sahip olmayı dileyebileceği iyi arkadaşlardı. Bana Boston'da bir ailem varmış gibi hissettiriyorlardı. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını, iyi olup olmadığımı sorup duruyorlardı. Dürüst olmak gerekirse iyi değildim. İdare eder hâlde bile değildim.

Ama bunu onlara söylemedim.

Jaime'ye döndüm. "Ne?"

Başını sallayarak kapağı işaret etti. "Üvey büyükannenin avukatını aramamız gerekiyor çünkü ben bu işlerden anlamıyorum. Burada gerçekten önemli görünen bir sürü tarih ve şart var."

Mutfağa gidip buzlu ve sodalı bir kadeh şarap daha aldım. Karışımın şaraba hakaret etmek anlamına geldiğini biliyordum. "Bu hiç mantıklı değil. Muhtemelen bir yanlışlık var. Lollie çiftliğini bana bırakmış olamaz. Orası yüzlerce yıldır ailesine aitti ve üvey babamın ilk evliliğinden dört torunu var. Onlara ya da üvey babama bırakırdı. Veya başka birisine."

Jaime belgeyi işaret etti. "Avukatı aramalıyız."

"Telefonum yok," dedim. "Onu benden almıştın. Hatırladın mı?"

Bir süre önce telefonu elimden zorla almıştı. O ve diğer arkadaşlarım, ilişkimizi bitirmeyi düğün günümüzün mümkün olan

son saniyesine kadar beklediği için eski nişanlıma bağırmak istediğim anlarda ya da ne olduğunu açıklamasını, neyin yanlış gittiğini, neyi yanlış yaptığımı söylemesini istediğim anlarda beni zapt ettiler. Neden beni aptal yerine koymayı seçtiğini.

Açıklama yapmasının bir işe yaramayacağını biliyor olsam da sarhoş, üzgün ve hissiz olmaktan yorulduğum anlar oluyordu. Böylesine umursamaz bir şekilde haksızlığa uğramanın verdiği öfkeyi hissetmek istediğim zamanlar. Bu öfkenin beni tüketmesini istedim. Ağlayamayacak, uyuşukluğu bile hissedemeyene dek yorgun düşecek kadar tüketmesini istedim.

Bu öfke, hissedebildiğim en gerçek şeydi ama o zamanlarda bile hayal kırıklığından biraz daha fazlasıydı. Düğünü son santimine kadar planlamıştım ve sonra birdenbire yok olmuştu. Sanki hiçbiri var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Düğünün temsil ettiği her şey – benim için ifade ettiği her şey – hiç var olmamış gibiydi.

"Benimkini kullanacağız," dedi kot şortunun arka cebinden telefonunu çıkarırken.

Kadehimi kaldırdım. "Sana söylüyorum, burada bir yanlış anlaşılma var. Çiftliği bana bırakmış olamaz."

"Ya bıraktıysa?" Jaime bana sabırsız bir bakış attıktan sonra kağıttaki numarayı çevirdi. Kanepeye tekrar yerleştim, hattın diğer ucundaki kişiye durumumuzu açıklarken onu dinliyordum. Bir süre sonra telefonu bana uzattı. "Şimdi bizi avukata bağlıyorlar."

Hat çaldığında telefonu hoparlöre aldım. "Merhaba, ben Frank Silber."

"Evet, merhaba. Ben Shay Zucconi," diye cevap verdim.

"Bayan Zucconi! Bir aydır size ulaşmaya çalışıyorduk," dedi, sözlerinin arasında bir kahkaha çınlıyordu.

Zarfın arkasını çevirdim. Elindeki adresin, eski nişanlımın yanına taşınmadan önce yaşadığım daireye ait olduğunu açıklamama gerek yoktu. "Evet, yeni taşındım."

"Şimdi ulaştığımıza göre," dedi hâlâ o neşeli kahkahasıyla. "Size mirasın şartlarından bahsedeyim."

Jaime'nin kaşlarını kaldırmasına aldırmadan, "O konuya gelirsek, doğru kişiye ulaştığınızı sanmıyorum. Lollie'nin oğlu ya da torunlarına ulaşmak istemiş olabilir misiniz? Gerçekten mirastan benim payıma düşen bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Üvey büyükannen ne istediği konusunda oldukça netti," dedi. "Vefatından yaklaşık üç ay önce vasiyetini benimle birlikte gözden geçirdi. İstediği şey buydu."

"Tamam ama..." Başka ne söyleyeceğimi bilemedim ve Frank sessizliğimi bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Üvey büyükannenizin mirasına göre, Friendship, Rhode Island'daki 81 Old Windmill Hill Road adresinde bulunan çiftlik binalarının ve tarımsal kültürel arazinin tek alıcısı Shaylene Marie Zucconi. Genellikle Twin Tulip olarak anılıyor ve Thomas Twins Çiftliği olarak da biliniyor."

"Bu çılgınlık," dedim. "Çiftliği neden bana bıraktığını anlamıyorum."

"Lollie adına konuşamam ama birkaç kez, sizin çiftlikle ne yapmanız gerektiğini bildiğinizi söylediğini hatırlıyorum," dedi Frank.

Uyku şortuma ve atletime baktım. "Frank, ben kendimle bile ne yapacağımı bilmiyorum. Bir dönüm araziye sahip olmak benim için çok büyük bir sorumluluk gibi görünüyor."

Ona tamamen dürüst davranmıyormuşum gibi derin bir kahkahayla karşılık verdikten sonra devam etti. "Bahsetmem gereken iki önemli şart var: Bunlardan biri, yılın en az yüzde ellisinde mülkte yaşamanız gerektiği ve-"

"Ama ben Boston'da çalışıyorum," diye araya girdim. "Rhode Island'dan işe gidip gelemem."

"Eğer vakıf tarafından belirlenen iki şartı da yerine getirmeye istekli ya da muktedir değilseniz mülk Friendship kasabasına devredilecek."

Lollie neden benim için böyle bir şey yapsın ki?

Jaime ile göz göze geldim ve başımı yavaşça salladım. Ellerini kaldırarak omuz silkti. "O hâlde, büyük ihtimalle Amerikan yerlilerine istediğiniz zaman geri iade edebilirsiniz."

Frank kasabanın çiftliği almasından bahsederken telefonun sesini kıstım. "Bunu yaklaşık kırk yıl önce yaptı. Bir ton toprağı geri verdi." Frank asistanına bağırırken duraksadım. "Bu ailesini ne kadar kızdırmış olsa da umursamadı."

"Bu kadını sevdim," dedi Jaime.

"Ve ikinci şart," diyerek devam etti Frank. "Bu Lollie için oldukça önemliydi. Ailesi 1700'lerin başından beri bu topraklarda yaşamış ve çalışmış. O da bu ailenin varlığını sürdürmesini istemiş. Duruma bağlı olarak, yılın sonunda mülkün tamamen sizin olması için o yıl içinde evliliğinizi veya aile içi birlikteliğinizi kanıtlayan bir belge sunmanız gerekiyor."

"Öyleyse," diye başlarken, utanç verici Sangria'mdan bir yudum almak için duraksadım. "Rhode Island'a taşınmam, bir çiftlikte yaşamam *ve* evlenmem mi gerekiyor? Ayrıca bunu yapabilecek tek kişi benim, öyle mi? Üvey kardeşlerim ya da başka biri yapamaz mı?"

Frank telefonun diğer ucunda kağıtları karıştırıyor gibiydi. "Lollie'nin seçimiydi. Ancak isterseniz mülkü kasabaya devredebilirsiniz. Bu, çiftliği tek bir ailenin işlettiği üç yüz yıllık bir geleneği sonra erdirecektir. Her geleneğin sonsuza kadar devam etmesinin amaçlanmadığını anlıyorum. Eminim Lollie de bunun farkındadır."

"Ben onun gerçek ailesi bile değildim." Sunduğum mazeret ağzımdan acınası bir şekilde çıkmıştı. Öyle de hissediyordum. Büyükanne Lollie bana üveymiş gibi hissettirmiyordu, olabil-

diğince gerçekti. Annemle ya da üvey babamla hiç yakın olmamıştım. Çocuklarıyla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama hepsi benden on veya on beş yaş büyüktü ve hayatlarını farklı yerlerde sürdürüyorlardı. "O benim *üvey* büyükannemdi."

"Dediğim gibi, Lollie çiftlik için en iyisini sizin bileceğinizi düşünüyordu." Frank genzinden yüksek ve çirkin bir ses çıkardı. "Eğer doğru anladıysam, Lollie'nin diğer torunları aile topraklarını ziyaret etmeye bile pek ilgi göstermediler."

"Onlarla tekrar iletişime geçebiliriz, değil mi? Belki fikirlerini değiştirmişlerdir."

Frank güldü. "Korkarım miras konuları bu şekilde işlemiyor Bayan Zucconi."

"Pekâlâ. Evlenmeyeceğime ve Rhode Island'a taşınmayacağıma göre, sanırım bu mirası kabul edemem," derken söylediklerim canımı yakmıştı. Büyükannem Lollie'nin Florida'ya taşınıp, çiftliği lale yetiştirmek üzere genç bir çifte kiralamasından kısa bir süre öncesine dek çiftliğe gitmemiştim. Buna rağmen, orası zihnimde her zaman gidebileceğim bir yer olarak varlığını sürdürüyordu.

Şimdiye kadar.

"Kararınızı bugün vermeyin," dedi Frank. "Gelecek yıl sizin olacak. Kendinize biraz zaman tanıyın. Mülkü belediyeye gereğinden erken devretmeye gerek yok. Bir yıl kadar bekleyin. Bu arada gün içinde asistanıma anahtarları ve evrakları size ulaştırmasını söyleyeceğim."

Frank'e Jaime'nin adresini verdikten sonra görüşmeyi sonlandırdım. Bakışlarım duvarı kaplayan kutu ve sepetlere takıldı. Sahip olduğum her şey bu kutuların içindeydi. Bir zamanlar kendime bavulla yaşamayı bırakacağıma dair söz vermiştim. Hayatım artık bir yerlere taşınmakla geçmeyecekti. Yarı yolda kalmayacaktım. Artık bu şekilde yaşamayacaktım.

Gelgelim, işte buradayım. Şu anda otuz iki yaşındaydım ve bir sonraki adımın ne olacağına dair hiçbir fikrim yokken kendimi tekrar bir başka geçiş döneminin içerisinde bulmuştum.

Ancak bundan sonra ne olacağına karar verecek kişi bendim. Hayatım başkasının etrafında dönmek zorunda değildi. Artık değildi.

Ne istersem yapabilirdim.

Jaime bana baktı. "Nasılız?"

Omuz silktim. "İyiyiz."

"Bu kadar mı? Evleniyor muyuz?" Jaime sordu.

Başımı salladım. "Bunu sana yapmam."

"Ama ben *senin için* yaparım," diye cevapladı.

"Evlenmiyoruz. Eğer evlilik hakkında düşünürsem üzerime yıldırım düşebilir. Ayrıca sen de evlilik hakkında birkaç saniyeden fazla konuşursan muhtemelen tüm güvenilirliğini kaybedersin. Tek eşlilik ve yasal olarak bağlayıcı birliktelikler konusundaki duruşunu herkes biliyor."

"Açık bir evlilik olabilir," dedi.

Doğruyu söylemek gerekirse Jaime'den daha iyisini bulamazdım. "Bana karşı çok iyisin. Bunu teklif edebilecek kadar da naziksin ama çiftçilik hakkında bildiğim her şey ancak bu bardağa sığabilir." İçkimi kaldırıp gösterdim. "Bilmiyorum. Tüm bunlar oldukça saçma. Yapamam. Ayrıca o kasabada yaşamaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Buna rağmen o çiftlikte mutluydum ve bu şey gibi değil. Hmm."

Karton kutuları saydım. O kadar çok değildi. Düzgün bir şekilde yerleştirirsem her şeyi arabama sığdırabilir ve buradan gidebilirdim. Bunu istersem hemen şimdi yapabilirdim. Anahtarları beklememe gerek yoktu. Lollie'nin yedekleri nereye sakladığını biliyordum.

İstersem gidebileceğim gerçeği bir yana, gitmeliymişim gibi hissediyordum. Büyükanne Lollie'nin çiftliği bana ev gibi hissettiren tek yerdi ve onu kaybetmeden önce çok az zamanım vardı. Hâlâ bana aitken oraya gitmeliydim.

"Ne düşünüyoruz?" diye sordu Jaime. "Bu bakışı biliyorum. Birkaç yıl önce, okulun başlamasına iki gün kala elmalar ve balkabakları ünitesini tamamen elden geçirmeye karar verdiğinde de aynı şekilde bakmıştın. Bu senin çılgın planlar yapmadan önceki bakışın."

Bakışlarımı kutulardan ayırarak Jaime'ye gülümsedim. Benim anaokulu sınıfımın bitişiğindeki birinci sınıfın öğretmeniydi.

"Çılgın planlar yok," diye cevap verdim. "Ama sana iyi haberlerim var."

"Neymiş o?"

"Kanependen temelli olarak taşınıyorum."

"Peki nereye gidiyorsun bebeğim?"

Bardağımın içindekini bitirdim. "Yarın Rhode Island'a taşınıyorum."

Sırtını koltuğun minderine yasladı. "Buraya kadardı, değil mi?"

"Ne?"

"Artık bu senin *kötü kadın* döneminin başlangıcı olacak," dedi. "Hiçbir şeyi sikine takmayıp 'umurumda olup olmadığını' sor dediğin, tüm hayatını çöpe atıp sırf canın istediği için her şeye yeniden başlayacağın o dönem."

Kısa bir süre bunu düşündüm. Doğruydu, hiçbir şeyi umursamıyordum. Eğer utanç verici Sangria'm ve gün ortası pijamalarım bunun bir göstergesiyse, *umurumda değildi*. Yapmam gereken tek şey hayatımdan geriye kalanları çöpe atmaktı. Bu fikir çok uzun bir sürenin ardından aldığım ilk derin nefes gibi rahatlatıcıydı. "Evet. Belki de."

"Sana destek olmak istiyorum," dedi Jaime arka koltuğuma bir kutu daha sıkıştırırken. "Ayrıca depresif ve sonuçları yıkıcı olan bir durumun içine balıklama dalmadığından da emin olmak istiyorum."

"Kabul edilebilir miktarda depresifim," dedim cipin içinden. Frank'le konuştuktan iki gün sonra sadece temel ihtiyaçlarımı karşılayacak eşyalarımı belirlemiş, okulumdan izin almış ve uzun zamandır ilk kez gerçekten yaşadığımı hissetmiştim. "Her şey göz önüne alındığında bu uygun bir miktar."

"Peki ya yıkıcı sonuçları olan? Okuldan bir yıl izin alarak beni kim bilir kiminle öğretmenlik yapmam için yalnız bırakman bir miktar yıkıcı sonuçları olan bir durum."

Onunla göz göze gelmek için cipin penceresinden dışarı doğru eğildim. "Bunun için özür dilerim," dedim. "Bu süreçte seni zor duruma sokmak istememiştim. Ben sadece-" Bir süre caddeye baktım.

"Sadece her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacın var," dedi. "Anlıyorum; ama Friendship hakkında ne biliyoruz ki? Sadece adı bile şüpheli. Ayrıca küçük bir kasaba olması, onun yaşamak için iyi bir yer olduğu anlamına gelmez."

"Narragansett Körfezi'nde küçük, sakin bir kasaba. Tam ortasından bir koy geçiyor," dedim ellerimi kullanarak. "Koyun bir tarafında eski aile çiftlikleri, diğer tarafındaysa tamamı geçen yüzyılda inşa edilmiş evler ve okullarla dolu ağaçlık bir banliyö var. Pek bir şey olduğu söylenemez."

Ellerini kalçalarına yerleştirerek, "Bana şunun cevabını ver," dedi. "Orada ayılar olacak mı?"

"Ne? Hayır. En azından olduğunu düşünmüyorum. Ayı falan yok. Lise yıllarında orada yaşarken ayılar hakkında bir şey duymamıştım." Yan taraftaki yürüyüş yoluna baktım. *Lanet olsun.* Şimdi de ayıları merak ediyordum.

"Peki çiftlikte ne yapacaksın?" Jaime sorularına devam etti. "Seni altı yıldır tanıyorum ve bu süre boyunca bir kez bile bana laleler hakkında bir şey bildiğine ya da onların nasıl yetişmesi gerektiğini bildiğine dair bir izlenim vermedin."

Güldüm. "Bilmiyorum. Lalelerle ya da araziyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yerel bir okulda başka biri yerine öğretmenlik yapacağım ve... bilmiyorum." Son iki yıldır eski nişanlımla ona ait olan bir apartman dairesinde yaşamanın iyi tarafı, bir birikimimin olmasıydı. Şu anda biraz pervasız davranabilirdim. Cüzdanımın bozuk para gözüne sıkıştırdığım nişan yüzüğü, gerekirse biraz daha pervasız davranabileceğimi vaat ediyordu. "Gidince bir çaresine bakacağım."

Tek planım bir planımın olmamasıydı ve bu, hızımı azaltmayacaktı. Hayatımın geri kalanı gibi bu da anlamsızdı. Artık savaşmaya çalışmayı bırakabilirdim.

Bana son çamaşır sepetini de uzattı; içinde çarşaflar, demirden bir Hollanda fırını, üç kutu Cheez-Its* ve birbirine karışmış şarj kabloları vardı. "Senden düzenli bir şekilde rapor bekliyorum. Ara sıra atılan mesajlardan bahsetmiyorum. Beni görüntülü arayacaksın, anladın mı? Kendimi Friendship Polis Departmanı'na tanıttıktan sonra sağ olup olmadığını kontrol etmeleri için seni ziyaret etmelerini istemek zorunda bırakma beni."

"Arayacağım," dedim. "Yıllardır konuşmadan birkaç günden fazla geçirmedik. Bunun şimdi değişeceğini mi sanıyorsun?"

Kollarını cipime doğru uzattı. "Genelde yapmadığın pek çok şeyi yapmaya başladın. Sadece temel kurallar konusunda açık

* Bir çeşit peynirli kraker. -ç.n.

olmak istiyorum. Ayrıca yolda bir kutu Cheez-Its yeme. Miden ağrır ve sonra da berbat bir ruh hâline bürünürsün."

"Tamam anne," diye takıldım.

"Dalga geçiyorsun ama ben tamamen ciddiyim," diye cevap verdi. "Cheez-Its yemeyi abarttığında nasıl olduğunu biliyorum."

"Oraya vardığımda seni ararım." Öne çıkıp onu kucakladım. "Bana annelik yaptığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sadece bir telefon uzağındayım. Beni çağırdığın an orada olacağım."

"Araban yok James. Ayrıca araba da kullanamıyorsun."

"Ben Audrey'nin getirmesini sağlardım," dedi. "Hatta Grace'in. Hız sınırı umurunda değil. Mesele şu, iki saatten az bir süre içerisinde güneydesin ve bana ihtiyacın olduğu her an orada olacağım. Ya da herhangi birimiz. Ya da *hepimiz*."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Sen oraya yerleşir yerleşmez ve ben de herkesi bir araya getirir getirmez, hafta sonu ziyaretine geleceğiz," dedi. "Tabii o zamana kadar taşrada yaşamaktan sıkılıp kanepeme dönmeye karar vermezsen."

Ona kanepesine geri dönmeyeceğimi söylemek istesem de bunun doğru olduğuna henüz ikna olmamıştım. Tek bildiğim, oraya varıp Friendship'le ilgili nefret ettiğim her şeyi hatırlayacağım ve hemen geri döneceğimdi.

Gelgelelim, onu sonsuza dek kaybetmeden önce üvey büyükannemin aile çiftliğinde geçirebileceğim bir yılım vardı. Büyükannem Lollie'nin bu beklenmedik hediyesinden vazgeçmek zorunda kalmadan önce zamanın tadını olabildiğince çıkarmak istiyordum.

Friendship'e vardığımda henüz buradan nefret etmiyordum ama büyükanne Lollie'nin garaj yoluna park etmiş dört inek kamyonuyla ilgili büyük bir sorunum vardı.

Ciddiydim. İneğe benzer bir şekilde boyanmış kamyonlar. Siyah beyaz benekler ve farların etrafında kalın kirpikler vardı. Sürücü tarafındaki kapılarda *Buttercup, Clarabelle, Rosieroo* ve *Gingerlou* yazan küçük isim amblemleri yer alıyordu. Üstelik eve girişimi de engelliyorlardı. Eski Viktorya döneminden kalma evi ya da evin önünden dolanan geniş, zarif verandasını zar zor görebiliyordum. İkiz kuleler – buralarda her şey çift olduğu için – kamyonların tepesinden bulutsuz gökyüzüne uzanıyordu ve bu da etrafa oldukça rahatsız edici bir sirk havası yayıyordu.

Thomas Evi baştan aşağı tuhaftı; zencefilli çörek tarzındaki dış cephesi yeşilin tonlarına boyanmış, pembe ve mor renklerle süslenmişti. Kalp şeklinde bir kır çiçeği bahçesi rüzgârdan dolayı sallanıyordu. Ayçiçeği sarısı ahırın arkasında zarif bir bahçe bulacağımı biliyordum. Hafızam beni yanıltmıyorsa ahırın yan tarafına doğru uzanan, biberiye ve anasonla kaplı kaldırım taşından bir yol vardı. Bir yaz günü oturup kitap okumak için kalın, alçak dalları olan bir çift devasa kayın ağacının diğer tarafındaysa eski bir ferforje karyola iskeletini tamamen sarmış ve gerçek bir gül yatağı oluşturmuş bir gül fidanı vardı. Kıvrımlı şeritler boyunca dikilmiş dönümlerce lale vardı. Buradaki her şey, özellikle tuhaftı.

İnek kamyonları bu tuhaflığın ve acayipliğin bir parçası değildi.

En yakındaki kamyonu daha iyi görebilmek için camımı indirdim. "Bu da neyin nesi?" diye mırıldandım.

Kamyonun yan tarafına açık mavi-gri, eski tarz bir yazıyla Little Star Farms yazılmıştı ve kelimelerin üzerinde elle çizildiği belli olan dört yıldız vardı.

Bölgede bu isimde bir çiftlik hatırlamıyordum ama hatırlasam

bile kamyonları neden buraya park etmişti? İlk ve tek açıklamam pek merhametli değildi. Bu çiftliğin, Lollie'nin arazisini hurdalık olarak kullandığını düşündüm.

Telefonumu elime alarak *Little Star Farm*'ı aradım. Buranın bir telefon numarası olmalıydı ve onlara inek kamyonlarını başka meralara taşımaları gerektiğini söyleyecektim.

Adresi bulduğumda başparmağım telefon numarasının üzerinde geziniyordu. Old Windmill Hill yolundaydı, caddenin hemen yukarısında kalıyordu.

"Daha da iyi," dedim çakıllı şeritten yola doğru geri geri giderken. "Bu ineklerin arkasında kimin olduğunu bizzat bulacağım."

Buradaki her çiftliği ve aileyi hatırlamıyordum ama Lollie'nin komşularını hatırlıyordum, onlar da mandıra çiftçileri değildi. Bu insanların meyve bahçeleri vardı. Elma, çilek ve bunun gibi şeyler. Burada yaşadığım süre boyunca Lollie'ye çiftlikte yardım etmiştim, çoğunlukla nisan ve mayıs aylarında 'kendin-topla' tarlalarının en ucundaki kasada çalışıyordum. Buna rağmen bir meyve bahçesinin mandıra arazisine dönüşüp dönüşemeyeceğini söyleyecek kadar çiftçilik bilgim yoktu. Bu işin nasıl yürüyeceğini pek kestiremiyordum ama kim bilebilirdi ki?

Old Windmill Hill'den şimdi Little Star Farm olarak bilinen araziye doğru hızla ilerledim. İnsanlık tarihindeki herkesin yapacağı gibi bu yanlışı düzeltmeye kararlıydım.

Bir tarafında dört yüz yıllık yel değirmeninin bulunduğu Old Windmill Hill'in zirvesine ulaştığımda, Little Star Farm'ı işaret eden büyük bir tabelanın bulunduğu yoldan aşağıya doğru döndüm. Altında *Taze Pişmiş Ekmek, Yerel Yaban Mersini, Ev Yapımı Reçel* ve *Yaban Çiçeği Balı* yazan bir dizi küçük tabela asılıydı.

Burası işçilerle dolup taşıyordu. Çakıllı yolun her iki yanında kamyonlar sıralanmıştı, uzakta birkaç sera ve büyük bir müştemilat vardı. Uzun kapıları ardına kadar açılmıştı. Eski çiftlik evi

hâlâ hatırladığım yerdeydi ama artık farklıydı, kapladığı alan biraz daha genişletilmiş ve vitrin hâline getirilmişti.

Özensiz bir şekilde park ettim. Arabanın yarısı çakılda, yarısı da seralara giden çimenlik kısımda kalmıştı ama park alanı tıka basa dolu olduğu için elimden gelen buydu. Dükkâna girmek için sıra olduğunu fark etmek hayal kırıklığımı daha da artırdı. Topluma ekmek ve reçel sağlama işi, bu insanların inek kamyonlarını istedikleri yere bırakabilecekleri kadar önemli değildi. Hem bu kadar insan nereden gelmişti ki?

Mağazanın içinde biriyle konuşmak için sırada beklemek yerine seralara doğru yöneldim. Makineler ve arazi araçlarıyla dolu bir ek binanın ve ardından tamamen samanla dolu başka bir binanın önünden geçtim. İşçilerin dikkatini çekmeye çalışsam da onlar forkliftle malzeme boşaltmakla, büyük bir çit parçasını taşımakla ya da birbirlerine emir verip laf sokmakla meşguldüler. Hiç fark edilmemiş gibiydim.

Daha önce kararlı hissediyorsam da artık öfkeliydim ve bu öfke tuhaftı. Bu çok *tuhaf* bir duyguydu. Orada durup öğleden sonra güneşinin altında kavruldukça ve işçilerin birbirlerine seslenişlerini yarım yamalak dinledikçe tamamen hissizleşmediğim gerçeği daha da net bir hâl aldı. Buraya gelme planını yaptığım andan beri kendimi yaşıyormuş gibi hissediyordum. Bu uyanış, uzun bir utanç komasından çıkmak gibiydi.

Bu farkındalık, dikkatimi yolda yürüyen adamı ve yanında tepinen küçük kızı fark etmekten uzaklaştırdı. Dikkatim o kadar çok dağıldı ki kızın gözündeki göz bandını ve hevesle salladığı plastik kılıcı gözden kaçırdım.

"Ahoy! Ho!" sesini duyana dek, düşüncelerimden sıyrılıp korsan kızı ve onun küçük elini tutan uzun sakallı, heybetli adamı fark edemedim. Omzunda pembe bir sırt çantası ve parmaklarından sarkan yumuşak bir beslenme çantası vardı. Little Star Farms

amblemli şapkasıyla koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu ve o anda herkesin yaptığı gibi beni görmezden gelip gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Yo ho ho," diye seslendi kız, göz bandını alnına kaydırarak. Göz bandını kendisine yardımcı olması için takmamıştı, tamamen dekoratifti.

Adam, kız kılıcını bana doğrultana kadar beni fark etmemiş gibi görünse de beslenme çantası yere düştüğünde bana bakarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Çantanın düştüğü yerden etrafa bir toz bulutu yükselmişti.

"Buradayım," diye başladım, yeni keşfettiğim öfkeyle. "Çünkü bu çiftliğe ait kamyonlar *benim* çiftliğimin girişini kapatıyor ve onları oradan uzaklaştıracak birini bulmaya çalışıyorum. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde."

"İşte kavga başlıyor," diye bağırdı kız.

Ona cesaretlendirici bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra başımı salladım çünkü çocuklar sadece onaylanmak isterlerdi ve o da bu korsanlık işine bir ton enerji harcıyordu. Dikkatimi tekrar yanındaki adama çevirdim. "Burada kimin yetkili olduğunu biliyor musunuz?"

"Yetkilinin kim olduğunu biliyor muyum?" diye yavaşça tekrarladı, sanki rolü yapan benmişim gibi. "Evet, sanırım biliyorum."

Kollarımı iki yana açtım. "Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Başını hafifçe salladı ve yere düşen beslenme çantasını almak için eğildi. Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce çantayı kıza uzattı. "Tam da burada," dedi. "Beni buldun."

Bölüm İki

Noah

Öğrenciler her şeyi bastırabilecekler.

Lanet olası Shay Zucconi.

Benim kasabamda, benim çiftliğimdeydi.

Ve beni hatırlamamıştı.

Aslında her şey düşünüldüğünde bu tuhaf sayılmazdı.

"Zıbın mı giyiyorsun?" diye sordu Gennie korsan aksanıyla. Shay'ın etrafında dönerek kıyafetlerini inceledi. "Zıbına benziyor. Bununla tuvalete nasıl gidiyorsun?"

Shay, Gennie'ye hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu beni şaşırtmıştı. Daha önce, hiçbir düşüncesini kendine saklamayan altı yaşındaki çocuğa ilgi göstereceğini tahmin etmemiştim. Belki de ona bir şeyler söyleyecek ve sonra da görmezden gelecekti. Ne de olsa Shay Zucconi tüm bunlar için fazla iyiydi. Hepimiz için.

"Buna tulum deniyor," dedi Shay. Sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibiydi. "Senin bahsettiğin şey bebekler için olan. Onlara zıbın deniyor ve tuvalet konusunda daha kolay oldukları söylenebilir. Bu şeyler-" yarım bir dönüş yaparak sırtındaki fermuarı işaret etti. "Biraz kâbus gibi." Gennie'ye elini uzattı. "Ben Shay. Senin adın ne?"

Birden utanarak arkama saklandı. Parmaklarını tişörtümün içinde hissettiğimde, "Gennie," diye fısıldadı.

Shay ona el salladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Gennie."

Milyonlarca farklı nedenden ötürü ondan gerçekten nefret etmek istiyordum ama en önemlisi, bunca yıl sonra buraya gelmiş olması ve beni hatırlamamış olmasıydı. Kimsenin Gennie'ye kaba davranmasını ya da onu küçümsemesini istediğimden değil –çocuk yeterince şey yaşamıştı– ama bu karşılaşmadan Shay'e öfkeli bir şekilde ayrılabilirsem çok memnun olurdum. Bu gerçekten yardımcı olurdu.

Bunun yerine, Gennie'nin kenarları yırtık olan –makaslı bir çocuğa asla güvenilmezdi– çizgili eteğini işaret etti, "Bana bu sanat eserinden bahsetsene. Muhteşem görünüyor," dedi.

"Siyah ve beyazı seviyorum," dedi Gennie. Beni tamamen bırakıp dans edermiş gibi küçük bir dönüş yaptı. "Bu benim favorim ama Noah diğer renkleri de denemem gerektiğini söylüyor."

Shay boğazının dibinde duran elmas kolyeye uzandı. Gennie'ye göz kırparken birkaç kez fermuarını çekti. Bir saniye sonra bakışları bana kaydı. *Zip zip zip.*

"Noah?" diye fısıldadı. Sonunda kolyeyi bırakıp güneş gözlüklerini kafasına doğru itti ve bana baktı. Sıcaklık boynuma doğru tırmandı. "Noah *Barden*? Ne? Neden daha önce söylemedin? Friendship'te bulmayı umduğum son kişi sendin."

Bu lanet şey gerçek olamazdı.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye cevap verdim. Etrafımızı çevreleyen tepelere bakarken bakışları uzaklara dalmıştı. Başını yavaşça sallıyordu. "Evet. Bu benim de planladığım bir şey değildi."

Gennie, kılıcını havaya kaldırarak etrafımızda dönerken birbirimize baktık. Eğer Shay on dört yıl sonra neden burada olduğuna

dair bir açıklama yapmak isteseydi ve gençliğinde buradan defolup gitmeye neden yemin ettiğini söylemek isteseydi bunun için uygun bir zaman olurdu. Aynı şekilde, benim için de uygun bir zaman olabilirdi.

Gennie, Shay'ın yanına doğru ilerleyip bileğindeki bilezikle oynamaya başladı. "Saçların gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi Shay, elini kızıl-sarı saçlarına götürerek. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Harika görünüyorsun Shay. Zaman sana iyi davranmış," dedim ki bunu söylemiş olmak aptalcaydı. Artık eskisi gibi çocuk değildik ve ihtiyacım olan son şey Shay gibi bir sorunla tekrar uğraşmaktı. Yıllar, o kedi gözlü, uzun sarı saçlı unutulmaz kızı alıp onu pembe saçlı ve bu sıcakta düşünülemeyecek kadar tatlı kıvrımları olan unutulmaz bir kadına dönüştürmüş olsa bile. Boyu hâlâ ortalama uzunluktaydı, teni de aynı şekilde şeftali rengi ve berraktı. Tek bir çil bile bu mükemmelliği bozmaya cesaret edemiyordu.

"Sadece nazik olmaya çalışıyorsun ama durum pek de öyle sayılmaz," dedi parmak uçlarında kalkıp inerken. Tam da o an sandığımdan daha aptal olduğumu fark ettim. Benimkini serbest bir oyun hâline getirmeden onun görünüşüyle ilgili konuşamazdım. Vücudunun sürekli bir yorum kaynağı olmasının ne demek olduğunu bilen biri varsa o da bendim. "Öte yandan sen çok değişmişsin." Aynı hareketi tekrarladı. "Neredeyse otuz santim kadar uzamışsın."

"Noah'nın boyu iki metre," dedi Gennie, dikkati hâlâ Shay'ın bilekliğindeyken.

"Sadece sekiz santim kadar kısayım." Ellerimi ceplerime yerleştirerek devam etmesini bekledim. Friendship'e geri döndüğümden beri herkesin bana ilk söylediği şey ne kadar kilo verdiğim ve cildimin de ne kadar düzelmiş olduğuydu. Unutulmayacak kadar

sivilceli, şişman bir çocuk olarak geçmişimi hatırlatmayı bitirdiklerinde, hemen benden ne istediklerine geçiyorlardı. Beyzbol takımına sponsorluk yap, yaklaşan etkinliklerin birinde bir stant satın al, şu hayır müzayedesi için bir sepet bağışla, yeni bir komiteye katıl, o ailenin çiftliğini müzayede platformuna düşmekten kurtar.

Söylediği tek şey, "Seni görmek çok güzeldi Noah," oldu ve ben, yeniden on altı yaşıma geri döndüm. Tekrar on altı yaşındaydım. Çok beceriksizdim ve bu kıza hayrandım.

Bu böyle devam edemezdi.

"Evet, seni de. Twin Tulip'deki kamyonlar konusuna gelince," dedim bir elimi ensemde gezdirerek. Her zamanki gibi kaslarımın kaskatı kesildiğini hissediyordum. "Oraya izinsiz park edenleri ve ormandaki küçük geçide doğru yürüyenleri görenler olmuş. Birilerinin park etmesini zorlaştırmak için birkaç hizmet dışı dağıtım kamyonu yerleştirdik." Gennie'nin otobüsten iner inmez bana fırlattığı pembe sırt çantasının olduğu omzumu silktim. Pembe sırt çantasından nefret ediyordum ama Shay'ın pembeye çalan saçlarını sevmiştim. Tabii, neden böyle olduğu anlaşılabilir bir şeydi. "Eve birilerinin geleceğini bilmiyorduk."

Kaşlarını çatarak anlam veremediğim bir yüz ifadesi takındı. "Ben de geleceğimi bilmiyordum."

"Küpelerin birbiriyle uyumlu değil," diyerek araya girdi Gennie. "Aynı olmaları gerekmiyor mu?"

"Neden birbirlerine uymaları gerektiğini anlamıyorum," diye cevap verdi Shay. "Küpelerimle eğlenemeyeceksem neden takayım ki?"

Telefonumu almak için arka cebime uzandım. "Şu kamyonlarla ilgilenmesi için birini çağırayım."

"Bekle bir saniye," dedi gülerek. Ben mesaj yazarken ellerini çırptı. "İnek dağıtım kamyonları da neyin nesi? Ve mandıra? Buraya neler oldu? Meyve bahçesine ne oldu?"

Şapkamı işaret etti. "Ve şu, Little Star Farms mı? Bu da ne demek oluyor?"

Kalbim boğazımda attı, dikkatini çekmiştim. Beni o anda düşüncelerime dalmış bir şekilde yakaladığından emindim. Ona bir açıklama yapana dek bu işin peşini bırakmayacağından emindim ama-

"Çok şey değişmiş," diye bağırdı seralara ve çiftlik standına doğru el sallarken. "Buna inanamıyorum. Burası eskiden bir sıra dut ağacından ibaret değil miydi? İsmi Freggleberries gibi tuhaf bir şeydi, değil mi?"

"Freggleberries diye bir şey yok. Sen Bektaşi üzümünden bahsediyorsun," dedim.

"Freggleberries gibi bir şey olmalı," diye mırıldandı Gennie.

"Evet! İşte bu. Bektaşi üzümü," dedi. "Bektaşi üzümleri gitmiş!"

"Kimse Bektaşi üzümlerini satın almadı. Kaynakları boşu boşuna kullanıyordu," dedim. "Her neyse. Mandıra konusuna dönecek olursak, babam komşu çiftliklere onları satın almak isteyip istemediklerini sorduğunda nasıl hayır diyeceğini bilmezdi ama tüm bu varlıklara ne yapacağını asla bilemedi. İşleri devraldığımda eski McIntyre mandırası da dahil olmak üzere tüm işletmeleri tek bir çatı altında birleştirdim. Bölge genelinde dağıtım yapıyoruz ve eve teslim hizmeti sunuyoruz. Süt, süt ürünleri ve ekmek. Pek önemli bir şey değil."

Gennie o anda kılıcını yere saplayarak, "Bir orospu çocuğu gibi sıkıldım!" diye bağırdı.

Shay, Gennie'nin bu çıkışına karşı hiçbir tepki vermedi. Sadece gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Imogen," diye tersledim. "Yaz okulundan atılmanın sebebi tam olarak bu. Bunun hakkında konuştuk. Böyle konuşamaya-"

"Ama işte o kadar sıkıldım." Shay'e dönerek onun elini tuttu. "Sana keçileri gösterebilir miyim? Çok komikler."

"Sanırım," dedi, bana doğru bir bakış atarak. "Noah şu anda seninle az önce kullandığın o yetişkin kelimesi hakkında konuşmaya çalışıyor. Keçileri ziyaret etmek için plan yapmadan önce onu dinlemeye ne dersin?"

Gennie başını salladı. Sanki sırf Shay istediği için dinleme zahmetine katlanacakmış gibi beklenti dolu bir yüz ifadesiyle bana döndü.

Artık karşımda beni dinleyen biri olduğuna göre, haydut bir çocuğa nasıl sınır koymam gerektiğine dair ilk şeyi hatırlamaya çalıştım.

"O kelimeyi kullanamazsın," dedim. "Bunu daha önce konuşmuştuk. O kelimenin hiçbir çeşidini kullanamazsın."

Gennie spor ayakkabılarından birinin ucunu toprakta sürükledi. Omuz silktikten sonra, "Deneyeceğim," dedi.

Uzun bir süre onu izledim. Bu sözün de en az öbürleri kadar dayanıksız olduğunu ve bu konuşmayı bitirip Shay'i keçilerimizle tanıştırmaktan başka bir şey istemediğini biliyordum. Shay'e çoktan âşık olmaya başladığını biliyordum.

Shay'le işler böyle yürüyordu. O kedi gözlerine bir dakika bakmak yetiyordu.

Eğer aklımı kullansaydım buna anında son verirdim. Gennie'yi ödevlerini yaptırır, Shay'i de gönderirdim.

Ama söz konusu Shay olduğunda aklımı kullanamıyordum. Hiçbir zaman kullanamamıştım.

"Denemekten fazlasını yapmanı istiyorum," dedim. "Shay senin bakıcın değil Gen. Muhtemelen yapacak işleri vardır." – Bugün arazimde bulmayı ummadığım kadına bir bakış attım – "Ya da onun gibi şeyler işte."

Gennie ayağını bir kez yere vurdu. "Söz veriyorum günün geri kalanında yasaklı kelimeyi kullanmayacağım." Tüm isyan izleri kaybolmuş hâlde Shay'e bakarak, "Keçileri görmek ister misin yoksa yapacak işlerin mi var?" diye sordu.

Shay omuz silkti. "Bence keçilerle tanışabilirim."

Gennie onun elini tutarak ve neredeyse koşarak seraların arasındaki patikadan aşağı indi. Bense daha yavaş bir tempoyla onları takip ettim. Birlikte gülüşmelerini izledim ve Gennie'nin Shay'e çiftliği tanıtmasını dinledim.

Gennie kılıcını uzaktaki beyaz kutulara doğru uzatıp, "O tarlaya girmem yasak," dedi. "Orası arılar için ve Noah, arıların bana iyi davranamayacak kadar bal yapmakla meşgul olduklarını söylüyor."

Shay omzunun üzerinden gülümseyerek, "Bu konuda haklı," dedi.

Her zaman gülümsemek için yaratılmış yüzlerden birine sahipti. Tüm yüzler gülümsemek için yaratılmamıştı ama Shay'inki öyle değildi. Dudaklarının kenarları sanki gülümsemek için bir neden bekliyormuş gibi hep yukarı kıvrıktı.

Bu gülümsemeleri bana doğru yönelttiğindeyse... Ergenlik çağındaki hâlim bu gülümsemelerle yaşamış ve ölmüştü.

Gözlerimi arılara çevirdim. İçlerinden birkaçının gelip beni sokmasını istedim.

"Burası Noah'nın gizli projeleri için kullandığı sera," dedi Gennie kılıcını diğer seralardan ayrı duran cam binaya doğru çevirerek. "Oraya da girmem yasak."

"Oraya kimsenin girmesine izin yok," diye seslendim. "Ayrıca bunlar gizli projeler değil. Sadece hazır olana kadar kimsenin müdahale etmesini istemediğim şeyler."

"Kulağa gizli bir proje gibi geliyor," diye alay etti Shay.

El ele tutuşmayı sürdürerek az eğimli yokuştan aşağı doğru koştular ve eskiden McIntyres'lara ait olan araziye girdiler. Burası sessizdi. Körfezden gelen rüzgâr, ağaçlar tarafından yalıtılmıştı. Keçiler burayı yeterince sevmişe benziyordu.

"Gözünün yanında büyük beyaz benek olan da Dottie. Ona büyük benekten dolayı Dottie adını verdim," diye açıkladı Gennie.

"Mantıklı." dedi Shay.

Bana baktı. Çitten birkaç adım uzaklaşmış ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum, sanki bu ona karşı beni daha güçlü kılabilirmiş gibi. Bakışlarımı uzağa çevirdim.

"İnsanlar buraya gelip keçilerle yoga yapıyor." Gennie devam etti. "Her zaman keçilerden biri üzerine tırmandığında çığlık atan biri oluyor."

"Keçi yogası," dedi Shay. "Vay canına. Burası gerçekten değişmiş."

"Kasabadaki yoga stüdyosu bize başvurdu ve-" Elimi uzattım. *Burası son on buçuk yılda çok değişti ve eğer beni terk edip unutmamış olsaydın bunu bilirdin* diye açıklamanın basit bir yolunu arıyordum. "Öğrencileri her dersten sonra çiftlik standını temizliyor. Bu da bizim işimize yarıyor."

"İşinize yarıyor," diye tekrarladı Shay bana bakarken. "Pekâlâ."

Bu anlam dolu bakışa karşılık verir, birilerinin işle ilgilenmesi gerektiği hakkında bir şeyler söylerdim ama Gennie çitten atlayıp kılıcıyla birlikte keçi ağılına girerek bağırmıştı. "Bunun adını Lacey koydum. Görüyor musun? İşte bu. Dantel falan yok ama. Sadece havalı bir isim. Ve bu da Cagney. Noah aptalca bir isim olduğunu düşünüyor olsam bile ona Cagney adını vermem gerektiğini söyledi."

"Beğenmemen aptalca olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdim.

"Oraya girmeye izni var mı?" diye sordu Shay bana dönerek.

"Zararsızlar. Yapacakları en kötü şey onu devirmek olur ve o da bundan keyif alır." Omuz silktim. "Her neyse, onu durdurabileceğimi düşünüyor musun?"

"Haklısın," diye mırıldandı Shay.

Birkaç dakika daha Gennie'nin tüm keçilerin adlarını açık-

lamasını dinledi ve grubun en küçüğünü kucağına almaya çalışmasını izledi. Gennie'nin kucaklamaya çalıştığı keçinin onu yere düşürene kadar yüzünü yalamasını izledikten sonra Shay, tekrar bana baktı. "Burada, gizli projeleri olan bir serada, keçiler ve bir de çocukla olduğuna inanamıyorum."

Ona birçok şey söylemek istesem de bunların çoğu nazik sayılmazdı ama hepsinden çok, ona burada olduğuna inanamadığımı söylemek istiyordum. Bundan nefret ediyordum. Yıllar boyunca biriktirdiğim tüm kızgınlık ve küçümsemeyi, gülümsemekten başka bir şey yapmadan içimden söküp atması hoşuma gitmiyordu.

Onun yerine, "Gennie. Eğer dikkatli olmazsan o kılıcı kaybedeceksin," diye seslendim.

"Tamam," diye cevap verdi kılıcı Dottie'den uzaklaştırarak. "Şimdi yavru köpekleri görmeye gitmeliyiz. Shay yavru köpeklerle tanışmak istiyor."

Kaşlarımı kaldırarak Shay'e baktım. "Dikkatli olmazsan seni bütün gece burada tutacak."

"O kadar çok yavru köpeğin var mı?" diye sordu gülerek. "Endişelenmekte haklısın ama beni küçük kızından kurtarmak zorunda değilsin. O gerçekten çok tatlı Noah."

Onu düzeltebilirdim. Gennie'nin benim yeğenim olduğunu, onun yasal vasisi olduğumu ve evde beni bekleyen bir karım olmadığını söyleyebilirdim. Bunların hiçbirinin beklendiği şekilde gerçekleşmediğini söyleyebilirdim.

Bunun yerine bir kez daha, Gennie yanında Shay'la birlikte köpek yavrularına doğru zıplarken tek yapabildiğim onu izlemek oldu. Yıllar önce utangaçlığımı yendiğimi sansam da Shay, onu büyük bir yankıyla geri getirmişti.

Başımı sinirli bir şekilde sallayarak keçileri inceledim. "Kaba ya da saldırgan olmak sizi öldürür müydü? Yoga sırasında bunu

yapmakta bir sorun görmüyorsunuz. Lacey, geçen gün o kadının şapkasını yedin ama şimdi iyi mi davranıyorsun? Bu oldukça saçma."

Keçiler öfke dolu bir ses çıkararak bana karşılık verdiler.

Şapkamı çıkarıp avucumu alnımda gezdirdim ve tarlaya doğru ilerledim. Onları köpeklerle baş başa bırakıp işe dönebileceğimin tamamen farkındaydım.

Başlarında durmak zorunda değildim. Denetlemek zorunda değildim. Gennie çiftlikte ne yapacağını biliyordu, Shay'se... Pekâlâ, Shay umurumda bile değildi.

Bu doğru değildi ama böyle düşünmek istiyordum.

Köpeklerin yanına ulaştığımda beni ilk etkileyen Gennie'nin kahkahasının sesi oldu. Derin ve bulaşıcıydı. İçten gelen, her duyduğumda yüzümde bir gülümsemeye neden olan türdendi. Bu şekilde sık sık gülmezdi, zaten pek güldüğü de söylenemezdi.

Onu çitlere dayanmış, bir çift yaşlı Golden Retriever tarafından çevrilmiş hâlde buldum. Ceplerini kokluyorlardı. Büyük ihtimalle orada yiyecek saklıyordu. Keçilerin orayı daha önce keşfetmemiş olması bir mucizeydi.

"Köpekler simit yiyebilir mi?" diye sordu kahkahaları arasında.

"Sadece birazcık."

Shay, Gennie'nin avucunda sakladığı simidi kırmasını izledi. Simidi ne zaman kırıntılara dönüştürdüğünü ve köpekleri avucundan beslemeye başladığını ancak Tanrı bilirdi. Diğer köpeklerden bazıları yeni gelen kişiyi koklayarak etrafında dolanıyor ve onun başlarını kaşımasını kabul ediyorlardı. Çoğu, güneşte tembellik etmekten memnunken diğerleri kulübelerin içinden dışarıyı gözetliyordu. Bu köpek parkında pek fazla koşu yapılmıyordu.

"Noah," diye başladı Shay. "Bütün bu hayvanları ne zaman edindiniz? Daha önce-" Bir düzine köpeği işaret edip, "Buna benzer bir şeyleriniz olduğunu hatırlamıyorum." dedi.

Gennie hâlâ simit parçalarını dağıtmaya odaklanmış bir hâlde, "Ölmemeleri için aldık," diye cevap verdi.

Shay *bu da ne demek oluyor?* dercesine yüzünü buruşturdu.

Bakışlarımı çiftlik çalışanlarının kaldığı yatakhaneye çevirdim.

Shay'le göz teması kurmaktan daha kolaydı. "Ev bulmakta zorlanan yaşlı köpekleri alıyoruz. Onlara günlerini geçirebilecekleri rahat bir yer veriyoruz." Çenemle yatakhaneyi işaret ettim. "Çocuklar etrafta köpek görmeyi seviyorlar."

"Tavuklarımız da var," dedi Gennie. "Ama onlar aptal birer sürtük."

"Imogen!" diye bağırdım. "Az önce bir şeylere aptal demekten bahsettik ve diğer kelimenin kabul edilemez olduğunu biliyorsun."

Gennie, Shay'e doğru bir bakış attı. Sesini alçaltarak, "Ama akıllı değiller," diye düzeltti.

Shay parmak boğumlarını ağzına bastırarak bir kahkaha attı ve bu kahkaha, bende de bir kahkaha atma isteği uyandırdı. Arkamı dönüp, boğazımı temizleyerek zihinsel anlamda bu ayın harcamalarını gözden geçirmek zorunda kaldım.

Tekrar onların yanına döndüğümde, Gennie çitin diğer tarafındaydı. Kulübenin içindeki yaşlı bir av köpeğini ikna etmeye çalışıyordu. Ceplerinden birinde domuz pirzolası olmadığı sürece o köpeğin hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Yine de Gennie'nin elinde domuz pirzolası olması tamamen imkânsız değildi.

"Yapmadığın bir şey var mı?" Shay sordu. "Ne zaman uyuyorsun?"

"Nadiren," Gennie'yi işaret ettim. "O geldiğinden beri daha da az."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Shay.

Gennie'nin köpeklerle oynamasını izlerken ikimiz de sessizleştik. Shay'in hâlâ sessizlik içinde dünyayı izleyebiliyor olması

beni fazlasıyla sinirlendirdi. Benim hissettiğim garipliğin ufacık bir kısmını bile yaşaması günümü güzelleştirebilirdi. Bunca zamandan sonra en azından bunu hak ettiğimi hissediyordum. Burada kelimeleri bir araya getirmekte zorlanan tek kişi ben olamazdım. Boynumdan yukarı tırmanan ve kulaklarımın ucunu saran sıcaklığın farkında olup acı çeken sadece ben olamazdım.

"Bu gerçekten de harika Noah," dedi.

Onu başımla onayladıktan sonra Gennie'ye seslendim. "Geç oluyor. Hâlâ yapman gereken işler var."

"Aptal tavuklarla meşgul olmak gibi," diye mırıldandı Basset'e.

"Bunu duydum," diye seslendim.

"Ama aptal sürtük demedim."

Shay kahkahasını bastırdı. "Aman Tanrım, tam bir tatlı bela!"

Çitten uzaklaşarak eve giden patikaya doğru yöneldim. "Kamyonlar artık gitmiş olmalı," dedim. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

"Ah. Teşekkürler." Elini yüzüne götürdükten sonra küpelerinden biriyle oynadı. "Şimdi kulağa çok daha mantıklı geliyor. Ayrıca bu konuda yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Orada olmalarının geçerli bir nedeni olduğunu bilmeliydim. Yolculuk esnasında çok fazla Cheez-Its yedim ve kamyonların üzerinde yabancı bir isim görünce-"

"Evet, anlıyorum. İşler değişti, sen de bir süredir ortalıkta yoktun."

Shay geriye doğru bir adım atıp boynundaki kolyeyi kavradı. Bana bakarken kolyeyle oynamaya devam etti. "Burada olman beni çok şaşırttı. Burası sana hiçbir zaman iyi gelmedi ve-"

"Hadi ama!" Gennie koşarak yanımıza geldiğinde beni cümlemi tamamlamaktan kurtardı. Shay'in elini tutarak, "Tavuk evi bizim evin küçük bir versiyonu. Posta kutusu da var ama sadece bir yumurtanın sığabileceği büyüklükte."

"Sadece bir yumurta mı?" diye sordu Shay. Gennie'nin sözlerine karşı duyduğu inançsızlık Gennie'nin gözlerinin ışıldamasına sebep oldu. Cevap verirmiş gibi baş sallamasının heyecanı tüm vücudunu titretti. "Bunu bana göstermelisin."

Onları takip ettim. Yine. Başka ne yapabilirdim ki? Omzumda pembe sırt çantamla birlikte Gennie, Shay'e tavukların yaramazlıklarıyla ilgili hikâyeler anlatırken tepeyi tırmandım.

Kümese ulaştıktan sonra Gennie yumurtaları toplamaya koyuldu. Her zaman yaptığı gibi kutuyu açar açmaz tavukları aşağılamaya başladı. "Beni gagalama seni iğrenç yaşlı fahişe!"

Shay gözleri kocaman açılmış bir hâlde bana döndü. O anda ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Bütün heyecanını yüzünden silen türden bir yorgunluktu. Bunu gizlemeyi çok iyi başarıyordu. Tüm o parlak gülümsemeleri ve Gennie için duyduğu sınırsız coşkuyu alıp götürmüştü. Bunun farkına varabilmek için gerçekten bakmanız gerekirdi. "Biraz daha bekle. Daha da şenlenecek."

"Benden uzak dur," diye homurdandı Gennie. "Aptal pislik."

Kümesi işaret ettim. "İşte tam olarak bundan bahsediyorum." Shay bir eliyle ağzını kapatırken başımı salladım. "Ve de bundan."

"Lanet olası çiftlik işleri. Bu boktan şeylerden nefret ediyorum."

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım. "Hm. Bu da var."

"Noah," diye fısıldadı Shay. "Şu an orada neler oluyor?"

Gennie elinde taze yumurta dolu bir sepetle ve yüzünde her zamanki gibi ölümcül bir ifadeyle yanımıza geldi. "Alın," dedi sepeti ikimizin ortasına bırakarak. Kümes gezme görevinden ne kadar nefret ettiğini bu şekilde belli ediyordu. "Gidip yavru kedilerimi bulacağım."

Parmaklarımı şıklatarak evi işaret ettim. "Önce ellerini yıka."

Gennie hâlâ tavuklar hakkında söylenirken çakıl yolun diğer tarafında yer alan beyaz çiftlik evine doğru yürüdü. Kapı arka-

sından kapandığında Shay'e, "Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyor," dedim. "Zorlu birkaç yıl geçirdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Kız kardeşimin çocuğu," diye açıkladım çünkü Shay'in dikkati üzerimdeyken hiçbir şeyi kendime saklayamıyordum. "Eva, Gennie'nin annesi ama Gennie artık burada, benimle yaşıyor. Geçen sonbaharda onu evlat edindim."

Shay yavaşça başını salladı. Gennie'nin annesinin nerede olduğu, neden çocuğuyla birlikte olmadığı veya babasının kim olduğu gibi herkesin sormaktan hoşlandığı soruların hiçbirini sormadı. Bakışlarında bir gram bile yargılama olmadan tek bir soru sordu. "O iyi mi? Eva?"

Kendime engel olamadan omuzlarım çöktü. "Hayır. Değil. Gelgelim, Gennie artık burada ve her şey yavaş da olsa daha iyiye gidiyor. Tabii, eğer az önce ondan duyduklarını görmezden gelirsen."

Kız kardeşim, benden ve Shay'den neredeyse üç yaş daha büyüktü. Shay kasabaya yerleştiğinde çoktan evi terk etmişti. Eva Friendship'ten defolup gitmek için herkesten daha hazırdı.

Shay yavaşça başını tekrar salladı. "Bu ikiniz için de çok fazla şey demek."

Shay'le ilgili asıl sorun, ona karşı koymanın hiçbir yolu olmamasıydı. Dünyadaki tüm kızgınlığım beni güçlendirse bile onun birkaç güzel sözüne ve sempatik gülümsemesine karşı savunmasızdım. Her zaman insanlara kendilerini özel hissettirme yeteneği vardı. Özelden de öte bunun için seçilmiş gibiydi. Bir kez olsun, bu tuzağa düşmemem gerektiğini biliyordum.

"Evet," demeyi başardım. "Küfretmesi de bunların bir parçası."

Sanki bu tamamen beklenen bir şeymiş gibi başını hızlıca salladı. "Gennie bunun üstesinden gelebilmek için yardım alıyor mu?"

Bir kahkaha attım. "Ah evet. Bir sürü terapi. Haftada iki kez Providence'daki bir terapiste gidiyoruz. Ayrıca okul saatleri içinde de bazı özel eğitmenlerle birlikte çalışıyor." Daha fazla konuşmamamın daha iyi bir karar olduğunu bilmeme rağmen devam ettim. "Okul onun için zorlayıcı olabiliyor. Olayların gerçekleştiği sırada çok şey kaçırdı." Eve bakarak omuz silktim. "Olan biten her şey. Nasıl davrandığını gördün, bu yüzden kolay olmadı. Anaokulunu tekrar etmesini istiyorlar."

"Ah, kahretsin," dedi alçak bir sesle.

"Evet, Gennie de tam olarak böyle düşünüyordu."

"Duygusal etkisi herhangi bir akademik eksiklikten daha kötü olur. Bunun olmasına izin veremezsin, Noah," dedi Shay.

"İnan bana, bunun için elimden geleni yapıyorum," diye tersledim. Bu kadar çok şey paylaştığım için pişmanlık duydum. Bu konuda başka kimsenin desteğine ihtiyacım yoktu. Zaten elimden gelenin fazlasını yapıyordum.

"Düzelme ihtimali var mı?"

Gennie'nin sırt çantasını taşıyan omzumu kaldırdım. "Yaz okulu son şansıydı. Öğretmene bugün yine sıkıcı şeyler yapıp yapmayacaklarını sorunca okuldan atıldı."

O sırada Gennie evden dışarı fırladı. "Kedi yavrularını almaya gidiyorum!" deyip ahıra doğru koşmaya başladı.

"Sadece onları almana izin verirlerse," diye arkasından seslendim. "Ahır kedileriyle savaşa girersen kazanamazsın." Arkasında uçuşan toz ve çakıllarla birlikte onun hızla gözden kaybolmasını izledik. Bakışlarımı Shay'e çevirdim. "Buraya ilk geldiğinde hayvanların yanına bile yaklaşmazdı. Bir keçiye elli adım yaklaştığında hüngür hüngür ağlardı. Şimdi göletten kurbağa bile yakalıyor. Hem de çıplak elleriyle."

Gennie, kollarında debelenen sinirli kedilerle ahırdan çıktı. "Bunun adı Brownie," diye açıkladı. "Çünkü kahverengi. Diğerini bulamadım ama sorun değil çünkü o bir avcı ve dün bir parça-"

"Shay'e bu hikâyeyi anlatmamalısın," diye araya girdim. "Ahır kedisinin günlük avı hakkındaki ayrıntılara ihtiyacımız yok."

Shay bana gülümsedikten sonra mırıldandı. "Teşekkürler."

"Brownie'yle birkaç dakika daha geçirebilirsin," dedim Gennie'nin kucağında kıvranan kediyi izlerken. "Öğleden sonra çiftliğin her yerinde dolandın, ufaklık. Artık karnını doyurmamız, yıkanman ve yatmaya hazırlaman gerekiyor."

"Uyku saatleri saçmalık," diye mırıldandı kediye. "Özellikle de yazın."

Shay, bizden bir adım uzaklaşarak, "Ben de Twin Tulip'e dönmeliyim," dedi. "Henüz eşyalarımı yerleştirmedim ve bir dakika...ben neredeyim?"

"Burası bizim yeni evimiz," diye açıkladı Gennie. "Çiftlik standından ve eski evimizden uzakta çünkü Noah için mahremiyet önemli."

Shay bir kahkaha attı. "Hım, pekâlâ."

"Sana eşlik edelim," diye teklif ettim.

"Shay akşam yemeğini bizimle yiyebilir," dedi Gennie.

Bakışlarım Shay'inkilerle buluştuğunda başını hızla sallaması beni rahatlattı.

Onunla beraber yemek yemeyi idare edemezdim. Friendship'e geri dönmesini ve hâlâ üzerimde bir güce sahip olmasını henüz sindirememiştim. Onu evime getiremez, mutfak masamda yanına oturamazdım.

"Çok tatlısın Gennie. Aslında kasabaya yeni taşındığımı düşünürsek, evimde hiçbir şey yok. Bu yüzden-"

"Öyleyse pişirecek bir şeyin yok," dedi. "Ama biz her zaman o kadar çok yemek pişiririz ki bir sürü artığımız olur." Gennie iri kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Bu hafta bir oyun buluşması ayarlayabileceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"O, sen yaz okulundan atılmadan önceydi," dedim sesimi al-

çak tutmaya çalışarak. "Bir yetişkinle oyun oynayabileceğini sanmıyorum. Oyun buluşmaları çocuklar içindir."

"O zaman bu sadece bir randevu mu?" diye sordu Gennie. "Shay'le bir randevum olabilir mi?" Hayatım garip ve tatsız olaylar silsilesi içinde dönmeye başlamıştı. Gennie, "Sana odamı gösterebilirim, salıncaklara binebilir ve çok eğlenebiliriz!" diye eklemeden önce cevap vermeye fırsatım olmadı. Brownie'yi yere bıraktıktan sonra bana doğru koşup, ellerini dua eder gibi birbirine kenetledi. "Lütfen, Noah. *Lütfen.* Hiç kimse benimle oyun oynamak istemiyor."

Ve bu beni resmen yıktı.

Gözlerimi Shay'e çevirdim, elimden geldiğince onu bu işe karıştırmamaya çalışıyordum. Gennie'ye – ve itiraf etmeliyim ki bana da – ne kadar nazik davransa da buranın, onun dünyada olmak isteyeceği son yer olduğunu biliyordum. Her zaman yaptığı gibi gidebilirdi, biz onsuz daha iyi olurduk. Gennie bunu zor atlatırdı ama ben *Karayip Korsanları* oynat tuşuna basar basmaz karakterlerin dünyasına geri dönecek ve Shay'le tanışmanın verdiği şaşkınlığı üzerinden atacaktı. Ben de üstesinden gelirdim. Yine.

İdare edebilirdik. Etmek zorundaydık.

Daha sonra Shay, "Kalmayı çok isterim Gennie. Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi.

Yeğenim ve kalbimin aptal gençlik aşkı, el ele tutuşarak evime girdiğinde göğsümün ortasında büyük bir ağırlık oluştuğunu hissettim. Parmak boğumlarımı göğsüme bastırsam da işe yaramadı.

Shay Zucconi söz konusu olduğunda akşam yemeği, dayanma gücümün sonuna ulaşan bir ölüm yürüyüşüydü.

Yemek yediğimi ya da Gennie'yle sebzelerini bitirmek için pa-

zarlık ettiğimi zar zor hatırlıyordum. Shay ve Gennie'nin bulaşıkları lavaboya taşımak ve bulaşık makinesini doldurmakla meşgul olduklarını gördüğüme göre, her ikisini de yapmış olmalıydım. Tüm evren ayaklarımın altında eğilirken ben mutfağın ortasında kalakalmıştım.

Bu böyle devam edemezdi. Gerçekten edemezdi. Evimin kutsallığını geri istiyordum ama daha da önemlisi, Shay'in hayatımdan çoktan çıktığına inanmanın getirdiği özgürlüğü istiyordum. Yakınımda olmadığında iyiydim.

"Başka bir oyun günü ayarlayabilir miyiz? Yarın?" Gennie ona sordu. "Bu sefer senin evinde oynayabiliriz."

"Banyo vaktin gelmek üzere," dedim yeğenime. Kaşlarını çatarak ocağın üzerindeki saate baktı. Saati söylemek konusunda pek iyi değildi ama her zamanki banyo saatinden en az bir saat önce olduğunu biliyordu. "Shay'e iyi geceler dile ve öğleden sonrasını seninle geçirdiği için ona teşekkür et."

Gennie koyu renk gözlerini kocaman açarak Shay'e baktı. "Öğleden sonranı benimle geçirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Artık yaz okuluna gitmek zorunda değilim, o yüzden istersen yarın oynayabiliriz. Sana yardım edebilirim. Gerçekten iyi bir yardımcıyımdır. Her zaman bir şeyleri kaldırabilirim. Noah, her yerde zehirli sarmaşıklar olduğu için lale çiftliğini ziyaret etmemiz gerektiğini söylemiştin. Bunu yarın yapabiliriz."

Siktir.

Kamyonları Twin Tulip'e park ederken unuttuğum şeyi şimdi hatırladım.

"Zehirli sarmaşıklar mı var?" diye cıyakladı Shay. "Nerede?"

"Evet," dedim iç çekerek. "Ana yol boyunca uzanan kayın ağaçlarının üst kısmında. Özellikle de salıncaklı olanın gövdesini sarmış durumda." Gözlerim Gennie'nin umut dolu bakışlarıyla birleşti. "Sanırım bu hafta bir ara keçilerle birlikte oraya geleceğiz."

Shay güldüğünde ona karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. "Keçilere bunu yapmak istiyor musun?"

"Hayır. Onları sarmaşıkları yemeleri için götürüyorum," dedim ve elimi Gennie'nin omzuna attım. Onu merdivenlere doğru yönlendirdim. "Banyo için hazırlan. Birazdan gelirim."

Gennie, "İyi geceler Shay," diye seslendikten sonra merdivenleri hızla çıkmaya koyuldu. "Dottie ve Lacey'ye oyun randevumuzu anlatacağım.".

"Teşekkür ederim, yeni arkadaşım," dedi Shay. "Seninle dolaşmak çok keyifliydi."

Gennie gözden kaybolduğunda ve yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda, "Onu şımarttığın için teşekkürler," dedim. "Oyun randevusu planları için endişelenme. Yarın unutmuş olacaktır."

Shay ellerini bulaşık havlusuna silip kendini tezgâhın üzerindeki şeyleri düzeltmeye verdi. Küçük dokunuşlar ve yerleştirmelerle kendinden izler bırakıyordu. Artık her yerdeydi. O, resmen her yerdeydi. Ve ben bunu asla unutamayacaktım.

"Peki ya keçiler?"

"Evet o konuya gelirsek," Şapkamı başımdan çıkarıp tekrar taktım. "Önemli bir şey değil. Bununla ilgilenmesi için birini göndereceğim. Keçilerimiz olduğundan beri bunu yapıyoruz. Bu yaz aklımdan çıkmış."

Bir kez başını salladı ve bu tartışmanın, bu korku dolu günün sonu gibi görünüyordu. "Seni görmek gerçekten çok güzel, Noah."

Ondan duymak istediğim şey bu değildi.

"Evet. Peki." Şapkayı tekrar çıkardım. "Seni yeterince oyaladık."

Gülerek, "Buna katlandığın için teşekkürler," dedi. "Ama çiftlik standına nasıl döneceğim?"

Tanrı aşkına. Benim neyim vardı böyle? "Gennie'yi alayım. Seni arabayla geri götürürüz."

"Hayır, hayır. Yürüyebilirim. Yolumu bulurum. Bana sadece ne tarafa gitmem gerektiğini göster."

Lanet şapkayı kafama geri geçirmek üzereyken kendimi tuttum ve ona ters bir şekilde bakmaya başladım. Gerçekten de dik dik bakıyordum. Bütün öğleden sonra ona attığım kısa süreli bakışların ötesindeydi. Bu kontrolü ele alan bir bakıştı, senin neyin var ve benimle tanıştın mı sorularının zehirli bir karışımından doğan türden bir bakış. "Hava kardıktan sonra bir meyve bahçesinde dolaşmayacaksın. Bu bir seçenek değil." Merdivenlerden yukarı seslendim. "Gen, buraya gel. Arkadaşını tepeden aşağı indirmemiz gerekiyor."

"Çıplağım!" diye bağırdı.

"Giyin."

"Kıyafetlerim çamaşır sepetinin içindeler," diye cevap verdi.

"O zaman onları oradan çıkar." Bu akşamı sonlandırmak için sert bir içkiye ihtiyacım olacaktı. İçki ve biraz yalnızlık.

Shay kapıya doğru ilerlerken, "Gerçekten yürüyebilirim," dedi. "Burada yeterince işiniz var. Yol tarifi için telefonumu kullanacağım."

Bok kullanırsın.

Gennie, "Sepetten çıkan kıyafetleri giymeme izin vermediğini söylemiştin," diye bağırdı.

"Az önce çıkardığın kıyafetleri giy." dedim. "Çamaşır sepetinden çıkardığın bir şeyi okula giderken giymekle aynı şey değil."

"Ben gidiyorum," dedi Shay eli kapı kolundayken. "Yemek için ve kısa süreli de olsa arayı kapattığımız için tekrar teşekkür ederim. "

Merdivenleri çıkarken parmaklarımı Shay'e doğrulttum. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Gennie'ye, ise "Üzerine bir şeyler

giy, ufaklık. Arabayla kısa bir gezintiye çıkacağız," diye haber verdim.

"Ben sürebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye bağırdım. Daha sonra Shay'e döndüm. "Normalde onun sürmesine izin vermiyorum. Sadece *bir kez* kullanmasına izin verdim, şimdi de Formula 1 için antrenman yaptığını düşünüyor."

Gennie beni merdivenlerin yarısında karşıladığında tamamen yeni kıyafetler giymişti. Kısaca, "Bugün giydiklerimi bulamadım," dedi.

"Harika. Her neyse. Şimdi, lütfen ayakkabılarını giy."

Mutfağa döndüğümüzde Shay bana arabasına kadar eşlik edilmeye ihtiyacı olmadığını yineleyen bir bakış attı. *Şansına küs.*

Çiftlikte kullandığım ATV'yi tuttuğum ahıra doğru ilerledik. Gennie bir kez daha Shay'e yapışmıştı. Shay'e bileziğini, ojesini ve *Karayip Korsanları* serisi hakkındaki düşüncelerini sordu. Shay'in yanıtını duyamasam da her ne dediyse yeğenimi tatmin etmiş görünüyordu.

Gennie arka sıradaki koltuklara yerleşti ve Shay'i ön tarafa, benim yanıma oturması için yönlendirdi. Bu çocuk bugün bana hiç de yardımcı olmuyordu. Ahırdan çıkarken bakışlarımı patikada tutmak için uğraştım. Kendimi Shay'in bacaklarına bakmaktan alıkoymak için elimden gelen tek şey buydu. Üst bacaklarının bir kısmı çıplaktı. Ne giydiğinin bir önemi yoktu. Kar tulumu da giyse ben yine de sınırdaymış gibi hissederdim.

Gennie köpekler ve keçiler hakkında gevezelik etti ve Shay'e evindeki hayvanları – hiç yoktu– ve bunun nedenini sordu. Görünüşe göre Shay, kendi başının çaresine bakmakla meşguldü ve başka bir canlıya, bir ev bitkisine bile bakması mümkün değildi.

ATV'yi az daha Macoun ağaçlarının arasında durdurup neyden bahsettiği konusunda bir açıklama talep etmeyi düşünmem, hiçbir

şekilde Shay'in yakınında zaman geçiremeyeceğimin kanıtıydı. Bir daha onun bu kadar yakınında olup varlığımı sürdüremezdim. O etrafındakileri bile zar zor fark ederken, ben onu takıntı hâline getirmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ve beni sadece birkaç saat içinde bu noktaya sürüklediği için ona kızıyordum.

Elma ağaçlarını ve ardından seraları geçtik. Daha sonra, karanlık ve son model bir SUV dışında boş olan bir otoparka geldik. Ah, evet. Hatırladığım Shay Zucconi buydu. "İşte geldik," dedim sürücü tarafına doğru dönerek.

"Ördekler!" Gennie çığlık atarak koltuktan fırladı ve arazinin diğer tarafına doğru koşmaya başladı.

"Şurada bir yuva var," dedim açıklama olarak.

"Görünen o ki tavuklar dışında her şeyi seviyor," dedi Shay.

"Aşağı yukarı." Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Shay yüzünü bana çevirdi. Ben onun dışındaki her yere bakarken o bana baktı. Sonunda, "Gennie konusunda sana yardım edebilirim," dedi.

"Bir sürü yardımcımız var."

"Bundan şüphem yok ama eğer bu durumu değiştirmezsen Gennie geride kalacak. Bırak ona yardım edeyim. Neye ihtiyacı olduğu konusunda iyi bir fikrim var. Dokuz yıl boyunca anaokulu öğretmenliği yaptım-"

"Sen öğretmen misin? Bu ne zaman oldu?" Shay için dünyada hayal edebileceğim en son şey öğretmenlikti. Yoğun ve fazlasıyla uygulamalı bir işti.

"Eminim farkındasındır. Bazı şeyler değişebilir." Bana sinir olduğunu belli eden bir bakış attı. "Okul başlamadan önce ona özel ders verebilirim. Bazı davranışsal sorunları üzerinde çalışarak onu yetiştirebilirim."

Bu tam da Gennie'nin ihtiyacı olan şeydi ve okuldan bunu ona sağlamaları için yalvarmıştım. Bu kadına olan düşmanlığım tek-

lifi neredeyse reddedecek kadar büyüktü. "Bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Çünkü çocukların geri kaldığını görmekten nefret ediyorum," dedi hemen. "Gennie zeki bir çocuk. Çok zeki. Eminim birçok temel beceriden geri kalmıştır, bu da hayal kırıklığına ve diğer derin duygulara yol açarak muhtemelen bazı davranışsal şeyleri tetiklemiştir."

"Bundan senin çıkarın ne?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Öğretmenlerin bundan ne çıkarı olabilir?" Ben önüme bakmaya devam edince ekledi, "Okul başlamadan önce dikkatimi kendi hayatımdan uzaklaştıracak bir şey yapmam lazım. Böylece hayatımı düşünemeyecek kadar bitkin olacağım."

Bu kulağa doğru gelmiyordu.

"Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Ben? Ne?" Bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "İyi bir çocuğun sınıf tekrarı yapmasını ve hayatına bir çocukluk travması daha eklemesini engellemek istiyorum. Benim için şu zehirli sarmaşıktan kurtul ve ödeşmiş olalım."

Gennie farların ışığında belirerek, "Üç yumurta var!" diye bağırdı.

"Seni kovalayan bir ördek istemiyorsan o yuvaya yaklaşma." Kendi kendime, "Birazdan bir ördekten kaçacak," diye mırıldandım.

Bir kez daha ebeveynlik için yeterli olmadığımı hatırladım. Sonunda bakışlarımı Shay'e çevirdim. Kahretsin, çok güzeldi. Ama bu sadece görünüşüydü. Benim tanıdığım kız özverili değildi. Sırf doğru olduğu için sınırlarını zorlamazdı. Başkalarının içindeki iyiliği aramazdı. "Neden?" diye sormak zorunda kaldım.

Cebinden anahtarlarını çıkararak başparmağının ucuyla kapı koluna dokundu. "Çünkü sen benim için bunu yapardın." Ne demek istediğini kanıtlarcasına ATV'yi işaret etti. "Ve hayır cevabını kabul etmezdin."

Bölüm Üç

Shay

Öğrenciler evlilik tekliflerini cıyaklayan bir kazın zarafetiyle karşılayabilecekler.

NOAH BARDEN iki gün sonra bir römork dolusu keçi ve kamyonun arka koltuk penceresinden kılıcını sallayan altı yaşında bir çocukla çıkageldi.

Onları, kahvaltıda bir fincan pudingin tadını çıkardığım sol salonun zemininden yerimden – bu evdeki her şeyden iki tane vardı – gördüm. Yerdeydim çünkü fazla mobilya yoktu ve puding yiyordum çünkü gelinlik için diyet yapmayı bırakmıştım. Ya da başka bir nedenle.

Noah ve Gennie'yle dışarıda buluşmadan önce ayakkabılarımı aramaya ve su şişemi almaya gittim. Şişenin içinde su olduğunu söylemekten gurur duyuyordum. Daha sert bir şeyle renklendirmeyi düşünsem de boş bir evde tek başıma gündüz içmek, sarhoşluğun bambaşka bir seviyesiymiş gibi geldi. Ulaşmak istemediğim bir seviyeydi.

Dün gece bir şişe şarap içerek bir kalıp peyniri bitirmiştim ama bu farklıydı. Tamamen farklı.

Verandanın korunağından, Noah keçileri salarken bacağını antrenman için kullanan Gennie'yi izledim. Kızın saldırısını fark ettiyse bile belli etmedi.

Tıpkı arkadaşlığımıza dair hiçbir anının yüzünde belirmemesi gibi.

Burada, Friendship'te karşılaşacağımı tahmin ettiğim onca insan arasında Noah Barden listeye bile girmemişti. O çocuğun tek amacı bu kasabadan siktir olup gitmekti. Çiftçilikten, çiftlik hayatından ve buranın tamamından nefret ediyordu. Ben de bu duyguların çoğunu paylaşıyordum. Yola çıkma ve asla arkamıza bakmama arzumuz bizi birleştirmişti.

Bunun bizim için nasıl da işe yaramadığı ortadaydı.

Gelgelelim, gerçekten anlamadığım tek kısım, eski dostumun bana kızmış gibi davranmasıydı. Beni gördüğüne sevinmemekle kalmıyor, beni hiç görmek istemediği izlenimine kapılıyordum.

Bu garip değil miydi?

Ve yine buradaydı, bir düzine keçiyi zehirli sarmaşık yemeye götürüyordu.

Bu da garipti.

Tekrarlamak gerekirse, insanlar değişiyordu ve bu sakin kasaba da değişmişti. Hâlâ durgun olsa da tarım arazileri, eski yel değirmenleri ve yavaş yavaş toprağa gömülen eski taş duvarlar manzarayı süslüyordu. Şimdiyse şirin alışveriş merkezleri, asma ışıklı verandaları olan kafeler, lise futbol maçlarını ve yaklaşan festivalleri duyuran tabelalar vardı.

Buraya dair anılarım pek de iç açıcı değildi. Annem ve üvey babamın, bakması için beni Lollie'ye bıraktığı yıllar boyunca idare etmiştim ve lisedeyken kim olduğumu zar zor hatırlasam da o zamanların bir kısmı mutlu geçmişti. Düğün felaketiyle cehennemi tatmadan önce kim olduğumu bile hatırlayamıyordum. Boktan şeyler olmuştu ve bu süreçte insanlar değişmişti.

Noah artık huysuz, asık suratlı bir adama dönüşmüş olsa bile, ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? İnsanları yargılayamazdım. Bu benim iş tanımımda yoktu.

"Shay!" Gennie bağırdı. Noah'nın bacağını bıraktı ve verandaya doğru koştu. Koyu renkli, birbirine dolanmış saçları arkasında uçuşurken kılıcı tuğla yoluna sürtünüyordu.

"Bütün uslu keçileri getirdik. Yaramaz olanları ağılda bıraktık."

"Yaramaz keçileriniz mi var?"

Bana doğru hızla yaklaşarak küçük kollarını belime doladı ve yüzünü karnıma gömdü. "İki tane," diye mırıldandı gömleğime doğru. "Nasıl dışarı çıkacaklarını öğrendiler ve köpek parkına gidip tüm köpekleri kızdırdılar. Bunu sabahın dört buçuğunda yapmışlar. Noah böyle söyledi. Kötü kelimeyi o söyledi. Ben söylemedim. Ben *siktiğimin* demedim. O dedi."

"O zamandan beri bunu on beş kez tekrarladın," dedi Noah. Daha fazla yaklaşmadı, onun yerine ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak keçileri izledi. Belki de insanlardan hoşlanmıyordu. Her zaman içine kapanık biri olmuştu.

Fiziksel değişimini henüz hazmedememiştim. Sanki vücudunu çok daha uzun ve kaslı bir versiyonla değiştirmişti. Saçları hâlâ koyu renkti ve gözleri – güneş gözlüklerinin arkasına ya da şapkaların gölgesine saklanmadığında – hâlâ elaydı, ona ait o tanıdık parçaları bulmam gerekiyordu. Teni, açık havada geçirdiği zamanın etkisiyle bronzlaşmış ve çillenmişti. Çenesinin ve geniş omuzlarının keskin hatlarından özgüven fışkırıyordu. Kendinden utanan bir çocuk değildi. Kontrol ondaydı ve bunu biliyordu.

"İstediğin zaman söylemeyi bırakabilirsin," diye açıkladı Noah.

"Sik dedim çünkü hikâyeyi anlatıyordum." Gennie cevap verdi.

Adam iç çekti. "Başka bir şey söyleyebilirdin. Mesela kahrolası."

"Kahrolası mı? Bu çok aptalca."

Gennie'ye gülümsedim. "Peri bahçesini hiç gördün mü?" Ahırı işaret ettim. "Şu tarafta. Mantar gibi, beyaz noktalarla kırmızıya boyanmış taşları takip et."

Bana ciddi bir bakış attı. "Orada gerçek periler mi var?"

"Kendin bakman gerekecek."

Kılıcını Noah'ya vermeden önce bir saniye düşündü.

"Onları korkutmak istemiyorum," diye açıkladı. "Silahlı olursam topraklarını ele geçirmeye çalıştığımı düşünebilirler."

"Akıllıca," dedim.

Gennie uzaklaşarak Noah'yla ikimizi yalnız bıraktı. Su şişemle keçilerin olduğu yöne doğru eğildim. Esnek çitlerle çevrilmişlerdi ve gördükleri her şeyi yemekle meşgullerdi. "Hemen işe koyuluyorlar," dedim şişemin kapağını açarak. "Onları kiralıyor musunuz? Bu da yeni girişimlerinizden biri mi, keçi peyzajı?"

Omuz silkti. Hâlâ hayvanları izliyordu. "Bazen."

"Ne zaman geri döndün?"

Noah'nın cevap vermediği uzun, çok uzun bir an oldu. Sonra, "Beş yıl önce," dedi.

"Ondan önce neredeydin?"

"Manhattan'da."

"Gerçekten mi? Nerede?" Yaklaşık yirmi yıldır orada bulunmasam da New York benim memleketimdi ve şehri iyi bilen biriyle hakkında konuşmaya bayılırdım. Bu, her zaman dramaya ortak bir arkadaşınızın da dahil olduğunu keşfetmek gibiydi. Her zaman konuşulacak çok şey vardı.

"Brooklyn'de yaşadım. Wall Street'te çalıştım."

Merdivenlerden indim. "*Wall Street'te* mi çalıştın?"

"Evet. Şirket birleşmeleri ve satın almaların yasal tarafında çalıştım."

Ses tonundan bir örnek alıp mikroskop altında incelemek istedim; çünkü bir insanın bir avuç kelime içinde nasıl hem sıkılmış hem de çatışmacı olabileceğini anlayamıyordum. Bu bir sanattı.

Ben başka bir soruyla kumar oynamadan önce, eliyle önümüzde uzanan geniş Thomas arazisini işaret etti. "Bütün bunlarla ne yapacaksın?"

Ona verebileceğim en iyi cevabı verdim. "Hiçbir fikrim yok." Kır çiçeklerinin bulunduğu devasa alana doğru giden patikada dolaştım. "Twin Tulip'in benim olacağına dair bir düşüncem yoktu. Lollie daha önce hiçbir şey söylememişti."

"Üzgünüm," dedi arkamdan. "Lollie için."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Teşekkür ederim. Seni hep sevmiştir."

"Artık hayatta olmayan insanların sevgisiyle beni kutsamana gerek yok," dedi. "Zaten bundan çok daha fazlasına sahibim."

"Senden hep hoşlandı," diye tekrarladım. "Seni sevdiğini biliyorsun."

Bir süre duraksadıktan sonra, "O iyi bir insandı. Ona tahammül edebiliyordum."

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra kır çiçeklerinin etrafında dönerek lale tarlalarına doğru ilerledik.

"Kasım'da lale soğanlarını toprağa ekecek misin?" diye sordu.

Tarlaya baktım. Artık altüst olmuş yabani ot sıralarından ve aralarda çıkmış olan kır çiçeklerinden başka bir şey yoktu.

"Bilmiyorum. Belki...Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum."

"İstersen," duraksayıp ensesini kaşıdı, "Sezon işleri biraz yavaşladığında sana yardım etmeleri için buraya birkaç kişi gönderebilirim."

Bir seferde birkaç günden fazlasını düşünemediğim için teklifini hemen kabul etmedim. Hiçbir şey söylemedim. Mutfak bahçesine ve sarı ahıra doğru dönerek birkaç dakika sessiz kaldık. Koya inen yumuşak yamacı işaret ettim. "Burası tüm çiftlikteki en iyi yer, çok güzel değil mi?"

"Evet." diye mırıldandı.

Ona kısa bir bakış attığımda bana dönerek başını salladığını gördüm. Kasketini aşağı doğru çekmiş, böylece gözleri gölgelenmişti.

"Hayır, burası değil. Demek istediğim bu kısım değil. Koy." dedim tekrar işaret ederek. "Lollie'ye hep buranın düğünler için mükemmel bir yer olacağını söylerdim. Şurada küçük çardakları ve koltukları hayal edebiliyor musun? Harika fotoğraflar çekilirdi."

Suyumdan bir yudum aldım. "Daha da iyisi ne olurdu biliyor musun? Düğün konuklarını karşılamak için bir alan. Ve çiçek bahçeleri. Daha çok bahçe. Üç mevsim bahçeleri. Baharda sadece beş dakikalık görülecek laleler değil. Burası oldukça eşsiz ve büyüleyici. Çok büyük bir talep olacağına eminim."

"O zaman bunu yapmalısın," dedi.

Güldüm. "Bir düğün mekânı mı inşa etmeliyim? Hayır. Şu anda düğünlerin yakınında olmamalıyım ve bu tür bir proje zaman alır, üstelik bu da bana göre olan bir şey değil. Sadece önümüzdeki yaza kadar buradayım. Ondan sonra Twin Tulip'e göz kulak olamam."

Şapkasının gölgesinden bile kaşlarını çattığını görebiliyordum. "Ne?"

Bu hikâyeyi ona anlatmadan önce kendime zaman kazandırmak için tekrar suyuma uzandım. "Buraya kalıcı olarak taşınmak ve evlenmek için bir yılım var. Eğer ikisini de yapmazsam Thomas'ın arazisi kasabanın tarihi vakfına devredilecek."

Noah kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kim demiş?"

"Lollie'nin vasiyeti."

"Bu mahkemeye göre geçerli olmaz," dedi. "Vasiyeti görmek istiyorum. Bunların hiçbiri kulağa doğru gelmiyor."

"Benim de tepkim buydu," dedim. "Ama Lollie'nin isteği bu." Başımı salladım. "Twin Tulip'i elimde tutamayacağıma göre, fırsatım varken bu yılı tadını çıkarmak için değerlendireceğim. Gelecek yaz Boston'a geri döneceğim."

"O vasiyeti görmek istiyorum," diye tekrarladı. "Kasabanın araziyi senden almak için seninle savaşacak kadar ilgisi ve kayna-

ğı olduğunu sanmıyorum. İtiraz etseydin muhtemelen çekilirlerdi. Böyle bir konuda dava açmak onların yararına olmaz."

"Gerçekten olağanüstü bir avukatsın," dedim etkilenmiş bir şekilde. Bakışlarım, karşımda kot pantolon ve tişört giymiş adamın üzerinde durdu. "Tıpkı her zaman istediğin gibi."

"Neden bununla savaşmak istemiyorsun?"

"Çünkü burayla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Düğün olayını gerçekleştireceksin," dedi. "Bu iyi bir fikir. Ahırlarımızı ve barakalarımızı düğünler ve etkinlikler için kiralamakla ilgili çok fazla soru alıyorum; ama sahip olduğumuz tüm alana ihtiyacımız var. Kiralayacak bir karış yerimiz bile yok. Ve gördüğüm kadarıyla haklısın. İnsanlar bu tür şeylere karşı oldukça ilgililer."

"Ama benim tüm hayatım Boston'da. Arkadaşlarım ve işim orada. Şu anda her şeye ara veriyorum ama sonsuza kadar burada kalamam. Tabii bir de evlenme meselesi var. Beklentilerim konusunda iyimser olamıyorum Noah."

"Seninle evleneceğim."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Ne?"

Başka tarafa bakarak anlamadığım bir şeyler mırıldandı. "Bu vasiyetname, saçma sapan maddeleri olan, tamamen uygulanamaz olan vasiyetname, sadece bir yıllık dönemi mi kapsıyor?"

"Evet. Araziye tamamen sahip olabilmem için burada yaşamam ve gelecek temmuza kadar evlenmem gerekiyor."

"Seninle evleneceğim," diye tekrarladı. "Anlamsız bir vasiyetle mücadele etmek istemiyor musun? İyi, o zaman vasiyetin şartlarını yerine getir. Mekânı inşa et, gelecek temmuza kadar mülkü kapat ve ağustosta evliliği feshet."

"Şaka yapıyorsun," dedim. Cevap vermeyince devam ettim. "O kadar basit değil."

"Olabilir," diye cevap verdi. "Sadece bu konuya duygularını karıştırmamayı seç."

Ona baktım, eski arkadaşıma neredeyse hiç benzemeyen bu yetişkin adama. Artık farklıydı. Anlamadığım bir şekilde sert ve ihtiyatlıydı. Kayıtsızdı ve bu onun olabileceğini hayal ettiğim en son şeydi.

"Bundan senin çıkarın ne?" Geçen günkü sözlerini ona iade ederek sordum.

Gözlerime baktı ve karşımızdaki parıldayan körfezin maviliğine bakmadan önce bir anlığına eski hâlini görür gibi oldum. "Arazi tabii ki. Eğer bu evlilik konusunda kararlıysan hâlâ bir dönüm fazla arazin olacak. Her şey buradan," arazinin uzak tarafını, ahırın ötesini işaret etti. "Tepenin zirvesine kadar. Eğer sen ekmeyeceksen ben ekebilirim. Güzel bir bahçe için harika bir nokta var. Ya da meyve bahçesinin içinden yol açabileceğimiz, çiftlik standına yeterince yakın olan, yaz mevsiminde kendin-topla tarzı bir bahçe yapabiliriz. Bu büyük bir etki için küçük bir adım."

"Öyleyse senin istediğin şey arazi."

Bakışlarını körfezden ayırmadı. "Başka neden teklif edeyim ki? Bu bir iş anlaşması Shay. Mekânına ortak olacağım, kurulmasına yardım edeceğim ve bu süreçte arazinin bir kısmının işlenmesini sağlayacağım. Çiftlik de sana miras kalacak. Başka ne olabilir?"

Boğazımdaki asidin tadı çikolatalı pudinge benziyordu. Su da tat konusunda yardımcı olmuyordu. Bugün düğünler hakkında çok fazla konuşulmuştu. Midemin kaldırabileceğinden daha fazla evlilik teklifinden bahsedilmişti.

"Vay canına. Birkaç cümleye çok fazla şey sığdırdın, Noah. Pekâlâ. Bilmelisin ki ben bir ilişkiden yeni çıktım. Bu yüzden kendimi bir battaniyenin altına hapsetmek istemeden gelecek ya da evlilik hakkında konuşamıyorum. Bu evlilik sahte bile olsa, yapamam."

Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu ve kalın, damarlı kollarını fark ettim. Bu objektif bir gözlemdi. Gerçekten tamamen

bilimseldi. Hiç cazibe ya da ilgiye dayanmıyordu. Daha çok zıtlıklar üzerine bir çalışmaydı. Bu güçlü, bronz tenli adamla yıllar önce tanıdığım çocuğu kıyaslıyordum. Giderek daha fazla, ikisini karşılaştıran Venn şemasının sadece isim ve köken bakımında örtüşen bir çift daire olduğu görülüyordu. Geçen on dört yıl, dairelerin sadece kenarları birbirlerine değene dek diğer tüm ortak noktaları ayırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hakkında konuşmak istediğim bir şey değil." dedim.

Bir dakika boyunca birbirimize baktık. Sonra, "Bu tür bir proje için finansman sağlayabilirim. Tapuyla ilgili sorunlarla karşılaşabilirsin ama bunun da üstesinden gelebilirim."

"Çünkü yaz aylarında kullanabileceğin bir bahçe istiyorsun."

Hafif tepeleri olsa da çoğunlukla düz yapıdaki araziye ve sınırları içinde barındırdığı tüm tuhaflıklara bakarak kıpırdandı. "Bu tepede sahip olmadığım tek toprak parçası burası. Mülklerimi artırma ve doğru alana, sahip olmadığım tek şeye, yani yıl boyunca kiralayabileceğim bir etkinlik merkezine erişim sağlama olanağı var. Yaz aylarında kesim bahçesi basit bir gelir kaynağıdır. Maliyeti yok denecek kadar az olur ve yaban mersiniyle elma mevsimleri arasındaki kendin-topla boşluğunu doldurur. Devam etmemi ister misin? Arazinin daha iyi değerlendirilebileceği diğer yolları da anlatayım mı?"

Hayır, bu yeni, huysuz hareketlerin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu Noah'ydı, büyümüş ve gençlik ideallerinden kurtulmuştu. Artık gelir kaynaklarını ve arazilerini önemsiyordu. Üniversite mi, Wall Street mi yoksa Friendship'e dönmek mi onu değiştirmişti bilmiyordum ama bundan hoşlanmamıştım.

"Mesele sadece arazi," dedim.

Bir süre beni izledi. "Duygusal davranmak zorunda değiliz Shay. Her şeyi duygularına bağlamayı bıraktığında işler çok daha kolaylaşır."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordum. "Eskiden-"

"Noah!" Gennie bağırdı. "Kahverengi bir çekirge yakaladım!"

Dikkatini Gennie'ye çevirmeden önce, "İkimiz de istediğimizi alabiliriz. Bunun bir anlamı olması gerekmiyor," dedi ve Gennie'ye döndü. "O muhtemelen bir cırcır böceği. Sakın ezme, tamam mı?"

"Ezmeyeceğim," dedi Gennie koşarak bize yaklaşırken. "Onu eve götürmeyeceğim. Burada Twin Tulip çekirgeleriyle birlikte yaşıyor."

"Evet," diye onayladı Noah. "Little Star onun için yabancı bir ülke gibi olurdu."

"Connecticut gibi," dedi kız.

Noah, Gennie ile coğrafya konuşmaya başlamayacağını ifade eder bir şekilde başını hızlıca salladı. "Bir bakayım," dedi uzandığı ellerine bakmak için eğilerek. "Onu yakalamak için çok hızlı davranmış olmalısın."

"Bunun gibi hızlı," dedi Gennie ve kır çiçeklerine doğru birkaç metre koşup tekrar döndü. Keçilerin yanına gitmesi ve onlara cırcırböceğini göstermesi gerektiğini söylemeden önce bunu birkaç kez daha yaptı.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, "Onunla çalışmak için ne zaman geleyim?" diye sordum.

"Terapi salı ve perşembe öğleden sonraları," dedi dikkatini telefonuna vererek. "Öğleden sonraları en iyisi. Onun artık biraz daha sakin davrandığına inanabiliyor musun?"

"Öyleyse pazartesi, çarşamba ve cuma mı? Okulun başlamasına sadece birkaç hafta kaldı ve ben ona bir mücadele şansı vermek istiyorum ve-"

"Tamam. Bu güzel."

"Tamam." Onunla göz göze gelmeye çalışsam da telefonuyla ilgileniyordu. "Yarın görüşürüz o zaman. Senin evinde, değil mi?"

Başını salladı, hâlâ bir mesaj yazıyordu. "Eve giden bir sapak var. Ana girişten yaklaşık yarım mil sonra. Bir posta kutusu göreceksin. Elma ağaçlarını geçip inekleri görmeye başlarsan çok uzaklaşmışsın demektir."

"Noah, Bootsie ağıldan çıktı," diye seslendi Gennie.

"Lanet olsun." Telefonunu arka cebine soktu ve gözlerime baktı. "Evlenip evlenmeyeceğimize karar ver, tamam mı? "

Yeni bedeni ve yeni kişiliğiyle keçilerin olduğu yöne doğru gidişini izledim.

Tabii bir de evlilik teklifi vardı.

Bölüm Dört

Noah

Öğrenciler, hayatları buna bağlıymış gibi fikir değiştirebilecekler.

Shay Zucconi'yi ilk kez gördüğümde annemin eski püskü SUV'unu kullanıyordum ve birinci sınıfın ilk günü okula gidiyordum. Her gün mezuniyet için geri sayım yapıyordum ve o gün bir dönüm noktasıydı. Lise deneyimimi ifade eden korku gösterisinin, son yarısının başlangıcıydı. Bu kasabadan sonraki hayatımı görecek kadar sona yaklaşmıştım ve uzanıp onu tutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Old Windmill Hill Road'un köşesinde bekliyordu. Uzun bal sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve üzerinde çok ama çok pahalı görünen kıyafetler vardı. Neredeyse dünyanın sahibiymiş gibi görünüyordu. Sadece yüzü değil, vücudu da beni etkileyen güzellikteydi. Fırtına bulutlarının arasından süzülen bir güneş ışınıydı.

Bugün bile neden kenara çektiğimi açıklayamıyordum ama onun için durmam gerektiğini biliyordum. Bu bana fiziksel bir zorunluluk gibi hissettirdi.

Camımı açtım ve otobüs beklemek yerine onu okula bırakmamı isteyip istemediğini sordum. Onun Lollie Thomas'ın büyük kızı olduğunu biliyordum çünkü çiftlikte herkes herkesin kim olduğunu bilirdi. Ailem, bu kızı komşumuzun evine getiren nedenleri merak ediyordu. Tıpkı benim gibi.

Cennet gibi kokan ve o kedi gözleriyle bana bakan bu kız yanıma geldiği andan itibaren ona tapmıştım. O zaman beni, gerçek beni gördüğüne inandım. Mucizevi bir şey yapmamıştı ve bu hoşuma gitmişti; çünkü benimle aynı arabaya binmeyi kabul eden güzel bir kızla birlikte olmanın ötesinde herhangi bir mucizeye tahammül edebileceğimi düşünmüyordum.

Herkesi büyülemeyi başarmıştı. Okulun ilk günü Shay'in popüler kalabalığın arasına katılması ve kızları her zaman kapan erkeklerin onu kapması için çok az zaman kalmıştı. Yine de onu her sabah aldım ve havalı çocuklarla meşgul olmadığında eve bıraktım. Benimle vakit geçirdi. O muhteşemdi, gizemliydi ve bir anlığına benim olmuştu. Bunun bir anlamı olduğuna kendimi inandırdım. Onu sevmek için kendime izin verdim ve bunun tamamen tek taraflı olduğu gerçeğiyle yüzleştiğimde önemli bir parçam öldü.

Ve sonra, yarım ömür sonra, ona evlenme teklif ettim ve bunun sebebinin tüm o saçma sapan şeyler arasından sahip olduğu arazi olduğunu söyledim. Yürütmem gereken çok fazla iş ve halletmem gereken sonsuz sayıda başka sorun vardı. Ayrıca bir korsan çocuk ve bununla birlikte gelen tüm komplikasyonları da unutmamak gerekiyordu. Acele edip Shay için günü kurtaramazdım. Gennie, benim öncelikli meselemken olmazdı.

Bu anlamda Shay'in teklifime gülüp geçmesi en iyisiydi. Beni rahatsız etmedi. Shay ile hiçbir anlam ifade etmeyen, boş bir evlilikten daha kötü bir şey olamazdı. *Umurumda değildi.*

İyi ama, son ilişkisinde ne yaşamıştı? Orada yanlış giden şey ne olmuştu? Ve neden toparlanıp buraya taşınması gerekmişti?

Tüm bunların sebebini öğrenmem gerekmiyordu. Bunlar benim sorunum değildi. *O,* benim sorunum değildi.

Tabii Twin Tulip'deki mirasını alabilmek için evlilik konusundaki fikrini değiştirmediyse.

Her şey çok saçmaydı. Burayı devraldığımdan beri karşılaştığım çiftlikle ilgili olan her yasal belgede bir saçmalık unsuru

vardı; ama bu vasiyetnamenin sözde şartları en üst sırada yer alıyordu. Lollie'nin, Shay'i bu kadar gereksiz bir sorunla baş başa bıraktığına inanamıyordum.

Bunların hiçbiri hukuken geçerli olmayacaktı.

Onun kocası olmaya gönüllü olmak yerine, meseleyi onun adına halletmeyi teklif etmeliydim. Tek bir notla o araziye özgürce ve temiz bir şekilde sahip olabilirdi. Bunu hâlâ yapabilirdim. Ona bu şartlardan kurtulmanın ne kadar basit olacağını açıklayabilirdim. Sahte bir evliliğe olan ihtiyacını tamamen ortadan kaldırabilirdim.

Bu meselelerden herhangi birini çözmek yerine, en başından beri yapmam gereken tek şeyi yaptım. Gennie'yle çalışmak için eve geldiğinde Shay'le aramıza koyabileceğim en büyük mesafeyi koydum.

Olabildiğince arkadaşça davranarak mesafemi saygılı bir şekilde korudum. Etrafında dolanmama ihtiyacı yoktu ve benim de tüm düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine izin vermemem gerekiyordu. Gennie'yse hiç yardımcı olmuyordu. Shay'le olan her özel dersinden sonra akşam yemeğinde bize eşlik etmesini istedi. Hayatı Shay'le biraz daha fazla zaman geçirmeye bağlıymış gibi yalvarıp yakarıyordu.

Ne yazık ki onun nasıl hissettiğini biliyordum.

Nasıl yaptığını bilmesem de Shay, Gennie'nin tüm davetlerini küçük kızı sinir krizine sokmadan geri çevirmeyi başarıyordu. Bunu takdir etmiştim. Gennie'nin öfke nöbetlerini yatıştırma konusunda bir bok beceremiyordum.

Shay'in de bana karşı bazı sınırlar koymasını takdir ettim. Bu, onun planının bir parçası mıydı yoksa modern tarihin en tatsız evlilik teklifinin bir sonucu muydu bilmiyorum. Yine de beni onunla birkaç dakikadan fazla vakit geçirmekten kurtarmıştı ve bu lanet olası bir hediyeydi.

Shay'in beni kurtaramadığı tek şey yerel dedikodulardı.

O öğleden sonra ofise girdiğimde mandıra müdürüm Jim Wheaton, "Bu o," dedi. "Öyle değil mi?"

Masamın arkasına yerleştim ve bilgisayarımı açtım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Birkaç tuşa dokundum. "Bugünün rakamları nasıl? Şişeleme tesisi henüz tam kapasiteye ulaşmadı mı?"

"Kaçan kişi kasabaya geri döndü, geçen hafta bir sabahını ailesinin evinde geçirdin şimdi de Bayan Gennie'yi ziyaret ediyor. Ve sen bunlar sıradan olaylarmış gibi davranıyorsun. Bugünün rakamları böyle görünüyor."

"Söyleyecek bir şey yok Wheatie."

Arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzatmış, koyu bronz parmaklarını çenesinin altına yerleştirmişti. "Anladığım kadarıyla onunla konuşmuşsun. Bu yüzden o kamyonların bir an önce oradan taşınmasını istedin."

Birkaç ekran arasında gezindim, çiftlik standı satışları, toptan siparişler ve gelecek ay için tahmini elma üretimiyle ilgili durum raporlarını gördüm. Hiçbirini işleme koymadım.

"Evet," diye tersledim. "Kendin söyledin, Gennie'yle vakit geçiriyor. Tabii ki onunla *konuştum*."

Kel kafasını eğdi. "Ve?"

"Sana ve Bones'a onun hakkında hiçbir şey söylememeliydim," diye yanıtladım.

Wheatie bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Cebinden telsizini çıkardı ve ağızlığa doğru, "Bones, ana evin yakınlarındaysan ofise gelebilir misin?" dedi.

Meyve bahçesi müdürü, "Beş dakika içinde oradayım," diye cevap verdi.

Wheatie elini başının üzerinde gezdirerek, "Beş dakikan var," dedi. "Hikâyeyi açıklığa kavuşturmak için yeterince uzun bir süre gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Anlatacak bir şey yok," diye mırıldandım. "Geri döndü. Kamyonların yoldan çekilmesi gerekiyordu. Hikâye bu kadar."

"Tabii tabii. Peki ya geçen haftaki sabah? Onun evinde tesadüfen mi birkaç saat geçirdin?"

Haftalık konserve üretim rakamlarını gözden geçirmek için ciddi bir girişimde bulunsam da Wheatie'nin beni rahat bırakmaması, şafaktan beri ayakta oluşum ve Shay Zucconi'ye evlenme teklifi etmiş olmam darmadağın olmama neden olmuştu.

Hayır, ona evlenebileceğimizi söylemiştim. Soruyu hiç sormamıştım. Arada fark vardı ve bunun işleri daha mı iyi yoksa daha mı kötü yaptığını bilmiyordum.

"Zehirli sarmaşıkları unutmuşum," dedim ekranlara odaklanarak. "Ve Gennie de onu ziyaret etmek istedi."

"Gennie, onu ziyaret etmek istedi," diye tekrar etti canlılıkla. Ellerini birbirine vurdu. "Çocuğu suçladığında gerçek bir ebeveyn olduğunu anlarsın. Akıllıca. Bunu sevdim."

E-posta kutuma bakarken yüzümü buruşturdum. "Gennie ondan hoşlanıyor."

"Anlaşılabilir," dedi. "Sen de ondan hoşlandığına göre." Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve ardından Tony Bonavito bir zamanlar annemle babamın yatak odası olan ofise adım attı. Pazarlama departmanı da kız kardeşimin eski yatak odasında çalışıyordu. Her iki alan da artık yatak odasına benzemiyordu ama yine de üzerinde uzun süre düşününce tuhaf geliyordu.

"Ne var ne yok?" diye sordu Bones, radyosunu masamın kenarına koymadan önce ayarlarını kontrol ederek. Wheatie'nin benden yirmi yaş küçük olmasına karşın, Bones benden birkaç yaş küçüktü ve bu belli oluyordu. Büyük bir çocuk gibi görünüyordu ve her bira siparişinde kimliğini görmek istiyorlardı.

Wheatie bana bakarak, "Onu görmüş," dedi. "Onunla konuşmuş. Yanılmıyorsam birkaç kez."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi avuçlarını kalçalarına vurarak. "Hamlen nedir? Plan ne? Doğrudan saldıracak mıyız, yoksa daha gösterişsiz bir şeyler mi düşündün?" Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Nasıl gösterişsiz olunacağını biliyor musun ki?"

"Hayır," dedi Wheatie. "Bilmiyor."

Twin Tulip'teki o sabah bir şeyin kanıtıysa, o da buydu.

"Dinleyin çocuklar," dedim. "Bu bir lise aşkıydı ve artık bitti. Hiçbir şey olmayacak. Şu an endişelenmem gereken bir Gennie var. Başka bir şeye ayıracak vaktim yok. Bu işin peşini bırakın, tamam mı?"

Bones beni görmezden geldi. "Onu yemeğe çıkarmalısın. Güzel bir yere."

"Hayır," diye cevap verdim. Bunu yapmak istesem bile bu konuda çok beceriksizdim. Ağzımdan kaçırdığım teklif bunun en iyi kanıtıydı. Onun yanındayken kelime üretme konusundaki genel yetersizliğimse daha da büyük bir kanıttı. Shay'e kur yapmak için enerji harcayamazdım, harcamazdım. Bunun benim için nasıl sonuçlanacağını tam olarak bildiğim için bunu yapamazdım.

Bones, "Evet. Kuşkonmazlarımızı satın alıp et suyu ya da köpük gibi garip bir şeye dönüştüren şu süslü yerlerden birine," diye devam etti. "Önceden tadım yapman gerekecek ama hoşuna gidecektir."

"Hayır," diye tekrarladım. Gennie araya girmeden ne hakkında konuşabilirdik ki? Shay'le on dakika yalnız kalsam, ya ona tekrar evlenme teklif ederdim ya da kulaklarım kıpkırmızı olurken ve kalbim masanın öbür ucundan duyabileceği kadar yüksek sesle atarken dilimi yutmuş gibi sessizce otururdum.

"Ona teşekkür etmelisin," dedi Wheatie. "Bayan Gennie'ye yardım ettiği için. Düzgün bir akşam yemeğiyle ona teşekkür et."

"Hayır," dedim bir kez daha. Bu berbat bir plandı.

"Kaçan kişinin o olduğunu söylemiştin," diye devam etti Wheatie. "Onun her zaman tek kalacağını söylemiştin."

"Evet, şimdi benim istikrarlı olmama ve gittiğinde arkasında bir dünya acı bırakacak bir kıza takılmamama güvenen bir çocuğum var; ki öyle de olacak." Başımı salladım. Onun tekrar gittiğini görmenin canımı acıtacağını zaten biliyordum ama bu

Gennie'yi öldürecekti ve buna izin veremezdim. "Eğer o gece konuştuğumuz şeylerden bahsediyorsak, keçi sütünün olanaklarını keşfetmek istediğini söylemiştin ve bizi getirdiği noktaya bak. Bir sürü serseri keçim ve organik sertifika almaya yetecek kadar sütüm var."

"Fiyatlar iyi," dedi Wheatie. "Sadece toptan peynir satışları bile maliyetlerini karşılıyor."

"Ve yoga da çok popüler," dedi Bones. "Ben bu programın en büyük destekçisiyim."

Wheatie ona, "Sen dar pantolonları giyen kadınların destekçisisin," dedi.

"O da var, evet."

"Ev hanımları sana göre değil," dedi Wheatie.

"Bu modası geçmiş bir terim, ihtiyar," diye cevap verdi Bones. "Günün ortasında yoga yapmak için burada olmaları patronluk taslamadıkları anlamına gelmez."

"Sizinle bir daha sarhoş olmayacağımı bana hatırlatın," diye mırıldandım.

"Bu yas tutma sürecinin bir parçası." dedi Wheatie.

Aynı anda Bones, "Ben ne yaptım?" diye sordu.

Wheatie ona, "İçkiyi senin getirdiğine eminim," dedi.

Bones omuz silkerek, "Baban doğru yaparsa sadece bir kez ölür. Kaçak içkiye ihtiyacımız var."

Gözlerimi tavana diktim. Babamın ölümü ani ve şok edici olmuştu ve çiftlikle ilgili kararların, tahmin ettiğimden çok daha erken alınması gerektiğinin bilincine varmam da bununla birlikte gelmişti. Aslında uzun zamandır bu kararları benim vermem gerekmeyeceğini umuyordum.

Wheatie ve Bones'un beni bir şişe ve şenlik ateşi için odunla koyun kenarına götürdükleri gece, aklımda milyonlarca düşünce vardı. Bir şekilde yüzeye çıkmaya zorlayan şey ise Shay Zucconi ve kalbimden çaldığı parçaydı.

O gece hakkında hiç konuşmamıştık. Ta ki şimdiye kadar.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedim. "Hiçbir şey değişmedi. Thomas'ın evinde yaşıyor olmasının bir önemi yok. Aramızda hiçbir şey yok."

Bones, "Bir şeyler olmalı," dedi. "Devam et. En kötü ne olabilir ki?"

Ona evlenme teklif edebilirim.

"En iyisi akşam yemeği," diye ekledi. "Arkadaş canlısı biri gibi görünmüş olursun. Düşünceli biri gibi."

"Saçmalamayalım," dedi Wheatie. "Arkadaş canlısı olmak onun yetenekli olduğu bir alan değil."

"Muhtemelen haklısın." Bones masanın üzerinden bana bakarken çok az çıkmış olan sakalını okşadı. "Bak. Ya onu yemeğe davet edeceksin ya da bu saçmalığı hayatının geri kalanında yanında taşıyacaksın, ki bu oldukça kötü. Ben sadece söylüyorum. Seçeneklerin şansını denemek ya da bu saçmalığı ömür boyu kalbinde taşımak. Ben olsam şansımı denerdim."

Wheatie, "Genelde gençlerle aynı fikirde olmam," diye söze başladı, "Ama bu durumda aynı fikirdeyiz."

İkisine de bir bakış attım. "Harika. Hayatımı benim yerime düzene soktuğunuz için teşekkürler. Arka planda arızalı bir dondurucumuz, konserve evine taşınmayı bekleyen 600 kilo böğürtlenimiz ve boktan bir keçi sütü operasyonumuz var; ama siz yıllığımdan bir sayfayı akşam yemeğine çıkarmamı istiyorsunuz. Her şey yolunda, her şey kontrol altında. Her şeyi hallettik. Teşekkürler."

Uzun bir aradan sonra Bones, "O böğürtlenler bu sabah konserve fabrikasına gitti. Şimdiye kadar muhtemelen reçel olmuşlardır. O konuda endişelenme."

Gözlerimi ovuşturdum. "En azından burada bir şeyler yolunda gidiyor."

Bölüm Beş

Shay

Öğrenciler taşların konuşmasını sağlayabilecek.

"Peki, okuduklarımıza dayanarak, en önemli detayın ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Gennie aramızdaki kitabı incelerken dilini dişlerinin arasında ileri geri hareket ettirdi. "Karasakal tam bir baş belasıydı."

Ona hızlıca başımı salladım. "Bunu söylemenin farklı bir yolunu bulabilir misin? Okula uygun bir şekilde."

Bir dakika düşündü. "Karasakal gemi kaptanı olmakta ve korsan planları yapmakta gerçekten başarılıydı."

"Pekâlâ. Metinde bunu gösterecek herhangi bir ayrıntı var mı?" Ona bir yığın yapışkan kâğıt uzattım. "Kanıt bulduğun yerleri işaretlemek için bunları kullan."

Geçen hafta, "oyun randevumuza" bazı ilkokul hikâye kitaplarıyla gelmek gibi bir hata yapmıştım. Gennie derslere hiç ilgi duymuyordu ve okulla ilgili en ufak bir şey bile ilerlememizi durduruyordu. Ona anaokulu öğretmeni olduğumu söylediğimde ihanete uğradığı yüzünden okunuyordu.

İlgi alanlarına hitap edecek kitaplar bulmak için Friendship Halk Kütüphanesi'ne geri dönmüştüm. Korsanlarla ilgili birkaç kitap bulmuştum ve bunların altı yaşındaki bir çocuk için uygun olması bile şaşırtıcıydı. Birkaç kitapta kafa kesmelerden bahsediliyordu ama bu Gennie'yi caydırmadı. Aksine, okumak için daha da heyecanlandı.

Kitabın sayfalarını çevirirken, anlatmak istediği şeyi kanıtlayan bölümlere dikkatlice yapışkan kağıtlar yapıştırmasını izledim. Her pasaj için farklı renkte bir not gerekiyordu, ki geçen hafta Noah'nın mutfağında bir ofis malzemeleri dükkânı açabilecek kadar çok malzeme belirdiği için bu hiç sorun değildi. Ne zaman ziyaret etsem, masanın üzerinde daha fazla şey bekliyordu. Markörler, kalemler, boya kalemleri ve not kağıtları güneşin altında duruyordu.

Noah'nın, Gennie için en iyisini istediği çok açıktı. Renkli kalemler okuma becerilerindeki eksikleri kapatmayacaktı ama alıştırmaları daha eğlenceli hâle getireceklerdi. Bunun için ona hak verdim.

"Dün gece tavuk kümesinin çatısında bir tilki vardı," dedi Gennie parmağını yapışkan bir notun üzerinde gezdirip yerine sabitlerken.

"Bir *tilki*," diye mırıldandım. "Bu hikâyeyi bana *a* sesi çıkaran kelimeleri araştırdıktan sonra anlatmalısın, *siyahta* olduğu gibi."

"Karasakal gibi."

"Aynen öyle. Hikayedeki *a* seslerini vurgulamak için bu küçük yapışkan bayrakları kullan."

"*Kedi** gibi mi?" diye sordu. "Benim ahır kedilerim gibi mi?"

"Evet, *kedi* de aynı *a* sesine sahip. Bak bakalım hikâyede başka *a* sesi var mı?"

"Peki ya *piç***? O da aynı mı?"

Kahkahamı bastırmak için su şişemi dudaklarıma götürdüm. Kendimi toparladıktan sonra, "Evet, haklısın, yine de kelimelerimizi okul-dostu olacak şekilde seçelim," dedim.

"Okul arkadaş canlısı değil," diye mırıldandı.

Göz göze gelmek için eğildim ama gözlerini kaçırdı. Kelime-

* İngilizce 'Cat' kelimesinin Türkçesi. -ç.n.

** İngilizce 'Bastard' kelimesinin Türkçesi. -ç.n.

leri aramaya devam etti. "Bunun üzerinde çalışacağız," dedim. "Düzelecek."

Dudaklarını büzdü. "Bunu bilemezsin."

"Aslında biliyorum. Çocukken birkaç kez taşındım ve okul değiştirdim. Gerçekten çok zordu. Arkadaş edinmem uzun zaman aldı ve ben hep sınıfa gelen yeni çocuktum. Gelgelelim zamanla daha iyi oldu."

Bakışlarını sayfalardan ayırmıyordu ve bugün Noah'yla bu konu hakkında konuşmam gerektiği açıktı. Geçtiğimiz hafta içinde birkaç rahatsız edici haberden daha bahsetmişti ve bunları onunla paylaşmak istemiştim ama bir dakikasını bile yakalayamamıştım. Ben geldiğimde evde değildi, Gennie de genellikle ailesi yakınlarda at yetiştirip eğiten ve sonsuz sabırlı bir kadın olan Gail Castro'nun bakımındaydı. Artık yaz okuluna gitmediği için tüm gününü Gail'le geçiriyordu.

Noah genellikle oyun randevularımızın yarısında ortaya çıkar, mutfakta gezinir ve mutfağın bitişiğindeki çalışma odasında ya da dışarıda kaybolurdu. Pazartesi günü onunla konuşmak istemiştim ama Gennie, akşam yemeğinde onlara katılmam için amansız bir mücadele vermişti ve ben de hızlıca oradan ayrılmıştım. Ne zaman birlikte çalışsak beni davet ediyordu fakat henüz akşam yemeği boyunca güler yüzümü koruyabilecek durumda değildim.

Lollie'nin arazisi, sahte evlilikler ya da başka bir şey hakkında herhangi bir konuşma yapmak istemiyordum. Noah'nın ciddi olmadığına kendimi ikna etmek için sağlam bir iş çıkarmıştım ve bunların hiçbirini ciddi olarak düşünmüyordum.

Bu yüzden, kendimizi bu saçmalığı kabul etmek zorunda kalacağımız durumlara sokmamamız daha iyiydi. Jaime'ye bundan bahsetmemiştim bile. Oynadığımız oyunun saçmalık derecesi tam olarak buydu.

Gennie, kısık bir sesle, "Neden farklı okullara gittin?" diye sordu işaretlediği yerlerle oynarken.

Diğer kitapları bir yığın hâline getirecek şekilde toparladım. "Uzun bir süre sadece annem ve ben baş başaydık," diye başladım. "Ben senin yaşındayken annemin işi sebebiyle çok gezdik. New York, Washington, Londra. Bazen işi, başka ülkelere gitmesini gerektiriyordu ve ben onunla gidemiyordum. Bazen aylarca hatta yıllarca orada kalması gerekiyordu."

"Benim annem de gitmek zorunda kaldı," dedi.

"Kolay değil, öyle değil mi? Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Annen uzaktayken yeni bir okula başlamak ve yeni insanlarla yaşamak zorunda kalmak daha da zor. Biliyorum."

"Annen geri geldi mi?"

"Geldi," dedim nazikçe. "Ama her zaman tekrar gitti. Onun işi, bir yerlere gidip olayları olduğu gibi görmek ve insanlarla bu olaylar hakkında konuşmakla ilgili. Her zaman tekrar gitmek zorunda kaldı."

"Annem geri gelmeyecek," dedi. "Noah beni, onu ziyarete götürüyor ama o geri gelemiyor."

Eva'ya neler olduğunu bilmiyordum ve bunu sormak bana düşmezdi ama kalbim Gennie için acıyordu. Bu durumun kimse üzerinde olumlu ve mutlu bir etkisi varmış gibi görünmüyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Yaşadığın şey kolay değil. Çok cesursun Gennie."

"Karasakal gibi mi?"

"Aynen öyle," diye cevap verdim.

"Benim babam yok," diye devam etti.

"Hepimizin bir babası var," dedim. "Ama o kişiyi her zaman tanıyamayız. Ben babamı tanımıyorum."

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Onunla hiç tanışmadım. Adını bile bilmiyo-

rum. Ben küçükken annem biriyle evlenene dek sadece ikimizdik. Evlendiği adam benim üvey babam."

Kitabı masaya doğru kaydırmadan önce başını salladı. "Tüm *a* seslerini buldum mu?"

Kitabı karıştırdım, işaretli her kelimeyi gösterdim ve ondan benim için okumasını istedim. Neredeyse bitirmiştik ki Noah kapıdan içeri girdi, yanağında kir lekesi vardı ve şapkası tozluydu. Kolunun altına bir süt kasası sıkıştırmıştı, bize bakmadan önce onu tezgâhın üzerine bıraktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu lavaboya doğru giderken.

"Noah! İnsanları korsan olmamaları konusunda uyarmak için Karasakal'ın kafasının kesilip bir direğe asıldığını biliyor muydun?"

Bana baktı. "Bunu bilmiyordum," dedi Gennie'ye. "Bu adalet anlayışını onaylıyor musun? Bunu buralarda uygulamalı mıyız? Tilkileri kümesten uzak tutmak için böyle mi uyarmalıyım?"

"Hayır," diye bağırarak sandalyesinde tepindi. "Bu korkunç bir fikir! Ayrıca kulağa tamamen iğrenç geliyor!"

"İyi bir noktaya değindin. Doğru. Bunu yapmayacağız," dedi ve önümde yığılı kitaplara bakmak için döndü. "İhtiyacın olan bir kitap ya da başka bir şey varsa söyle."

"Kütüphane yeterli," dedim eşyalarımı çantama yerleştirirken. "Binbir çeşit kitap var. Ne zaman bir araya gelsek farklı konulara dalabiliyoruz. Bu da işi çok daha eğlenceli hâle getiriyor."

Gennie kollarını boynuma doladı. "Shay bu akşam yemeğe gelebilir mi? Lütfen? Annesinin gitmek zorunda kaldığını, farklı okullara gittiğini ve babasının olmadığını söyledi. O da tıpkı benim gibi."

Sırtını hafifçe sıvazladıktan sonra uzaklaştım. Kitapları alıp çıkmak üzereydim ki Noah, "Programına uyarsa bize katılabilirsin. Yine de planın varsa seni bekletmek istemeyiz. Öyle değil mi Gennie?"

Gennie ilgisiz bir şekilde omuz silkti. "Kalırsan daha çok eğleniriz. Köpekleri de ziyaret edebiliriz!"

Ne hissettiğini anlamaya çalışarak Noah'ya baktım. Her zamanki gibi yüzü şapkasının altında ve sakalının arkasında saklanıyordu. Ben tereddüt edince ekledi, "Seni ağırlamak isteriz ama buna mecbur değilsin."

Yüzündeki *"mecbur değilsin"* ifadesi her zamankinden çok farklıydı. Bu, Noah'nın benim şerefime düzenlediği bir geçit törenine eşdeğerdi. "Tamam o zaman. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Arkasını döndü ve süt sandığını boşaltmaya başladı. "Hayır. Ben hallederim." Gennie'ye, "Bu akşam sebze olarak ne yemek istersin?" diye sordu.

"Bebek havuç!" diye cevap verdi, yapışkan notların üzerine bir şeyler karalarken.

"Bebek havuçlar gerçek değildir," dedi. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Havuçları küçük parçalara bölebilirim ama-"

"Bebek havuçlar gerçek ve ben onlardan istiyorum," dedi Gennie.

"Sana bebek havuç yediremem. Onlar doğada bulunmaz. Tabağınıza işlenmiş havuç kütükleri koyarken dört farklı renkte havuç satamam."

"Bebek havuç!" diye bağırdı.

Sandıktan başını kaldırdı, elinde bir somun ekmek vardı.

"Sana küçük parçalar hâlinde havuç verebilirim. Yapabileceğim en iyi şey bu. Ya da salatalık verebilirim."

Başını masaya koyarak küçük ellerini kulaklarına götürdü.

"Salatalık," diye mırıldandı masaya doğru.

"Salatalık o hâlde," diye yanıtladı Noah buzdolabına doğru ilerlerken.

Bakışlarımı bir an Gennie ve Noah arasında gezdirdim. En azından bebek havuç tartışması şimdilik çözülmüş gibi görünü-

yordu. Gergin bir dakikanın ardından, "Gennie, neden bugün kullandığımız malzemeleri toplamıyorsun?" dedim.

"Sonra da kümesten yumurta alabilirsin," diye ekledi Noah.

Başını kaldırdı; koyu renkli, dağınık saçları yüzünü gölgeliyordu. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Eğer daha sonra köpekleri ziyaret etmek istiyorsan, evet."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Yapışkan notları ve keçeli kalemleri plastik kutuya geri yerleştirdikten sonra onları odanın dışına taşıdı.

Noah'nın bıkkın bakışlarını yakaladığımda sırıttım. Gözlerini devirdi. "Haftada en az bir kez bebek havuçlar hakkında minik bir tartışma yaşıyoruz."

"O meraklı bir çocuk. Bu önemli bir şey."

"Bu beni deli ediyor," dedi.

"Bir şey yapmama gerek olmadığına emin misin?" Noah'nın bir somun ekmeği dilimlemeye başlamasını izledim. "Bugünlerde bunların önceden dilimlenmiş olarak geldiğini duydum."

"Makine dilimlerinin simetrik olması umurumda değil," dedi. "Ayrıca, bu fırının üzerinde çalıştığı yeni bir tarif. Denemek için bir somun aldım."

Çalıştığı tezgâha bir adım daha yaklaştım. "Ne zamandan beri bir fırınınız var?"

"Yaklaşık dört yıldır. Elma turtası yaparak başladı. Birkaç yıl önce büyük bir kazanç elde ettik ve fazlasını cips ve turtaya dönüştürdük. En iyi ihtimalle zarar edeceğimizi düşündük. Sonunda tüm satışları elden çıkardık. Çilek sezonunda pound kekleri ve küçük kekleri test ettik. Şimdi, yıl boyunca on bir turtamız ve sezon başına dört özel turtamız var. Ekmekler bir sonraki mantıklı girişimdi."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Sanki imparatorluğunun ayrıntılarını hatırlamakta zorlanıyor-

muş gibi bir an tavana baktı. "Eski İlçe Yolu'nda, körfezin ağzına yakın bir yerde yazlık dondurma standı var. Ayrıca bal ve reçel de var."

"Bu Noah'nın favorisi," Gennie göz bandını takmış, kılıcının ucunu yerde sürükleyerek mutfağa döndü. Kapıya doğru ilerledi. "Bütün gizli projeleri reçellerle ilgili. Karasakal gibi ama reçel üzerine. Ayrıca kafa kesmek yok."

Kapı arkasından kapandı ve Noah, "Ben Karasakal değ-her neyse, boş ver," dedi.

"Bütün bunları son birkaç yıl içinde mi yaptın?" diye sordum.

Bana cevap vermekle ilgilenmeden elindeki işe döndü. Bunun, onun huylarından biri olduğunu anlamaya başlamıştım. En çıldırtıcı olanlarından biriydi.

Birini bekletmek için makul sayılmayacak bir sürenin sonunda, "Oldukça kolay bir şekilde oldu. Tüm parçalar zaten oradaydı. Tek mesele onları birleştirmekti. Süt ürünlerinin fazlalığı söz konusu olduğunda dondurma hiç de zor olmadı."

"Ama reçel senin favorin..."

Buzdolabına doğru dönerken omzunu silkti. Kot pantolonunun kalçalarına ne kadar güzel oturduğunu düşünmeden edemedim. Hatırladığımdan tamamen farklı görünüyordu, aynı zamanda sonunda kendisi gibi de görünüyordu. Bunun orantısız bir iltifat olduğunun farkındaydım; ama değiştiği yönleri açıklamanın en doğru yolu buydu. Sanki kötü bir saç kesiminden sonra saçları uzamıştı ve artık o süreçteki garip hâliyle uğraşmak zorunda değildi. Daha uzun boylu, daha olgun ve daha rahattı ama kendisi gibi görünüyordu. Hatırladığım arkadaşıma benziyordu.

Elinde bir salatalıkla geri döndü ve bakışlarımı göz hizasında tutmak için çabalamak zorunda kaldım. "Reçel israfı azaltmanın akıllıca bir yolu. Çürük meyve asla satılmaz ama harika reçel olur."

Ada tezgâhın içine sıkışmış taburelerden birine yerleşip beklemeye başladım. Noah'nın bu versiyonunu bir sonraki hamlesini tahmin edecek kadar iyi tanımıyordum; ama eğer onun için aralık bir kapı bırakırsam konuşmaya devam edeceğine inanmak zorundaydım. Konuşmaya devam etmesini gerçekten çok istiyordum.

Lahanayı iyice yıkayıp kuruladıktan sonra dilimlemeye başladı. Parmaklarının ne kadar uzun olduğunu ya da parmak eklemlerindeki çillerin sayısını hiç fark etmemiştim. Çok şirindi. "Annem konserve yapmayı severdi. Konservelere bayılırdı. Zihninde sakladığı ve hiç yazmadığı bir sürü tarifi vardı. Bu geleneği sürdürmek mantıklı geldi. Bu güzel bir iş."

"Ailen nasıl?"

Belli ki burada değillerdi. Herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyordum; ama bu konu ile annesinden bahsederken kullandığı geçmiş zaman kipi ve aile evinin bir markete dönüştürülmüş olması içimde kötü bir his uyandırdı.

"Annem kız kardeşiyle birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor," diye cevap verdi. "Şu destekli yaşam topluluklarından birinde bir daireleri var. Orada MS hastalığı için destek alabiliyor ki bu iyi bir şey çünkü bugünlerde çok fazla yardıma ihtiyacı var. Hem de çok. Yaşadığı yer tek katlı, bu da hareket kabiliyeti kısıtlı olduğu için oldukça önemli. Eski bir çiftlik evinde yaşamaktan çok daha rahat."

"Bu kürsüyü terk ettiği anlamına mı geliyor?"

Sarsak bir omuz silkme hareketi yaptı. "Rahip, ben üniversiteyi bitirmeden önce ayrıldı. İkinci yılımın sonlarına doğru olabilir. Emin değilim ama evet, konuşma sorunları daha belirgin hâle gelince cemaatten uzaklaştı." Sarsak bir omuz silkme hareketi daha. "Muhtemelen destekli yaşam topluluğunda derme çatma bir cemaat oluşturmuştur. Gerçek bir ilahiyatçıyı kimse tutamaz."

Beyaz benekli, mavi bir kâseye salatalıkları doldururken onu izledim. Elleri çok büyüktü. Kocamandı. Ne zaman bu kadar büyük görünmeye başlamışlardı? "Peki ya baban?"

Noah mırıldanmaya benzer bir ses çıkardı. "Bir ATV kazasında öldü. Meyve bahçesinin arka tarafında, her bahar yağmur yağdığında toprağın yumuşadığı bir yer var. Dikkat etmezsen ya çamura saplanırsın ya da birkaç takla atarsın. Hava karanlıktı ve koşullar kötüydü. Yuvarlandı. Hayatını hızlı bir şekilde kaybetti ama annemin rahatsızlığı bu olaydan sonra nüksetti. İhtiyaç duyduğu desteği alabileceği bir yere taşınması gerekiyordu." Bıçağı ile odayı işaret etti. "Olaylar çok hızlı gelişti."

"Çok üzgünüm Noah."

Başını salladı.

"Demek seni Friendship'e geri getiren şey buydu."

Dikkatinin bir kısmını bana yöneltmeden önce dolaptan tabakları, çekmeceden kapları almakla meşguldü. "Hemen hemen." Lavabonun üzerindeki pencereyi açarak seslendi. "Gennie, yumurtaları topladın mı, evlat? Bu kadar uzun sürmüş olamaz."

Cevabını anlayamadım ama Noah'nın tüm vücuduyla iç çekişini izlemenin keyfini yaşadım. İyi görünüyordu. Hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Bu kadar huysuz olması çok kötüydü.

Gennie içeri daldı, kılıcını kolunun altına sıkıştırmıştı ve yumurta sepetini sallamadan kapıyı kapatmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. "Dur sana yardım edeyim," diyerek onu elindeki sepetten kurtardım.

"Ellerini yıka," dedi Noah ona.

"Tavuklar benden nefret ediyor," dedi Gennie banyoya doğru giderken. "Parmaklarımı yemek istiyorlar."

"Parmakların pek iştah açıcı olmazdı. O kemiklerde yeterince et yok," diye seslendi Noah arkasından.

Gennie banyodan çıktı, alnında göz bandı vardı ve elleri ıslaktı. "Onlar şeytani tavuklar. Süper kötüler."

Noah puantiyeli kâseyi uzattı. "Salatalıklarını masaya götür."

Kâseyi kabul etti ama benim taburemin yanında durdu. "Yanıma oturur musun?"

"Tabii ki. Noah'ya yardım edeyim-"

"Ben hallederim," diye araya girdi Noah. "Sadece git. Otur."

Ona kısa bir bakış atmıştım ama o çoktan fırına doğru dönmüş ve beni, tişörtünün sırtını nasıl gerdiğini görmeye zorlamıştı. Evet, geçen yıllar ona kesinlikle yaramıştı.

Hazırladığı tabaklarla çatal bıçak takımlarını aldım ve Gennie'nin yanına oturdum. İki elinde de salatalık dilimleri vardı.

"Küpelerini beğendim," dedi. "Nedir onlar?"

"Istakoz," dedim karmaşık boncukları tutarak. "Bunları birkaç yaz önce Maine'den aldım. Talbott's Cove adında küçük bir kasabadan. Oraya birkaç arkadaşımla birlikte gitmiştik."

"Kulaklarını deldirmek acı verdi mi?"

"Çok hızlı oldu. Hızlı bir çimdik gibiydi."

Bunu dikkatle düşündü. "Kulaklarını deldirmek için kaç yaşında olmak gerekiyor?"

Noah masanın ortasına iki tabak koydu. "On beş," dedi. "En az on beş."

"Ama Ella'nın küpeleri var ve on beş yaşında değil."

Noah, Gennie'nin tabağına tavuk ve kızarmış sebze koydu.

"O zaman bu Ella'nın ailesinin verdiği bir karar. Küpe konusunu sen on iki yaşına geldiğinde konuşuruz." Başını sallayarak tavuğu bana uzattı. "En erken on iki yaşına geldiğinde. En erken. Tamam mı?"

Istakozlarıma tekrar dokundu. "Anlaştık."

Noah, Gennie'nin yemeğini tek lokmalık küçük parçalara böldü ve oturmadan önce tabağı ona geri uzattı.

"Saçını pembe yapmak için kaç yaşında olmak gerekiyor?" diye sordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altından.

Kahkahamı bastırdım. "Otuz iki yaşındayım ve bunu ilk kez geçen ay yaptım. Acele etmene gerek yok. Saçını boyamak, küpe takmak ve bunun gibi şeyler için dünya kadar vaktin var. Söz veriyorum, hiçbir şey kaçırmıyorsun."

Bana düşünceli bir şekilde bakarak başını salladı. "Tamam. Bekleyebilirim."

Noah, Gennie yemeğini yerken ona baktı, sebzelerin çoğunu dikkatlice tabağının kenarına itti. Bir süre sonra nefes verdi ve ekmeğe uzandı. Bu ebeveynlik işinin onu fazlasıyla yorduğu açıktı.

"Bu inanılmaz," dedim çatalımla tabağımı göstererek. "Bütün bu yemekleri ne zaman yaptın? Sihrin gerçekleştiği anı görmedim."

Bir kahkaha attı. "Ben yapmadım. İki kasaba ötede bir yemek dağıtım servisi var. Onlara süt ürünleri ve bazı diğer ürünleri tedarik ediyoruz. İlk günden beri onların listesindeyim."

"Buraya son geldiğimden beri yediğim en güzel yemek bu," dedim. "Muhtemelen yediğim son güzel yemek olacak."

"O zaman her akşam yemeğe gelmelisin," diye cevap verdi Gennie. "Noah gerçek yemekler yemem gerektiğini söylüyor, sen de yemelisin."

Noah'nın araya girip bunun mümkün olmadığını açıklamasını bekledim ama uzun bir süre bana baktı, alnında derin çizgiler belirmişti. Gözlerini kaçırmayınca, "Tek kişilik yemek yapmak pek eğlenceli değil. Cheez-Its ya da bir paket patlamış mısır ya da kraker üzerine fıstık ezmesi sürüp yemek daha kolay."

"Shay," dedi.

Alnına bir hendek kazmıştım. Ben ve benim yarattığım karmaşalar.

"Sorun değil. Gerçekten. Şu yemek servisine bir bakmam gerekecek. Kulağa mükemmel geliyor. Özellikle de okullar birkaç hafta içinde başlayacağı ve o zaman hiç vakit bulamayacağım için."

Bana bakmaya devam etti. Ardından, "Friendship okullarında öğretmenlik mi yapacaksın?" diye sordu.

"Vekil öğretmenliği," dedim. "En az normal bir öğretmenlik pozisyonu kadar yorucu. Aslında daha da fazla; çünkü yapman gereken şeyler günden güne değişiyor. Ama dört gözle bekliyorum."

"Benim okulumda öğretmenlik mi yapacaksın?" diye sordu Gennie. "Siktir, işte bu!"

"Gennie, " diye uyardı Noah ama uyarısının bir etkisi yoktu.

"Okuldan sonra da benimle oynayacak mısın?" diye sordu. "Yoksa çok mu meşgul olacaksın?"

Noah'ya baktım. Hafifçe başını salladı, ben de bunu işimize devam etmemizde bir sakınca görmediği şeklinde yorumladım. Bunun birçok anlamı olabilirdi ama bu açıklama beni mutlu etmişti. Gennie'nin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı ve benim de bu çocuğa karşı zaafım vardı.

"Oynayabiliriz tabii ki."

Çatalını havaya kaldırdı. "Yaşasın!"

"Daha fazla okuma ve pratik için hazır mısın?" diye sordum.

"Arrr, ahbap." diye hırladı. "Ben çok iyi bir anneyim."

İkimiz de bunun üzerine bir kahkaha attık ve bugünün okuması hakkında – kanlı ayrıntılar olmadan – rahat bir tartışmaya girdik. Noah burada olduğum için pek mutlu görünmese de keyfim yerindeydi. Onun hislerini kişisel olarak algılamak istemiyordum; ama uzun süren sessizliklerini de görmezden gelemiyordum. Ve kaşlarını çatışını. Çok fazla kaş çatıyordu. Yemek için kalmamı istediğinden emin olsam bile bunun tamamen gerçek olmadığı açıktı.

Ama sormak zorundaydım. "Fırınınız bu ekmeği çiftlik standına satıyor mu? Bunu satın alabilir miyim? Çünkü daha fazlasına ihtiyacım var."

"Şey, biz-" Noah bir dilim daha almamı izledi. "Henüz üretime geçmedik. Tarifi üzerinde hâlâ çalışıyoruz."

"Fikrimi sormadınız ama bence tarif mükemmel." Kendi isteğimle ekmekten vazgeçtiğime inanamıyordum. Ne büyük bir trajediydi. "Yine de bana denemem için somun göndermekten çekinmeyin. Geri bildirim sağlamaktan mutluluk duyarım."

Gözlerini kırpıştırıp boğazını temizlemeden önce bir süre daha bana baktı. "Elbette."

"Öğretmen olmanın nesini seviyorsun?" Gennie sordu.

"Pek çok şey," dedim. "Her yıl yeni çocuklarla tanışmayı ve sınıfımızda küçük bir topluluk oluşturmayı seviyorum. Kitapları keşfetmeyi, deneyler yapmayı, birbirimize nasıl nazik ve saygılı davranacağımızı öğrenmeyi seviyorum. Küpelerimi öğrendiğimiz şeylerle eşleştirebilmeyi gerçekten seviyorum. Bir sürü elma ve balkabağı küpem var."

Noah, "Sen halkla ilişkiler falan düşünmüyor muydun?" diye sordu.

Masanın karşısından ona baktığımda yüzündeki şaşkınlığı okudum. Sormak istememişti. Bana kalırsa bu her şeyi daha da iyi yapıyordu.

"Evet, o hayal çok çabuk söndü. İki yılı tamamlamadan psikolojiye geçtim, sonra da çocuk gelişimi bölümüne." Yemeğimiz bittiği için onun tabağına uzandım ve benimkinin üzerine koydum. "Gerçekten belirli bir planım yoktu."

"Hiç oldu mu?"

Gennie'nin tabağını alarak yığınıma ekledim. "Bazen," diye cevap verdim gülerek. "Son yılımda bir ilkokulda staj yapana kadar öğretmenliği aklımın ucundan geçirmedim."

"Boston kolejinde mi kaldın?"

Kaplardaki artıkları bir araya toplarken başımı salladım. "Kaldım ve öğretmenlik diplomamı almak için bir yıl uzattım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Noah bulaşıklara uzanırken.

"Belki değilim ama yine de yapıyorum." Gennie'ye baktım. "Bu tabakları benim için bulaşık makinesine yerleştirebilir misin?"

Oturduğu yerden ayağa fırladı. "Hay hay kaptan."

"Sonra da Boston'da kaldın," dedi.

Şu konuşkan adama da bak. Sırıtarak yutkundum. "İlk birkaç yıl eyaletler arasında gidip geldim ama sonra başkanlık ve toplulukla gerçekten bağ kurduğum, bağımsız bir okul buldum. O zamandan beri oradayım."

Noah masadan kalkarak ada tezgâhın etrafında bir tur attı. Elinde bir kese kağıdıyla dönerek kalan ekmeği içine yerleştirdi. "Bunu yanına al," dedi. Ben cevap veremeden son birkaç tabağı da toplayıp lavaboya koydu. Gennie'ye, "Köpekleri beslemek ister misin?" diye sordu. "Eminim seni görmekten mutluluk duyarlar."

"Elbette isterim!" diye bağırdı Gennie, son çatal bıçak takımını da bulaşık makinesine tıkıştırırken.

"Shay'i uğurladıktan sonra yanlarına gidersin. Tamam mı?"

Bu, bana misafirliğimi fazla uzattığımı söylemenin bir yoluydu. Acımasız bir şekilde terk edildiğim için yaşayan bir ölü gibiydim ve bu adamın ruh hâline alınmamam iyi bir şeydi.

Ama Noah'yla Gennie'nin endişe verici yorumları hakkında konuşmam gerekiyordu.

"Aslında," diye başladım ona doğru işaret ederek. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Belki Gennie köpeklerle ilgilenirken biraz konuşabiliriz?"

Yavaşça nefes alıp verirken bana baktı. Sanki ona, kolunu tereyağı bıçağıyla mı yoksa paslı bir çay kaşığıyla mı kesmem gerektiğini sormuştum.

Kese kağıdını kaparak bana doğru itti. "Evet. Tabii. Olur. Yolu göster."

Bölüm Altı

Noah

Öğrenciler sınırları belirleyebilecek
ve onları yok edebilecekler.

Pekâlâ. Yine aynı şeyi yapıyorduk. Yeğenim olmadan başka bir konuşma yapıyorduk ve ben işleri berbat etme yeteneğimi geliştiriyordum. İşte başlıyorduk.

Gennie bayır aşağı köpeklerin yanına koşuyor ve her adımda, "Köpekçikler! Yanınıza geliyorum!" diye bağırıyordu.

Shay çakıl taşlı yolun kenarından onu izliyor, bir eliyle de gözlerini güneşin son ışıklarından koruyordu.

İşin asıl can sıkıcı tarafı, Shay'in muhteşem olmasıydı. Tek kelimeyle muhteşemdi. Ne kadar görmezden gelmeye çalışırsam, o kadar farkına varıyordum. Bu farkındalık gece gündüz içimi kemiriyor, buna *"onunla evlenebilirsin"* fısıltısı eşlik ediyordu.

Shay'e doğru yürüdüm. Bakışlarım Gennie'ye sabitlenmişti. Şapkamı aşağıya doğru çekip ellerimi ceplerime soktum. "Ortaklığımız hakkında hiç düşündün mü?"

Shay yüzünü bana çevirdi. "Neyi?"

"Geçen hafta teklif ettiğim ortaklık. Senin mirasın için."

"Evet. O konuda," Gennie ve köpekleri izlemek için bir adım geri çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, ben-"

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor," diye araya girdim. "Bir evlilik sözleşmesi hazırlayacağız elbette. Mülkiyetinin

istediğin kadarına sahip olacaksın, etkinlik alanındaki mülkiyeti paylaşacağız ve ben de kendi payıma sahip olacağım. Kusursuz bir anlaşma olacak."

Kitaplarla dolu çantasını diğer omzuna alarak, "Tüm bunları düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım olacak. Yani, çok daha fazla zamana. Benim için mesele sadece arazi değil," dedi.

"Benim için de mesele sadece arazi değil," dedim. "Bir çocuğum var ve en başından beri onun bu işe dahil olması konusunda açık olmalıydım. Hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Tek bir lanet şeyin bile. Bunu yaparsak Gennie zarar göremez, görmeyecek."

"Bunu asla istemem," diye cevap verdiğinde sözleri netti.

"Eğer bunu yaparsak, ki bence bunun en iyi seçeneklerden biri olduğunu bilmelisin, eğer mülkü mahkemeye götürmeye kararlıysan durumu Gennie için güvenli ve istikrarlı hâle getirmeliyiz. Bu da bir yıl boyunca her şeyi gizli tutmak, ayrı hayatlar yaşamak ve mal varlığı temizlendikten sonra evliliğimizi sessizce bitirmek anlamına geliyor. Hiçbir şey bilmeyecek, tek bir kelime bile. Gennie dışındaki her şey için pazarlığa hazırım." Ona bir bakış attım ama bu bir hataydı. İçgüdülerim, bana bu kadına dünyada istediği her şeyi vermemi söylerken sınırları belirlemek neredeyse imkansızdı. "Teklifimi düşünürken bunu unutma."

"Asla onu incitecek bir şey yapmam," dedi Shay.

"Kasıtlı olarak değil, hayır. Sorun şu ki Gen zaten sana tapıyor ve sen gittiğinde kalbi kırılacak."

Shay çantasını yere bırakarak bana döndü. "Sanki hiç düşünmeden onu bırakıp gidecekmişim gibi konuşuyorsun."

Bahsettiğim şey bu, çünkü bana tam olarak aynısını yaptın.

"Hayır," diye cevap verdim. "Belli ki çocuklarla aran iyi. Onlarla ne yapacağını ve nasıl konuşacağını biliyorsun. Her ne kadar senin için bu kariyer seçimini aklım almıyor olsa da eminim öğret-

men olarak da çok başarılısındır; ama Gennie'nin hayatında daha fazla hayal kırıklığına yer yok. Bir yıl boyunca sana âşık olup sonra da hayatından çıkamaz. Bunu yaparsak onu korumuş oluruz."

"Aslında bu benim de seninle konuşmak istediğim bir şeydi," dedi. "Bu gece konuşmak istediğim konu buydu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Bu konuşmaya devam etmek istemiyordum. Söylememem gereken her şeyi söylemiştim, kendime yeni bir çukur kazmamıştım ve şimdi yalnız kalmak istiyordum. Böylece öğleden sonra ilk kez doğru düzgün nefes alabilecektim. "Evet. Tabii. Tabii. Sorun ne?"

"Gennie bana duyman gerektiğini düşündüğüm birkaç şeyden bahsetti," dedi. "Okulda arkadaşı olmadığına ya da diğer çocuklarla zor zamanlar geçirdiğine dair bir sürü cümle kurdu. Bence onun korsan kişiliği bir savunma mekanizması. Bunu sosyal sorunların yarattığı rahatsızlığı yönetmek için kullanıyor."

Kahretsin.

Shay'in gözlerine bakarak, "Başka bir şey var mı?" diye sormadan önce uzun bir süre bekledim.

"Saçından utanıyor," dedi Shay. "Hiç hoş ya da güzel görünmediğini söylüyor ve tahminimce bu korsan olayını da destekliyor."

"Bana neden söylemedi? Bir şeyler yapardım...bilmiyorum."

Shay omuz silkti. "Emin değilim ama senin kız saçı yapmayı bilmediğinden endişelendiğini söyledi."

Şapkamı çıkardım ve alnımı ovuşturdum. "Ne zaman bu ebeveynlik işinin üstesinden geldiğimi düşünsem, kulak *piercingi* ve saç konusu ortaya çıkıyor ve yine başa dönüyorum."

"Yanılıyorsun. Başlangıçtan o kadar uzaktasın ki başlangıç noktasını bile göremiyorsun."

"Başlangıç her gün hareket eden bir kale direğidir," diye cevap verdim. "Ve hareket etmeye de devam edecek. Bugün kız saçı ve

birkaç yıl içinde sutyen ve regl dönemleri konu olacak. Tanrı aşkına, ben bunun için gerekli donanıma sahip değilim."

"Bence öylesin," dedi. "Onunla harika bir iş çıkarıyorsun, Noah. Büyüdükçe başa çıkmayı öğreneceksin ve yapabileceğinin en iyisi bu. Yani sebze yiyor, ödevlerini yapıyor ve-"

"Ve çoğu cümlesine küfürleri dahil ediyor."

"Hım. Bu doğru. Ama dinle. Geçen yıllardan birinde, okulun ilk günü, sabah dışarıdaydım ve gelen öğrencileri selamlıyordum. Bir çocuk otobüsten inip bana doğru yürüdü. Ayakkabılarıma tükürdü ve onu okula gitmeye zorlayacak götlek olmasam iyi edeceğimi söyledi. Sonra da park yerinden çıkıp karşıdan gelen trafiğin içine daldı. Gün daha yeni başlamasına rağmen olaylar bir anda bu noktaya gelmişti."

"Aman Tanrım." O çocuğun evdeki hayatının nasıl olduğunu sormak istedim ama yeğenim, tavuklardan bok kafalı piçler diye bahsediyordu, o yüzden elle tutulur bir savunmam olduğu söylenemezdi.

Yaşlı köpeklerden biri yüzünü yalarken yerde yatan Gennie'ye tepeden tırnağa baktı. "Tüm yıl boyunca ele avuca sığmaz bir hâldeydi. Koşucular her zaman öyledir fakat o çok özeldi. Birkaç hafta içinde beşinci sınıfa başlayacak ama matematik dersi için sekizince sınıfa gidiyor. Özel çocuklar her zaman bizden daha fazlasını talep eder."

Bunu nasıl yapıyordu? Her şeyin sonsuz derecede mümkün görünmesini nasıl sağlıyordu? Mümkün bile değil ama muhtemel. Sanki bu yaramaz çocuğu, çocukluğu travmalarla dolu olmasına rağmen önümüzdeki on yıl içinde tam teşekküllü bir insana dönüştürebilecekmişim gibi. Sanki bunu nasıl yapacağımı bulacak ve dibe batmamayı başaracakmışım gibi.

Peki, Shay bu kadar hoşgörülü ve kabullenici olmayı nasıl başarmıştı? Tanıdığım kız, bırakın çocukların sabah ilk iş ona küfrettiği bir kariyeri, öğretmenlik kariyerini aklının ucundan bile geçiremezdi.

Lisede tanıdığım kız.

Şapkamı arka cebime sıkıştırdım ve Shay'in önüne geçmek için yer değiştirdim. Ona bakmak için, yıllar önce tanıdığım kişiye gerçekten bakmak için.

Artık o kız olmaması mümkün müydü?

Ben değişebildiysem, o da değişmiş olamaz mıydı? Ve ben gerçekten *değişmiştim*. Shay söz konusu olduğunda hâlâ yüzümün kızardığı ve kelimelerimin takıldığı kısmını görmezden gelirsek, lisedeki hâlime hiç benzemiyordum. Tüm güvensizliklerimi bu kasabada değerlendirmiş ve buraya kızmayı tüm kişiliğim hâline getirmiştim.

Şükürler olsun ki değişmiştim.

"Gennie geçen yıl zor zamanlar geçirdi," dedim. "Buraya ilk geldiğinde işler onun için zordu. İkimiz için de. Telefonlar gelmeye başlayana kadar okulda sorun yaşayacağını düşünmemiştim."

"Sınıfa gelen yeni çocuk olmak, en iyi koşullarda bile bunaltıcıdır. Bunu ne demek olduğunu biliyorum."

Gözlerimi ona diktim. Ne zaman değiştiğini bilmek istiyordum. Ani mi yoksa yavaş bir değişim miydi? Nedenini bilmek istiyordum. Onu bu hâle getiren şey neydi?

"Bu yüzden mi ona yardım ediyorsun? Birçok kez sınıfa gelen yeni kız olduğun için mi?"

Omuz silkti. "Sayılır. Hiçbir yere ait değilmişsin gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için. Biraz da altı ya da yedi yaşındayken annemin denizaşırı bir göreve gitmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırladığım için."

"Eva bir savaş muhabiri değil. Bir askeri birliğe katılmıyor ya da onlarca yıllık yolsuzluğu ortaya çıkarmak için bir veliaht prensin peşinde bir yıl geçirmiyor."

"Belki değil; ama oradan oraya savrulan küçük bir çocukken ayrıntılar o kadar da önemli olmuyor. O yaşta annemin ünlü bir

gazeteci olduğunu bilmiyordum. Sadece dadılardan oluşan dönüşümlü bir kadronun benim tek ailem olduğunu ve annemin eve ne zaman geleceğini kimsenin bilmediğini biliyordum. Farklı hikâyelerimiz olabilir ama Gennie'ninki hakkında çok şey biliyorum. Sperm bağışlayan ve başka hiçbir şey yapmayan babaların ve sana sahip çıkacak kimse yokmuş gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum."

"Eva ömür boyu hapis cezası aldı," dedim. "Şerefsiz erkek arkadaşı için Kanada sınırından uyuşturucu geçirirken bir federal ajanı öldürdü. Bunun bir gizli operasyon olduğundan ya da gizli ajanların huzurunda bir düzine federal suç işlediğinden haberi yoktu. Puşt erkek arkadaşının ona verdiği silahı nasıl kullanacağını da bilmiyordu ama paniğe kapıldı ve nişancılığının kusursuz olduğu ortaya çıktı. Bu esnada üç ajanı daha yaralamış. Bu bir kazaydı. Bir dizi gerçekten korkunç kaza ve artık hayatının geri kalanını hapishanede geçirecek, pislik erkek arkadaşıysa sırra kadem basacak." Her biri bir öncekinden daha kötü dalgaların Shay'in üzerine çöküşünü izledim. "Olay olduğunda Gennie beş yüz mil uzaktaydı. Philly'de, Eva'nın arkadaşlarından biriyle birlikteydi. Sosyal hizmetlerin onun yerini bulması bir hafta, anneme ulaşmalarıysa üç gün sürdü. O zamana kadar Eva bir kez bile avukat istemeden federallere çok fazla ücretsiz bilgi vermişti ve Gennie zaten koruyucu bakım sistemindeydi. Gen'in o dönemden hatırladığı tek şey aç olmak ve *Karayip Korsanları*'nı tekrar tekrar izlemek. Ama devam et, bana onun neler yaşadığını nasıl bildiğini anlat. Bana dadılarının, Yukarı Doğu Yakası'ndaki ve Mayfair'deki evlerinizin ve İsviçre'deki yatılı okullarınızın onunla nasıl bir ortak noktası olduğunu anlat. Anlat bana Shay."

Köpekler havlarken ve Gennie uzaktan kıkırdarken birbirimize baktık. Güneş ufukta alçalmıştı ve esintinin Shay'in saçlarının rüzgârla dans edişini saatlerce izleyebilirdim. Belki de daha uzun

bir süre boyunca. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak ve başparmağımı yanağında gezdirmek istiyordum. Bu bana her şeye mâl olsa bile.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Onun yaşadığı her şeyi anlamam mümkün değil. Senin neler yaşadığını da bilemem." Bana bir şeyler anlatmak ister gibi bir bakış attı; ama ben saçlarıyla o kadar meşguldüm ki ne demek istediğini anlayamadım. "Yine de hiç kimsen yokmuş gibi görünmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylediğimde haksız değildim. Sanki hiç kimseye, hiçbir yere ait değilmişsin gibi. Onun için en iyisini istememin nedenlerinden biri de bu. Bize ne olursa olsun bu değişmeyecek. Diğer kısmıysa sen benim arkadaşımsın, ya da bu kasabaya en son geldiğimde öyleydin ve umuyorum ki öyle olmaya devam edeceksin, ben de senin için en iyisini istiyorum." Uzandı ve çantasını kaldırdı.

Elimi uzatıp, "Bırak arabana kadar taşıyayım," dedim. "Hayır, hayır," diyerek el salladı. "Kitap dolu çantaları taşımak benim kardiyo antrenmanım."

Geri çekildim ve ellerimi ceplerime soktum. Kendimi ona dokunmaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şey buydu.

"Tüm devasa sorunları çözemeyiz," dedi çantasını omzuna yerleştirerek. "Ama pek çok küçük sorunu çözebiliriz. Sana kızların saçlarıyla nasıl başa çıkacağını öğreteceğim. Gennie'nin saç konusunda yardıma ihtiyacı olduğunda eve gel, sen öğrenene kadar senin yerine ben yaparım. İstediğin zaman gelebilirsin ama kapı zilinin çalışmadığını ve kapının önünde durmadığım sürece çalındığını duyamayacağımı bilmelisin. Bu hep böyleydi. İçeri gelin ve seslenin, biz de at kuyrukları ve örgüler üzerinde çalışmaya başlayalım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kendi kendine başını salladı. "Bu muhtemelen doğru. Hiçbir şey yapmak zorunda değilim; ama bu yüzden buradayım. Hayatıma planlanmamış şekilde bir yıl ara veriyorum. Çünkü bu doğru

geliyor. Benden başka kimse için bir anlam ifade etmesi gerekmiyor ve ben istemediğim sürece bir sonu olması da gerekmiyor. Bu kadar. Zorlama ve yanlış olan şeylerden, yerlerden ve insanlardan bıktım ama bunu çok geç olana kadar anlamıyordum; çünkü mükemmel olması için zorlamakla meşguldüm. Bu yüzden Gennie'nin saçına yardım etmek ve bir üst sınıfa geçmesini sağlamak istiyorum. Bunu yaparken de senin huysuz ayı tavrına katlanacağım."

"Hangi huysuz ayı tavrından bahsediyorsun?" Hangi huysuz ayı tavrından bahsettiğini çok iyi biliyordum.

"Arkadaşım olup olmadığına karar veremediğin tavrın," dedi beni tartıyormuş gibi. "Bu her neyse değiştirebileceğim bir şey değil ama yeğenine yardım edebilirim. Daha da iyisi, bu süre boyunca muhteşem ekmeklerin tadını çıkarabilirim." Çantaya dokundu. "Bunun için teşekkürler."

Şu anda bana ne oluyordu? Bu durumun kontrolünü nasıl kaybetmiştim? "Ne zaman istersen."

Bir adım daha geri çekildi. "Saç için yardıma ihtiyacın olursa eve gel. Kapıyı çalma zahmetine girme. Tamam mı?"

Başımı salladım ve arabasına doğru ilerleyişini izledim. Çantasını arka koltuğa yerleştirerek bana el salladı. Bu kadının dahil olduğu hiçbir dakika kendime hâkim olmayı başaramadığım için, "Seninle evlenmemi istersen bana haber ver," diye seslendim arkasından.

Başını yana eğdi. "Henüz bunu düşünmeye hazır değilim."

"O zaman cevabını beklerken Lollie'nin vasiyetini incelememe izin ver."

"Gerek yok," dedi. "Neyse o. Savaşmanın anlamı yok."

Sürücü kapısını açtı ve koltuğa yerleştikten sonra sanki bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı ama daha sonra tekrar el salladı. Cevap olarak elimi kaldırdım ve uzaklaşmasını izledim.

Bu sefer, kafamda yankılanan o ses şöyle söylüyordu: *İşte karın gidiyor.*

Bölüm Yedi

Shay

Öğrenciler kendi rollerini üstlenebilecekler.

"Hım. Bu harfler sana doğru görünüyor mu? Hepsi düzgün mü?" diye sordum. Gennie kucağındaki küçük beyaz yazı tahtasına bakarken kaşlarını çattı. "Aralarında ters duran var mı?"

Ne demek istediğimi anladı. "Ah. *D*'ler. Ve *G*'ler."

"*G*'nin nasıl yazıldığını biliyorsun," dedim ona. "Gennie'nin *G*'si."

Bir bezle tahtadaki şekilsiz harfleri sildi. "Oyunun* *G*'si."

Yavaşça başımı salladım. Atlantik'in yukarısındaki ve aşağısındaki eski gemi enkazlarından, aynı zamanda yakınlardaki Newport Limanı'ndaki birkaç batıktan bahsediyorduk. "O da var, evet."

Cümlesini yeniden yazmaya koyuldu. "Oyunları sever misin? Spor falan?"

"Evet. Elbette," Başımı salladım. "Bu cümledeki noktalama işaretlerini ve büyük harf kullanımını düşünelim. Bunları nerede kullanırız?"

Gennie ve Noah'nın, onu birinci sınıfa geçirip geçirmeyeceklerine karar vermek için okulla görüşmelerine daha çok vardı. O zamana dek geçirdiğimiz zamanın bir dakikasını bile gereksiz konuşmalarla harcamak istemiyordum.

* İngilizce 'Game' kelimesi. -ç.n.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Gennie'nin gerçekten zeki olduğunu ve odak konusunda sıkıntı yaşadığını öğrendim. Sanki kafasında aynı anda yüzlerce düşünce vızıldıyor ve asıl ihtiyacı olanın izini kaybetmesini kolaylaştırıyordu.

Kelimeleri tekrar silip baştan başlıyordu. Aynı zamanda mükemmeliyetçiydi. Eğer iş doğru değilse her şeyi çöpe atıyordu. Eğer hatasız yapamayacağını düşünüyorsa, hiç yapmıyordu. Beyaz tahtalar ve silinebilir kalemler hata yapma riskini azaltsa da tamamen ortadan kaldırmıyordu.

"Bunun gibi mi?" diye sordu.

Kelimeleri okudum. "Bu güçlü bir kullanım. 'Gemiler görmedikleri kayalar yüzünden battı.' Büyük harf kullanımına ve noktalama işaretlerine dikkat etmişsin."

"Bu akşam bir futbol maçı var," dedi ve kelimeleri bir çırpıda sildi. "Sporu sevdiğini söylemiştin, o yüzden bizimle maça gelmelisin."

"Hım." Okumakta olduğumuz kitabın sayfalarını karıştırdım. "*Enkaz** ve *kaya*** kelimelerini düşünelim." Onları tahtaya yazdım. "Bu sözcüklerde ne gibi benzerlikler görüyorsun?"

"İkisinde de ck var." diye hızlıca cevap verdi. "Peki, maça gelecek misin? Noah kafamla aynı büyüklükte krakerler alabileceğimi söylüyor ve bir bando var ve-"

"Bu gerçekten ilginç," dedim. "Hikâyeyi gözden geçirdikten, -ck harfi olan diğer sözcükleri bulduktan sonra bu konu hakkında tekrar konuşmak istiyorum. O kelimeleri bul ve dev krakerler hakkında daha sonra konuşalım."

Gerçekten de dev krakerler hakkında bir şey duymak istemiyordum.

Gennie'nin hikâyeleri harika olmadığından değil, öyleydi.

---

* İngilizce 'Wreck' kelimesinin Türkçesi. -ç.n.

** İngilizce 'Rock' kelimesinin Türkçesi. -ç.n.

Çoğu çocuk hikâyesinden bile daha güzeldi ama zamanımız kısıtlıydı.

"Bitti." Gennie kitabı kapadı. "Bu ilk futbol maçı. Daha okul açılmadan oynamaya başlıyorlar. Noah herkesin gittiğini söylüyor, o yüzden sen de gelmelisin."

"Bunu düşünmem gerekecek," dedim. "Aklına -ck harfi olan başka bir kelime geliyor mu?"

"Tavuk*. Kamyon**." Onları tahtaya yazdı. "Siktir.***" Tanrıya şükür bunu yazmadı. "Futbol maçına gelip benimle oturabilirsin."

Ben cevap veremeden yan kapı açıldı ve Noah içeri girdi. Telefonunu kulağına dayamış, kolunun altına bir sandık daha sıkıştırmıştı. Bize başıyla selam verip sandığı yere bırakarak merdivenlerden çıktı.

"Ve yemek kamyonları ve buzlu limonata. Buzlu limonata benim favorim. Hayatımın sonuna kadar her gün buzlu limonata içebilirim."

"Bu çok fazla buzlu limonata anlamına gelir."

"Sen de bir tane alabilirsin. Odamda param var."

Ona baktım. "Çok para harcıyorsun demek, ha?"

"Pazarda ona yardım ettiğimde Noah bana harçlık veriyor," dedi. "Bir sürü dolarım var."

"Görünüşe göre bunun için çok çalışmışsın."

Başını salladı ve kalemin kapağını kapattı. "Hiç arkadaşın var mı? Onlarla oynuyor musun?"

"Arkadaşlarım var," dedim. "Ama onlar başka bir eyalette yaşıyor."

"Onlar olmadan kendini yalnız hissediyor musun?"

"Bazen," diye itiraf ettim.

---

* İngilizcedeki 'Chicken' kelimesi. -ç.n.

** İngilizcedeki 'Truck' kelimesi. -ç.n.

*** İngilizcedeki 'Fuck' kelimesi. -ç.n.

"O zaman maça gelmelisin," dedi. "Yalnız olmayacaksın."

Gennie'nin kararlı olmadığı asla söylenemezdi. Pes etmiyordu. Ona sırıtarak, "Bunu düşüneceğim," dedim. "Şimdi, neden tüm bu kitapları toplamama yardım etmiyorsun?"

Çantamı kasaba kütüphanesinden ödünç aldığım kitaplarla doldurduk ve keçeli kalemlerle yapışkan notları kapağı olan bir kutuya koyduk.

Noah üzerinde yeni bir tişört, elinde telefonla mutfağa geri döndü. "Selam." Bir süre sonra dikkatini bana çevirdi. "Gennie, yumurta durumu nedir?"

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Bana dışarı kadar eşlik edebilir, sonra da kümesleri kontrol edersin," dedim.

Boyun eğerek kapıya doğru yürüdü. "Maça gelmeye çalışacaksın değil mi?"

Noah bana baktı ama sonra tezgâhın üzerine bıraktığı sandığı açmaya koyuldu. Sandıkta karton bir kutu içinde çeri domates, kâğıda sarılmış otlar ve birkaç tane de boş kavanoz vardı.

"Bunu düşüneceğim." Çantamı omzuma atarak kitap çantasını elime aldım.

Dışarıda onu takip ettim, kötü tavuklar hakkında mırıldandığını duyduğumda şaşırmadım. Asıl sürpriz, Noah'nın merdivenlerden hantalca inip benimle kümesin yanında buluşmasıydı. Geçen haftadan beri pek konuşmamıştık. Hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı bunu bilerek yapıyormuş gibi görünüyordu.

"O nasıl?" diye sordu.

"Çok yetenekli," dedim.

Telefonunu cebine koymadan önce kaşlarını çattı. "Bu iyi bir şey sanırım. Dün psikolog ona DEHB* testi yapılmasını önerdi."

"Okulla görüştüğünüzde bundan bahsedin. Değerlendirildi-

* Dikkat Eksikliği Testi anlamına gelmektedir. -ç.n.

ğini söyleyin. Eminim size eğitim ortamlarıyla ilgili engellilik yasası hakkında bir şey söylememe gerek yoktur. Psikoloğundan alacağınız belgelerin bu konuda çok faydalı olacağını biliyorsunuzdur."

Gennie yumurtalarla birlikte hızla eve dönerken yüzünü bana döndü. "Teşekkür ederim. Eğer ortaya çıkıp bana kamyonlarımız hakkında bağırmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Bir yolunu bulurdun."

"Bundan emin değilim." İçten içe kendiyle kavga ediyor gibi görünüyordu. "Geri dönmene sevindim."

"Öyle mi?" Soruyu alaycı bir tonda sormak istesem de öyle anlaşıldığından emin değildim. "Hâlâ arkadaş olup olmadığımızı merak ettiğim zamanlar oldu."

"Öyle olmasaydı sana evlenme teklif etmezdim." Eliyle işaret etti. "Seni bu konuda acele ettirmeye çalıştığımdan değil. Sadece değinmek istedim."

"Yani düzenli olarak pençesine diken batan bir ayı mısın? Artık böyle mi görünüyorsun?" Bu kez ses tonumdaki alaycılığı kimsenin kaçırmasına imkân yoktu.

"Dinle, beni bunun için yargılama. Bu bakışlarla ne kadar çok insanı korkutabilirsem o kadar iyi. Beni kasabadaki her lanet olası aksaklıkta arabuluculuk yapmaktan kurtarıyor." İç çekti. "Ortadan kayboldun, biliyorsun. Öylece gitmiştin. Bir daha haber alamamak üzere kasabayı terk ettin."

Sözlerini anlayabileceğim bir sıraya koymaya çalışarak bir süre düşündüm ama mantıklı gelmedi. "Plan bu değil miydi?"

Başını salladı ama bunun ikna edici bir tarafı yoktu.

"İkimiz de bunu istiyorduk. Öyle değil mi? Buradan gitmek ve bir daha geri dönmemek istiyorduk. Bu yüzden Yale'deki o yaz programına katıldın. Bir an önce gidebilmek için." Yaklaştı, kitap çantam bacağına sürtündü. Bu konuşmayı onun gözlerini

görmeden yapamazdım. "Ve ilk giden sendin. Mezun olduktan sonraki zamanımın çoğunu burada geçirdim. Tek başıma. Gitmek için kendime uzun ve sakin bir zaman ayırdım. Hiç ortadan kaybolmadım."

Dudakları neşesiz bir gülümsemeye dönüşürken elini ensesine götürdü ve devam etti.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordum.

"Hayır," dedi bir süre duraksadıktan sonra.

"Sanırım senin-" Elini ensesinden çekip kalçasına dayadı. "Neyse, önemli değil."

"Noah, bekle," dedim koluna dokunarak. Olduğu yerde donakaldı, bakışları koluna dokunan elimdeydi. "Benim için önemi var."

Gennie ön kapıdan koşarak çıkarken perde arkasından bana çarptı. "Bunu düşündün mü? Bu akşamki maça gelecek misin?"

"Ah, tatlım." Noah'ya baktım, ikimize de yardım edeceğini ve bu olaydan kurtulmamı sağlayacağını umuyordum. Öyle bir şansım yoktu. "Önce eve gidip bazı yetişkin işlerini yapmam gerekiyor. Zamanında bitirebileceğimden emin değilim."

Gennie başını salladı, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. "Tamam."

"Pazartesi günü mutlaka görüşürüz. Kaşifler hakkında konuşuruz. Bir kâşif ve gemisinin Newport Limanı'ndaki gemi enkazlarından biri olabileceği hakkında gerçekten harika bir hikâyem var."

Noah bana seslendi. "Maçtan önce tadını çıkarabileceğin bir sıra yemek kamyonu olacak. Sırf bunun için bile gelmene değer, bir göz atmalısın. Buradan o kadar da nefret etmediğini fark etmene yardım edebilir."

Sürücü koltuğuna yerleştim. "Senin için de böyle mi oldu? Bir gün etrafına baktın ve artık buradan nefret etmediğini mi fark ettin?"

Sıcaklık etrafımı sararken Noah bakışlarını bana kilitledi. Sıcak bir gündü. Öğleden sonra güneşi ve nem birleşmişti. Hissettiğim tek şey buydu.

"Gelip bakabilirsin," dedi. "Kendin görmüş olursun."

"Bu akşam futbol maçı var."

Jaime ekrana bakarak kaşlarını çattı. Parlak ışıklardan nefret ettiği için sınıftaki tepe ışıkları kapalıydı ama yine de kaşlarını çattığını görebiliyordum. "Ne tür bir futbol?"

"Lise," diye cevap verdim. "Sanırım. Oldukça eminim."

"Bunu neden önemsiyoruz?"

"Özel ders verdiğim küçük kız bundan bahsetti." Boş buzdolabına baktım. "Görünüşe göre yemek kamyonları da var. Belki bağış toplamak içindir? Çok fazla soru sormadım."

"Özel ders verdiğin çocuk yemek kamyonlarıyla mı ilgileniyor? Bu neslin öncelikleri belli."

"Ben lisedeyken böyle değildi," dedim. "Futbol maçları olabildiğince sıradandı."

Jaime, öğrencilerinin isimlerinin ve doğum günlerinin yazılı olduğu küçük gökkuşaklarını tahtaya zımbalamaya başladı. Bir anlığına üzüntüye kapıldım. Bu yıl benim doğum günü panom yoktu. Doğum günlerini ya da anaokulunun diğer önemli günlerini kutlamayacaktım. Ve Jaime de yanımda olmayacaktı; tüm bunların nedeni hayatımdan çıkıp bana, ait olduğumu hissettiren tek yerle yeniden bağlantı kurmak istememdi.

Jaime beni düşüncelerimden koparark, "Gitmelisin," dedi. "Futbol maçına gitmelisin." Hâlâ gökkuşaklarını yerleştirmek ve zımbalamakla meşguldü, bana bakmıyordu bile.

"Büyük, eski bir evde oturup şarap içmek ve her gece mikrodalgada pişmiş pilav yemek için bir yıl izin alamazsın."

"Ben her gece mikrodalgada pişmiş pilav yemiyorum."

"İtiraz ettiğin kısmın bu olması hoşuma gitti." Bana sırıttı. "Küçük, tatlı bir kasabada yaşamak isteyen sendin tatlım. Büyükannenin çiftliğine dönmek istedin. Oradasın, şimdi bu işi sonuna kadar götürmelisin. Maça git, yemek kamyonlarından yemek ye. Ev sahipliği yapan takım için tezahürat yap. Hepsini gerçekleştir. Eğer bunları yapmayacaksan hemen toparlanıp eve gelmelisin. Benimle yaşayabilirsin. Kalıcı bir yer bulana dek buradaki herhangi bir bölgede görev yapabilirsin; ama orada hiçbir şey yapmadan duramazsın."

Ayağımı mutfak zeminine vurdum. "Ama Jaime-"

"Ama Shay," diye araya girdi. "Güzel bir tişört giyip o futbol maçına gidebilecek kadar hayatta ve iyi olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Tekrar yaşama konusunda gerçek bir pratik yapma zamanın geldi bebeğim. Oraya git. Nefret etsen bile gerçek bir şeyler yap."

Mezun olduğumdan bu yana geçen yıllarda, Friendship Lisesi'yle ilgili hiçbir şeyin değişmediğini söylemek istesem de bu şehirdeki diğer her şey gibi onun da yepyeni bir görünümü vardı. Düz çatılı, kahverengi dış cepheli ve 1960'lardan kalma binanın yerini; tüm pencereleri, temiz hatları ve güneş panelleriyle üç katlı bir yapı almıştı. Bir zamanlar kazların ve tavşanların gezinmesine her türlü atletizmden daha uygun olan tozlu, çukurlu alanın yerinde şimdi pırıl pırıl bir spor kompleksi duruyordu.

Friendship'e geldiğimden beri her yerde liseden insanlarla karşılaşacağımı düşünüyordum. Noah dışındaki insanlarla. Bunun markette, kütüphanede ya da belki de puding kaplarım bittiğinde, buzlu kahve ve kurabiyeden oluşan dengeli bir kahvaltı

yaptığım kasabadaki kafede olacağını düşünmüştüm. O ana dek tanıdık başka bir yüz görmemiştim.

Sanırım bu mantıklıydı. Burası insanların ayrılmak için mücadele ettiği türden küçük bir kasaba değildi. Arkadaşlıktan uzak ya da izole değildi, gerçek anlamda değil. Elbette manav reyonunda liseden kimseye rastlamamıştım. Taşınmışlardı.

Şikâyet ettiğimden değil.

Lisede de arkadaşlarım vardı ama çoğunlukla yüzeysel ilişkilerdi. Şimdi sosyal medyadan hayatlarını gördüğüm kadarıyla durup, onları nasıl tanıdığımı kendime hatırlatmak zorunda kaldığım türden.

Aklımda bu neşeli düşünceyle, yiyecek kamyonu seçeneklerine göz atarak pist boyunca yürüdüm. Okulun kulüpleri ve çeşitli spor dalları ortada masalar kurmuş, destekleyici kulüp tişörtleri satıyordu.

İtiraf etmeliyim ki bir şeyler yapmak iyi hissettiriyordu. Eski sevgilimle yaşadığım fiyaskodan önce sürekli dışarı çıkardım. Dışa dönük bir insandım, kahretsin. Sosyal biriydim. İnsanların etrafımda olmasını severdim.

Artık çoğu akşamımı sesli kitap ya da podcast dinleyerek veya paslanmaz çelik su şişesinden şarap içerek, Twin Tulip arazisinde yürüyerek geçiriyordum. Kendimi yeterince yorabilseydim, dikkatimi yeterince dağıtabilseydim, tüm aldığım yaraları ve içimde kırılan şeyleri düşünmek zorunda kalmazdım. Yine de bu iyi hissettirmişti. Garip bir şekilde iyiydi, sanki burada ne yaptığımı bilmiyordum ama benim dışımda da bilen kimse yoktu.

Bando kıyafeti giymiş bir dizi öğrenciyi takip ederek binaya girdim ve onlardan bana tuvaletlerin yerini göstermelerini istedim. Bir kabinde tek başıma kaldığımda telefonumdaki saate baktım. Maçın başlamasına yarım saat kalmıştı.

"Sağlıklı bir idrar akışı, kesintisiz en az on saniyedir."

Lavabo tezgâhının etrafına bakındım. Benimle mi konuşuyordu?

"Eğer kesintisiz on saniye boyunca idrar yapamıyorsanız pelvik tavan terapisini düşünmelisiniz."

Benimle konuşuyor gibi görünen kadın için bir açıklama bulabilecekmişim gibi tekrar etrafıma bakındım.

"Tamam," dedim tereddütle. "Teşekkürler?"

"Akışınızda sık sık kesintiler oluyor mu?"

"Şey..." Kısa bir an gözlerimi kapattım. Umumi tuvaletlerde oldukça garip konuşmalara denk gelmiştim. Hem de çok. Şimdiki içlerinden en garip olanıydı ve bu listeye birisinin bana arkadaşlarıyla tanışıp tanışmayacağımı sorduğu zamanlar da dahildi. Çünkü benim, arkadaşının doğumu sırasında ondan ayrılan, uzun süredir kayıp ikizi olduğuma inanıyorlardı. Spoiler uyarısı: Ben onun ikizi değildim. "Ben iyiyim. Endişelenmeyin."

"Bilimsel verilere göre pek de iyi gibi görünmüyorsun," diye cıvıldadı.

"Beni işerken mi dinlediniz?"

Güldü. "Mesleki deformasyon."

"Ya da mahremiyet ihlali," diye mırıldandım. Sifonun gürültüsü başka yorumları bastırdığı için şükrederek işimi bitirdim.

Ta ki kabinden çıkana kadar.

Kapının diğer tarafında uzun boylu, zayıf bir kadın duruyordu. Bana kocaman bir gülümseme yöneltti. "Merhaba. Ben Christiane."

Lavaboya gitmek için etrafından dolanmak zorunda kaldım. "Merhaba," dedim su sesini bastıracak şekilde.

"Ben bir fizyoterapistim. Uzmanlık alanlarımdan biri pelvik taban disfonksiyonu. Buyurun, kartım."

Islak ellerimi kaldırarak dik bakışlarımı ona yönelttikten sonra kâğıt havlulara doğru ilerledim. Vücudumu yan çevirerek kabinin

kapısına doğru yalpaladım; çünkü bu kadın mümkün olan en uygunsuz yerde durmaya kararlıydı.

"Pelvik tabanınızın ihtiyaçlarını belirlemek için hiçbir zaman erken değildir," dedi. Ellerimi kurularken gülümsemeye çalıştım. "Pekâlâ. Tamam. Sohbet için teşekkürler."

Kartı aldım ve neredeyse koşarak oradan çıktım. Jaime bu hikâyeye asla inanmayacaktı. Akıl sağlığımı sorgulayacaktı. Ayıklığımı da.

Dışarı çıktığımda bando takımı eski bir Miley Cyrus bestesi çalıyordu ve insanlar hızla alana doluşuyordu. Yiyecek kamyonlarına geri döndüm. Tükenmeden önce bir seçim yapmaya kararlıydım.

"Shay!" sesini duyduğumda kalabalığın en yoğun kısmına neredeyse girmiştim ve yan tarafıma küçük bir beden çarptı.

Aşağı baktığımda Gennie'yi gördüm. Saçları orantısız atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. "Nerelerdeydin bakalım?"

Bir süre belime sarıldı. "Gel hadi. Noah da burada. Etrafa bakabileceğimi ama gözden kaybolmamam gerektiğini söyledi. Sonra seni gördüm ama uzağa gittiğim için kızacağını sanmıyorum."

Aman Tanrım. Onu bulamazsa yemek kamyonlarına taklalar attırabilirdi.

"Hadi seni ait olduğun yere geri götürelim." Elini tuttum ve yolu göstermek için ona eşlik ettim.

Noah'yı maçtaki destekçilerin masasında bir kadınla derin bir sohbete dalmış hâlde bulduk ama bundan pek keyif alıyor gibi görünmüyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve çenesini birkaç metre öteden fark edilebilecek şekilde sıkıca kilitlemişti. Kararlı bir şekilde başını sallayarak cevap verse de ağzının etrafındaki derin çizgiler tartışmayı umursamadığını gösteriyordu.

Beni ve Gennie'yi görür görmez elini kaldırdı, "İzninizle," diyerek bize doğru yürüdü.

Gennie, "Shay'i buldum," dedi.

Aynı anda Noah, "Seni görebileceğim bir yerde kalman konusunda sana ne demiştim?" diye sordu.

"Ama Shay neredeyse bizi kaçırıyordu. Bana onu bulmamı söyledin."

Yanılmıyorsam kulakları kırmızının büyüleyici bir tonuna dönüşüyordu.

Büyüleyici.

Bana baktı, bakışlarını Gennie'ye sabitlemeden önce kot pantolonumu ve şirin üstümü yutan hızlı bir bakış attı. "Burada bir sürü insan var. Başıboş dolaşmanı istemiyorum. Tamam mı?"

Derin bir iç çekerek, "Sanırım öyle," dedi. Sonra elimi tutarak dönmeye başladı. "Dans etmeliyim, Shay. Beni izle!"

"Et tatlım, izliyorum." Spor kompleksini işaret ederek Noah'ya, "Bunların hepsi ne zaman oldu?" diye sordum.

Bakışlarını stadyumdaki oturma yerlerinde gezdirdi. "Altı ya da yedi yıl önce."

"Büyük gelişme."

Başını salladı. "Evet. Eski sahaların üzerine yeni liseyi inşa ettiler ve hazır olduğunda çocukları buraya taşıdılar. Eski liseyi yıkmalarının ardından da tüm bunlar yapıldı."

Mırıldanarak onayladım. "Buraya dönmek tuhaf, değil mi? Yoksa alıştın mı?"

"Sadece insanlar bana kasıtlı olarak liseyi hatırlattığında garip geliyor."

"Şu anda benim yaptığım gibi mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Hayır." Gülümsedi ve ağırlığını, omzu omzuma değecek şekilde kaydırdı. "Öğrenci konseyi saymanı olduğum zamanları hatırladıklarını, bu yüzden meyve bahçesi ve mandıranın batmasını

önleyebildiğimi söylediklerinde olduğu gibi. Evet, kapsamlı fakülte gözetimiyle beş bin dolarlık bir bütçe kesinlikle karşılaştırılabilir. Ya da basketbol takımının menajeriyken Woondocket'teki şampiyonluk maçı için soyunma odasında, içinde tüm formaların olduğu çantayı unuttuğum zamanı hatırlayıp hatırlamadığımı soruyorlar. Çünkü herkes bu hikâyeye bayılıyor."

"Meyve bahçesi ve mandıranın batmasını *nasıl* önledin?"

"Bunu sorman kaçırıldığının ve kurtarılmaya ihtiyacın olduğunun bir işareti," diye cevap verdi.

Kolunun üst kısmına dirseğimi geçirdim. İnsan etinden çok tuğla duvara çarpmış gibi hissettim. "Aslında ilgileniyorum."

Benimle biraz daha dalga geçmeye hazır görünüyordu ama sonra gözleri büyüdü ve yüzünde tam bir dehşet ifadesi belirdi. Bakışlarını takip etmek için omzunun üzerinden baktım. Arkamı döndüğümde, bir kolunu belime dolayarak sakalının yanağımı sıyırmasına yetecek kadar yakınıma eğildi.

Şu an neler oluyor?

"Bunu istemenin delilik olduğunu biliyorum ama beş dakikalığına benimle gelirsen tarlalarını istediğin zaman bizzat sürüp ekeceğim. Tamam mı?"

Cevap vermedim. Veremezdim. Bu sözler bir kulağımdan girip tam bacaklarımın arasına düşmüşken olmazdı.

"Sadece benimle gel," diye fısıldadı. "Lütfen."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Noah o kadar yakındı ve beni o kadar sıkı tutuyordu ki bunun bir önemi yoktu. Ve lütfen kelimesi, günah işlemeden önce dilenen bir özür gibi dudaklarından dökülmüştü.

Yine de kelimeleri toparlayamayacak kadar sersemlemiştim. En son ne zaman birinin beni bu şekilde kollarına aldığını hatırlayamıyordum. Daha da önemlisi, bunun hiç bu kadar ilahi bir

his olduğunu hatırlamıyordum. Spor kompleksinin diğer tarafında gösteri yapan bir bando takımı, etrafımda dans edip dönen bir çocuk ve yakınlarda birkaç yüz kişi vardı ama odaklanabildiğim tek şey belimi kavrayan eldi.

Jaime, bunu duyduğunda, *"Sana söylemiştim,"* diye kıçını yırtacaktı.

"Merhaba! Hey! Noah! Buradayım!" sesini duyduğumda donakaldım. O sesi tanıdım.

"Sadece benimle gel ve benden istediğin her şeyi yapacağım. Ne istersen. İsteğin benim için bir emir olacak." Sözleri kızarmama neden oldu.

Christiane göründüğünde başımı salladım, arkasında iki küçük çocuk vardı. Noah bir nefes vererek dudaklarını yanağıma değdirdi. Hissedebildiğim tek şey sıcaklığıydı. Aynı anda, her yerimdeydi.

En son ne zaman biri yanağımı öpmüştü? Bunu en son ne zaman karnımın derinliklerinde hissetmiştim? Ve en son ne zaman bir öpücük zorunluluktan, temel sevgi sütununda işaretlenmiş bir kutudan daha fazlası olmuştu?

Christiane parlak bir gülümsemeyle yanımıza geldi. "Noah!" diye cıvıldadı. "Geçen hafta seni aradım. Mesajımı aldın mı? Yüzme kulübündeki oyun randevusuyla ilgili olan? Senden haber alırım diye düşünmüştüm. Nerelerdeydin?"

"Christiane," diye karşılık verdi Noah.

Bakışları bana kaydığında gülümsemesi soldu. "Benim sevgili yeni arkadaşım! Adını duyamadım." Tekrar Noah'ya döndü. "Kadınlar tuvaletinde tanıştık. Az önce."

Belimdeki parmakları büküldü. Sakalı kıkırdağımın üzerinden geçerken tüylerim diken diken oldu. "Adını bilmiyorsan tanışmış sayılmazsınız diye düşünüyorum."

Vay anasını. Demek istediğim, *lanet olsun*. Bu cümleyi bütün parçalarına ayıramaz ya da benim için neden bu kadar işe yaradığının tek bir nedenini açıklayamazdım. Tek bildiğim, aylardır aklımda tek bir cinsel düşüncenin bile olmadığı ama bu gidişatın hızla değiştiğiydi.

"Kendimi nasıl kaptırabildiğimi bilirsin." Bizi işaret etti. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Çok eskiden tanışıyoruz. Lise aşkları."

Yer değiştirerek başparmağını kemerimin halkasına geçirdi ve elini cebime soktu. Parmaklarını göbeğimin ve kalçamın kıvrımlarında gezdirdi. Aramızdaki tek şey cebimin ince astarı ve bikinimin külotuydu. Yirmi metre kadar yakınımızdaki herkes bunun farkında olmalıydı. Ne düşündüğüm yüzümün her noktasındaydı ve başımın üzerinde, bir karikatür düşünce balonu gibi yansıtılıyordu. Bu hareketinin gizli saklı hiçbir yanı yoktu. Sırada boyun ısırmasının olup olmayacağından emin değildim ve dürüst olmak gerekirse buna karşı da değildim.

"Gerçekten mi?" Bana eleştirel bir gözle baktı. "Bu çok komik çünkü senin bir sevgiliden bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Bir kere bile." Bakışları, çatık kaşlı bir gülümsemeye dönüştü, insanların temel görgü kurallarına uymak isterken aynı zamanda durumla ilgili her şeyi reddettiklerini iletmek için kullandıkları türden bir ifade. "Bununla ilgili bir şey duyduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamadım," dedi. Ağzından çıkanlar daha çok hırlamaya benziyordu.

Bu *sadece* bir hırıltı değildi. Yırtıcı, neredeyse sahiplenici bir hırıltıydı. Ve bunu söylemenin saçmalık olduğunu biliyordum çünkü tüm bu an başlı başına saçmalıktı. Bu kadına sunduğu şeylerin hiçbirini istemediğini kibarca söylemezken göbeğimin

üzerinde daireler çiziyordu. Eğer bu sahiplenmenin dış dünyaya yansıması değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Boynumu ısır. Hadi. Bekletme beni.

Parmaklarını yanağımda gezdirdi, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne yemek istediğine karar verdin mi?" diye sordu alçak ve mükemmel bir sesle. Homurdanmasının ne zaman hafif eğlenceliden tamamen tahrik ediciye dönüştüğünü bilmiyordum. Şu anda buradaydım ve ayrılmakla ilgilenmiyordum. "Hmm. Seni doyurmak istiyorum, bebeğim."

Bununla gurur duymuyordum ama muhtemelen meme uçlarım uzaydan bile görünüyordu.

"Henüz değil," diye mırıldandım.

"O zaman buna şimdi karar veriyoruz." Gennie'yi kucağına alıp sırtına yerleştirdi. "Daha sonra görüşürüz Christiane."

Noah bizi yiyecek kamyonlarına doğru yönlendirdi, eli hâlâ cebimdeydi. Uçuyor, eriyor ve aynı anda titriyordum.

Ve bunun tek nedeni Noah Barden'dı.

Bölüm Sekiz

Noah

Öğrenciler rol yapabilecekler.

Beş dakika daha.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Beş dakikam daha olsaydı bu hayatta başka hiçbir şey istemezdim. Beş dakika daha Shay'in vücudu benimkine yakın olsaydı, eli sırtımda dursaydı. Beş dakika daha onun tenini dudaklarımda hissedebilseydim. Beş dakika daha o benimmiş gibi davranabilseydim.

Beş dakika daha istemenin tek sorunu, uzun vadede acı çekecek olmamdı. Bu gerçekle yaşayacaktım ve bunun beni yavaş yavaş mahvedeceğinden hiç şüphem yoktu.

Belki de çöküşüm hızlı olacaktı. Belki de böylesi daha iyiydi. Acı çekeceğimi bildiğim zamanlarda hep başarılı olmuşumdur. Hukuk fakültesindeki oda arkadaşlarım, benim bir üst dönemimdendiler ve gelecekteki sefaletimi önceden görmek için mükemmel bir kaynak olmuşlardı. Beklentilerimi belirlememe yardım etmişlerdi.

Eğer biri omzuma dokunabilir ya da beş dakika dolduğunda ve numara bittiğinde hayatımın ne kadar berbat olacağına dair bir mesaj gönderebilseydi çok memnun olurdum. Menzili bilmek her zaman iyidir.

Bu durum daha da kötüleşmeden ve Shay, beni uzaklaştırmak zorunda kalmadan aramıza biraz mesafe koymak için yer değiştirdim ama o elimi beline yerleştirdi. "Hiçbir yere gitme. Devam et. Henüz değil."

Pekâlâ. *Harika.* Kafamın içinde bunu duyarken ve sonsuza kadar saçlarının kokusunu hayal ederken acı çekecektim. *Olağanüstü.*

"Şimdi buzlu bir limonata alabilir miyim?" Gennie kollarını boynuma dolayarak sordu. Dün gece yaptığı bileziğin boncukları – çünkü Shay bilezik takıyordu ve biz de Shay'e takıntılıydık – köprücük kemiğime baskı yapıyordu. Bu, bana bir çocuğum olduğunu ve sırf hoşuma gidiyor diye onunla dalga geçmeyeceğimi bağıra bağıra hatırlatmaya yetti.

Tanrı yardımcım olsun, bunu bir iki dakika daha yaşamak istiyordum. Gennie'nin bir yanımda güvende olmasını, Shay'in de diğer yanıma sokulmasını. Sanki kaygısız bir hayat yaşıyorduk ve üçümüz de dünyada hiçbir şey için endişe duymadan bir lise futbol maçı için dışarı çıkmıştık.

Gelgelelim, hiçbiri doğru değildi ve bu fantezinin ellerimde parçalanmasına saniyeler kalmıştı.

"Olur. Kendin almak ister misin?" diye sordum Gennie'ye.

Başını omzuma doğru salladı. Onu kucağıma almamdan hoşlanmıyordu. Görünüşe göre bu çok bebeksi bir hareketti ve bana birkaç kez de söylendiği gibi o büyük bir kızdı. Kırk beş kilo ve dişsizdi ama evet, o büyük bir kızdı. Muhtemelen Christiane Manning'in çocuklarının önünde ona kucağıma almamdan da nefret etmişti. Her an onu yere bırakmam için tekme atıp bağırabilirdi. Ve bırakırdım. Bu anın her santimini hafızama kazır kazımaz.

"Benimle gel," dedi Gennie.

Böylece Gennie'nin başı omzumda, benim kolum da Shay'in boynundayken buzlu limonata kamyonunun kuyruğunda kendime birkaç dakika daha kazandırdım.

Sıcak bir geceydi ve sadece körfezden gelen esintiyle katlanılabilir hâle gelmişti. Diğer herkes için katlanılabilirdi, bense ölmek üzereydim. Yanıyor, eriyor, kaynıyordum. Shay'e dokunmayı hayal ettiğim tüm şekillerde, bunun burada, lisede ya da Gennie'yi diğer kolumda tutarken gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.

Sıra bize geldiğinde Gennie siparişini vermek için elimden kurtuldu. Bana dönüp baktı ve, "Para lütfen," dedi.

Cüzdanıma ulaşmak demek Shay'i bırakmak anlamına geliyordu ve yeğenime göz kırpıp daha iyi bir çözüm bulması için dua ettiğim bir an oldu.

Sonunda Shay arka cebime uzanarak cüzdanımı aldı ve Gennie'ye bir beşlik uzatarak beni şok etti. Cüzdanımı cebime geri koyup kıçıma hızlıca bir şaplak attığında artık bitmiştim. Mahvolmuştum.

Shay yüzünü bana doğru çevirdi, dudakları her zaman küçümseyici olarak adlandırdığım bir sırıtışla büzülmüştü. Bu konuda yanıldığımı düşünüyordum. Yanılmalıydım.

"Hâlâ bizi izliyor," diye fısıldadı Shay.

Eğildi ve dudaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. Ürperdim ve onu, gerek olmadığı hâlde sıkıca kavradım. Elimde değildi. İç organlar hakkında çok az şey bilmeme rağmen, kalbim kaburgalarımdan kurtulmaya çalışırken organlarım yerlerini yeniden düzenliyor gibi görünüyordu.

"Alnımdan öp," dedi.

"Ne?"

"Hâlâ izliyor," diye tekrarladı Shay. "Alnımdan öp. İnandırıcı olsun."

Bunu inandırıcı kılmak benim sorunum değildi.

Yüzümü eğip dudaklarımı şakağına bastırdım. Saçları çok güzel kokuyordu. Bu kokuyu hatırlıyordum. Çocukken arabama sinmişti. Olmadığı zamanlarda bile benimleydi.

Kıpırdamadım, dudaklarım tenindeydi ve vücudu benimkine yaslanmıştı. Gennie buzlu limonatadan ve karpuz aromalı limonatanın vişneli limonatadan ne kadar üstün olduğundan bahsediyordu. Yüzü yapış yapıştı ve pembeye boyanmıştı. Başımı salladım, hâlâ varlığım buna bağlıymış gibi Shay'i tutuyordum.

Gerçek şu ki, öyleydi.

İstediğim kadar direnebilirdim. Bununla deli gibi savaşabilirdim. Onu itebilir ve kendimden uzaklaştırabilirdim.

Yine de bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Aranızdaki mesele nedir?" diye sordu, aramızda kalmasını sağlayacak kadar alçak sesle. "*Arkadaşın* Christiane ile."

"O benim arkadaşım değil," diye cevap verdim. "Sadece çok ısrarcı biri."

Shay güldü ve kıvrımlarını leziz bir şekilde bana doğru sürttü. Tahrik olmanın ne yeri ne de zamanıydı ama lanet olsun, burada sınırlarımı çoktan aşmış durumdaydım.

"Bunun farkındayım," dedi. "Tuvalette küçük bir çekişme yaşadık. Pelvik taban terapisi randevusu almadan oradan çıkabileceğimi sanmıyordum."

"Ne?"

Başını salladı, küpeleri her hareketiyle birlikte sallanıyordu. Küpeleri birer üzümdü. Salkım salkım mor üzümler.

Bunu neden oldukça çekici bulduğumu bilmesem de öylelerdi.

"Endişelenmene gerek yok," dedi. "Peki olay nedir? Onu görmezden mi geldin? Hayır, bekle. Ona asla unutamayacağı bir gece yaşattın ve-"

"Kapa çeneni Shay," dedi sertçe. Söylediğim şey dudaklarını şakağımdan ayırıp kaşlarını kaldırarak bana bakmasına neden olmuştu. Onu şu anki kadar çok öpmek istediğim bir an hiç olmamıştı ve hayatımın iki yılını onu öpmek istemeye adamıştım. Yine de bu farklıydı. Çok daha güçlüydü. Doğrusu, bir doğal afet gibiydi.

"Vay canına. Ne zaman bir oyuncuya dönüştün?" diye sordu. "Şehrin her yerinde bir kalp kırıyorsun demek?"

"Öyle olmadı," diye tersledim. "Birbirimize yakışacağımızı düşünüyor."

"Tadına bakmak istediğini söylemenin ne kadar eski moda bir yolu-"

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Sana çeneni kapamanı söylemedim mi?"

Bana gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını kaldırarak sessizce açıklamamı emretti. Daha iyi düşünemeden parmağımı dudaklarından ayırdım, yanağının yuvarlak kısmında gezdirdim ve başparmağımı kaşının kıvrımına dokundurdum. Merakını vurgulayan kıvrımı düzelttim. "Christiane'nın ne istediği önemli değil çünkü çocukları Gen'e çok kötü davrandılar. İkizler ve çok kötüler. Çocuklar hakkında böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum ama cidden, yarısına şahit olsaydın bana hak verirdin."

"Ne oldu?"

"O çocuk, o küçük pislik, okulun ikinci gününde Gennie'yi çalılıkların arasında bulduğu ölü bir jartiyer yılanıyla oyun alanında kovaladı. Gennie'nin başı belaya girdi çünkü yılanı gömleğinin içine sokmaya çalışırken Gennie onun ağzına dirsek atarak birkaç dişini kırdı."

Bakışları büyüdü, dudakları aralandı. *"Yok artık!"*

Birkaç pembe teli tekrar kulağının arkasına sıkıştırırken başımı salladım. Rüzgâr burada oyalanmama yardım ediyordu. Buna bayılıyordum. "İşte böyle tanıştık. Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi. Geçen yıl babasıyla boşandıklarından beri oğlu zor bir dönemden geçiyormuş. Çocukların birbirlerini tanıyabilmeleri için bazı oyun buluşmaları ayarlamamızı istedi. Sunduğu çözüm buydu."

"Durum nasıl çözüldü?"

"Bir mektup yazdım. Öğrenci güvenliğiyle ilgili endişelerimi eyalet eğitim bakanlığına ilettim ve başka bir sınıfa alınmazsa dava açacağımı belirttim."

"Alındı mı?"

"Ertesi gün," diye yanıtladım. "Ama öğretmen Gennie için pek uygun değildi. Onun nasıl biri olduğunu anlamamıştı. İlk dakikadan itibaren çatıştılar. Yıl sonunda emekli oldu ve sebebinin Gennie olduğundan eminim."

"Bu pek harika değil," diye mırıldandı. "Başka olaylar da oldu mu? O çocukla?"

"Yılan olayı kadar kötü bir şey olmadı ama oyun alanında birbirlerine girdiklerine dair çok sayıda rapor var. Kız olanın, o gruptaki iyilerden olduğunu düşünmüştüm ama öyle değilmiş. Gennie'nin onunla ya da diğer kızlarla oynamasına asla izin vermedi. Öğretmenler etrafta yokken Eva hakkında hep kötü şeyler söylüyordu. Bunlar sadece Gennie'nin bana anlattıkları. Çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Saçıyla ilgili olanlar mesela. Bana her şeyi anlatmıyor."

"Seni arzulayan kadına bunlardan hiç bahsettin mi?"

Omzumun üzerinden bakarak Christiane'nın kabarcıklı waffle külahı satıcısının yanında durduğunu gördüm. Bakışlarımız kesişti, coşkulu bir şekilde el sallıyordu. "Şimdiden özür dilerim."

"Ne için?"

Bunun için acı çekecektim. Hayal ettiğimden çok daha fazla. Ama tüm tatlılığıyla karşımdayken acıyı umursayamazdım. Çenesini yukarı kaldırdım, parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Bakışlarımı aralanmış dudaklarına indirdim. "Bunun için."

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, çevremiz için yeterince hızlı ama tüm hayatımı mahvedecek kadar da uzun. Christiane'a tekrar bakma zahmetine girmedim.

Shay, "Özür dileme," dedi parlayan gözlerle. "İhtiyacın olduğu her an senin insan kalkanın olabilirim. Bunun için haftanın her günü hazırım. Benimle sahte bir evlilik yapmak için neden bu kadar acele ettiğini bana söylemeliydin. Körfezin kırsal kesimindeki tüm arazileri ele geçirmek isteyen bir tür Varyemez McDuck olduğunu düşündürdün bana. Kendini daha iyi açıklayabilirdin, dostum."

Onu tekrar öptüm.

Her şey düşünüldüğünde, akıllıca bir tercih değildi. Buna rağmen, öpücük beni geçmişimizin Noah versiyonunu açıklamaktan kurtardı. Onun anlayacağı bir şey değildi bu. Benim kendi gerçekliğim vardı, onun da kendi gerçekliği ve bu ikisinin asla örtüşemeyeceğini kabul etmek zorundaydım.

Bu öpücük ilkinden daha uzun ve daha az edepliydi. Gennie'nin, "Bu iğrenç," ve bir başkasının da, "Şu ikisine bak," dediğini duysam da umursamadım çünkü Shay gömleğimi avuçlayarak boğazının derinliklerinden gelen bir ses çıkardı.

Sonrasında ne olduğu önemli değildi. Yarın hayatımdan çıksa bile bir önemi yoktu. Boston'a dönüp Twin Tulip'i bıraksa bile. Ona bir daha asla dokunamayacak olmama rağmen bile. Bunların hiçbiri önemli değildi çünkü o da beni öpmüştü ve her saniyesini çok sevmişti.

Uzaklaştığımda, "Özür dilerim," dedim yeniden.

Shay başını salladı. "Üzülme. Friendship'in susamış kadınlarını savuşturmak için istediğin zaman beni kullanabilirsin. Onlardan düzinelerce olmalı. Senin için onların kalplerini kıracağım. Hayallerini yerle bir edeceğim."

"Sesin... heyecanlı geliyor."

Güldü. Sıcak nefesini boynumda hissettim, sonra dudakları boynumu okşadı. Gözlerimin yuvalarından fırlamasını engellemek zordu.

"Oyun ne zaman başlıyor?" Gennie sordu. Yüzünü bize döndüğünde dudakları parlak bir pembe tonundaydı. Sanki Shay'i her gün kollarımda görüyormuş gibi bize baktı. Onun için işleri berbat etmemek için buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı. "Yakında mı? Değilse patlamış mısır alabilir miyim?"

"Limonata alırken para üstü aldın mı?"

Omuz silkerek elini cebine attı. "Patlamış mısır için yeterli paran var," dedim. "Kendin sipariş edebilir misin yoksa seninle gelmemizi mi istersin?"

Biz.

Tanrım. Yaşananları çoktan bir *biz* hâline getirmiştim. Bende yanlış olan o kadar çok şey vardı ki.

"Ben oraya giderken beni izleyebilirsiniz," dedi ve öğrenci konseyinin patlamış mısır standına doğru zıplayarak gitti.

Dudaklarımı bir kez daha Shay'in şakağında gezdirdim. Christiane izlediği için ya da herhangi birinin fikrini umursadığım için değil. Bunu yaptım çünkü bir kadını dudakları yerine alnından öpmenin ne demek olduğunu bilmediğim zamanlardan beri bunu yapmak istiyordum.

"Kalmak zorunda değilsin," dedim.

"Zorundayım." Elini göğsüme bastırdı. "Unutma. Senin kızla tanıştım. Onun açgözlülüğünü bilirim. Eğer ben gider gitmez harekete geçmeyeceğini düşünüyorsan onu hafife alıyorsun demektir." Gülüp ekledi. "Ve Jaime'ye nefret etsem bile buraya gelip bu küçük kasaba hayatını yaşayacağıma dair söz verdim."

Jaime de kim?

"Jaime mi? Ya ben? Ben de aynı şeyi söylemedim mi?"

Gömleğimi düzeltmek için biraz zaman harcadı. Sanki on beş yaşın üzerindeki herkesin su şişelerinde saklanan likörle meşgul olduğu ve böcekler bizi canlı canlı yemiyormuş gibi davrandığı sıcak bir ağustos gecesinde, dış görünüşün gerçekten bir önemi varmış gibi.

Kahrolası Jaime de kim? Lütfen hayatındaki dangalak olmasın.

"Jaime benim en iyi arkadaşım," dedi. Fazla nazik, küçük parmakları hâlâ omuzlarımda ve göğsümde geziniyor, beni iskeleden aşağı itmeden önce dokunduğu her noktaya beton ağırlıklar bağlıyor gibiydi. "Yıllardır birlikte öğretmenlik yapıyoruz. Neredeyse her gün konuşuyoruz. O grubumuzun annesi."

Pekâlâ. Jaime bir sorun değildi.

"Karar ne o zaman?" Kalçasını sıktım. Orası yumuşacıktı, pürüzsüz ve konforluydu. Parmaklarım tenine dokunabilir, yapışabilir ve eğer izin verirse iz bırakabilirdi. İzin vermezdi. İzin vermezdi çünkü asla sormazdım. "Bundan nefret ediyor musun?"

"Etmiyorum. Hatırladığımdan farklı. Bütün bu yer farklı. Aslında ben kasabadan ayrıldıktan sonra Friendship'in havalı dönemine girmiş olması oldukça üzücü." Yine güldü, sesi içimi ısıttı. Ona sarılmak istedim. Kendimi kollarının arasına gömmek istedim. "Senin için farklı mı?"

"Bazen," diye itiraf ettim, gerçek de buydu. Çoğu zaman işimi yürütmüş ve hayatımı çocukluğumdaki acıların hiçbiri olmadan yaşamıştım. Ama sonra her zaman nasıl kilo verdiğimi *(hiçbir fikrim yoktu; yirmi yaşıma girdim ve vücudumla ilgili her şey aniden değişmeye başladı)* ya da cildimi temizleyen dermatoloğu tavsiye edip etmeyeceğimi *(yukarıdaki gibi)* ya da şimdi mutlu olup olmadığımı *(herkesin beklediği şekilde değil hayır, ama başka şekillerde, evet)* bilmek isteyen biri vardı. "İnsanlar tuhaf yorumlar yapıyor. Zihinlerine hoş gelen ama sanki bir sözlükle yüzlerine tokat yemiş gibi şeyler söylüyorlar."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi, sözleri bana yönelik olup olmadığını merak etmeme neden olacak kadar alçaktı. Sonra gömleğimden başını kaldırdı. Gözleri karanlık, kaşlarının arasındaki kırışıklık derindi. "Bunun için senin insan kalkanın olacağım."

Hızlı bir şekilde, "Gerek yok. Ben hallederim," dedim.

"Halledebileceğim tonlarca şey var," dedi. "Yine de birinin benim için bir şey yapması hoşuma gider."

"Ne gibi?"

Dudakları bir tarafa doğru çekildi. Sırıtan bir dudak büküştü ve onun yüzünü öyle bir öpmek istedim ki çenem kasıldı. "Hiç. Önemli bir şey değil." Sanki bu cümleyi noktalıyormuş gibi göğsümü okşadı. "Oyun için kalacağım. Bana tamamen aşıkmışsın ve başka hiç kimseyle ilgilenmiyormuşsun gibi görünmen için sana bazı ipuçları vereceğim," dedi.

Pekâlâ. Ne yapmam gerektiğini göster bana. Çünkü bu konuda hiçbir fikrim yok. "Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"İşte benim hakkımda anlamadığın şey. Projeler konusunda harikayımdır. Bana bir proje verin ve onu gerçekleştireyim. Gennie'yi yaklaşan değerlendirme için hazırlamak gibi. Net, ölçülebilir bir hedefim var, ona nasıl ulaşacağımı biliyorum ve tik işareti koyup yapacaklar listemden çıkarana dek başka hiçbir şey benim için önemli değil."

"Şimdiki amacın insanları sana âşık olduğuma ikna etmek mi?"

"Hı-hım. Çok kolay olacak."

Beni o iskeleden aşağı it. "Sadece bu gece için mi? Yoksa daha uzun süreliğine mi? Bu projenin zaman çizelgesinden bahseder misin?"

Duraksadı, parmaklarını göğsümde gezdirdi. O eli tutup parmaklarını emmek için içimde sapkın bir arzu vardı. *Sapıkça.* "Şu an, yani bu defalığına bu gece üzerinde çalışıyorum. Sana bu geceyi verebilirim-"

Bedenim onun kastettiğinden çok daha farklı bir şey duydu, sapkınlığın çok ötesinde fikirleri vardı. Gerçekten utanç verici fikirlerdi. İstediğim şeyler basit ya da hoş değildi. Talepkâr, yoğun ve ilkel şeylerdi. Ve eğer Shay kafamda dönen imgeler hakkında

en ufak bir fikre sahip olsaydı, kızıl-sarı saçlarını ve öğretmen çantalarını alıp benden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçardı. Onun kaçmasını ben de isterdim. Eğer kafamdaki pisliğin onda birini bile duysaydı, bana bir daha asla aynı şekilde bakmazdı. Kahretsin, istediğim şeyleri düşünmeye bile zor izin veriyordum.

"Geleceğin ne getireceğini göreceğiz." Nefes aldı ve uzun, sessiz bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı. Bu bakıştan bir şeyler çıkarmam gerekiyormuş gibi hissetsem de yapabildiğim tek şey, üst dudağının şirin kıvrımını incelemek ve onu ısırdığımı hayal etmek oldu. Sonra, "Eğer istersen, tabii. Sen istemedikçe kendimi sana yamamak istemem."

Hay sikeyim.

Düşündüğümü paylaşmak yerine, kamyonları işaret ettim. "Ne yemek istersin?"

"Böyle iyiyim." Başını salladı, sanki umurunda değilmiş gibi yüzünü buruşturdu. Buna inanmadım. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"İlginç ve inanılmaz lezzetli quesadillalar* yapıyorlar." En yakındaki kamyonu işaret ettim. "Şu adamlar da Kore usulü mangal yapıyorlar. Olağanüstüler. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi. Şuradaki sarı kamyonda da çeşitli banh miler** var ama japchae*** menülerinin gizli cevheri." Diğer birkaç kamyonu işaret ettim. "Ayrıca sıradan şeyler de var. Pizza, kızarmış peynir, patates kızartması gibi sıradan ama lezzetli şeyler."

Bana baktı, gözleri parlıyor ve dudakları büzülüyordu. Sanki onu tekrar öpmem için bana meydan okuyordu.

"Bana ne istediğini söyle."

---

* Meksika mutfağı kökenli, lavaş içine birçok malzemenin doldurulmasıyla yapılan bir yemek. -ç.n.

** Vietnam mutfağına özgü yumuşak dokulu kısa bir baget. -ç.n.

*** Kore mutfağına özgü erişte ve sebzelerden oluşan tatlı ve tuzlu bir yemek. -ç.n.

Nefesi kesildi. "Ne?"

"Ne istiyorsun?" Her kelimeyi kalçasını sıkarak noktaladım. "Kamyonlardan yani. Yakında kapatıp gidecekler."

"Doğru, kamyonlar." İçini çekti ve parmaklarını omzumdan aşağıya, belime indirdi. Kendi kendine mırıldanırken sarmallar ve daireler çizdi. Vücudumun o bölgelerinde bulunan tüm gerginlik eriyip gitti. Eğer aynı şeyi boynuma da yapabilseydi, onun şerefine bir tapınak inşa ederdim. "Emin değilim. Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Sadece dünyadaki her şey.

Seçeneklerim tam da bu şeyi itiraf etmekle onu en yakın yiyecek kamyonuna yönlendirmek arasında gidip gelirken ellerimi beline yerleştirdim ve onu quesadillalara doğru yönlendirdim. "Fransız soğan çorbası quesadillası ilginç olabilir," dedim. "Pot sticker* quesadilla da öyle ama eski favorimiz olan barbekü tavuk her zaman en doğru seçimdir."

O kamyonun üzerindeki menü panosunu incelerken ben de iki elimi arka ceplerine soktum. Bu kazanmadığım ve hak etmediğim bir ayrıcalıktı ama bu oyuna kendimizi adamıştık. Kendisi de öyle söylemişti. Yine de Christiane'ı en son gördüğüm yere doğru belli belirsiz bir bakış attı. Orada olup olmadığı bilmiyordum, pek de umurumda değildi. Burada kendimi çılgına çevirmekle meşguldüm.

"Bana bu küçük sorunundan bahsetmeliydin," diye mırıldandı.

Buna cevap vermek yerine, Gennie'nin patlamış mısır sipariş edişini izlerken Shay'e yaklaştım. Parasını dikkatle saydıktan sonra sanki poker oynuyormuş gibi tezgâhın üzerine bıraktı. Ona yardım eden çocuk, patlamış mısırı vermek için arabanın etrafından dolandı ve bunun için onu takdir ettim; Shay ona uzanmaya çalışırken poşeti devirebilirdi.

* Bir çeşit Çin Mantısı'dır. -ç.n.

Ayrıca şu anda kucağımda duran yuvarlak ve dolgun kıçı oldukça ilginç bir dikkat dağıtıcıydı.

"Sana yardım ederdim," diye ekledi.

Bu planımla ilgili sorun, Christiane'nın yaklaşımlarını engellemek için yardıma ihtiyacım olmamasıydı. Onunla karşılaşmaktan nefret etsem de üstesinden gelebilirdim. Shay'i bu sorunun önüne atmam bencilce bir davranıştı. Düşünmeden verilen bir tepki olsa da bencilceydi. Şimdiyse ellerim onun kıçındaydı. Bunu çözmenin başka bir yolu yoktu.

Ellerimi bedeninden ayırmak için acele ettiğimden değil.

"Başkalarını bu kadar önemsemeye ne zaman başladın?" diye sordum.

"Bu bana lisede bir sürtük olduğumu söyleme şeklin mi?" diye sordu, çatık kaşlarıyla menüyü incelerken.

Aceleyle, "Kastettiğim bu değildi," dedim. Gördünüz mü? Bu uydurma oyunu bitirmek için sadece kendim gibi davranmam yeterliydi. Birkaç dakika daha garip davranırsam benimle bir daha asla konuşmak istemeyecekti. "Demek istediğim, Gennie'ye yardım ediyorsun, beni kurtarmak için ortaya atladın, sen-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi gülerek. "Sadece takılıyorum. Benim de bencilce davrandığım zamanlar oldu. Biraz sığ biriyim. Gençken ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. Bunun farkındayım." Siparişini vermek için kamyonete doğru ilerledi; ben de ona dokunmaktan vazgeçmeye hazır olmadığım için onunla beraber ilerledim. "Barbekü tavuk ve vejetaryen yumurta rulosunu deneyeceğiz." Omzunun üzerinden bana baktı. "Uyar mı?"

Başımı salladıktan sonra dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Sen ne istersen bana uyar."

Gennie bayrak takımının ısınma turunu izlemekle meşguldü, bir yandan limonatasını içerken diğer yandan ağzına avuç avuç patlamış mısır tıkıştırıyordu.

Artık dilediğim zaman Shay'in ceplerinden ellerimi çıkarabilirdim.

Ne zaman olursa olsun. Eninde sonunda kendimi geri çekmek zorunda kalacaktım. Bütün gece kıçını avuçlayarak dolanamazdım. Yaptığım bu saçma davranışa son vermem gerekecekti. Bu gece onu tutup eve götürmek istesem de işin sonu öyle olmayacaktı.

Olmamalıydı.

Açıkçası, buna bir son vermek zorundaydım. Aramıza mesafe koymanın ve şu an içinde bulunduğum çıkmazda bir nebze olsun kontrol sahibi olmanın uygun bir yolunu bulmalıydım. Tüm bunları, kendimi acı ve sefalet dolu bir ruh hâline sokmadan yapmalıydım. Yapmam gereken tek şey, bunu nasıl başaracağımı bulmaktı. Geri çekilmek ve ellerimi ceplerime sokmak işe yarayabilirdi. Beklenmedik olacaktı ve sorunumun ne olduğunu merak edecekti. Buna alışkındım. Elimi sırtının alt kısmına, belki dirseğine de yerleştirebilirdim. Bunlar, sanki kot pantolonunu sıyırıp onu tam burada, yere yatırmak için sırtını kavramaktan çok daha az tehlikeliydi.

Yüce Tanrım, bu düşüncelerin beni rahat bırakması gerekiyor.

Sonuç olarak, Shay çantasının fermuarını açtığında yapmam gereken belliydi.

"Ne yapıyorsun?" Kartını elinden alarak kalçasındaki küçük cebe geri tıkıştırdım. Kıyafetinin üzerinden geçen ince, mor askıyı şimdiye kadar fark etmemiştim. "Bunu yapmana izin vermemin imkânı yok, hayır. Paranı yerine koy." Onun için çantanın fermuarını çekip cüzdanıma uzandıktan sonra tezgâhın arkasından bu olayı izleyen görevliye birkaç banknot uzattım. Buna bir son verdiğimi düşünüyordum. Konuyu kapatarak ellerimi ceplerinden uzaklaştırdım. Bir taşla iki kuş. Yine de ona, "Benimleyken bunu yapamazsın," demekten kendimi alıkoyamadım.

Başını yana eğdi, yavaş bir bakışla beni süzdü. Gözlerinde farklı bir şey vardı, makyajıyla ilgiliydi ve göz kapaklarının üzerinden ve köşelerinden geçen kalın, koyu bir çizgiyle tam anlamıyla bir kediye benziyordu. "Noah Barden," dedi iç çekerek. "Beni şaşırtıyorsun."

Bu sözler üzerine gözlerimin önünde canlanan görüntüler gerçek dışı ve utanç vericiydi. "Üzgünüm. Ben-"

"Sakın," diye araya girdi. "Orada öylece durup özür dilemeye kalkma." Kısa bir an bana baktı ve bu; yıldırım düşmesi, uzaylıların gelmesi, yerin ortadan ikiye ayrılması ya da herhangi bir şey için iyi bir zaman olabilirdi. Sanki içimi, ona dokunduğum andan itibaren zihnimi istila eden terli ve tenimi tokatlayan hayalleri görebiliyormuş gibi beni incelemesini her şeye tercih ederdim. "Bu işte oldukça iyisin. Neredeyse beni kandırıyordun ve bugünlerde kendimden sevgiyle kurumuş bir insan kabuğu olarak bahsediyorum, o yüzden bravo. Henüz o tarafa bakma ama çılgın gözlü arkadaşının kulaklarından biraz buhar çıkıyor. Az önce stadyuma doğru koşturdu."

Yemek kamyonunun camından içinde iki adet folyoya sarılmış quesadilla bulunan kese kâğıdını aldım. "Neden kurumuş bir kabuk gibisin Shay? Ne oldu?"

Başını salladı ve yakındaki kamyonlara bakarken soruyu geçiştirdi. "Önemli bir şey değil. Olayları nasıl büyüttüğümü bilirsin." Bu tabii ki önemliydi. Muhtemelen bunca yıl sonra bu kasabada ortaya çıkmasının en önemli parçasıydı. Gelgelim, şu anda o katmanları soyacak donanıma sahip değildim. Ona bu kadar yakın olmak ve kendime, normal bir şekilde nefes almayı hatırlatmak yapabileceğim tek şeydi. Doğru soruları soramazdım. Kelimeleri bir araya getiremezdim. Bu gece olmazdı.

"Abartmıyorsun."

Omzunu silkerek konuyu geçiştirdi. "Abartmakla tanınırım.

Kurumuş kabuk kısmı bir abartı. Cilt bakımımı bunun için fazla ciddiye alıyorum."

Gennie, ağzı patlamış mısırla tıka basa dolu ve eli çantanın derinliklerine gömülmüş hâlde geri döndü. Limonatası çoktan bitmişti. "İçeri girme vakti geldi," diye mırıldandı. "Hadi Shay. Oturacak iyi bir yer bulmamız lazım."

Shay'in elinden tutarak onu stadyuma doğru çektiğinde Shay bana bakarak boştaki elini uzattı.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Tribünlere doğru ilerledik ve misafir takımın son bölgesinin yakınında henüz tamamen dolmamış bir sıra bulduk. Gennie tükettiği fazla şekerin etkisiyle oturmak istemedi. Oturmak yerine Shay'in yanında durdu ve yerinde dans etmeye başladı.

Shay kucağıma oturmadan bana olabildiğince yakın durdu. *Kucağımda olmasından şikâyetçi olacağımdan değil.* Yarım ay folyo paketlerinden birine uzanarak, "Şimdi quesadillaları ne kadar çok sevdiğimizden bahsedeceğiz. Çok sevimli olacağız. Hem de mide bulandırıcı derecede sevimli. Bir noktada yanağındaki kırıntıyı temizleyeceğim. Eğer kırıntıyı parmağımdan emersen daha da iyi olur."

Parmağını emmek.

Ya bana ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ya da baştan aşağı bir şeytandı. Bu ikisinden farklı bir şey söz konusu olamazdı.

"Sanırım emmeden de idare edebiliriz," demeyi başardım. "Yani parmağını."

Daha fazla bir şey söylememek için quesadillamın yarısından büyük bir parça ısırdım. Tavuk mu, yumurtalı ekmek mi yoksa tortilla arasına sıkıştırılmış bir avuç toprak mı olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şeyin tadını alamıyordum.

Parmağımı em.

"Bunu dene," diyerek bir dilim uzattı. Ona dokunmadan alma-

ya dikkat ettim. Birbirimize yaslandığımızdan ve göğsünün koluma değen tarafını belirgin bir şekilde fark ettiğim için pek bir işe yaramasa da o bir santimlik mesafeye ihtiyacım vardı. Kelimelerini, parmaklarını ağzımda istemekten kendimi alıkoyamıyordum ve şeytanın vücut bulmuş hâliyse bile, zihnim onunla ilgili kötü bir şey düşünmemi asla istemiyordu. Bana yardım ediyordu ya da ben, onu buna inandırmıştım ve ben de ona karşılığını yıllardır sahip olduğum en iğrenç düşüncelerden oluşan bir bahçe yetiştirerek ödüyordum. Neyim vardı benim böyle?

"Sanırım en çok yumurtalı olanı beğendim," dedi folyoyu avuçlarının arasında tutup kendi kendine başını sallarken. "Yine de haklıydın. Barbekü tavuk son derece güvenilir bir seçimdir. Hiçbir zaman yanıltmaz. Yine olsa yine alırdım ama sebzeli yumurta dürümünde beklenmedik bir şey var. Yapmamız gereken her şeyi yaptık."

Bir ses çıkardım ve Shay bana doğru dönmek için o anı seçti. Bu, sadece göğüslerini fark ettiğim bir an değildi. Kıyafetleri yere düşmeden olabildiğince kapsamlı bir dokunuştu.

Elini yüzüme doğru kaldırarak, "İzin ver alayım," diye mırıldandı. Başparmağını üst dudağımın üzerinde, ağzımın köşesinde gezdirdi. "Mükemmel."

"Yaptık mı?"

"İşte senin yapman gereken şeyler." Elini kalçamın üzerine indirdi, göğsümdeki baskının zevkin mi yoksa kalp krizinin ilk belirtileri mi olduğunu merak etmemi sağlayacak kadar yükseğe yerleştirdi. "Kolunu bana dola. Omzuna sarılmama izin ver. Evet. İşte böyle. Tam olarak böyle. Arkadaşın birkaç sıra aşağıda ve birkaç bölüm ötede oturuyor. Ortaya yakın. Ayrıca sürekli bu tarafa bakıyor."

"Tanrı aşkına, neden?" Homurdandım.

"Muhtemelen seksi olduğun içindir."

Yanlış duymuş olmalıydım. Kalabalık veya oyun yüzünden olmalıydı. Ya da fazla gürültüden. "Ne?"

"Çok çekicisin, Noah. Bunu kimseden duymadığın için üzgünüm." Elini uzatıp parmak boğumlarını çenemde gezdirdi. "Çocuklarınızın ölümcül düşmanlar olmasının önemi olmadığını düşünerek bir şansı olduğuna inanmasına yetecek kadar ateşlisin."

Birkaç saç telini parmaklarımın arasında sıkıştırıp saç uçlarına kadar indim ve tekrar başa döndüm. "Sana tekrar çeneni kapamanı söylemem mi gerekiyor?"

"Söylememeni tercih ederim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bundan emin misin?"

Bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Hımm. Eminim. Ne dersen de sadece gerçeği söylüyorum."

Ergen bedenimden çıkmanın en zor yanı değişmemiş olmamdı. Dış görünüşüm artık farklı olsa da ben aynı kişiydim. Boyumun uzaması, kilo vermem, cildimin düzelmiş olması, bunların hepsi bana güven veriyordu ama bu değişiklikler bana yavaş yavaş geliyordu. Ergenlik çağında, her şeyden daha önemli göründüğü zamanlarda çekici olmaktan çok uzak olduğum gerçeğini geçersiz kılmıyordu. Uzun bir süre bu bilgiyle yaşamıştım; bir gecede geçip gitmemişlerdi.

Elimi kalçasından beline doğru kaydırdım, gömleğinin hemen altına dokundum. Teni sıcaktı, sıcaktan dolayı biraz nemliydi. Parmak uçlarımı teninde ileri geri sürükledim çünkü yapabiliyordum, çünkü Christiane hakkında ya da dünyalarımızın değiştiği tüm noktalar hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordum. Çünkü bu, gösterinin bir parçası değildi. Christiane bunu göremezdi. Üstümüzdeki sıralarda oturan bir avuç insan ne yaptığımı görse bile umursamadıklarından emindim.

Bu başka kimse için değildi, Shay ve benim içindi. İlk yarının tamamı boyunca dikkatimi sadece, lise futbolunun sandığım

kadar heyecan verici olmadığını fark eden Gennie'yle, vücudunu benimkine doğru yaslayan Shay'e verdim. Bu bir çelişkiler karmaşasıydı. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Bir işkenceydi. Ne kadar acıtıyor olursa olsun bitmesini istemiyordum.

Gecenin sonunda, nihayet yalnız kalıp düşüncelerime – ve sol elime – çılgınca hareket etme özgürlüğü verdiğimde kendimi yaralama ihtimalim çok yüksekti.

Gennie, devre arası gösterisinden kısa bir süre maça olan ilgisini tamamen kaybetti. Ayaklarını sürüyerek yanıma gelip oturduğunda ve başını koluma yasladığında, artık direnemeyeceğini anlamıştım. "Bu kadar yeter mi?" diye sordum.

Başını salladı.

Omzuma başını yaslayan Gennie'yi otoparka kadar taşıdım. Bir elim Shay'in belindeydi. Artık kimse bizi izlemiyor olsa da bu önemli değildi. Bu gecenin sonuna dek ona sahiptim.

Shay otoparkın diğer ucunu işaret ettiğinde başımı sallayarak onu kamyonetime doğru yönlendirdim. "Seni arabana kadar bırakırız."

"Sorun değil. Ben-"

"Seni arabana bırakacağız ve Twin Tulip'e kadar eşlik edeceğiz. Konu kapanmıştır."

Sanki kelimeleri anlamamış gibi bana baktı. Sanki gerçekten anlamamış gibi. Belki de söylediklerimin bir anlamı yoktu.

Kamyonete vardığımızda Gennie fazla direnmeden oto koltuğuna oturduktan sonra Shay'e kapıyı açtım.

"Hemen şuraya park ettim. Beni bırakmana ihtiyacım yok."

"Arabaya bin."

Tereddüt ederek arabaya bindiğinde arabanın içine kokusunun sineceğini biliyordum. Arabanın içi yarın onun gibi kokacaktı. Bir yanım bunun için sabırsızlansa da diğer yanım kendini çekeceğim acıya hazırlıyordu.

Kamyona yerleştirip, "Her şey için teşekkürler," dedim. "Bana hiçbir şey borçlu değildin. Bana cehenneme kadar yolun var diyebilir ve Christiane ile uğraşmam için beni yalnız bırakabilirdin. Haklı da olurdun."

"Bunu yapmayacağımı sen de biliyorsun."

"Teşekkür ederim."

Yavaşça başını sallayarak etrafa bakındı. "Her şeyin düzenli olması hep hoşuna gitmiştir."

Bir omzumu kaldırdım. "Bazı şeyler asla değişmez."

Yüzünü bana döndü. "Umarım öyledir."

Arka koltukta yarı uykulu, altı yaşında bir çocuk varken seçeneklerim yok denecek kadar az olduğundan ve Shay'e bu gecenin tek bir dakikasının bile benim için rol olmadığını açıklamaya hazır olmadığımdan, park yerinden çıkarak beni aracına yönlendirmesine izin verdim.

"Seni takip ediyor olacağım," dedim kapıyı açtığında. "Ama hayvanlara dikkat et. Özellikle de Hog House ve Old Windmill'e döndüğünde. Son zamanlarda ortaya bir sürü geyik ve hindi çıktı."

Cevap olarak el salladı. Arabayı çalıştırmasını ve alandan çıkmasını bekledim. En başta onu maça götürmeyi teklif etmediğim için kendime kızıyordum. Shay, lise kompleksinden çıkıp Friendship'in sakin yerleşim sokaklarından geçti. Daha sonra annemin bir zamanlar vaaz verdiği beyaz sarp kilisesinin yanındaki yoldan ilerledi ve körfezin diğer tarafındaki tepelik tarım arazilerine giden dar köprüye kadar onu takip ettim.

"Shay senin kız arkadaşın mı?"

Gennie'nin sesi cama dönük olduğu için boğuk çıkmıştı.

"O benim arkadaşım," dedim. "Çok iyi bir arkadaşım." Dikiz aynasından ona baktım. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır."

"Emin misin? Eğer herhangi bir sorun varsa bunu söyleyebilirsin."

"Shay benim de arkadaşım," diye cevap verdi Gennie.

"Biliyorum."

"Onun kız arkadaşın olmasını istediğini sanıyordum."

Dur işaretinde Shay'in arkasında bekledim, bana bakarsa göz göze gelmeyi umarak ona baktım. Bakmadı. "Bu gece olanlar yüzünden mi?"

"Hayır. Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum," diye itiraf ettim.

Gennie birkaç dakika sessiz kaldı. Uykuya daldığını düşündüm. Sonra, "Eğer o senin arkadaşınsa, bu onunla oyun randevuları da yapacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Old Windmill Hill Yolu'na döndüm, Shay Twin Tulip sapağına yaklaşırken yavaşladım. Onu takip ettim ve park etmesini izlemek için yolun başında durdum. Evin ön kapısının kilidini açmasını, bize el sallamasını ve içeri girmesini bekledik.

"Bilmiyorum Gen. Belki. Eğer o da isterse."

Gennie esnedikten sonra, "Ona karşı nazik olalım," dedi. "Belki bizi daha sık ziyaret etmek ister."

Tanrım, umarım öyle olur. "Elimden geleni yapacağım."

Bölüm Dokuz

Shay

Öğrenciler en çok sorun yaşayan ev sahibesi olabilecekler.

Eşyalarımı toparladıktan, Jaime'in güvenli kanepesinden ayrıldıktan ve Lollie'nin evine yerleştikten tam dört hafta sonra ilk misafirlerimi ağırladım.

Jaime, Audrey, Emme ve Grace cuma öğleden sonra çakıllı yoldan aşağı yuvarlanarak Audrey'nin hibrid SUV'undan sanki saatlerdir acı çekmişçesine indiler. Emme, "Acilen lavaboya gitmem lazım!" diye bağırarak evin içine dalarken Grace, "Acilen buzdolabını bulmalıyım," diyerek elinde tuttuğu iki alışveriş poşetiyle onu takip ediyordu.

Audrey güneş gözlüklerini yukarı kaydırarak o sessiz, her şeyi fark eden tavrıyla evi ve araziyi inceledi. "Demek çeyizin bu."

"Bu bir çeyiz değil," dedim satılmak için koşarken.

Jaime onun önüne geçerek kollarını bana doğru uzattı. "Gözlerime inanamıyorum Bayan Zucconi, siz acıyan bu gözler için harika bir manzarasınız!" Mutlulukla bir şeyler mırıldanırken beni kollarının arasına alıp sallamaya başladı. "Ve yaşıyormuş gibi görünüyorsun! En azından çoğunlukla. Ayrıca bir çiftliğin var!"

Jaime'nin üzerindeki elbiseyi işaret edebileceği kadar birbirimizden uzaklaştık. Başka bir şey giymek için hava çok sıcaktı.

"Temiz kıyafetler giyiyorsun. Saçların da yıkanmış gibi görünüyor ve bu da ne? Biraz bronzlaştırıcı pudra mı görüyorum?"

"Bu doğal. Doğrudan güneşin sebep olduğu bir bronzluk."

"Dışarı da çıkmışsın," diye cıyakladı Jaime. "Kır havasının bir kıza bu kadar iyi geleceğini kim bilebilirdi?"

Audrey bana sarılabilmek için onu dirseğiyle itti. "Harika görünüyorsun tatlım. Kendine gelebildiğine sevindim." Evin ötesindeki tarlaları ve bahçeleri işaret etti. "Burası muhteşem."

"Evet, buralarda bu kadar şirin kasabalar olduğunu bilmiyorduk. Özellikle de buraya gelmek için Sanayi Devrimi'ni yaşayan tarih müzesinin içinden geçtikten sonra," dedi Emme ön merdivenlerden inerken. "Giriş şeklimiz için özür dilerim. Mesanemin ne kadar dayanıksız olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten Em," dedi Grace bize katılırken.

"Bir başka eski ve engebeli yoldan daha geçmeye dayanamazdı." İpeksi siyah saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak etrafına bakındı. "Shay, şu anda hangi cehennemdeyiz?"

"Rhode Island'ın yarı kırsal kıyılarında." Bahçelere doğru işaret ettim. "Burası da üvey büyükannemin lale çiftliği."

"Büyüleyici, değil mi?" Emme yakınıma geldi. "Eve dönmek istiyor musun? Çünkü bugün toparlanabilir ve tüm bu olanları unutabiliriz."

Gülerek başımı salladım. Arkadaşlarımı özlemiştim. "Bu bir kurtarma operasyonu mu?"

Jaime abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Havalı davranmaya ne oldu?" Bir kolunu omzuma doladı. "Eğer kurtarılmak istiyorsan seni kurtarırız ama küçük bir kasaba kızı gibi yaşamaya devam etmek istiyorsan, hafta sonu boyunca sana eşlik edeceğiz." Üzerindeki şortu işaret etti. "Rolüme uygun giyinip geldim."

Audrey, beyaza kaçan sarı saçlarının üzerine geniş kenarlı, sarkık bir şapka taktı. "Ben de."

İnce siyah bir kot pantolon ve siyah bir atlet giymiş olan Grace ise kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Önümüzdeki üç gün

boyunca zamanını iyi bir kahve bulmak için harcayan kişi de ben olacağım. Tanrı'ya şükür yanımda yedek soğuk demleme kahvemi getirdim."

Emme ekledi. "Ben de kurabiye getirdim."

"Yaptığım margarita slushie* ve tavuk fajitalarla** mükemmel uyumlu olacak." Buraya taşındığımdan beri hazırladığım ilk yemek olduğunu belirtmeme gerek yoktu.

"Bu tekerden bir salıncak mı?" Jaime eliyle dev kayın ağaçlarından birini gösterdi.

"Peki ya şuradaki hamak mı?" Audrey sordu.

"Her birinden ikişer tane," dedim. "Burayı ikiz kız kardeşler inşa ettiğinden olsa gerek, her şeyden iki tane var. Paylaşmayı sevdiklerini düşünmüyorum."

Jaime sandaletli ayağını yere vurdu. "İşte bu! Hafta sonları yapmak istediğim şey tam olarak bu."

"Hadi," dedim gülerek. "Eşyalarını içeri bırakabilirsin. Şaşırmanızı istemiyorum ama burada pek fazla bir şey yok. Bu sabah Target'ın şişme yataklarını temizledim. Bu yüzden çok zorluk çekmeyeceksiniz; ama üvey büyükannem Florida'ya taşınmadan önce bir İsveç Ölüm Temizliği yapmış ve sadece temel şeyleri bırakmış. Ben de onların yanına fazla bir şey eklemedim."

"İşte şimdi sesin kulağa daha az canlı geliyor," dedi Jaime.

"Her şey yolunda. Gerçekten. Burada yalnız değilim. Her yerde ikizlerin ruhları var. Buradan ayrılmıyorlar. Sürekli kendi kendime konuşuyorum ve beni dinlemelerini seviyorum. Ayrıca her gece en az üç ya da dört hayaletle sohbet ediyorum."

Hepsi birkaç saniye boyunca önce bana sonra da birbirlerine baktılar. "Ah tatlım," dedi Audrey parmaklarını dudaklarına bastırırken.

---

* Buzlu, alkollü bir içecek. -ç.n.

** Meksika mutfağına ait etli bir yemektir. -ç.n.

"Harika," dedi Emme.

"Bizimle dalga geçiyor," dedi Grace.

Bir kahkaha patlattım.

"Henüz çok erken," dedi Audrey. "Senden böyle şakalar duymaya hazır değiliz."

Jaime başını yavaşça salladı. "Beni sınama. Göründüğümden daha güçlüyüm ve seni o arabaya güreşerek sokabilirim. Sadece dene ve gör."

"Hayalet yok. Ruhlar yok. En azından beni, musallat olacak kadar ilginç bulan yok," dedim, hâlâ gülerek. "Sana daha önce de söyledim. Komşularımla görüşüyorum. Yandaki çiftlikte küçük bir kıza ders veriyorum."

"Bu kızın yaşadığından emin misin? Bir hayalete ders vermediğinden yani," diye sordu Grace.

"*Yandaki çiftlik* demek ne kadar tuhaf," derken Emme düşünceli görünüyordu.

Audrey onu yanıtladı. "Hayatının tamamını bir şehirde geçirmediysen muhtemelen o kadar da tuhaf değildir."

"Harika," dedi Emme. "Bir margarita alabilir miyim? Hem de hemen. Mümkünse ben hamaktayken ve Shay daha fazla endişe verici paylaşımda bulunmadan önce."

"İşte bu yüzden artık ananas kesmeyeceğim," dedi Jaime. "Odunsu kısmından çıkan o küçük sivri uç bütün bir hafta boyunca parmağımdaydı. Daha kötü bir hâl almadan saçımı yıkamak bile çok zordu. Bu yüzden onunla çıkmadım."

"Bir dakika, bir dakika, bir dakika." Güneş gözlüklerimi yukarı iterek Jamie'ye bakabilmek için boynumu eğdim. "Şu anda kaç kişiyle flörtleşiyorsun?"

"Ben bunu flörtleşmek olarak adlandırmazdım. Flört değil, en

azından bizim düşündüğümüz şekilde bir flört değil." Bir parmağını kaldırdı. "Andre, Honora ve Sire-"

"O isim," dedi Emme, "Ne kadar da çok şey anlatıyor."

"Bazen de Hardy."

"Uyduruyorsun," dedi Audrey.

"Hayır, gittiğim son okulda bir Hardy vardı," dedi Grace. "Hardy Woodruff. O çocuğun neye bulaştığından haberi bile yoktu."

"Bir de Clara ve Meena. Ama onlarla kesinlikle çıkmıyorum, sadece vakit geçiriyorum."

"Wood-ruff*," dedi Audrey homurdanarak. Çakırkeyif olduğu anlaşılıyordu. Tüm saf tavırları ve kibar duruşunu kaybetmiş, penis şakalarına gülmeye başlamıştı.

"Vakit geçirmek derken kocaman bir çatal bıçak sepetindeki küçük kaşık olduğunu kastediyorsun," dedim.

"Bir kez oldu," diye bağırdı Jaime. "Genellikle ben ve sadece iki ya da üç kişi daha."

"Sadece iki ya da üç kişi," diye tekrarladı Grace. "Hepsi bu kadar."

Jaime, "Tek bir kişiyle seks yapmanın benim için ilginç ya da tatmin edici olmadığını kabul etmeye başladım," diye yanıtladı. "Şu anda en az iki kişiyle yatıyorum. Biri izliyorsa, belki yakınlarda bir şeyler yapıyorsa iki kişiyle yapabilirim ama ikisinin dahil olmasını tercih ederim."

Audrey hıçkırarak güldü. "Atkı örmek gibi mi? Yakınlarda bir şey yapmak derken neyi kastediyorsun? Çamaşır katlamak mı? Ne? Kendimi düz bir *vanilya Jane* olarak gösterdiğimin farkındayım ama merak ettim. Biraz da kafam karıştı."

Audrey, bir başkası tarafından sorulduğunda aşağılayıcı ya da muhtemelen saldırgan gelebilecek soruları sorabilmek gibi harika

---

* "Wood-ruff" fırfırlı, süslü odun anlamında bir cinsel çağrışım olarak kullanılır. –ç.n.

bir yeteneğe sahipti. Doğru kelimeleri seçerek ve başkalarını anlamak için gayret göstererek soruyordu. Açık sözlü olsa bile, sorduğu sorulara birinin alınması nadir görülen bir durumdu. Onun bu yönünü çok seviyordum. Ne zaman ona benzemeye çalışsam fevkalade bir şekilde başarısız olurdum.

Audrey ve ben grubumuz içinde en yakın yaşlara sahip olanlardık. Audrey otuzlu yaşlarındaydı, diğerleriyse yirmili yaşların sonlarına yakındı. Hepimiz birbirimize beş yıl kadar yakındık. Jaime yirmi sekiz yaşında bir bebekti. Onunla altı yıl önce Boston'daki okulumda öğretmenliğe başladığımda tanışmış ve hemen kaynaşmıştık. Bir manikür salonunda, bir partide ya da rastgele bir yerde tanışmış olsaydık onu hemen arkadaşım olarak benimserdim. Birlikte çalışmamız ikimizin de yararına olmuştu.

Emme ve Grace, eğitim fakültesinde tanışmışlardı. Kiranın nakit olarak ödenip Charlestown'daki küçük bir bakkala teslim edilmesi gereken bir dairede yaşıyorlardı. Kiraları gerçekten çok ucuzdu ve daireleri North End'in kalbinde, Jaime'den çok da uzakta olmayan bir yerdeydi.

Koridorun karşı tarafında çalışmıyor olsaydım ikisiyle de tanışacağımdan şüpheliydim. Onlar, benden ve Jaime'den farklıydı. Esprileri daha sert, gülümsemeleri daha karanlık, hisleri daha yoğundu. Bir şekilde bu benim için sorun yaratmadı. Grace'in anlaşılmaz mizacı ve Emme'nin alaycılığı benim için olmazsa olmazdı.

Audrey'le asla tanışamazdım çünkü o bir gölge kadar sessizdi. Emme, onu her gün Grace'in sınıfında duran yarım ay şeklindeki masanın etrafındaki öğle yemeklerimize sürüklemiş olmasaydı onu; içine kapanık ve meslektaşlarıyla arasına mesafe koymayı tercih eden biri olduğunu varsayıp görmezden gelirdim. Buna rağmen o durgun görünüşünün altında masmavi bir okyanus vardı. Grubumuzun içinde en güçlü olanımız oydu. Yanınızda sessiz-

ce oturduğunda bile başka biriyle bir günde kurabileceğiniz bağı onunla on dakikada kurabilirdiniz.

"Sorun yok tatlım," dedi Jaime. "Kafası en karışık olan benim. Az önce altı kişinin ismini saydım. Hepsini tek tipte tutmamın imkânı yok." Bir kahkaha attı. "Belki de tüm olay budur. Bizimle ilgili olan hiçbir şey tek tip değil."

"Mutlu ve güvende olduğun sürece sorun yok," dedi Audrey.

"İkisi de," diye cevap verdi Jaime.

"Tüm bunların nasıl başladığını konuştuğumuzu sanmıyorum," dedi Emme salıncaktan. "Ya da konuştuysak da ben unuttum. O son kişiyle ne zaman bitti?"

Akşam olmak üzereydi ve ikinci margarita sürahisini yarılamıştık. Tahmin ettiğim gibi, bahçede takılmak hasret gidermenin en iyi yoluydu ve yapılacak çok şey vardı. Düğünümden sonra katatonik hâle geldiğimden beri ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim, aynı zamanda düğünden önceki haftaları (aylar? *yıllar?*) da. Bunu itiraf etmeyi sevmiyordum ama gerçek şuydu, tek odak noktam büyük güne hazırlanmak olmuştu. Önemsediğim tek şey oydu. Bir ay boyunca tırnaklarımın şekli, uzunluğu, cila rengi gibi konularla uğraşmıştım. Bu kadınların yıllar önce beni uykumda boğmamış olmaları en iyi arkadaşlarım olduklarının kanıtıydı.

"Üçlüden sonra Keith'in işi bitti. Devreden çıkmıştı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Bunu istediğini sanıyordu ama hayır. Sorun değil, hayatımda Bears hayranlarının olmasına ihtiyacım yok. Ondan öğrendiğim şey, kendimi tek bir kişiye bağlamak ve tek eşliliğe alışmaya çalışmak istemediğimdi. Bu benlik bir şey değil."

"Keith'i hayatından çıkararak hiçbir şey kaçırmıyorsun," dedi Grace. "O çocuğun baştan beri taşaklarının olmadığı belliydi."

Grace'in, eski sevgilimin taşakları olup olmadığını nereden bildiğini ve bunu ne zaman öğrendiğini merak ettim. Benim bunu ne zamandır bildiğimi merak ettim.

Bir süre içkimi yudumlayarak bu düşünceye odaklandım.

"Peki ya sen Shay? Yeni biriyle birlikte olarak eski sevgilini unutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Emme. "Bu en iyi ilaç."

Soru bana geldiğinde, tanıdık siyah bir kamyonet sokaktan aşağı indi. Onu düşündüğüm an karşıma çıkmıştı. Sanki bir komutla onu çağırabilirmişim gibi. İşte bu, bu tehlikeliydi.

"Çiftliğinize rastgele insanların gelmesi normal mi?" diye sordu Grace. "Küçük kasabalar böyle bir yer mi yoksa bu bir seri katil hikâyesinin korkunç başlangıcı mı?"

Bir kapı çarparak kapandı, sonra bir diğeri. "Shay! Bil bakalım Dottie bugün ne yaptı!"

"Kulağa bir öğrenci gibi geliyor," dedi Jaime olduğu yerde dönerek. Salıncak döndükçe dönüyor, onu lastiğe hapsediyor gelenleri görmesini engelliyordu. "Halüsinasyon görecek kadar sarhoş olduğumu sanmıyorum ama güçlü bir margarita yaptığın kesin, Shay."

Gennie hızla yanıma gelirken sandalyemden kalktım. "Halüsinasyon görmüyorsun. Bu benim arkadaşım Gennie. Tepenin yukarısında yaşıyor. Gennie, bunlar Boston'dan gelen arkadaşlarım."

Noah çakıl taşlı yoldan elini kaldırarak selam verdiğinde ben de karşılık vermek için el salladım. Bu hafta mesafeli olsak da birbirimize arkadaşça davranmayı başarmıştık ve iyi gidiyor gibiydik. Bu, futbol maçında birlikte geçirdiğimiz zamanı sorgulamaktan çok daha iyi hissettiriyordu. Geçen cuma gecesi neden kendimi eve attığımı ve hemen kapının arkasında nefes almakta zorlandığımı ya da damarlarımdaki hissi anlamlandıramadığımı kendime açıklamaktan daha iyiydi. Ya da bacaklarımın arasındaki zonklamayı.

"Bugün dişçiye gittim," diye açıkladı Gennie. İçine girdiği tekila sisinden tamamen habersizdi. "Sonra da bana dört iğne yapan doktora..."

"Merhaba," diye bağırdı Emme. Ayağa kalkarken bikinisinin üstünü düzeltti. Ne kadar ayarlarsa ayarlasın işe yaramayacaktı çünkü göğüsleri, iki kişilik bir çadır dışındaki her şeyden fırlayabilecek büyüklükteydi.

Gennie, "Tüm o saçmalıklar yüzünden oyun randevumuza gelemedim," diye devam etti.

Jaime hâlâ salıncağında sallanıyordu ve Grace bu kargaşaya tanık olmak için güneş gözlüklerini indirmişti. Emin değildim ama Audrey o sarkık şapkanın altında uyuyakalmış gibi görünüyordu.

"Gördün mü? Dört," dedi Gennie şortunu yukarı kaldırıp kalçalarına yapışmış yara bantlarını göstererek.

"Artık aşı gücüne sahipsin," dedi Emme beşlik çakmak için boştaki elini uzatarak. "Seni güçlü kılıyor. Bağışıklık sistemine ekstra savaşma gücü veriyor."

Noah, Gennie'nin arkasından yaklaşarak elini omzuna koydu. Gülümsemek için çabalıyordu. "Böldüğüm için özür dilerim. Meşgul olduğunu bilmiyorduk," Etrafına bakınarak boğazını temizledi. "Meşgul olduğunuzu."

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Arkadaşlarım beni ziyaret etmek için şehirden geldi. Bu Emme Ahlborg." Önce yanımdaki kızı, sonra da diğerlerini işaret ettim. "Şu kocaman şapkanın altındaki Audrey Saunders, şuradaki Grace Kilmeade ve salıncakla mücadele eden Jaime Rouselle. Millet, tanıştırayım Noah Barden ve bu da benim çok özel arkadaşım Gennie. Noah, Gennie, tüm ekip bu."

Bir selamlama korosu yükseldi. Audrey'dense hafif bir horlama geliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Noah.

"Son birkaç yıldır birlikte öğretmenlik yapıyoruz," dedim.

"Bu ortam için bizi terk etmeden öncesine kadar," diye ekledi Emme.

Noah bir kese kâğıdı uzattı. "Pastane bir deneme daha yaptı. Sonuncusunu çok beğendiğin için bunu da denemek isteyeceğini düşündük." Bakışları elimdeki kokteyle kaydı. Kaşları kalktı. "Şimdi seni bırakalım da keyfine bak."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ekmek için."

Önündeki manzaraya göz attı, ağzının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Eğer istersen yarın Travers Point Park'ta bir çiftçi pazarı var. Pastırmalı, yumurtalı ve peynirli sandviç yapan bir yiyecek kamyonu olacak. Bodega* tarzı. Olağanüstü. Manhattan dışında yediklerimin en iyisi."

Emme, "Sana şu anda söz verebilirim ki yarın işlev gösterebilmek için bunlardan ikisine ihtiyacım olacak," dedi.

Noah başını salladı. Hakkını yemeyelim, bakışlarını Emme'nin yüzünde ve bikini üstünün sınırlarını zorlayan göğüs dekoltesinden uzak tutmuştu. "Nitro kahve arabası da var."

Grace parmaklarını şıklattı. "Evet, evet, lütfen."

"Gennie'yle öğlene kadar reçel, peynir ve ekmek dağıtacağız." Bardağıma uzanıp hızlıca bir yudum aldıktan sonra öksürerek bana geri uzattı. "Yarın sabah hâlâ hayatta olursan, uğramalısın."

"Lütfen Shay," dedi Gennie. "Çiftçi pazarları gerçekten çok sıkıcı."

Noah'nın bakışları yüzümle göğsüme yakın tuttuğum içki arasında gidip geldi. "Belki yarın görüşürüz." Bir süre sonra Gennie'yi uzaklaştırdı. "Hadi kaptan. Dümeni ana limana çevir."

Noah ve Gennie'nin kamyona tırmanışını, virajı dönmelerini ve ardından Old Windmill Hill'e doğru yol almalarını izledik. Bir süre sonra, Jaime salıncaktan kurtularak bir elini tulumunun cebine sokmuş, diğer eliyle bardağını tutarak bize doğru yürüdü.

Gamzeleri sırıtışını tamamlıyordu. "Komşun olan kızın baba-

* Etnik pazar ezgileri olan, sıcak ve hazır yiyecekler sunan küçük bir market. -ç.n.

sının sana ekmek servisi yaptığından bahsetmeyi unuttun. Şimdi düşündüm de senin Ekmekçi Babacık'dan bahsettiğini hatırlamıyorum." Emme'ye döndü. "Sence bu komik değil mi?"

"Fazlasıyla," diye cevap verdi.

"Ona bir daha böyle hitap etmemen için sana para veririm," dedim.

"İhtiyacım olan para değil," dedi Emme soluk soluğa. "İhtiyacım olan güç."

"Onu görmezden gel. Ekmekçi Babacık'ın parasını alacağım," dedi Jaime.

"O sadece benim komşum," dedim. "Ve Gennie'nin amcası, babası değil. Onun daimî vasisi."

"Dur tahmin edeyim," diye başladı Jaime, "Bayan Ekmek Fırıncısı diye biri yok."

Umursamıyormuş gibi yapmaya çalışarak omuz silktim "Sanırım bekar." Bir omuz silkme daha. "Sana ondan bahsetmiştim. Liseden eski bir arkadaşıma rastladığımı anlatmıştım."

"O arkadaşının kollarından-" dedi iç çekerek. "Ve, 'eğer biraz yaramaz çiftçi pazarı kaçamağı arıyorsan beni nerede bulacağını biliyorsun' diye haykıran bir çiftçi olduğundan kesinlikle bahsetmedin."

"Hiç de öyle bir ima yoktu," dedim.

"Duydun işte," dedi Jaime, Emme'ye.

"Duydum." diye cevap verdi suç ortağı.

"Ben de duydum," diye seslendi Grace.

Audrey horlamaya devam etti.

"Yani, liseden bir arkadaş," diye başladı Jaime, "Kıçımda hissetmek için para ödeyeceğim bir sakal tıraşına sahip olan biri."

"Tamam," diye araya girdi Emme. "Sanırım söylemeye çalıştığımız şey, o adamın buraya seni ziyarete geldiği ve bunu ilk kez yapıyormuş gibi görünmediği."

Fincanıma bakmadan önce ikisine de bir bakış attım. "Bunun için yeterince sarhoş değilim."

Jaime yumruğunu havaya kaldırarak, "Evet," diye bağırdı. "Shay eyerine geri döndü, millet!"

"Hayır. Eyer diye bir şey yok ve ben de üzerinde değilim," demekte gecikmedim. "Lisede çok yakın arkadaştık, daha fazlası değil. Buna rağmen artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Açıkçası benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Adam sana ekmek getirmiş," dedi Emme. Jaime onaylarcasına kollarını hareket ettirdi. "Genellikle biri ilgisizliğini ya da kayıtsızlığını böyle ifade etmez."

Bıkkınlıkla, "Sadece arazimi istiyor," dedim.

Jaime ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Evet, öyle de diyebiliriz."

"Senin aklın şehvet dolu bir çöplük," diye karşılık verdim. "Hayır, demek istediğim o, bu araziyi istiyor. Çiftliği. Benimle evlenmeyi teklif etmesinin tek nedeni buydu. Bu yüzden buraya gelerek ekmek getirdi. Kararımı öğrenmek istiyor."

"Şimdi dikkatimi çektin," diye seslendi Grace.

"Shaylene Joann Zucconi." diye kükredi Jaime. "Sır saklıyormuşsun, genç bayan."

"Onun benim göbek adım olmadığını biliyorsun."

"Evet ama Joann demem gerekiyormuş gibi hissettim," diye cevap verdi.

Emme, "Gerçekten evlenme teklifi mi etti?" diye sordu.

Duraksadım. "Belki? Yani sanırım?" Ellerimi uzatım. "Yani evet. Bir anlamda. Bu bir evlenme teklifi değildi, daha çok, *hey, buranın mirasına konmak için evlenmem gerekiyor ve ben de senin arazinden bir parça istiyorum, hadi şu işi yapalım* tarzındaydı."

"Nasıl oluyor da o iki kere evlenme teklifi alıyor da ben bir günaydın mesajı dahi alamıyorum?" Emme mırıldandı.

"Olaydan dört saniye sonra bunu bilmek isteyeceğimizi dü-

şünmedin mi?" Jaime sordu. "Bunu neden kendine sakladığını bilmek istiyorum."

"Çünkü ciddi bir şey değil."

Jaime bileğime uzanarak kâğıt torbayı tutan elimi kaldırdı. "Ekmek bunun aksini söylüyor."

"Çünkü en son onun evinde yemek yediğimde bu ekmek yüzünden kendimden geçmiştim."

"En son-" Jaime, Emme'ye döndü. "Yapamam. Söyleyecek sözüm kalmadı. Bana yardım et, Emmeline."

Emme, Jaime'nin omzuna dokunarak susması için onu uyardı. "Sanırım söylemeye çalıştığımız şey, senin bu adamla sessizce bir ilişkiye başladığın ve bizim buna çok şaşırdığımız. Özellikle de bekleyen evlenme teklifi fazlasıyla ilginç ve şaşırtıcı."

Jaime her kelimeyi uzatarak, "Şaşırdık," dedi.

"Ben sadece-" Ne söylemek istediğimden emin olamayarak duraksadım. "İnsanları işerken dinleyen o kadından kendisini korumaya ihtiyacı vardı çünkü kadın pes etmiyor ve geçerli nedenlerle ilgilenmiyordu. Aramızda bir şey olmasının tek nedeni bu."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" Jaime sordu.

"Sahte bir kız arkadaşa ihtiyacı vardı," dedi Grace.

Ona doğru işaret ettim. "Evet, tam olarak öyle."

"Yani ona yardım ettin," dedi Emme. "Bunun için elini taşın altına soktun."

"Ettim. Ona *yardım ettim*," dedim. "Ve beni öpmesinin tek nedeni de buydu."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jaime.

"Çünkü o kadın-"

"İnsanları işerken dinleyen o kadın," dedi Emme.

"Durup durup bizi izliyordu ve ne kadar ısrarcı olduğuna inanamazsınız," dedim. "Beni öpmesinin tek nedeni de buydu."

"Kaç kez?" Grace sordu.

"Kaç kez ne?" diye cevap verdim.

"Seni kaç kez öptü?" diye sordu.

Yazlık elbisemin askısıyla oynadım. "Bilmiyorum. Birkaç kez sanırım."

"Evet," dedi Emme yere bakarken kendi kendine. Kollarını gövdesinin üzerinde birleştirdi. "Evet, kesinlikle sana aşık."

"Seninle ilgili her şeye bayılıyor," diye ekledi Jaime.

"İnan bana öyle değil," diye cevap verdim. "Bana katlanıyor çünkü yeğeninin yardıma ihtiyacı var. Eğer öyle olmasaydı, benden uzak durmak için elinden geleni yapardı."

"Sana aşık," diye tekrarladı Emme.

"Hayır," dedim. "Olan şey bu değil."

"Çok erken olduğu için mi?" Jaime sordu. "Eski sevgilinle her şey bir dakika önce bitmiş gibi hissettiğin ve hâlâ bunu sindirmeye çalıştığın için mi? Ya da eski sevgilinin seni ateşe atması yüzünden hâlâ yandığın ve bir daha sıcaklık hissedecek kadar ateşe yaklaşmayı hayal edemediğin için mi?"

"Çünkü lanet olası aklınızı kaçırdınız," dedim. "Evet, her şeyin çılgınca olduğunu biliyorum. Etrafınıza bir bakın. Şu anda hayatımla ilgili her şey çılgınca. Noah yok, Hayır. Öyle değil. Öyle bir şey değil. Sadece, hayır. Hâlâ yanıyorum, hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum. Yapamam, istesem bile yapamam. Lollie'nin vasiyetiyle başa çıkmama yardım etmeyi teklif etmesi ve benim de ona canlı kalkan olmayı önermemden başka bir şey olduğuna kendimi inandıramıyorum. Lütfen beni ikna etmeye çalışmayın. Lütfen. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Jaime ve Emme uzun bir süre sessiz kaldılar. Daha sonra Grace, "Kimse korsan gibi küfreden çocuktan bahsetmeyecek mi?" diye sordu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul eder," dedim. "Karasakal'ı oldukça takdir ediyor."

"Çok eğlenceli biri," dedi Emme. "Sınıfta ele avuca sığmaz olabilir ama bir o kadar da eğlencelidir."

Grace başını bana doğru çevirdi. "Evlilik konusunda ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim," diye itiraf ettim.

"Evlenme teklifini düşünüyorsun o zaman." Emme sözlerini dikkatle seçmişti.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Hayır. Sadece aptalca bir şeydi. Dediğim gibi, o sadece arazi için bunu istiyor. Ben de-" kahkaham kısık ve acınasıydı. "Herhangi bir nedenle biriyle evlenecek durumda değilim. Bu büyük bir felaket olur."

Grace, Jaime ve Emme şüphelerini yüksek sesle ilan eden bir ifadeye büründü.

"Peki," dedi Jaime, "Kesin olan tek bir şey var. Yarın o çiftçi pazarına gidiyoruz."

Bölüm On

Noah

Öğrenciler en derin, en karanlık arzularının nesnesini tanımlayabilecek ve görmezden gelebilecekler.

Parka geldikleri anda onları fark ettim.
Bunun iki nedeni vardı.

Birincisi, Little Star bu pazardaki en büyük satıcılardan biriydi, böylece pazar açılır açılmaz çadırımız için en iyi yeri bulabilmiştik. At nalı şeklindeki satıcılar topluluğundaki bu konumdan caddeden gelen yaya trafiğini engelsiz bir şekilde görebiliyordum. Aynı derecede kaybolmuş ve akşamdan kalma görünen beş genç kadını gözden kaçırmak mümkün değildi.

İkincisi, bu sabah sekizde pazar açıldığından beri Shay'i beklemeyi bırakmamıştım. Bunun anlamsız olduğunu, onu beklemenin daha erken ortaya çıkmasını sağlamayacağını biliyordum. Yine de kendime engel olamıyordum.

Dün Twin Tulip'ten ayrıldığımdan beri onu düşünmeden edemiyordum. Mutlu görünüyordu. Belki bunda içkinin büyük bir payı vardı, belki de arkadaşlarının. Ya da ikisinin bir kombinasyonuydu.

Mutluydu ve bu ona çok yakışıyordu. Omuzlarını açıkta bırakan ve göğüslerinin üzerinden aşağıya doğru inen askılı elbisesi de öyleydi. Aklımdan çıkaramıyordum.

Denedim. O mor elbisenin anıları aklımın bir köşesinde dururken bütün geceyi en yeni reçel tariflerimle uğraşarak geçirdim. Kumaşın, göğüslerinin arasındaki vadiye nasıl yerleştiğini düşünürken bir yaban mersinli limonlu lavanta reçelini yakmıştım. İşaret parmağımı boynunun dibinden o vadiye, oradan da daha aşağıya, elbiseyi yukarı çekip elimi bacaklarının arasına sokana kadar takip etmeyi düşündüm. Shay bana daha fazlası için yalvarmaya başladığı sırada reçel kavrulmuştu.

Tabii ki Gennie duman dedektörünün sesiyle uyanmış ve aşağıya inerek sorunun ne olduğunu ve gemiyi terk etmemiz gerekip gerekmediğini sormuştu.

Hayır. Son sürat ilerliyorduk, demir atmamızsa imkânsızdı.

Dün gece yataktayken Shay'i düşündüğümde kendimden nefret ettim. Bu ahlaksız düşüncelerin günlerimi ve rüyalarımı ele geçirmesinin bu kadar kolay olmasından nefret ettim. Aynı zamanda; ki en çok nefret ettiğim kısım da buydu, bundan hiç nefret etmiyordum. Ona zihnimde korkunç şeyler yapmış olmam umurumda değildi. Onun tekrar gideceğini ve benim asla iyileşmeyeceğimi umursamıyordum. Umurumda değildi çünkü ona sarılmanın ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Özellikle de onunla tekrar karşılaştığımızdan beri ilk kez mutlu görünüyorsa.

Dün onu görene dek parlak, sıcak ve çekici gülümsemesini özlediğimi fark etmemiştim.

Boku yemiş durumdaydım.

Shay ve arkadaşları doğruca kahvaltılık sandviç satıcısına gittiler. Kot şort ve Gennie'nin bebeklerine bile küçük gelecek bir bikini giymiş olan kadın, kolunu Shay'in beline dolamış, başını Shay'in omzuna yaslamıştı. Ten rengi koyu zeytin rengini anımsatan ve siyah saçlı olan, muhtemelen Jaime, lise caz grubu konserine başlarken birkaç salsa hareketi yaptı. Salsa melodilere

uymuyordu ama kadının uyumu pek önemsemediği izlenimine kapılmıştım.

Dün baygınlık geçirmiş olan narin sarışın, parktaki her satıcının çadırını ve pankartlarını inceliyordu. Beni ve Gennie'yi, daha doğrusu çiftliğin adı ve ikonik el çizimi yıldızlarımızın basılı olduğu gri mavi çadırımızı bulduğu anda bunu anladım. Tüm grup bu yöne bakmak için döndü. Bir şeyler söylendi ve Shay başını abartılı bir şekilde salladı.

Kahvaltı sandviçi sırası hareketlendiğinde sarışın onları ileriye doğru yönlendirdi ve Shay olduğu yerde kaldı. Birkaç saniye daha parkın karşısındaki yıldızlı çadırı inceledi.

Sertçe yutkundum. Günün birinde her şeyi anlayacaktı ve işte o zaman *gerçekten* boku yemiş olacaktım.

Bu mesafeden yüz ifadesini okuyamıyor ya da o büyük güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini göremiyordum; ama yine de bir ip bizi birbirimize bağlıyor gibiydi. Jaime onu dirseğinden yakalayıp etrafında döndürene kadar gözümü ondan ayırmadım.

Sert ve rahatsız edici bir nefes verdim. Genç kasiyerim ve Gail Castro'nun torunu olan Lillian'a baktım. "Şimdi biraz ara verebilirsin. Gennie'yle yarım saat daha idare edebiliriz."

Lillian ellerini kot pantolonuna silerek arka cebindeki telefonunu çıkardı. "Tamam Bay Barden. Teşekkürler." Etrafına bir göz attı. "Gennie nerede?"

Bıçak bileme tezgâhını işaret ettim. "Osvaldo'yla silahlar hakkında konuşuyor."

Lillian güldü. "Onu gönderirim." Masanın arkasından çıkarken ekledi, "Çok tahıllı ve ballı keçi peynirimiz bitti. Çilek reçelinin de son kasasındayız."

Selamlamak için bir elimi kaldırdım. "Teşekkürler Lill."

Sabah telaşı geçmiş olduğundan masayı düzenlerken Shay ve arkadaşlarına göz atma fırsatım oldu. Kahvelerini ve sandviçle-

rini parkın uzak tarafına, küçük bir çeşmenin etrafında bir çift bankın kıvrıldığı yere taşımışlardı. İlk başta sadece yiyecek ve içeceklere odaklanmışlardı ama kafeinin etkisiyle sohbetlerinin hareketlenmesi uzun sürmedi.

Gennie, plastik kılıcı çimenlerde sürüklenirken ve göz bandı bir kolye gibi boynunda sallanırken ayaklarını sürüyerek yanıma geldi. "Neden Bay OJ'nin yanından ayrılmak zorundayım?"

"Çünkü Bay OJ'nin müşterileri var, Gen. Lillian molada, o yüzden kasaya göz kulak olmanı istiyorum."

"Ah. Doğru." Boş bir süt kasası alarak satış noktasının önüne koydu. Beni ne kadar tedirgin etse de sistemi yönetmek konusunda harikaydı. Para üstü veremiyordu ama satışları sorunsuzca yapabiliyordu.

Biraz reçel ve biraz ekmek satarken gözüm Shay'in üzerindeydi. Gölgenin ve bankların rahatlığından ayrılmak için acele ediyor gibi görünmüyorlardı.

Ekmek fikri daha önce aklıma gelmeliydi. Bütün haftayı onun yemek yiyip yemediğini merak ederek geçirmiştim; ama ona yemek götürmek gibi çok mantıklı bir çözüm, fırın müdürü en yeni test partisini kontrol etmemi isteyene kadar aklıma gelmemişti.

"Noah bak! Shay geliyor!" Gennie kılıcıyla kolumun arkasına vurdu. "Ve arkadaşları!"

"Konuşmana dikkat et," dedim ona. "Bu sefer gerçekten dene."

Kılıcını göğsümün üzerinde tuttu. "Hay hay."

Sahayı geçerken Shay'e bakmamak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu görmezden geldim.

Yanımızdaki kombucha* ve sıkma meyve suyu çadırına odaklandım. Hızlı çalışıyorlardı. Kombucha hakkında pek bir şey bilmesem de bu sabah saat ondan önce neredeyse tüm stoklarını bitirmişlerdi, demek ki doğru yaptıkları bir şey vardı. Evleri ne-

*Maya ve bakterilerden meydana gelen fermente olmuş bir çay çeşidi -ç.n

redeydi? Muhtemelen yakınlardaki yıkık dökük değirmen komplekslerinden birinde. *Shay'in son ilişkisine ne olmuştu?* Bu eyalette o komplekslerden çok vardı. Birkaç yıl önce konserve operasyonu, çiftlik standının arka odasını aştığında bazılarını gezmiştim. *Güvenlik için mi buradaydı? Birinden mi kaçıyordu?* Güzel mekanlardı ama ticari mutfaklara dönüştürülmeleri için tamamen elden geçirilmeleri gerekiyordu. Sonunda, meyve bahçesi arazisinde hâlihazırda duran eski elma şarabı evini yenilemek daha ucuza gelmişti. *Bu kişinin bir adı var mıydı ve hayatımın geri kalanını onu delirtmek için anlamsız davalar açarak geçirebilir miydim?*

"Shay!" Gennie seslenerek beni zoraki dikkat dağınıklığımdan kurtardı.

"Merhaba dostum." Shay el salladı ve Gennie hiç vakit kaybetmeden masanın arkasından fırladı. Kollarını Shay'in beline dolayarak bıçakçı adamla yaptığı görüşmeyi anlatmaya başladı.

"Bıçak dişi gibi sivri bir dişi vardı." Gennie göstermek için oyulmuş bal kabağına benzeyen dişlerini sıktı.

"Bu inanılmaz," diye cevap verdi Shay bana bakarak. Gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Merhaba. Yemek kamyonuyla ilgili ipucu için teşekkürler."

"Bir de kahve için," diye ekledi Grace. "Sadece kahve için bile bu eskimiş bölgeye geri dönerdim." Shay'e sırıttı. "Sen de bunun bir artısı olurdun."

Shay ona gülümsedi. "Sen bir cevher değil misin?" Bana döndü. "Bunu her hafta sonu yapıyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Gennie, ses tonundan pazar görevinden hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Gen'in söylemek istediği, etkinlik ekibimizin çok yoğun olduğu günlerde yerel pazarları idare ettiğimiz. Bugün Barragansett'te bir ekibimiz var, Connecticut'ta da başka bir ekibimiz var, ayrıca Providence'ın Doğu Yakası'ndaki Hope Street pazarında

da her zamanki gibi ekibimiz var. Bu her zaman büyük olandır. Herkesin işi başından aşkınken biz burayı idare ediyoruz."

"Sizi Boston'da gördüğüme eminim," dedi sarışın.

"Evet, o da bizim düzenli turumuzun bir parçası." Ellerimi ceplerime soktum.

"Duydun mu Shay?" diye sordu Grace. "Eve döndüğünde dün gece yerken inlediğin ekmeği hâlâ bulabilirsin."

"İnlemiyordum," diye cevap verdi. "Senin iyi kahveyi sevdiğin gibi ben de iyi ekmeği seviyorum."

Neyse ki bikinisini gerçek kıyafetlerle değiştirmiş olan, "Ayrıca kesinlikle sırf o kahve için inliyordun," diye ekledi.

"Pazarlar bok gibi sıkıcı," dedi Gennie. Bir elini ağzına götürmeden önce biraz bekledi. "Bir şey demedim."

"Gıkını bile çıkarmadı," diye cevap verdi Shay.

"Tek kelime bile duymadım," dedi Grace.

"Köpekler dün gece çıldırdı," dedi Gennie. "Sana anlatmamı ister misin?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Grace onu. "Anlatmaya en başından başla. Hiçbir şeyi atlama. Köpeklerin isimleri ne?"

"Bernie Sanders, Elliot Stabler, Olivia Benson, Sandra Day O'Connor ve RuPaul baş belası olanlardı," dedi Gennie.

"Böyle bir grupla şaşırtıcı sayılmaz," dedi Grace. "Devam et."

Sarışın ve Bayan Bikini reçel ikramlarını incelerken diğerleri, Gennie'nin köpeklerin kulübede bir dağ sıçanını kapana kıstırması ve bu konuda ne yapacaklarını bilememeleriyle ilgili nefes nefese anlattığı hikâyeyi dinledi. Gece yarısına doğru yolunu kesmek için havlamaya başladıklarından bahsettiğinde, Shay bana sempatik bir ifadeyle baktı. Gennie'nin başının arkasından, 'olamaz,' der gibiydi.

Bayan Bikini Üstü, reçel etiketlerinden birini okurken "Çilekli mine çiçeği," dedi. "Mine çiçeğinin ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim."

"Bir çiçek," diye yanıtladı sarışın. "Bir sürü minik çiçek, uzun, sarkan saplar."

"Yani tadı çiçek gibi mi?"

Açıklamaya hazırdım ama sarışın benden önce davrandı. "Hayır, çok hafif. Otlu limon ya da mandalina gibi. Sevebilirsin."

Bayan Bikini Üstü başıyla onayladı. Sonra fiyat kısmını gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay anasını, on beş dolar mı? *Reçel* için mi?"

"Emme," diye azarladı sarışın. Bana uzun süre gülümsedi. "İki tane alalım lütfen."

"Gennie, bir müşterin var," diye seslendim.

Yeğenim Shay ve diğerlerine, "Bakın, kasayı ben kullanacağım," dedi gururlu bir şekilde.

Gennie süt kasasına tırmanarak ekrana dokundu. "İki çilekli mine çiçeği," dedim.

"İki... Çilekli...Mine çiçeği." Siparişi tuşladı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. "Başka bir şey var mı?"

"Önereceğiniz bir şey var mı?" diye sordu sarışın.

Gennie kısa bir an için düşündü. "Kızarmış ekmek üzerinde zencefilli şeftaliyi severim."

"O zaman zencefilli şeftaliyi denemem gerekecek," diye cevap verdi. "Sen mükemmel bir satıcısın."

Gennie'nin etrafında toplandılar, satış noktasındaki becerisini öve öve bitiremediler. Sarışın için reçelleri paketlemek üzere kenara çekildim. Birinin beni izlediğini hissettiğimde neredeyse bitirmek üzereydim.

"Hey," dedim salıncaktakine. Jaime'ydi, en iyi arkadaş olan. "Sana ne getirebilirim?"

Başını yana eğdi, diğerlerinden uzaklaşmam için bir emirdi bu. "Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Kese kağıdını masanın üzerine yerleştirdim ve tezgâhlar ara-

sındaki boş alandan Jaime'nin yanına doğru ilerledim. Shay ve Gennie'ye dönüp baksam da onlar bir hikâyenin ortasında oldukları için beni fark etmediler.

"Merhaba. Beni tanımıyorsun ya da Shay'in son günlerde ayrıntılara pek takılı kalmamasından dolayı tanımadığını varsayıyorum." Elini uzattı. "Ben Jaime Rouselle. Bu olağanüstü seyahate çıkana dek altı yıl boyunca Shay'in yanında birinci sınıf öğretmenliği yaptım. Onun en iyi arkadaşı ve yardımcı öğretmeni olmanın yanı sıra, bir dizi kötü adamla da çok derin ilişkilerim var. Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Motosiklet çeteleri, mafya. Bir de en kötüleri var," dedi kulağıma eğilerek. "Özel sermaye adamları."

Özel sermaye adamlarının gezegendeki tüm mafyalardan daha kötü olduğu konusunda haklıydı ama yine de gülmemek için kendimi zor tuttum. "Dikkatimi çektin."

"Sanırım farkındasındır. Kızımın doğum günü yaklaşıyor." Bir kaşını kaldırdı. Başımı salladım. Aklımın ucundan bile geçmemişti ama evet, Shay'in doğum gününün önümüzdeki ay olduğunu biliyordum. "Sana kesin talimatlar vereceğim. Bu talimatlara uymanı bekliyorum. Eğer uymazsan; ki kontrol edeceğim, ekmeğinin ve reçelinin üzerine cehennem yağmurları yağdırırım. Anladın mı beni?"

Bir kez daha gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü bu cep boyunda, kolayca liseli sayılabilecek kadın beni motorcu çeteleriyle mi tehdit ediyordu? Burada neler oluyordu?

"Sanırım anlıyorum, evet. Shay'in doğum günü için ne yapmamı istiyorsun?"

Sanki sadakatime ikna olmamış gibi bir süre bana baktı. Sonra, "Vanilyalı pastaya bayılır. Kutudan çıkan kek karışımlarından. Çikolatalı tereyağlı krema ama hazır krema değil. Sadece ev yapımı. Tereyağı, şeker, kakao. O türden. Aileyle yapılan doğum

günü partilerini sever ama bunu asla dile getirmez. Bunu istemez ve ne istediğini öğrenmeye çalışırsan hiçbir şey istemediğine dair yemin eder. Tek istediği bir aile ve aileyle birlikte yapılan sıradan şeyler. Marketten alınan bir kek karışımı. Mutfak masasının etrafında toplanmış bir aile." Parmağını uyarırcasına salladı. "Sakın bunu berbat etme. Bu yıl doğum günü hafta ortasında ve bunu başarmak için buraya zamanında gelmemin imkânı yok. Başka bir hayal kırıklığını kaldıramaz, bu yüzden bana bunu doğru yapacağına dair yemin etmeni istiyorum."

Shay'in bir aileye ait olmak istediği hiç aklıma gelmemişti ama bu çok mantıklıydı. Bunu fark etmediğime inanamıyordum. Sanırım onun isteyebileceği her şeye sahip olduğunu varsaymakla meşguldüm. "Peki neden benden bunu yapmamı istiyorsun?"

Bana öğrencilerinin büyük ihtimalle ödünü koparacak bir bakış attı. "Nedenini biliyorsun, Bay Taze Pişmiş Ekmekle Uğrayan İyiliksever."

"Gerçekten bilmiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Yani oyun bu mu? Umurunda değilmiş gibi davranmak mı? Sen ne hissediyorsun?"

Kombucha ekibine bir göz attım. Ben bir cevap vermeyince devam etti.

"Evet. Tam da düşündüğüm gibi."

"Shay'in başka bir hayal kırıklığını kaldıramayacağından bahsederken neyi kastettin?"

"James," diye seslendi Grace. "Buraya gel."

Jaime onu onaylamak için elini kaldırdı. "Söyleyeceğimi söyledim. Bu işi berbat etme. Seni öldürebilirim."

"Doğum günü yemeğini ve pastayı halledebilirim."

Gözlerini kıstı. "Evet, yapabilirsin."

"Noah!" diye bağırdı Gennie. Bir savaş çığlığı gibiydi. Çorap bulamadığında ve bağırmanın çorap çekmecesini açmaktan daha

hızlı olduğuna inandığında kullandığı çığlığın aynısıydı. "Shay'e hangi ekmeği vermem gerekiyor?" Jaime kahkahasını kahvesinden bir yudum alarak bastırdı ve yeğenim sabah ilk iş olarak kenara ayırdığım kese kağıdına sarılı iki somunu havaya kaldırdı. "Nazik olmaya çalışma," dedi. "Çocuklar daha başlamadan oyunu bitirir. Bu ufaklık oyunumuzu mahvedecek."

Jaime'ye bir bakış atarak masanın arkasına geçtim ve Gennie'yi söz konusu ekmekten kurtardım. "Bunlar en popüler olanlar. Bir dene bakalım," dedim Shay'e.

"Ah." Bana göz kırptı. "Teşekkür ederim." Çantasına uzanarak cüzdanını aldı. "Borcum ne kadar?"

"Sana bu konuda ne demiştim? Benimleyken olmaz." Ekmekleri uzattım.

Ekmeği alırken alnı kırıştı. "Gerçekten çok naziksin."

Uzun bir süre bakışlarımız birbirlerine kilitlendi. Yüz ifadesinden kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu, bu da ikimizin aynı şeyleri hissettiğini anlamına geliyordu. Omuz silktim çünkü gevezelik edip durumu daha da kötüleştirmemek için tek yapabildiğim buydu.

"Yanına reçel ister misin?" diye sordu yeğenim. "Biraz kayısı reçelimiz var."

"Kakule," dedim.

Shay bize gülümseyerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ekmek yeterli. Teşekkür ederim." Dinlemiyormuş gibi yapmakla meşgul olan arkadaşlarına baktı. "Biraz dolaşacağız. Bakalım burada neler varmış," dedikten sonra Gennie'ye, "Pazartesi görüşürüz. Bizim için bir sürü harika gemi enkazı hikâyem var," dedi.

Gennie ve ben masanın arkasından parkta gezinmelerini, ara sıra satıcıları ziyaret etmelerini ya da sohbete dalmak için durmalarını izledik. Lillian geri döndü ve Gennie'yle birlikte geç saatlerde gelen müşterilerle meşgul oldular.

Shay ve arkadaşları kapanış saatinden kısa bir süre önce pazardan ayrıldılar. Genelde satacak malımız olduğu ve insanlar hâlâ alışveriş yaptığı sürece açık kalırdık ama hava sıcak ve nemliydi, yaklaşan bir fırtınanın kesin işareti olan yoğun bulut kütlesi yoldaydı.

"Hadi toparlanalım Lill," dedim.

Stoklarımızın neredeyse tamamını temizlediğimiz için toparlanmamız kısa sürdü ve gök gürültüsünün ilk gümbürtüleri duyulduğunda Lillian'la çadırı ve masayı toplamıştık.

Lillian erkek arkadaşıyla buluştuktan sonra Gennie'yle kamyonete yerleştik. Elimden geldiğince rahat bir şekilde, "Biliyor musun, gelecek ay Shay'in doğum günü," dedim.

Arka koltuktan, "Ne!" diye bir çığlık geldi.

"Evet, ay sonunda. Okul başladıktan sonra."

"Siktiğimin okulu."

Dikiz aynasından ona baktım. "Senden bir ricam var. Aslında bir tür gizli görev."

"Shay'in doğum günüyle mi ilgili?"

"Evet."

"Güzel, çünkü aptal okul işlerini istemiyorum." Kollarını kavuşturarak suratını astı.

"Onun için bir doğum günü yemeği düzenlemeye ne dersin? Belki oyun buluşmalarınızdan sonra?"

"Bu fikre bayıldım," dedi. "Meyve suyumuz var mı?"

Sabahtan beri görmezden geldiği beslenme çantasını ona fırlattım. "Shay'den bazı bilgiler almanı istiyorum ama bunu yapmak için tüm korsanlık yeteneklerini kullanmalısın. Onun için bir doğum günü partisi planladığımızı bilmemeli."

Bir meyve suyu kutusunu höpürdettiğini duydum. "O zaman sürpriz olmaz."

"Doğru. En sevdiği özel yemeği öğrenmeli ve hediye için birkaç fikir bulmalısın."

Tanrı biliyordu ki onu sürekli ekmek yemeye zorlayamazdım. Yapabilirdim ama bu hamle zaten belirliydi. Eğer Shay bunu bilmiyorsa arkadaşları ona her an açıklayabilirdi.

"Bunu yapabilirim," diye cevap verdi Gennie.

"Yapabileceğinden eminim." Ona tekrar baktım, meyve suyu kutusunun pipetini dişlerinin arasına sıkıştırmış, başını emniyet kemerine dayamıştı.

İri yağmur damlaları ön cama çarptığında Gennie'yle birbirimizi anlamıştık. Bundan da öte, bir takım olduğumuzu biliyorduk.

Bu bana, evebeynlik işini aklımı kaybetmeden başarabilirmişim gibi bir güven duygusu verdi. En azından yeğenimle iş birliği yapabiliyordum ve bugünlük bu kadarı benim için yeterliydi.

Bölüm On Bir

Shay

Öğrenciler topuklarını yere vurarak akıllarını kaybedebilecekler.

Yaz tatilinin son günleri benim için hep birbirine benzerdi. Bu yılın farklı olmasını bekliyordum çünkü tanışmam gereken yeni öğrencilerim ya da hazırlamam gereken bir müfredatım yoktu. Ancak pazartesi sabahı, eski lale tarlalarında dolaşmadan ya da kendime kahve ve kurabiye ısmarlamadan önce, Friendship Devlet Okulları'nın uzun süreli bir vekalet göreviyle ilgili aramasıyla her şey değişti. İkinci sınıf öğretmenlerinden biri ebeveyn iznini uzatmayı tercih etmişti ve bunu duyduğumda düşündüğüm ilk şey bir toplantı ile müdürle görüşüp görüşemeyeceğimdi.

Hâlâ hatta olup olmadığımı sormalarına yetecek kadar uzun bir süre duraksadım. Ardından kendi kendime, Tanrı'ya şükürler olsun ki okul sekreterine değil, *siktir et* dedim.

İşte bu kadar. Siktir et.

Uzun vadeli bir iş planım yoktu ve zihinsel olarak kendimi hazırladığım her şeyi değiştirdi ama siktir et. Planın canı cehenneme. Zihinsel hazırlığın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme çünkü hayatım üzerinde herhangi bir kontrole sahip olduğuma inanmak tam bir komediydi.

Böylece günün büyük bir kısmını Hope İlkokulu'ndaki dokuz numaralı odada, oğlu çok erken doğan ve durumu iyi olan; ama

okula dönmeden önce evde onunla biraz daha zaman geçirmesi gereken Kelli Calderon'la geçirdim.

Bana odasını gezdirdi ve yılın ilk iki ayı için planları hakkında genel bir bilgi verdi. Her ne kadar ikinci sınıfta rahat olsam ve bu işe atılmaktan mutluluk duysam da, benim için büyük bir değişimdi. Artık sadece vekil öğretmenliği yapmıyordum. Bu, bir öğretmen mesleki gelişim ya da özel bir gün için dışarıdayken birkaç derse girmekten farklı bir taahhüttü. Okul yılına bir grup çocukla başlamak büyük bir olaydı. Bu işi doğru yapmalıydım çünkü kasım ayında Kelli'ye felaket bir sınıf devretmemin imkânı yoktu.

Kendime çeki düzen vermeliydim. Bu yılı gezgin ve sorumluluktan uzak bir şekilde geçirmeyeceğimi kabul etmek zorundaydım. Bunu erteleyemezdim. Artık bahçede tembel sabahlar ya da gece geç saatlerde şarap ve TV alemleri olmayacaktı. Öğretmen moduna geri dönmek zorundaydım.

Dokuz numaralı odadaki hızlandırılmış kurstan sonra Gennie'yle buluşmak üzere Little Star'a doğru yola çıktım. Noah'nın bembeyaz çiftlik evine geldiğimde kendimi yorgun hissediyordum, bunun nedeni kısmen bugün sadece bir bardak puding ve vasat bir arabaya servis kahve tüketmiş olmamdı. Aynı zamanda bu sabahı Gennie'yle yapacağım çalışmaya hazırlanmak için kullanmayı planlamıştım. Sayfalarını karıştırdığım bir sürü kitap vardı ama birlikte geçireceğimiz zamanımız için gerçek bir planım yoktu.

Bugün Gail Castro'yu ya da atlarını görmemiştim ki bu da sürpriz oldu. Kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Noah'nın iptal etmiş olma ihtimaline karşı telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu.

Kitap çantam omzumu acıtırken, elimde telefonumla ön merdivenlerden indim. Birkaç dakika boyunca çakıl taşlı yolda yürüdüm, elma ağaçlarının arasından geçen yıpranmış patikalara ve

evlere baktım. Ağustos sonu sıcağı, esintili bir elbiseyle bile bunaltıcıydı ve çok geçmeden saçlarımın kabardığını ve dizlerimin arkasının terlediğini hissettim.

Burada beklemenin ne kadar mantıklı olduğunu düşünürken elimin tersiyle alnımı yokladım. Little Star'ın eski Barden evindeki merkez operasyonlarına gidebilirdim ya da Castro çiftliğine uğrayabilirdim ya da-

Noah'nın kamyonu gümbür gümbür aşağı inerken arkamı döndüm. Camları kapalı olmasına rağmen Gennie'nin boğuk sesini duydum ve Noah'nın ona sakinleşmesini işaret ettiğini gördüm.

Durur durmaz Gennie'nin kapısı açıldı. "Geç kaldık! Gördün mü? O zaten burada ve bu hiç adil değil çünkü-"

Noah dışarı çıkarken, "Oyun randevuna gideceksin," dedi. "Shay'e sorarsan eminim bu gece biraz daha fazla kalacaktır."

"Çünkü bizi geciktirdin!" Gennie bağırdı.

"İyi bir nedenden ötürü," diye cevap verdi. Başını sallayarak kamyonun ön tarafına geldi. "Neden haberleri Shay'e söylemiyorsun? Gecikmenin buna değip değmeyeceğine o karar verir."

Bakışlarımı yakaladı ve *lütfen bu konuda bana destek ol* anlamında hızlıca başını salladı.

"Ne söylemek istedin?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak sordum.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarken, ayakkabım çakıldaki bir çukura saplandı ve sertçe yana doğru sendeledim. Bu da diğer ayağımın tekmelenmesine ve ayakkabımın fırlamasına neden oldu. Çantam omzumdan dirseğimin kıvrımına düştü, bu da dengemi bozdu ve beni ters yönde sallanmaya itti, tüm bunlar olurken, "Ay!" ve "Oha!" diyerek bağırdım.

Gennie ve Noah bana doğru koştu. Tek ayağımın üzerinde zıplarken ve çantam dirseğimi aşağı doğru çekerken elimden geldiğince onlara el salladım. "Ayakkabımın nereye gittiğini gören oldu mu?"

Noah, Gennie'ye işaret ederken üst kolumu tuttu. "Etrafına bak tamam mı?" Çantama uzandı.

"Yüzüstü düşmeden önce şunu bana verir misin? Tanrı aşkına Shay."

"Dengemi kaybettim," diye itiraz ettim, çakılları göstererek. Elbette son derece önemsiz görünüyordu. "Zemin yüzünden oldu. Tabii bir de ayakkabılar yüzünden. Bu tür bir yüzey için hiçbir ayakkabı uygun değil."

Bu da doğruydu ama söylemeye hazır olduğum şey değildi. Sandaletlerin içinde terlemek onları çoğu yüzey için yanlış kılıyordu.

Bana baktı, gözleri güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. Çenesi kaskatı kesilmişti, yüzünü incelerken kulak memesinin yanındaki küçük kas seğiriyordu.

"Buldum," diye seslendi Gennie yolun diğer tarafından.

"Neden titriyorsun?" diye sordu parmakları kolumda kayarken.

"Titremiyorum. Biraz gerginim, o kadar. Bugün sadece kahve içtim." Başımı yana eğdim. "Ve bir fincan puding."

"Kahve," diye tekrarladı. "Ve *bir fincan puding.*"

"Evet. Okuldan aradılar ve-"

Gennie koşarak yanıma gelirken, "Bir ayakkabı, hemen geliyor," diye şarkı söyleyerek ayakkabıyı önüme bıraktı.

"Teşekkürler." Ayakkabıyı ayağıma geçirdikten sonra geri çekildim. Noah beni bırakmadı. "Çok iyi bir yardımcısın."

"Gerçekten çok uzağa attın," Sesi etkilenmiş gibi geliyordu.

"Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

"Kahve ve bir fincan puding," diye mırıldandı Noah.

"Shay! Tahmin et ne oldu?" diye sordu Gennie.

Noah'nın parmakları üst kolumun üzerinde yavaşça gevşedi ve hemen ardından tekrar sıkılaştı. "Gen, Shay'e içeride her şeyi anlatacağız. Ömrünü doldurmadan önce ona biraz su getirmeliyiz."

"Ömrünü doldurmak ne demek?" diye sordu.

"Ayakkabım kaydı," dedim. "Hepsi bu kadar. Abartacak bir şey yok."

"Shay bugün büyük su şişesini doldurmayı unutmuş ve hava çok sıcak. O yüzden ona içecek bir şeyler almalıyız," dedi. "Muhtemelen biraz da yiyecek."

"Buna gerek yok, gerçekten."

"Benimle gel," dedi Gennie, boştaki elimi tutarak. "Biraz korsan suyu hazırlayacağım."

"Korsan suyu da ne?" Beni evin içine götürürken Gennie ve Noah'ya baktım.

Kıkırdadı. "Göreceksin."

"Noah dün gece yeni bir reçel pişirdi. Reçelle bir şeyler atıştırabilirsin. Bazen çubuk krakerlerimi reçele batırıyorum."

"İşte bu yüzden kendi kavanozun var," dedi Noah.

"Ne tür bir reçel?" diye sordum. Noah kapıyı iterek açtığında beni serin bir hava karşıladı. Bu muhteşem bir rahatlamaydı. O kadar rahatlamıştım ki yüksek sesle inledim. "Ah, bu çok güzel."

Mutfak masasından bir sandalye çekip beni oturttu. Beklediğinden daha büyük bir sorunmuşum gibi başını salladı. "Domates."

"Domates mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

İki elini omuzlarıma yerleştirerek beni sıkıca kavradı. "Yeni reçel."

"Bu reçel mi?"

Çantamı tezgâhın üzerine bırakarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve adaya yaslandı. Gennie kilerde kayboldu ve kısa süre sonra bir tabureyle çıkageldi.

"Tuzlu reçeller giderek daha popüler oluyor. Çilek reçeli için ödeyeceğimiz fiyatın iki katını talep edebiliyoruz. Özellikle restoran ve diğer toptan satış ortamlarında daha büyük miktarlarda satabiliyoruz," dedi. "Bugün nereye gittin?"

"İlkokula. Ebeveyn iznine ayrılmış bir vekil öğretmen pozisyonu açıldı."

Gennie dondurucuyu açarak bir bardağa buz doldurmaya başlarken Noah onu izledi. "Meyve suyu Gen, acele et."

"Tamam, tamam," dedi buzları tek tek seçerken.

Çok geçmeden elinde yeşil bir soda şişesi, morumsu kırmızı bir şeyle dolu kavanoz ve elle seçilmiş buzla dolu bir kupayla masaya koştu.

"Bütün bunlar ne?" diye sordum.

Her bir parçaya parmağıyla dokundu. "Kiraz, buz, rom."

"Rom mu?"

Noah başıyla yeşil şişeyi göstererek, "Korsanlar romu sever," dedi. Etiket yırtılmıştı ve yerine kalın siyah kalemle ROM yazılmıştı. "Amcalar romu akıl sağlıklarını korumayı sevdikleri kadar sevmezler."

Gennie omzunun üzerinden ona baktı. "Kaç tane kiraz?"

"Üç tane yeter."

Gennie her bir kirazı bir kimyager hassasiyetiyle bardağa yerleştirdi.

Keşke cümleleri yazarken de böyle odaklanabilseydi. O meyveleri bitirdikten sonra kavanozu inceledim. Üzerinde hiç etiket yoktu. Mağazadan alınmışa benzemiyordu. "Kirazları da kendiniz mi muhafaza ediyorsunuz?"

"Evet." Omuz silkti. "Maraskaların* geçirdiği işlemlerden hoşlanmıyorum. Gerçek bir vişne tadı kalmıyor ve çoğunlukla mısır şurubu ve gıda boyası içeriyor. Meyve suyuyla paketlenmiş bir jelibon yiyorsan neden zahmet edesin ki?"

Başımı salladım. "Haklısın."

Gennie yeniden kullanılabilir pipetiyle birlikte korsan meyve suyunu uzatarak, "Bu sana enerji verecek," dedi.

* İşlem görmüş, şekerli bir kiraz çeşidi. -ç.n.

Bir yudum aldım. Zencefilli gazoz ve ev yapımı vişneye korsan suyu diyordu. "Bu harika. Açık denizlerin otantik iksiri. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Atıştırmalık olarak ne istersin?"

"Emin değilim," dedim yudumlar arasında. Büyük bir hatıralar yolculuğuydu ama soğuktu ve kirazlar beni canlandırmaya yetecek kadar tatlıydı. *Mükemmel.* "Cheez-Its var mı?"

"Ne? Tanrım, hayır," diye cevap verdi. Onu gücendirmişim gibi elini indirdi. "Gen, dün gece Wheatie'nin getirdiği çedarı al. Ve ekşi mayayı. Kilerde duruyor."

"Hay hay."

"İlkokul demek," dedi dikkatini tekrar bana vererek.

"Evet." Gennie'nin tabağa bir dilim peynir koymasını ve bıçağı peynirin ortasına saplamasını izledim. Bakışlarımı çevirerek Noah'ya döndüm. Gen'e bakarak omuz silkti. "Kasım ayına kadar Bayan Calderon'un ikinci sınıf derslerine gireceğim."

"Bayan Calderon iyi bir ikinci sınıf öğretmeni. Herkes öyle söylüyor," Gennie küçük bir ekmeğin paketini açıp bıçağı ona sapladı.

Noah'ya *bıçaklarla oynamasına izin verilip verilmediğini* sorarcasına bir bakış attığımda, "Tereyağı bıçakları. Bu da korsan spesiyali."

"Buna böyle mi diyoruz?"

Tek cevabı yamuk bir sırıtış oldu. "İkinci sınıf. Bu iyi mi? İstediğin bu mu?"

"Evet. İkinci sınıflarla uğraşabilirim. Eğlenceliler. Anaokulundaki havalı tipler kadar eğlenceli değiller tabii. Sadece biraz," Ellerimi şakaklarıma götürerek parmaklarımı bastırdım. "Panikledim. Günlük şeyleri yapacağımı sanıyordum. Rastgele derslere gireceğimi. Şimdi yıla bir sınıfla başlıyorum ve hazırlanmak için sadece önümüzdeki birkaç günüm var. Bu büyük

bir değişim. Zihinsel olarak ve diğer her şey... Ve dediğim gibi. Panikledim."

Gennie ekmek ve peyniri ve her birine sapladığı bıçakları masaya taşıdı. "Şimdi sana önemli bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki. Bilmek isterim."

"Ben havalı bir tip değilim."

Gözlerimi kırptım. "Ne? Tekrarlayabilir misin?"

"Anaokulu çocuklarının havalı tipler olduğunu söylemiştin ama ben birinci sınıfa gidiyorum, o yüzden havalı değilim."

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ayağa fırlayarak kollarımı ona doladım. "Hiç de havalı değilsin," dedim. "Sen harikasın. Muhteşem bir birinci sınıf öğrencisi. Bu havalı olmaktan çok daha iyi." Noah'ya döndüm. Kolları hâlâ birbirine dolanmış şekildeydi. O yamuk sırıtışı kaybolmamıştı. "Toplantının hafta sonu olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Bu öğleden sonra aradılar ve bir program sorunu olduğu için gelip gelemeyeceğimi sordular." Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım programlama sorunu, psikiyatrdan bir değerlendirmeyle ilgili bazı belgeler göndermemin sonucuydu, ek özel ihtiyaç desteği katmanları için belirli öneriler de dahil."

"Onlara artık daha iyi okuduğumu gösterdim," dedi Gennie. "Ve bazı aptal kelime problemlerini de çözdüm."

"Harika olduğuna eminim," dedim ona.

Noah'ya dönüp, "Görünüşe göre sen de oldukça iyiydin," diye ekledim.

Göz göze geldiğimizde Gennie aramızda zıplayıp dönerken uzun bir süre bakışlarını benden ayırmadı. Yavaşça çenesini aşağı eğdiğinde bakışları kısa süreliğine dudaklarıma kaydı. *Bu da neydi?*

"Okula otobüsle mi gideceksin?" diye sordu Gennie.

Noah tekrar gözlerime baktı. "Shay otobüse binmez. Hiç binmedi."

"Çünkü Noah bana acıyor," diye cevap verdim.

"Çünkü-" Başını salladı. "Öğretmenler otobüse binmez. Üzgünüm, ufaklık."

Bana baktı. "Senin arabanla gidebilir miyim? Otobüs berbat."

Noah cevap vereceği sırada elimi kaldırdım. "Sana bahsettiğim o harika kâşif kitaplarının hepsini getirdim ama bence bu haber bir kutlama gerektiriyor. Köpekleri ziyaret edelim mi? Ya da keçileri? Ne dersin?"

Gennie fırına doğru koştu, gözlerini kısarak paneldeki dijital saate baktı. "Dört sıfır dokuz." Sayıları kendi kendine birkaç kez tekrarladı. "Noah, inek zamanı geldi mi?"

Topuklarının üzerinden geriye doğru sallanarak iç çekti. "Evet."

"İnekler!" diye bağırdı. "İnekler! Sağım ahırına gidiyorlar! Süt sağmak için! Ve, ve, ve!"

"Kulağa mükemmel geliyor," dedim. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Kurallar," dedi Noah.

"Hiçbir şeye dokunmayacaksın, kibar olacaksın, çılgınca şeyler yapmayacaksın, tüm talimatları dinleyeceksin, mandıra çalışanlarını rahat bırakacaksın ve eğer çok iyiysem otlağa gitmeden önce bir ineği sevebileceğim."

Noah bana ve el değmemiş peynir ekmek tabağına ters ters baktı. "Ye. Mandırada yığılıp kalmana izin vermeyeceğim."

Biraz ekmekle peynir koparıp küçük bir sandviç yaptım. "Oldu mu? Yiyorum."

Bir elini ensesinde gezdirerek, "Yanımdan ayrılmıyorsun. İhtiyacım olan son şey orada bir ayakkabını kaybetmen. Orayı temiz tutuyoruz ama ineklerin etrafında düşmene izin veremem. Şu meyve suyunu da bitirir misin?"

Pipeti dudaklarıma götürdüm, korsan Shirley Temple'ımın*

* Alkolsüz, karışık bir içecek. -ç.n.

geri kalanını mideye indirirken ona gülümsedim. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kapıdan çıkmadan önce uzun bir süre bana baktı.

Orada, tam olarak neyi başardığımı bilmiyordum ama bir şey olduğunu biliyordum.

ATV'ye tırmandık. Gennie arka koltukta emniyet kemerini bağlarken inekler hakkında gevezelik ediyor, yerinde durmakta zorlanıyordu. Noah bana baktı, güneş gözlükleri gözlerini örtüyordu. Vücuduma doğru uzanarak elini omzuma yerleştirdi.

"Uzun bir yolculuk olacak," dedi. Yüzü çok yakındı. "Üstesinden gelebilecek misin?"

Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. Nereye koymam gerekiyordu? Daha da önemlisi, herhangi bir şey bilmem gerekiyor muydu yoksa burada oturup bana bu şekilde yaslanmasına izin vermek benim için sorun değil miydi?

"Evet," diye mırıldandım. "Sanırım yapabilirim."

Biz şu an tam olarak ne hakkında konuşuyorduk?

"Umarım haklısındır."

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama elinin omzumun üzerinde gezinmesi ve nefesinin benim fark edebileceğim kadar sıkışması bana bir fikir verdi. Birkaç dakika önce her ne başardıysam, şimdi sıra Noah'nınkine gelmişti.

Emniyet kemerini göğsümden geçirerek kalçamın yanındaki yere kilitledi.

"Tutun," diye tersledi ellerini direksiyona yerleştirerek. "Mandıra tepenin diğer tarafında. Sen ya da ayakkabılarından biri düşerse durmam."

Gennie arkadan, "İnek zamanı!" diye bağırırken Noah arabayı ahırdan çıkarıp yola doğru sürdü.

Noah bir zamanlar sahip olduğumuz arkadaşlığın geçmişte kaldığına ve şimdiki zamanın; Lollie'nin isteği, Gennie'nin akademik ihtiyaçları ve aramızda kalan aşinalık kırıntılarıyla isteksizce bir araya geldiğine inanmamı sağlamakta çok başarılı olsa da şu anda gerçek bu değildi. Belki de döndüğümden beri hiç gerçek olmamıştı.

Noah utangaç bir çocuktu. Ben onu zorlayana kadar pek konuşmamıştı. O zamanlarda bile konuşmaz, dinlerdi. Şimdi düşünüyordum da ettiğimiz en iyi sohbetler her gün birbirimize verdiğimiz notlarla gerçekleşiyordu. Kendini en çok açtığı yer orasıydı. Sabahları uykulu bir şekilde okula giderken aramızdaki bağ böyle kurulmuştu.

Bu onun utangaçlığının yeni versiyonu olabilir miydi? Çiftlik hayatını geride bırakmaktan başka bir şey istemeyen bir adam, aile işine geri döndüğünde ve bu esnada yeğenini evlat edinmek zorunda kaldığında utangaçlığı kendini böyle mi göstermeye başlamıştı? Huysuzluğu ve mızmızlığı, diğer çocuklardan kaçmak için öğle yemeğini kütüphanede yemenin yetişkin versiyonu muydu? Çişini dinleyen kadına karşı beni kalkan olarak kullanması da paslanmış sosyal becerilerinin bir örneği miydi?

Yolun sonunda yavaşladığında, "Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdim.

Durakladı, Old Windmill Hill Yolu'nu geçmeden önce her iki yöne de iki kez baktı. "Elinden gelenin en iyisi bugün gördüklerime benziyorsa, bundan daha iyisini yapmana ihtiyacım olacak." Döndü ve beyaz bir çit boyunca uzanan dar patikaya yöneldi. "Puding kabı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Genellikle kasabadaki Pink Plum'da kahve içtiğimi ve kocaman bir kurabiye yediğimi söylesem yardımı olur mu?"

"Tanrım, hayır. Sen niye- Neyse. Hey, Gennie."

"Arrr," diye cevap verdi.

"Mandırada işimiz bitince Shay için yumurta almanı istiyorum."

"Yumurtaya ihtiyacım yok."

"Belli ki var," dedi.

"Ben kahvaltıda bile yumurta sevmem," dedim.

"Ben de çıplak yumurtayı sevmem," dedi Gennie. "Ama Noah yumurtayı peynir, domuz pastırması ve diğer tüm güzel şeylerle karıştırıp sandviçin üzerine koyuyor. Bu güzel bir şey."

Dört tekerlekli aracın sesi kahkahamı bastıracak kadar yüksekti. "Çıplak yumurta," diye tekrarladım.

"İlk söylediğinde ayı yumurtası dediğini sandım. Boz ayı gibi. Ayıların yumurtası olmadığını anlatmaya çalıştım ve bana çıplak yumurtaların gerçek ve iğrenç olduğunu söyledi. O sabah çörek aldık. Birlikte geçirdiğimiz o ilk birkaç hafta gerçek dışıydı."

"Zor olmalı," dedim küçük kulakların duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Böyle bir arada yaşamak."

Başını sallayarak omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Sadece iltifat bekliyorsun."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Asla."

"Emin misin? Sana arkadaşım Christiane'nın uzak durmayacağını; çünkü ateşli bir amca havası estirdiğini söylemeye çalıştığımda iltifat peşinde koşmuyor muydun?"

"Hayır." Başını salladı ve yanılmıyorsam kulakları kızarmaya başlamıştı. *İlginç.* "Öyle olmadı."

"Güzel açıklama."

Bana dokunacakmış gibi uzanırken elini yumruk yapıp kalçasına indirdi. "Sana her şey için teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Maçta."

"Ettin." Kızarıklığının boynuna tırmanışını izledim. *Çok ilginçti.* "İki ekmek fazlasıyla yeterli bir teşekkür."

Arabayı bir tepenin üzerinden geçirip hafif eğimli yokuştan in-

dirdi ve uzun, gri-mavi bir ahır göründü. Yakınlarda başka birkaç bina ve kasabadaki ilk günümde karşılaştığım siyah beyaz inek kamyonlarından en az yirmi tanesi duruyordu.

"İnekler fora!" diye seslendi Gennie.

"Kuralları unutma," dedi Noah ona.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," diye şarkı söyledi koltuğunda zıplayarak.

Bana döndü. "Sen de. Benden uzaklaşırsan sonuçlarına katlanırsın."

Ona bakakaldım. Bir şey söylemek istesem de söyleyecek kelime bulamadım.

Lisedeki Noah tatlıydı. *Çok* tatlıydı. Sessiz ve yardımseverdi. Asla büyük taleplerde bulunmaz ya da yerine getirmesi gereken şeyler konusunda birilerini kırmazdı. Lisedeki Noah, emirlerine uymadığım için beni uyarmaktansa tüm mezuniyet sınıfımızın önünde çıplak dans etmeyi tercih ederdi.

Yine de otoriter havasını umursamıyordum. Sanki o tatlı, sessiz çocuk gürleyen bir ses bulmuştu. Biraz da emniyet kemeri takma ve ahırında bana güvenilemeyeceğine dair saçma sapan bir ısrar.

Utangaç. Bu adam utangaçtı. Aynı zamanda son derece otoriterdi.

Oldukça ilginçti.

ATV kaldırıma çıktı ve ahırın ana kapısında durmadan önce park alanının etrafında geniş bir tur attık. Buradan, saman çiğneyen ineklerin kendine özgü siyah beyaz görüntüsünü görebiliyorduk.

"Yüz seksen dört ineğimiz var," dedi Gennie. "Günde iki kez sağılırlar. Saat dört ve dörtte."

Noah elini kalçamda gezdirerek emniyet kemerini çözdü. Aşağı baktım, bakışlarım parmak eklemlerinin elbiseme değdiği noktaya kilitlendi.

Gennie devam etti, "Onlara Homesteam deniyor."

"Holstein." diye düzeltti Noah.

"Ve her gün sekiz milyar yüz pound süt!"

"Sekiz bin."

"Bu, onu çok sıcak pişiren ve on bir milyon şişe süt yapan bir boruya gidiyor."

"On bin yüz," dedi bana bakarak, hâlâ kalçalarıma dokunuyordu.

"Ve kışın yerler sıcak oluyor çünkü içlerinde gökkuşağı var."

"Radyant ısıtma," diye mırıldandı.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu. "Bitmek üzere, kaçıracağız!"

"Bir seferde sadece yirmi inek sağabiliyoruz," diye açıkladı Noah. "Hiçbir şeyi kaçırmayacağız." Elini üzerimden çekerek garaj tarzı kapıları ardına kadar açılmış parlak, beyaz bir binayı işaret etti. "Burası süt sağım odası. Hadi gidelim."

Gennie önümüzden koştu, samanlarını yavaşça yiyen ineklerin her birine selam verdi. Beyaz binanın önünde patinaj yaparak durdu ve tüm sabırsızlığıyla bize işaret etti.

"Bunu gerçekten seviyor," dedim.

"Bazen." Ellerini ceplerine soktu. "Çoğunlukla buzağılarla tanıştığından beri. Daha önce burayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Kapılara yaklaştığımızda Noah ona başıyla bir işaret yaptığında hızla içeri girdi. Ekibin bir üyesi onu fark edince ineklerden biriyle ilgilenirken katılmasını işaret etti.

Noah kolunu uzatarak salona geçmeden önce beni durdurdu. "Burası senin için uygun mesafede."

"Neden?"

"Çünkü bu ortama uygun ayakkabılar giymiyorsun," dedi içeriyi işaret ederek. Parmağını elbisenin kalçamdaki fırfırlı katlarından birinde gezdirdi. "Ve süt çiftçiliğiyle uzaktan yakından ilgili biri gibi giyinmemişsin."

Kolları dirseğe kadar kıvrılmış ve yakası açık mavi ekose düğmeli gömleğini, sık giyilmiş kot pantolonunu ve bu toprakların her santimini bilen botlarını hızlıca taradım. Parmakları siyah saçlarını bir ya da yirmi kez taramıştı ve kısa sakalları yeni kesilmişti. İyi görünüyordu ama *burada* daha iyi görünüyordu. Onu burada bulduğuma hâlâ şaşırdığım için bu garip bir farkındalıktı.

"Kurallar olduğunu söylerken ciddiydin."

"Birileri ciddi davranmalı." Ellerini beline koyarak bir tartışmaya hazırlanırmış gibi kalçasını eğdi. "Bunu yapan ben olabilirim."

"Ciddi davranmadığımı söyleme şeklin bu mu? Çünkü bilmeni isterim ki ben çok ciddiyim."

Bana sabırsızlığa benzeyen bir bakış attı. "Bugün küpe takmadın mı?"

"Bugün küpe yok. Kaotik bir sabahtı. Okuldan aradıklarında üzerimde sadece bir havlu vardı ve bulabildiğim ilk şeyi giydim. Küpelerimi bulamadım. İç çamaşırını hatırlamam bir mucize. Ve senin de belirttiğin gibi, su şişemi de unuttum."

Eğer buna verecek bir cevabı varsa da vermedi. Yine de omzumun üzerinden bakarak, "Burada ne halt ediyorsun?" diye mırıldandı.

Muhtemelen ellili yaşlarının başında olan siyahi bir adam yaklaştı ve eldivenlerini çıkardı. "Daha iyi bir soru sorayım. Senin burada ne işin var?"

Noah salonun diğer ucunu işaret etti. Gennie bir yandan konuşuyor, bir yandan da ineğin böğrünü okşuyordu. "Çocuk seni ziyaret etmek istiyordu."

Adam sıcak bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Jim Wheaton. Bu küçük işletmeye ben bakıyorum. Süt ürünleri köşküme hoş geldiniz."

"Shay Zucconi," diye cevap verdim. "Bu küçük bir işletmeden çok daha fazlası."

Noah'ya sert bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Konuşmadan önce dudakları birkaç saniye aralandı. "Hakkınızda çok şey duydum."

Bakışlarımı onunla Noah arasında gezdirdim. "Gerçekten mi? Büyükanne Lollie'yi tanıyor muydun?"

"Hayır. Maalesef Lollie'yi şahsen tanımıyordum. O güneye taşınmadan kısa bir süre önce New York'un kuzeyinden buraya taşındım. Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Bunu nasıl soracağımı bilemediğim için durakladım. "Ama, eğer Lollie'yi tanımıyorsanız nasıl-"

"Keçilerden de o sorumlu," diye ekledi Noah.

Jim köşküne alaycı bir bakış attı. "O işletme bunun kadar sofistike değil. Henüz. Ama bunun için çalışıyoruz."

"Bir an önce istediğimiz noktaya varalım."

"Sabırlı ol Barden. Sabır işine yarayacaktır." Jim bana döndü."Bayan Gennie seni kızlarla tanıştırmak için mi getirdi?"

"Çok hevesliydi. Bunu kaçıramazdım." Gülümseyerek ekledim, "İnekleriniz çok güzel."

"Onlar iyinin de iyisi. Onlara çok iyi bakıyoruz." Başıyla Noah'yı işaret etti. "Tam da patronun istediği gibi. Çok titizdir ama eminim siz zaten bunu biliyorsunuzdur."

"Senin gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu Noah. "Sabahtan beri buradasın. Evine gidip dinlen."

Jim, Noah'yı tamamen görmezden gelerek bana döndü. "Tesisi gezmek ister misin?"

Noah elini ensesine götürdü. "Dolaşmak istemiyor" diye cevap verdi benim yerime.

"Çok isterim," dedim.

"İsteyeceğini biliyordum," dedi Jim. "Şişeleme tesisinden başlayarak geriye doğru gideceğiz. Şahsen ben süreci tersten in-

celemeyi tercih ederim. Paketle başlayıp merada bitirmeyi. Ama tam tersini de yapabiliriz. Aynı derecede eğlenceli."

"Uzman olan sensin," dedim.

"Wheatie," diye uyardı Noah.

"Hızlı bir tur olacak," diye cevap verdi. "Burada kal ama seni çalıştırmalarını istemiyorsan personellerimi rahatsız etme, tam olarak bunu yapmaları için kesin emir aldılar. Seni seve seve gübreliğe gönderirler."

Noah adama ters ters baktı. "Çabuk ol."

Kaldırımı geçip başka bir binaya doğru ilerlerken Jim üstten geçen boruları gösterdi ve sütü doğrudan pompalama alanından ayırma tankına nasıl taşıdıklarını, bu aşamada kamyon kullanmaktan kaçındıklarını çünkü hareketin çok fazla oksidasyona neden olduğunu anlattı. Bu alanlardan geçerken homojenizasyon ve ardından pastörizasyon hakkında ayrıntılara girdi. Bahsettiği yerlere girmek yerine salondaki büyük pencerelerden izledik. Beni yerleşkede ayrı bir bina olan şişeleme tesisine götürdü, burada etiketlerinin hâlâ yerinde olduğu bir dizi pencereyi işaret ettim.

"Yeni görünüyor," dedim. "Yakın zamanda yenilendi mi?"

Jim ana deponun kapısında durdu. "Noah sana söylemedi mi?" Ben başımı sallayınca devam etti. "Bütün burayı elden geçirdi. Enerji verimliliği, kaynakların korunması, organik sertifikasyon. Bu proje için yıllardır uğraşıyor."

"Ve yakın zamanda tamamlandı, öyle mi?"

Jim yavaşça başını salladı. "Evrak işlerinde alışılmadık derecede iyidir. Bana zaman kazandırıyor. O ayrıntıların hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Bu iş onun en iyi olduğu alan. O karanlıkta boşluklar bulabilir. Hoşuna gitmeyen bir hibe ya da vergi kredisi programıyla hiç karşılaşmamıştır."

"Bilmiyordum."

Bir kez daha başını salladı. "Pek konuşkan biri değil, değil mi?"

Devam et ve aklımdakileri oku Jim.

Jim yüz dönümlük arazinin en sevdiği bölümlerini anlatırken sağım odasına doğru yürüyorduk. Batı merası özellikle sonbaharda çok güzel oluyordu.

Noah garaj kapısında durmuş, her zamanki gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını Jim'le benim aramda ve sağım odasının içinde dolaştırıyordu. Saatine bakıyormuş gibi yaptı.

"Tur için teşekkür ederim," dedim Jim'e.

"O zevk tamamen bana aitti."

"Bu gerçekten eğlenceli bir okul gezisi olabilir," dedim. "İkinci sınıf okul gezileri için genellikle nereye gittiklerinden emin değilim. Kampüse döndüklerinde sınıf seviyesindeki diğer öğretmenlere sormam gerekecek ama eminim bu fikri seveceklerdir."

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız. Geleceğiniz zaman patrona haber vermeniz yeterli." Jim, Noah'ya anlamlı bir bakış attıktan sonra, "Ben artık gideyim," dedi.

Onun kaldırımı geçerek şişeleme tesisine gidişini izledik. Bir iki dakika geçtikten sonra Gennie koşarak bize doğru geldi, yanakları kızarmış ve gülümsemesi genişlemişti. "Matildamoon ve Petuniapie'ye yardım etmeliyim!" Elimi tuttu. "Sen de yardım etmek ister misin? Sırada Bonnieboo var."

"Bonnieboo mu? Ona yardım ederken seni izleyeceğim tamam mı? Noah'yla birkaç dakika konuşmam gerek. Sen git ve bana yeteneklerini göster."

Gennie bu yanıttan memnun bir şekilde içeri girdi. Noah ellerini kalçalarına indirerek omuzlarını dikleştirdi. "Sorun ne?" diye sordu.

"Bir şey yok." Konuşmamız gerektiğine dair net bir tepkiydi bu ve şakaklarımı ovuştururken bir kahkaha attım çünkü onu tetikte bekletmek istememiştim. Bu konuyu açmak bile istememiştim ama lanet olsun. Bugünün konusu buydu. Muhtemelen tüm

yılın konusu olarak da devam edecekti. "Twin Tulip'i düşünüyordum," diye başladım. "Bu tuhaf küçük kasabayı ve tüm bu tuhaf, küçük hayatımı. Senin teklifini de düşündüm. Biliyorsun, benimle evlenmene Lollie'nin çiftliğini devam ettirmek için ihtiyacım vardı. Bu seçenek hâlâ mantıklı gelmiyor ama, neyse. Ölülerle tartışılmaz. Her neyse. Birkaç şartım var."

Birkaç saniye geçti. Ardından, "Birkaç...ne-?"

"Bunu yaparsak Gennie'nin ortada kalmayacağını söylerken haklıydın."

"Eğer bunu yaparsak," diye mırıldandı. Başını yavaşça salladı, sanki başını sallamak onu zorluyormuş ve bu esnada her şeyi yanlış anladığını düşünüyormuş gibiydi. "Tamam." Güneş gözlüklerini çıkararak ensesini kavradı. Gözlerini bana diktiğinde bakışları bir fırtınayı andırıyordu. "Bunu düşünmeye hazır olmadığını sanıyordum. Ne oldu? Fikrini ne değiştirdi?"

"Bunun için iyi bir açıklamam yok," diye itiraf ettim. Şu anda hiçbir şey için iyi bir açıklamam yoktu. Beceriksizce ilerliyordum. "Yani, en kötü ne olabilir ki? En kötü şeylerin hepsi zaten başıma geldi. Daha kötüsü olmaz. Olamaz. O yüzden hâlâ yapabiliyorken denemekte fayda var."

Noah'nın çenesindeki kaslar titredi. Uzun süre sessiz kaldı. Çok uzun. Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmeme yetecek kadar uzun.

"Teklifin hâlâ geçeriyse," diye ekledim. "Eğer değilse sorun değil. Bu kesinlikle anlaşılabilir bir şey."

Bana baktı, bakışları karanlıktı. "Teklifim hâlâ geçerli."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip ensemden topladım. "Tamam. Harika. Pekâlâ, benim şartlarıma gelirsek."

"Senin şartların."

Bana ne zaman yaklaştığını bilmiyordum ama parmak eklemleri kalçama değdi ve bahsettiğim şartların hiçbirini hatırlayama-

dım. "Dediğim gibi, Gennie'yi korumak konusunda kesinlikle haklıydın. Ona zarar verecek ya da hayatını zorlaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ya da senin hayatını. Yani, bu yasal bir işlemden başka bir şey olmamalı. Eğer bunu yaparsak, hiçbir şey değişmeyecek. Ben kendi evimde yaşayacağım, sen de kendi evinde. Gerçek asla ortaya çıkmayacak." Parmak eklemleri yine bacağımın üzerinden geçti. Aceleyle ekledim, "Ne zaman istersen canlı kalkanın olmaya hazırım elbette. Beni istediğin kadar kullanabilirsin."

Yüzünü gökyüzüne çevirerek yavaşça başını salladı. "Shay," diye homurdandı. Uzun bir aradan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bundan emin misin?"

Güldüm. İliklerime kadar titreten gerçek, içten bir kahkahaydı. "Hiçbir şeyden emin değilim. Hiçbir kahrolası şeyden emin değilim. Her şeyi uydurarak yapıyorum, Noah. Belki Twin Tulip meselesinde başarılı olurum, belki de olamam. Bilmiyorum." Omuz silktim. "Siktir et, yaşayarak öğrenelim. Öyle değil mi?"

"Peki ya miras davası sonuçlandıktan sonra? O zaman ne olacak?"

"O zaman feshederiz," dedim. "Hiçbir şey değişmek zorunda değil."

İneklere ve Gennie'ye baktı. Parmak eklemleri, uyluğumun üzerindeki belli belirsiz dokunuşlarına devam etti. Dokunuşu tamamen bilinçli gibi görünmüyordu. "Sen, yani her şey yolunda mı? Burada güvendesin. Değil mi? Bilmem gereken bir sapık ya da tacizci eski sevgilin yok, değil mi?"

İki aydan kısa bir süre önce mihrapta terk edildiğini açıklamak için uygun zaman, ne zamandı?

Gerçekten bunu açıklamam gerekli miydi? Ben öyle düşünmüyordum. İnsanların her şeyin yolunda olup olmadığını sormayı bırakmasını dilerdim çünkü buna hayır diyebileceğim temiz bir kurtuluş yolu yoktu. Beklenen cevap her zaman evetti ve bunun

dışında kalan her şey toplumsal olarak toksikti. "Sapık ya da tacizci eski sevgili yok. Sadece avokadoya benzeyen bir ilişkiden söz edebilirim. Nasıl olduğunu bilirsin. İlk gün mükemmel, ertesi gün tam bir çöp. Eğer senin için sorun yoksa, bu konuyu burada bırakmayı tercih ederim."

"Bunu yapabiliriz." Başını sallayarak parmak eklemlerini kasıtlı olamayacak kadar sert bir şekilde kalçama bastırdı. "Rhode Island'da evlilik izni için bekleme süresi yok. Herhangi bir belediye, izin belgesi vererek nikahı kıyabilir."

"Burada değil. Friendship'te olmaz," dedim. Keşke bugün su şişem yanımda olsaydı. Bir evliliğin şartlarını müzakere ederken meşgul olabileceğim bir şeyim olması iyi olurdu. "Kasaba. Bilirsin işte. İnsanlar konuşur. Ve biz bunu istemeyiz."

"Anlaştık." Salonun içine bir göz attı. "Providence daha iyi olur."

Bu bilgiyi aklında mı tutuyordu yoksa düşünmüş müydü? Teklifini kabul etmemi mi bekliyordu? "Doğru. Providence."

"Yarın boş musun? Öğlen? Gen üçe kadar Gail'le birlikte, eğer senin için de uygunsa."

Görünüşe göre kaybedecek bir dakikası bile yoktu. "Sınıfı hazırlıyorum ve ilk gün için hazırlanıyorum; ama bunları istediğim zaman yapabilirim. Cuma gününe kadar kampüse uğramasam da olur."

Kaşlarını çatarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "O zaman yarın seni okuldan alırım. On birde. Evlilik sözleşmesini bu gece hazırlayacağım."

Beni arkasından bakakalmış bir hâlde bırakarak süt sağım odasına doğru yürüdü.

Bölüm On İki

Shay

Öğrenciler gelenek ve görenekleri gözlemleyebilecekler.

Bu yıl içindeki ikinci düğün günümde çoğu kompakt arabadan daha pahalı olan ve beni içine yerleştirmek için üç kişi gerektiren gelinliği es geçerek pembe bir tulum giydim. Gennie'nin deyimiyle bu bir yetişkin tulumuydu.

Sırt kısmında sevimli küçük bir dekoltesi vardı, bu da onu öğretmenlik için fazla müstehcen bir hâle getiriyordu ancak masa panolarına, etiketlere ve eve götürülen klasörlere isim yazmak için yeterliydi.

Tüyler ürperticiden çok zevksiz görünen gülünç boncuklu yengeç küpeleri, her hareket ettiğimde tenime çarpıyordu. Bu küpeler sahip olduğum her şeyden daha yüksek sesle *mükemmel değil, gelin gibi değil, sorun değil* diye bağırıyorlardı.

Bunu bir evlilikten ziyade bir iş anlaşması olarak görmek için çok uğraştım. Bu fikri benimsemeye ihtiyacım vardı. Kendimi ilk evlilik girişimimin anılarına gömülmekten kurtarmanın tek yolu buydu. Sadece anılardan değil, aynı zamanda en kötü senaryolardan da. *Eski sevgilim beni aldatıyor muydu? Ne zamandan beri aldatıyordu? Şu anda o kişiyle birlikte miydi? Bende eksik olan ve onda bulduğu şey neydi? Neyi yanlış yapmıştım?*

Arkadaşlarım ve ailemden oluşan bir topluluğun, dehşet içinde ve soluk soluğa izlediği hayatımın ortadan ikiye bölünmesinin

yarattığı travmayı da eklediğimde, *Aiden*'ı beş kez yanlış yazmam hiç de şaşırtıcı değildi. Yaptıracağım hiçbir dövme, gideceğim hiçbir kuaför randevusu veya kafayı bulma fikri bu karmaşayı hafızamdan silip atamazdı.

O karmaşanın içinde oturmak da onu silmeyecekti. Eski sevgilim dışarıda hayatını yaşıyordu. Bir lale çiftliğinin etrafında dolaşmıyor, hayatının bu taze, yeni versiyonu için anlamlı olan bir düzende kırık parçalarını birleştirmeye çalışırken yaralanmıyordu. Bunu, onun hakkında bildiğim diğer her şeyden daha kesin olarak biliyordum.

Yengeç küpelerin bir başka nedeni de buydu. Bunlardan nefret ederdi. Istakoz ve koi balıklarından. Ahtapottan da. Tüm tuhaf ve harika şeylerimden nefret ediyordu, üstelik bir süreliğine beni de onları istemediğime ikna etmişti. İstememeliydim.

Yol boyunca başka neleri kaybettiğimi merak ettim. Nelerden vazgeçtiğimi. Bir de bunun olmasına neden izin verdiğimi.

Jaime'nin bu iş anlaşmasına verdiği yanıt kısa ve doğrudan oldu. "Bu bir Hallmark filmi değil," demişti dün gece. "Oldukça ateşli bir çiftçi, sana taze pişmiş ekmek getiriyor ve büyükannenin arazisini kurtarmayı teklif ediyor diye şehir hayatını unutmaya izin yok. Bana geri döneceksin canım. Seni zorla orada tutamazlar."

"Bu geçici bir durum."

"Hep öyle derler."

"Güven bana," dedim. "Geri döneceğim."

Homurdandı. "Ekmekçi Babacık sana bagetini verene kadar bekle."

"Böyle bir şey söylemedin. Bu sözleri söylediğine inanmayı reddediyorum."

"Yaşadığım en iyi an mı? Hayır. Beş büyük IEP'im* ve uygu-

* Açılımı 'Individualized Education Plan' olan bu kısaltmanın anlamı Bireyselleştirilmiş Eğitim Programı'dır. -ç.n.

lamalı yardıma muhtaç üç davranışsal 504'üm* olduğu için koca bir endişe yumağı mıyım? Evet. Eğer bu hafta sonunda yeni bir öğretmen asistanı işe alınmazsa, bir şeyleri ateşe vereceğim."

"Beş IEP ne demek? Benim üç tane vardı ve sen o çocukların her birini tanıyordun."

"O üçü benim listemde değil. Julius'un ailesi taşındı, Gray onu duyusal çocuklar için bir programa yerleştirdi ve Madgalily de evde eğitim görmeye karar verdi. Yani beş yeni dostum var."

"Vay canına. Özür dilerim. Dramımı üzerine yıkmadan önce sana sormalıydım."

"Sanki mola verip dramıma öncelik vermemiz gerektiğini söyleyemeyecekmişim gibi? Hayır canım, ben iyiyim. Üç haftadır terapiye gitmedim ve çamaşır deterjanım bittiği için elbiselerin altına bisiklet şortu giyiyorum, bu da sorun değil çünkü burada iç çamaşırı giymemekten daha tehlikeli şeylerle karşılaştım. Asla geri dönmemen mümkün. Sadece şaka yapıyorum. Sorun değil."

İçini çekti. "Gerçekten sorun değil. Evleniyorsun! Yani sayılır. Bu eğlenceli, öyle değil mi?"

"Çok eğlenceli," diye cevap verdim. Bir yanım arabaya atlayıp ona deterjan götürmek ve sınıfında her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermek istiyordu. İyiden de öte, her şeyin her zamanki gibi harika olacağını söylemek istiyordum. Diğer yanımsa burada kalmam gerektiğini biliyordu. Bunu yapmalıydım, hayatımın yırtık kumaşını tutmuş ve eskisine benzemeyecek bir düğüm atmıştım. "Üstelik bu sefer damadımın düğüne katılma ihtimali çok yüksek. Ne de olsa beni, arazim için istiyor."

"Arazinden fazlasını istiyor."

Başımı salladım. "Hayır."

Noah'yı ne düşündüğünü söylemeye zorlayamazdım. Düşün-

* Bir okulun engelli olan kişiye ücretsiz topluma kazandırma eğitimi sağlamasıdır. -ç.n.

celeri taş bir duvarın arkasına saklanmıştı ve ben henüz oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Ne zaman omzumu okşasa ya da dudaklarıma baksa uzun bir sessizlik oluyor ve benden uzaklaşıyordu. Arkadaşlık imparatorluğuna ekleyeceği yeni bir kişi ve arada sırada sahte bir kız arkadaştan daha fazlasını istiyorsa, bunu belli etmemek konusunda oldukça başarılıydı.

"Hey, gerçek bir dram duymak ister misin? Geçen gece gitmem gereken terapiye gitmek yerine, gittiğim şu buluşma yemeğinde büyük bir olay vardı."

"Kesinlikle evet; ama önce hareket etmeliyim. Ne zaman bir yerde uzun süre otursam kıçım uyuşuyor."

"Rahatına bak. Bu karmaşık bir hikâye. Belki yeni kocan sana mobilya alır da sürekli yerde oturmak zorunda kalmazsın."

İlk ipucum takım elbise olmalıydı.

Noah özel dikilmiş takım elbise giymek için doğmuştu. Dokuz numaralı odaya adım attığı anda başıma gelecekleri anlamalıydım. Bir eli cebindeydi, diğer elindeyse bir dosya vardı. Kravatı biraz gevşekti, sanki buraya gelirken çekiştirmiş gibiydi.

Bunun neden bacaklarımı birbirine bastırmama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, düşünmek de istemedim.

O anda, kapımın önünde dururken, Noah'nın takım elbise giyip evrak taşıdığı ve kravatını her gün sinirle çekiştirdiği bir dönemi olduğunu fark ettim.

New York'un hâlâ yerinde kalabilmesi bir mucizeydi çünkü sandalyemden kayıp düşmeme *ramak kalmıştı.*

Ancak en güzel kısım, giymedikleriydi. Güneş gözlüğü ya da yüzünü kapatan bir şapka olmadan onu görebiliyordum. Yine de yüzündeki ifadeden ne anlamam gerektiğini bilmiyordum. Kaşla-

rının kıvrımı, dudaklarının düz çizgisi, gözlerinin karanlık parıltısı... Bıkkınlıktan kayıtsızlığa ve savaşa hazır olmaya kadar her anlama gelebilecek bir bakıştı bu.

Elimdeki kalemi yere düşürdüm.

Bu evlilik sahteydi. Müstakbel kocama duyduğum çekimse fazlasıyla gerçekti.

Selam vermek için elini kaldırıp bir köşede tavana kadar yığılmış masa ve sandalyelere, başka bir köşede yığılmış kutulara baktı. Daha az dağınık bir ortam beklediği belliydi.

"Zamanım var," dedim ondan çok kendim için. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

Odaya girip karmaşadan uzak köşem olarak belirlediğim at nalı şeklindeki masaya doğru ilerledi. "Neden-?" diye başladı elindeki dosyayı göstererek, "Neden böyle? Neden mobilyalar yerleştirilmedi?"

"Henüz yapmadım."

"Neden *sen* yapıyorsun?"

Kalemi yerden alarak kapağını kapattım. "Öğretmenler böyledir, Noah. Okulun ilk günü her şeyi güzel ve düzenli yapan perilerimiz yok." Pencere kenarına yerleştirilmiş rulo halıyı işaret ettim. "Dün bu kadar yıpranmış olmamın bir nedeni de bu. Odamı hazırlamak için genellikle üç hafta boyunca çalışırım, üç gün değil."

"Bu ve bir fincan puding."

Sandalyeme geri yaslandım. "Bir daha pudingten bahsetme."

Dosyanın kenarını avucuna vurarak tekrar etrafına bakındı. İncelemesi bittiğinde, "Evlilik sözleşmesini getirdim. Herhangi bir şeyi sonuçlandırmadan önce," dedi başını kapıya doğru eğerek, "Üzerinden geçmemizi istiyorum."

Masanın diğer tarafındaki sandalyeden çantamı çektim. "Hadi yapalım şu işi."

Sandalyeyi inceledi. İkinci sınıf öğrencilerine göreydi. "Cidden mi?"

"Ben her gün küçük çocuk sandalyelerinde oturuyorum. Ölmezsin."

Sandalyeye yerleşmeden önce bir süre daha baktı.

Dizleri masayla aynı hizadaydı. Her nasılsa, takım elbisenin gücünü azaltacak hiçbir şey olmadı.

Dosyayı açtıktan sonra, "Bu, her iki tarafın da birlikteliğe getirdikleri varlık ve yükümlülükleri ellerinde tutacaklarını belirten standart bir evlilik öncesi anlaşması. Mal varlığınızı kullanmayı talep ettiğim için-"

Bu kulağa neden iğrenç geliyor?

"Sana adil bir şekilde tazminat ödeyeceğimi belirten bir kısım ekledim."

Ve bu. Çok iğrenç.

"Her iki taraf da maddi olmayan bir tazminatı kabul edebilir. Başka bir deyişle, bunu takas olarak belirleyebiliriz."

Kesinlikle iğrenç.

"Örneğin tarlalarınızı değerlendirmek," diye devam etti. "Her santim için seninle pazarlık yapmak gibi bir niyetim yok."

Vay canına. Bunu hayal etmemiştim.

"Tüm mallar ya da hizmetler senin tam rızana tabi olacak, elbette."

Su şişemi bulmaya çalıştım. "Hı hı."

Birkaç sayfa çevirdi. "Bu birlikteliğin her türlü ürünü; gayrimenkul, iş girişimleri, çocuklar-"

"Çocuk mu?"

Ellerini kaldırdı ve ardından kucağına geri koydu. "Açıkçası bizim koşullarımızda bu pek olası değil ama bu tür anlaşmalar için gerekli."

Suyumu elimde çevirdim. Odaklanmak için iyi bir seçenekti. "Tamam."

Kâğıdın kenarını çizerek bir an sessiz kaldı. "İmzalamadan önce bunu kendi avukatına inceletmelisin."

"Senin yaptığın da bu değil mi?"

"Hayır, Shay. Sana belgede ne olduğunu söylüyorum ama senin çıkarlarını temsil etmiyorum. Başka birini bulmalısın."

"Florida'da Lollie'nin çılgın vasiyetini bana açıklayan adam gibi mi?"

Noah gözlerini tavana çevirdi. "O kesinlikle senin çıkarlarını temsil etmiyor. O olmaz."

"Bundan bahsetmesi iyi olurdu," diye mırıldandım.

"Annen," diye başladı Noah. "O..."

"Yardım edebilecek olsa bile onu aramayacağım," diye araya girdim. "Kimsem yok. Bir avukat bulabilmem için beklememiz gerekiyorsa bekleriz." Sağ tarafımdaki uzun listeyi işaret ettim. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Önce listeye ardından bana baktı, bakışları gözlerimden yengeç küpelerime kaydı. Dudaklarında bir gülümseme kırıntısı belirdi. "Objektif ya da tarafsız olamam ve olabileceğimi söylersem yalan söylemiş olurum, yine de bunun adil bir anlaşma olduğunu bilmelisin. Standart dilin ötesinde eklediğim her şey seni korumak ve sana fayda sağlamak için. Yine de beklemek istersen seni suçlamam."

Koyu renk saçlarındaki güneşten rengi açılmış ışıltıları ilk kez fark ettim. Şapkanın altında gizlenmiş bir şey daha. "Sence beklemem gerekiyor mu?"

"Hayır."

Sayfaları çevirdim, her satırı okudum ve makul bir kısmını anladım. Sonuna geldiğimde, "Bunu mu imzalayayım yoksa sendeki kopyayı mı?" diye sordum.

Takım elbisesinin içinden bir kalem çıkarıp bana uzattı. "Sendekini. Öncelik senin. Geri kalanı ben hallederim."

Bunu duyan tek kişi ben olamazdım.

"Güzel küpeler."

"Dalga geçme," diye cevap verdim.

"Hakkımı yememelisin." Manşetleriyle oynadı. "Düğün günümüzde karıma hakaret edecek değilim."

Ne kadar imkânsız olsa da ilk kez biri benden karısı olarak bahsediyordu ve bu beni şaşırtmıştı. Eski nişanlım bu kelimeyi hiç kullanmazdı. Her zaman kız arkadaşı ya da nişanlısıydım ve bunun bir eksiklik olduğunu çok çok uzun zaman önce fark etmeliydim. Yine de şu anda, eski nişanlıma kafa yormaktan nefret ediyordum. Buna ihtiyacı yoktu ve bunu hak etmemişti.

Hayatımın son bir yılını tekrar yaşamakla meşgul olduğum için cevap vermediğimde Noah devam etti, "Gerçekten seninle dalga geçmiyorum. Çok şirinler. Ama-" gözlerini tulumumun üzerinde gezdirdi, "beklediğim gibi değiller." Boğazını temizledi. "Ama onlar tam olarak senin tarzın."

Bir an için birbirimize baktık, ben elimde kalemle o da onun için düzeltmek istediğim gevşemiş kravatıyla.

Sonra büyü bozuldu.

Noah belgeyi işaret ederek, "Eğer bunu bugün imzalamak istiyorsan imzala. Öğle molası için kapanmadan gitmeliyiz."

Kalemin kapağını açtım. Acele etmem gerekiyordu, evlenme vakti gelmişti. "Tamam."

Providence'a varmamız uzun sürmedi ve bunun için minnettardım. İkimiz de ne söylememiz gerektiğini bilmiyorduk. Zihninde aynı sorular dönüp duran tek kişi ben olamazdım. *Ben ne halt ediyorum? Bunu neden yapıyorum? Ya bu hayatımda verdiğim en kötü kararsa ve Twin Tulip'le ilgili her şeyi mahvedersem? Ya en kötü karar değilse? İşe yararsa ne olacak?*

Umut çok inatçı bir şeydi. Sinsiydi de. Her zaman en az hoş karşılanacağı anlarda ortaya çıkıyordu.

Noah arabayı bir otoparka park etti. Bana bakmadan, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Ne halt ediyorum ben? Bunu neden yapıyorum?

"Sen emin misin?"

Parmaklarını araba anahtarının etrafına sarıp başını salladı. "Yeterince makul."

Garajdan çıkıp güneşin bize göz kırptığı caddeye doğru yürüdük. Yoğun ve bunaltıcı sıcak, binaların arasına sıkışıp kalmış gibiydi. Neyse ki dekoltesi olan kısa bir tulum giymeyi tercih etmiştim. Yoksa eriyip giderdim.

Noah elini sırtıma yerleştirerek beni kaldırımdan uzaklaştırdı. "Burası," derken kelimeler ağzından gergin bir şekilde çıkmıştı. Giydiği takım elbisenin içinde bunalıyor olmalıydı.

Elini sırtımdan ayırmadan beni caddeden aşağıya, gri granit cepheli eski bir binaya götürdü. Burası kutsanmış bir şekilde serin ve sessizdi. Sanki dünya üstünde, böyle bir günde evliliği düşünebilecek tek insanlar bizdik. Bana uzun bir koridorun sonundaki kapıyı işaret ettiğinde sadece klima sesinin hakim olduğu sessizliğe, sandaletlerimin taş zemine çarparak çıkardığı ses eşlik etti.

Noah kapıyı benim için açtı. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

"Tam olarak öyle sayılmaz. Paçalarım tutuşuyormuş gibi buradan kaçmak için en az on fırsatım daha var. Bu sadece son şansların ilki."

"Bunun beni rahatlatması mı-" elini tulumun açıkta bıraktığı tenimde dolaştırdı, parmakları kumaşın altına kaydı, "yoksa daha sıkı tutunmamı mı sağlaması gerekiyor?"

Bu adamın bu tür yorumlar yapmaya gerçekten bir son vermesi gerekiyordu. Böyle şeylere dayanacak şekilde yaratılmamıştım, özellikle de evliliğimiz düpedüz sahteyken ve ona olan çekimim düpedüz gerçek olmaya başlamışken. Bu çekime göre

hareket edecek değildim, hayatlarımızı daha fazla karıştırmanın bir anlamı yoktu.

"Rahatlatmalı," dedim dokunuşundan uzaklaşmadan. "Yemin ederim kaçıp gitmeyeceğim. İlk olarak, hava koşmak için çok sıcak ve bu ayakkabılarla fazla uzağa gidemem. Ayrıca böyle bir şeyi asla birine yaşatmam. Açıklama yapmadan çekip gitmeye karşıyım. Bunu yapmadan önce hayatımın en berbat, en rahatsız edici konuşmasını yapardım."

"Bildiğim iyi oldu." Ofisin içine göz attı. "Girelim mi?"

Evrak işleri hızlıca halledildi. Noah lisans ücretini ödemekte ısrar etti. Providence'ın eski bir tablosu ve yaklaşan seçim tarihleriyle ilgili ilanlar arasında dolaşarak bekledik.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için, "Yaban mersini mevsimi geldi mi yoksa geçti mi?" diye sordum.

Aynı anda Noah da, "Sınıfı hazırlamak ne kadar zamanını alıyor?" diye sordu.

İkimiz de zoraki bir şekilde ufak bir kahkaha atıp birbirimize devam etmemizi işaret ettik, bu da başka zoraki bir kahkahayla sonuçlandı.

"Senin sınıfın," dedi bu tartışmaya bir son vererek.

"Birkaç gün meşgul olacağım," dedim. "Ama her şey yoluna girecek. Halledeceğim."

"Gennie'yi yardıma göndermeyi teklif ederdim ama zorunlu olmadığı hâlde onu okula gitmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum. Bu seninle vakit geçirmek anlamına gelse bile."

"Onu buna zorlamayalım." Ellerimi önümde kavuşturdum. "Peki, şu yaban mersinleri?"

"Bu yıl için yaban mersini sezonu bitti. Şeftali, kavun ve erken mevsim elmaları mevcut. Bir de ayva. Ayvalar büyüktür."

"Ayva tam olarak ne?"

Elini cebine daldırarak utangaç bir şekilde sırıttı. "Armuda

benziyor. Yeşil kabuklu, altın sarısı, içi çekirdekli. Turta gibi. Çok ekşi, kimse çiğ yemez. Yine de reçel yapmak için harika. Tatlılığı dengelemek ve boyut katmak için de olağanüstü."

"Ayva," Yavaşça tekrarladım. "Kulağa reçel yapmak için iyi bir zaman gibi görünüyor."

Noah gülerken gözleri kısıldı. "Ayva meraklısı olduğumu açıkladığıma göre, hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

"Reçelle ilgili kelime oyunlarına başladığıma göre hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

Noah cevap vereceği sırada bir kapı açıldı ve isimlerimiz anons edildi. Bana belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Son bir şansın daha var."

Bunu neden yaptığıma dair tek bir iyi nedenim bile yoktu. Bir sürü vasat neden, birkaç tane de bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen apaçık kötü neden ve birkaç tane de mantıksız sebebim vardı. Buna rağmen başımı sallayarak beni takip etmesini işaret ettim.

Tören oldukça hızlıydı. Tipik düğün zilleri ve ıslıkları yoktu. Birkaç kimlik gösterme, birkaç soruya cevap verme, birkaç kez, 'evet,' deme. Hepsi bu kadardı.

Dürüst olmak gerekirse, bir düğünü en ince ayrıntısına kadar planlamak için aylarca uğraşmıştım ve bu düğün beş dakikadan daha kısa bir sürede gerçekleşmişti.

"Yüzükleri takıyor musunuz?" diye sordu nikah memuru.

"Ah, ben-" Noah'ya bakarak yüzümü buruşturdum. Sahte evlilikler için yüzük gerekli miydi? "Hayır. Bilmiyorum. Sanmıyorum?"

"Buradalar." Noah elini pantolonunun cebine atarak kahverengi bir ip çıkardı. Özür diler gibi, "Bu bir sicim," dedi elimi tutarak. "Reçel kavanozlarımızın etrafına bağlarız. Fazladan bir parçam vardı ve-" Sicimi yüzük parmağıma dolayıp fiyonk şeklinde bağlarken bakışları yerdeydi. "Saklamak zorunda değilsin."

"Düşünemedim," diye başladım başımı sallarken. Sanki bu ona bir şey getirmeyi düşünmememin tüm nedenlerini açıklayacakmış gibi. "Özür dilerim."

"Gerek yok," dedi sicimle uğraşmaya devam ederken.

Nikah memuru devam etmeden önce bize birkaç kez baktı. "Rhode Island eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan etmekten mutluluk duyuyorum. Tebrikler."

Noah bakışlarını elimden çekip yüzüme çevirdi. İfadesi bu binanın ön cephesi kadar soğuktu. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim.

Bunun yerine elimi elinden çekerek çakması için beşlik pozisyonunda havaya kaldırdım.

Tıpkı sahte evliliklerde olduğu gibi.

Elime bakıp sadece göz kırptığı bir aradan sonra Noah avucunu benimkine yapıştırdı. Parmaklarımı, onunkilerin arasına geçirerek sanki rekabet dolu bir çiftler pinpon oyunu kazanmışız gibi birleşmiş ellerimizi birbirine doğru hareket ettirdim.

Noah sessizce güldü. "Hadi karıcığım. Gidip karnını doyuralım."

"Bu gerçekten harika," dedim çatalımla tabağımı işaret ederek.

"Gerçekten harika mı yoksa puding ve patlamış mısırı referans alarak mı konuşuyorsun?"

Yaz domateslerinden yapılmış salatadan bir çatal daha aldım ve çiğnerken Noah'nın sorusunu düşündüm. "Bu gerçekten çok iyi. Ve ben sadece pudingle patlamış mısır yemiyorum."

"Ah, doğru. Chees-Its'i unutmamak lazım."

"Ve pilav," dedim lokmalar arasında. "Sık sık pilav ısıtırım."

Noah parmaklarını masa örtüsüne vururken pencereden Kuzey Ana Cadde'deki yaya trafiğine baktı. "Bana bundan bahsetme," diye mırıldandı.

Ekmek sepetini karıştırdım. "Neden? Gerçek bu. Bunu senden saklamak için bir neden göremiyorum."

Bana döndüğü sırada parmakları yumruk hâline gelmişti. O anda bu lüks restoran için ne kadar uygun göründüğünü fark ettim. Ekose gömlekler ve yıpranmış kotlar aldatıcı olsa da bu çocuk, şarabı şişesine göre sipariş etmeyi biliyordu. Bunun yanı sıra hafta içi öğle vaktinde yapılan iş yemekleri için de uygundu. Masanın bu tarafından görünen manzaram kusursuzdu.

"Manhattan seni sevmiş olmalı," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne şekilde?"

Takım elbisesini ve hâlâ eğri duran kravatını işaret ettim. "Ah, bilirsin işte. Manhattan büyük kanunları ve Tom Ford takım elbisesini sever." Gözleri kısılınca ekledim, "Hem de en iyi şekilde Noah. Yemin ederim. Orada çok eğlendiğine eminim."

Güldü. "Acı çekmedim."

"Bana bir parti çocuğu olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir kıkırdama daha. "Hayır, pek sayılmaz. Ama şehirde işler benim için iyiye gitti. Stajlarımı firmanın en kıdemli ortağının yanında yaptım. Kendisi Maine'li tarımla uğraşan bir aileden geliyordu ve benim gibi Yale'den nefret ediyordu."

"Yale'den nefret mi ediyordun? Şaka mı yapıyorsun? İstediğin tek şey buydu."

Durup iç çekti. Kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Nefret etmedim ama-" Başını sallayarak dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Hayaller ve gerçekler nadiren birbirleriyle örtüşür. Her neyse, bahsettiğim ortak beni işe aldı ve tüm öğle yemeklerine, tüm akşam yemeklerine, yatlarda ve Hamptons sahil evlerinde, bir şekilde faturalandırılabilir saatler olarak nitelendirilen tüm etkinliklerde ona eşlik etmemi sağladı. Bu bir çeşit eğitimdi."

"Hukuk fakültesini bitirdikten sonra o şirkette çalışmaya başladığını varsayıyorum."

"Evet." Elini masa örtüsünün üzerinde gezdirdikten sonra tekrar yumruk hâline getirdi. "O ortağın yanında çok başarılıydım. Bana yardımı dokunan bir işe başlama ikramiyesi verdi. En iyi görevlerde yer alıyordum. Her zamanki kıdemsiz avukat angarya işlerinin hiçbiriyle bir dakikamı dahi harcamadım. Yine de beni yatlara ve sahil evlerine götürüyordu. Bundan nefret etmedim."

"Peki ya çiftlik? Ondan nefret ediyor musun?"

"Bazen evet." Kocaman bir dilim domatesi dörde bölerken beni izledi. "Ama artık eskisinden çok daha farklı."

Babası ölmeden önce. Annesi taşınmadan önce. Gennie'nin bakımını üstlenmeden önce.

Boğazını temizledi. "Eğer senin için de uygunsa Twin Tulip projesinin finansmanı için bazı görüşmeler yapmaya başlayacağım. Bu arada sen de kafandaki fikri biraz daha netleştirmeye çalış. Ne kadar çok detay olursa, o kadar iyi olur. Bunu iş planı hâline getirecek birini bulabilirim."

"Tamam." Ağzıma bir çatal dolusu domates, mozarella ve fesleğen attım. "Şu anda benden istediğin başka bir şey var mı? Artık-" Omuzlarımı kıpırdattığımda hafif bir kahkaha sesi yükseldi.

"Resmi olarak aklımızı kaybettiğimize göre mi diyecektin?"

Omzumun üzerinden bakarak hesabı getirmesi için garsona işaret etti. "Başka ne isteyebilirim ki Shay?"

Başparmağımı parmaklarımın arka tarafında gezdirerek sicime dokundum.

Öyle demek istemedi. Hiçbir şey demek istememişti. "Aklıma gelen bir şey yok."

Ertesi sabah dokuz numaralı odaya geri döndüğümde, at nalı şeklinde masanın üzerinde neredeyse kova büyüklüğünde bir fincan buzlu kahve duruyordu. Geldiklerinde ellerinde bir saldırı

planı vardı. Dört kişiydiler, her biri ergenlere özgü ilgisiz bakışlara sahipti ve sol tarafında Little Star Creamery Crew yazan gri mavi tişörtler giyiyorlardı.

Kızlardan biri, "Bay Barden buraya gelip mobilyaları taşımamızı söyledi," dedi. Tanıdık geliyordu ama yüzünü çıkaramadım.

"Bu eşyaların nerede durmasını istiyorsunuz?" diye sordu en uzun boylu olan çocuk. Sesi derinden geliyordu. "Oturma planınız falan var mı? Masaları ona göre yerleştirebiliriz."

"Kitap raflarını ben halledebilirim," dedi diğer kız elini kaldırarak. "Sadece oturup kitapları raflara yerleştirebilirim, değil mi? Hiçbir şey taşımama gerek yok, değil mi?"

"Noah. Seni o gönderdi," dedim. "Seni buraya o mu gönderdi?"

"Evet," dedi uzun boylu çocuk. "Bitene kadar gitmemize izin yok, o yüzden..." Odayı işaret etti. "Ne yapmamızı istersin?"

Dört genç ile ödüllendirilmenin ilk şoku biraz geçtikten sonra, "Çok naziksiniz ama ben hallederim. Gerçekten. Yine de geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Kim olduğunu çıkaramadığım kız başını salladı. "Bay Barden bunu söyleyeceğinizi belirtti ve bizim de size bunun tartışmaya açık olmadığını söylememiz gerekiyor." Eliyle kendini işaret etti. "Brady'nin dediği gibi, bu iş bitene kadar buradan ayrılmamız yasak. Ben Lillian, bu Schultzy ve bu da Camille." Ellerini kot şortunun cebine soktu. "Nereden başlayalım?"

Uzun boylu olan, adının Brady olduğunu öğrendiğim çocuk, kulaklıklarını taktı. Sessiz olan Schultzy odayı inceledi. Camille, "Eğer bunu yaparsak, Bay Barden cuma gecesi izinli olabileceğimizi söyledi. Bütün yaz boyunca tek bir cuma günü izin kullanmadım," diye ekledi. Telefonuna göz atarken, "Bu cuma gerçekten çalışmak istemiyorum," dedi.

Başparmağımı avucuma sürterek, Noah'nın yirmi dört saatten kısa bir süre önce parmağıma bir parça sicim bağladığı noktaya

baktım. O sicim şimdi Thomas House'daki odamın pencere pervazındaydı. Masaları düzenleyeceğimi ve kitap raflarını taşıyacağımı bildiğim için bugün onu takmak doğru gelmemişti. Bir yere takılabilirdi, bunu istemiyordum.

Ayrıca alyans takmama da gerek yoktu çünkü evli olduğumu belli etmemin bir önemi yoktu. En önemli sebep buydu. Yüzüğü mahvetmek istememek ikinci plandaydı. Tabii ki.

Lillian rulo halıyı işaret etti. "Muhtemelen önce halının serilmesi gerekiyor. Nereye serilecek?"

"Beyaz tahtanın önüne," dedim. Noah'nın onları bana göndermesi hakkında ne düşüneceğimi bilemesem de bu çocukların boş geçirebileceği bir cuma gecesini onlardan çalamazdım.

Bu şimdiye kadar alınabilecek en tuhaf düğün hediyesiydi. O kadar tatlıydı ki bütün gün yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım.

Bölüm On Üç

Noah

Öğrenciler ideal olmayan koşullar altında müzakere edebileceklerdir.

Bir kapının çarpma sesi yükseldi. "Şort giymek istiyorum!"

"O zaman şort giy," diye seslendim merdivenlerden yukarı.

Çekmeceler açılıp kapandı. "Benim hiç şortum yok!"

Başımı duvara yasladım. Bu sabahın daha da kötüleşmesinin imkânı yoktu. Başıboş dolaşan bir keçi, fırındaki başka bir soğutma sorunu, bir çiftçi pazarındaki son dakika personel sıkıntısı ve şimdi de iç çamaşırı ve göz bandıyla ortalıkta dolaşan bir yeğen. "Nerede olduklarını biliyorsun. En alt çekmecende."

Güm, güm, güm. "Bulamıyorum!"

"En alttaki çekmeceye bak," dedim. "Hadi ama. Zaten geç kaldık. Gitmemiz gerek."

"Gitmek istemiyorum," diye bağırdı Gennie. "Çiftçi pazarlarından nefret ediyorum."

"Eminim buzlu limonata kamyonu orada olacaktır." Rüşvetten yana değildim. Kahvaltıda buzlu limonata içmesinden hoşlanmıyordum. Hem de hiç. "Bay OJ genellikle bu pazara gelir. Bahse girerim bugün bileyeceği bir sürü bıçağı vardır. Üzerine bir şeyler giyip buraya gelmezsen hiçbirini göremezsin."

Bir an sessizlik oldu. Kapıyı açıp şortu ve onunla eşleşmeyen tişörtüyle sahanlığa gelmesine rağmen bazı mobilyaları ters çevirmesini ya da oyuncak kutusunu merdivenlerden aşağı itmesini bekledim. "Sadece Shay saçıma süslü bir örgü yapabilirse."

"Shay mi? Uyanık olup olmadığını bilmiyorum, ufaklık. Saat henüz erken." Dört günlük karımın cumartesi sabahı saat yedide kapısını çalmamı isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Hafta sonu rutinini bile bilmiyordum. Belki de çoktan kalkmış ve dışarı çıkmıştı. Belki hâlâ uyuyordu. Büyük bir yatakta tek başına, geceliği beline kadar sıyrılmış ve çarşaflar bacaklarına dolanmıştı. Kahretsin hayır, şu anda oraya gidemezdim. Olmam gereken yerler ve çözmem gereken sorunlar vardı, bir kez daha. "Deneyebilirim. Shay en son saçını ördüğünden bu yana bu işi öğrendiğimi düşünüyorum."

Gennie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Örgülerin hiç güzel değil. Gevşek ve çirkinler."

"O zaman bugün at kuyruğu olsun," dedim. "Bunu yapabilirim."

"Süslü. Örgü."

"Gen, bunun için gerçekten vaktimiz yok." Bana baktı, koyu renk gözleri sert, saçları karmakarışıktı. Bununla başa çıkmam yirmi dakikamı alırdı. Bu küçük canavarın taleplerine boyun eğerek yanlış bir şey yaptığımı biliyordum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu pazarda olmam gerekiyordu ve oyalanacak zamanım yoktu. Telefonumu çıkardım ve Shay'e hızlı bir mesaj atarak beş dakika içinde orada olacağımızı söyledim. "Pekâlâ. Shay'i ziyaret edeceğiz. Eğer kapıyı açmazsa, gitmek zorundayız. Onu uyandıramayız. Tamam mı?"

Gennie başını salladı. "Anlaştık."

Ona merdivenlerden inmesini işaret etim. "Hadi o zaman. Çoraplarını ve ayakkabılarını kamyonette giyebilirsin. Hadi gidelim."

Shay, Twin Tulip'e giden kısa yolculuğumuz boyunca mesaj atmadı. Böylece verandada dikilmiş, telefonumla birlikte ön kapıları çevreleyen pencerelere bakıp duruyordum. Pencereden kızıl sarı saçlarının ışıltısını görmek isteyip istemediğime karar veremiyordum. Yani, onu görmek istiyordum. Onu her zaman görmek istemişimdir. Onun yanındayken bedenimle ne yapmam gerektiğini ya da nasıl kelimeler seçmem gerektiğini bilmiyordum ve zihnimdeki *işte bu senin karın* diyen sesi bastıramıyordum.

Çarşamba günü Gennie'yle çalışmak için eve geldiğinde, bir ekipman tedarikçisiyle telefondaydım. Ancak akşam dönüş vakti geldiğinde ona el sallayabildim. Akşam yemeğine kalması için pazarlık etme şansım dahi olmadı. Wheatie'yle dün öğleden sonranın çoğunu keçi işletmesinde yapılacak iyileştirmeleri planlayarak geçirdik, ki bu sabahki kaçış da bunun bir kanıtı olduğuna göre buna çok ihtiyacımız vardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Geldiğimde Shay çoktan toparlanmış ve yola çıkmıştı. Emme'yle ikinci sınıfın ders planları hakkında konuşması gerekiyordu ve burada kalamazdı.

Yani evliydik ama birbirimizi nadiren görüyor ve neredeyse hiç konuşmuyorduk. İkimiz de böyle olmasını istesek de, böyle olması gerekse de, bu durum beni memnun etmiyordu. Her şeyin farklı olması gerektiğine dair içimde net bir his vardı, farklı davranmalıydım. Gelgelelim, her zamanki gibi başıboş keçilerimle ve tepinen yeğenimle hayatıma devam etmek, ayakkabımda bir çakıl taşıyla bütün gün dolaşmaya benziyordu.

"Kapıyı çalmamamız gerekiyor," dedi Gennie. "İçeri girmemiz gerekiyor."

Ona bir bakış attım. "Bu talimatın hafta sonu sabahları için geçerli olduğunu sanmıyorum."

Bana henüz onda duymaya hazır olmadığım, çocuk diliyle konuşan bir göz kırpma ve omuz silkme kombinasyonuyla karşılık

verdi. "Bana ne zaman istersem gelebileceğimi söyledi. Burada her zaman hoş karşılanacağımı ve asla kapıyı ya da zili çalmam gerekmediğini söyledi."

Kapıyı işaret ettim. "Devam et. Bana nasıl yapıldığını göster." Kapının kilitli olacağını düşünmüştüm; çünkü çiftçiler ve deliler dışındaki insanların dışarı çıkması için oldukça erken bir saatti ama Gennie tokmağı çevirerek içeri girdi. "Hadi," dedi ilerlemem gerektiğini işaret ederek. "Geç kalmadık mı? Acelemiz yok mu?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Yeğenimi takip ederek ağır meşe kapıyı arkamdan kapattım. Girişte durup iki yanımızdaki salona baktık. Birkaç eski kilim bir iki antika mobilya parçası dışında salon boştu. Shay'in kitap çantası merdivenin dibinde, bir çift sandaleti de bir sonraki basamakta duruyordu.

"Shay! Saçımı düzeltebilir misin?" Gennie bağırdı.

Cevap gelmedi.

"Hey?" diye seslendim merdivene yaklaşarak.

"Belki evde değildir."

"Arabası dışarıda," diye cevap verdim.

"Belki yürüyüşe çıkmıştır. Bazen yürüyüşe çıkıp sesli kitaplar dinliyor."

Gennie'ye baktım. Benim karım hakkında tek bildiğim ekmeğe ve tuhaf küpelere olan düşkünlüğüyken bu çocuk nasıl oluyor da onun hakkında her şeyi biliyordu? "Eğer durum buysa, biz de-" Evin arkasından bir gürültü geldi ve ardından bir cıyaklama sesi duyuldu. *O da neydi öyle?* Elimi uzattım, "Burada kal. Sakın kıpırdama. Tek bir kasını bile oynatma. Anladın mı?"

"Hay hay kaptan."

Koridora koşarak ilerledim, kapıları açtım ve içeri göz attım. Thomas House'a yıllardır girmemiştim ve bu süre zarfında buranın *iki kat eğlenceli* olan karmaşasını unutmuştum. Çok fazla kapı ve bir sürü koridor vardı. Çok saçmaydı.

Küçük bir çarpma sesi daha duyduğumda kalbim göğsüme gömüldü ve tek düşünebildiğim onu bulmak oldu. En yakın kapıyı zorla açtım. Shay'i çökmüş bir tavanın ya da devrilmiş kutulardan oluşan bir dağın altında sıkışmış bulmaya hazırdım.

Onu öyle bulmadım.

Eski bir dökme demir küvetin kenarına eğilmişti. Elinde bir fırça vardı, kıçı havadaydı ve tamamen çıplaktı.

Shay.

Çıplaktı.

Hemen karşımda.

Ve bu bir rüyanın izlerinden ibaret değildi. Bu tamamen gerçekti. Bu benim gerçekliğimdi, tam karşımdaydı. Gerçek olduğunu biliyordum çünkü yeni alınmış duşun buharı küçük banyoyu doldurmuş, temizlik ürünlerinin keskin kokusuyla karışmıştı. Rüyalarım asla limon kokulu olmazdı.

Saçları bir havluyla sarılıydı ve kalp şeklindeki mükemmel poposu, bir suçu örtbas etmeye çalışır gibi küveti ovarken bana bakıyordu.

Neler oluyor böyle?

Bu sözleri söylemiş olmalıydım çünkü Shay omzunun üzerinden bir bakış attığı anda çığlığı bastı. Ben orada öylece dururken, o yumuşak, muhteşem teni karşısında onu bir daha yalnız bırakamayacak kadar şaşkın ve çaresizdim. Duş perdesini etrafına çekip kendisini örtmeye çalışırken bakışlarımı tavana diktim.

"Özür dilerim," dedim. "Kapıyı çaldık. İçeri girdiğimizde seslendik. Sonra bir şeyin düştüğünü duydum ve-"

"Seni duymadım," dedi, hâlâ nefes nefeseydi. "Kulaklıklarım takılıydı."

"Çok özür dilerim. Ben-Yani, hiçbir şey görmedim."

Dudaklarından titrek bir kahkaha yükseldi. "Bu konuda gerçekten şüphelerim var, Noah."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Gerçek şu ki onun dolgun kıçının hatırası, gelecek bin yıl boyunca torunlarımın peşini bırakmayacaktı ve bunun için özür dilemeye hiç niyetim yoktu. Aynı şekilde benim de peşimi bırakmayacaktı. Daha da kötüsü, sabahımı reçel satarak geçirmek zorundaydım ve yumruğumu penisimin etrafına sarıp bu anıların tadını çıkarmaya ayıracak tek bir dakikam bile yoktu. En iyi ihtimalle biraz yalnız kalıp, bu anıyı iyi bir şekilde kullanabilmem için on sekiz saat daha zihnimdeki görüntüyle dolaşmam gerekecekti ki bu *korkunç* bir işkence olurdu.

Zihnime hücum eden tüm kelimeleri yuttum. Bunların hiçbirinin sırası değildi. "Gennie süslü bir saç örgüsü istemişti," demeyi başardım. "Açıkçası şu an iyi bir zaman değil, o yüzden..."

"Bana beş dakika ver. Tamam mı?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Titrek bir kahkaha attı. "Benim için sorun değil. Sadece beş dakikaya ihtiyacım var. Dışarıda buluşuruz."

Bu, buradan ayrılmam için bir işaretti. Bunu biliyordum ama yine de hareket edemedim. Tavana dik dik bakarken bile, gözlerimin önündeydi. Duş perdesi onu görünmekten koruyordu ama artık çıplak tenini görmüştüm ve bunu düşünmeden edemiyordum. Daha da ötesi, burada kalıp nöbet tutmak istiyordum.

"Bir çarpma sesi duydum," dedim. "Yaralanmış gibiydin."

"Bütün şişeleri devirdim. Şampuan, saç kremi, saç maskesi, duş jeli, yüz jeli ama iyiyim. Sadece korktum, o kadar. Endişelenme."

Başımla tavanı işaret ettim. "Anladım. Tamam." Başımı sallamadan duramadım. "Biz dışarıda olacağız."

Koridora çıkarak kapıyı arkamdan çektim. Kaburgalarımı acıtacak kadar derin bir nefes aldım. Yıldızları görene kadar. Bunların hiçbiri içimde nabız gibi atan ağrıyı dindirmedi. Kotumun içindeki ağrıyı.

Girişe döndüğümde Gennie'yi tam olarak bıraktığım yerde buldum. "Dışarı," dedim kapıyı göstererek. "Shay'i dışarıda bekleyeceğiz."

Verandanın basamaklarına oturduk. Ben ellerime bakarken Gennie tişörtünün eteklerini yırtmakla meşguldü. Shay birkaç dakika sonra saçlarını ıslak bir topuz yapmış, çiçekli elbisesi ayak bileklerine dolanmış bir hâlde çıktı. Emin değildim ama uzun elbisenin o çıplakken içeri girmemle bir ilgisi varmış gibi görünüyordu.

Ayrıca o elbiseyi üç saniye içinde başından çıkarıp yere atabilirmişim gibi görünüyordu. Muhtemelen niyeti bu değildi.

"Merhaba," diye seslendi Gennie'ye. Bakışlarını benden olabildiğince uzak tuttu. "Bugün saçına ne yapacağız?"

"Noah beni pazara götürüyor ve bunun için süslü bir örgüye ihtiyacım var," diye cevap verdi.

Shay, Gennie'nin yanına yaklaştı. "Sanırım süslü bir örgü yapabilirim. Neden diğer basamağa oturmuyorsun? Böylece örgünü daha rahat yaparım."

Gennie, "Pazara geliyor musun?" diye sormadan önce yerine geçti.

Shay bir dakika boyunca sadece Gennie'nin saçındaki bukleleri taradı. Ardından, "Emin değilim. Bu sabah yapmam gereken birkaç iş var, o yüzden zamanında yetişemeyebilirim," dedi.

"Diğer pazardan farklı bir yerde," diye açıkladı Gennie. "Bu çok eski bir çiftlikte. Kahvaltıda buzlu limonata içeceğim ama karpuz aromalı değil. O kahvaltıya uygun değil."

"Mount Hope," diye mırıldandım. "Bahsettiği çiftlik bu."

Shay, Gennie'nin saçlarını örmeye başlarken başını salladı. "Kulağa çok heyecan verici geliyor."

"Öyle değil," diye cevap verdi Gennie. "Pazarlar bok gibi sıkıcı."

"Gennie," diye uyardım.

"Ama eğer bu pazara gelirsen sıkılmam," diye devam etti. "Sana çiftlikte yaşayan koyunları ve küçük ördek havuzunu da gösterebilirim. Bir çadır var, orada her çeşit kıvrımlı ekmek satıyorlar. Noah henüz onları nasıl yapacağını bilmiyor."

"Babka," dedim.

"Dottie bu sabah keçi barınağından kaçtı," diye ekledi Gennie.

"Bu keçiler," dedi Shay. "Her zaman başlarını belaya sokuyorlar." Bileğindeki saç tokasını çıkarıp örgünün ucuna bağladı. "Artık süslü bir örgüye sahipsin, tatlım. Beğendin mi?"

Gennie avucunu örgünün üzerinde gezdirdiğinde yüzü parladı. "Bayıldım," dedi ve kendini Shay'in kollarına attı. "Gidip perileri kontrol edebilir miyim? Hızlı olacağım."

Başımı salladım. "Git." Zaten geç kalmıştık. Beş dakikanın önemi yoktu.

Gennie gözden kaybolduğunda ellerimi dizlerimin arasında kavuşturdum. "Çok özür dilerim."

"Ben özür dilerim," dedi gözlerini kaçırarak. "Sana içeri gelmeni söyleyen bendim."

"Aklından geçenin bu olduğundan şüpheliyim."

"Bu doğru," dedi gülerek. "Bu kesinlikle doğru."

"Sorabilir miyim..." diye başladım elimden geldiğince dikkatli bir şekilde. "Küveti temizlerken neden-"

"Kıyafetsiz? Çıplak? Anadan doğma? Tercihin hangisi?"

Başımı ellerimin arasına aldım. Görebildiğim tek şey onun çıplak vücuduydu ve burada doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Saygılı davranmaya çalışıyordum. Etrafa *çıplak* kelimesini savurmak yardımcı olmuyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok Shay."

"Yani." Göz ucuyla ona baktığımda, anlatacak bir hikâyesi olduğunda yaptığı gibi ellerini açtığını gördüm. "Banyoya girene

kadar banyoyu temizlemek hiç aklıma gelmiyor. O küvet lekelerini görmeden bir dakika daha yaşayamayacağıma karar veriyorum; çünkü onları görüyorum ve banyodan çıktığım anda bilincimden kayboluyorlar. Duşumu bitirip hemen işe koyuluyorum. İşleri anında halletmek gibisi yok, değil mi? İşte bu yüzden kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde, çıplak bir şekilde küveti ovarken buluyorum." Ben yanıt vermeyince devam etti, "Eminim herkes böyle yapıyordur. En azından yalnız yaşayanlar."

"Ben... Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Belki de değil," dedi. "Seni travmatize mi ettim?" Bana doğru baktı. "Seni travmatize ettim. Aman Tanrım. Özür dilerim. Göt deliğimi gördün ve travma geçiriyorsun." Bir kahkaha patlattı, vücudu sarsılırken bana yaslandı. "Kıçımın o canlı görüntüsünü hafızandan silmen gerekecek, değil mi?"

"Kocan olarak travmatize olmaya iznim yok," dedim. "Kanun bu şekilde."

"Kanun bu şekilde," diye tekrarladı, kahkahası histerik bir hâl almıştı. "Sanırım artık evli olmamız iyi bir şey. Yoksa onlarca yıllık terapiye ihtiyacın olurdu. Belki de kısa süreli bir yatılı tedavi." Bir kolumu omzuna dolayarak nefes nefese kaldığında onu tuttum. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken onları öpüp uzaklaştırmamak için direndim.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Bütün kıçımı gördün Noah. Tanrı bilir daha neler."

Kollarımı etrafında sıktım. "Söylediğim gibi. Hiçbir şey görmedim."

"Karına yalan söylemen yasak değil mi?"

"Buna cevap vermek zorunda değilim." Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. Tam bir mazoşist olduğum için, "Bizimle pazara gel," dedim. "Olanları unutacağız."

Parmaklarını gözlerinin altında ve yanaklarında gezdirdi. "Bu berbat bir fikre benziyor. Bütün gün bana kaçamak bakışlar atacak ve aktif bir volkana atlamak istiyormuş gibi davranacaksın. Tüm bunları yaparken de küvet temizleme rutinimin anılarını silmeye çalışacaksın."

Nereden geldiğini bilmiyordum ama içimden kopan kahkaha, Shay'den gelen bir başka kıkırdamayı tetikleyen yüksek sesli bir ulumaydı. Onu göğsüme sıkıca bastırdım. Gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

Gennie'nin bizi böyle bulması, "Yetişkinler gerçekten çok tuhaf," demesine neden olmuştu.

Bölüm On Dört

Shay

Öğrenciler reçel ve kıskançlık satabilecekler.

Yirmi beş dakika boyunca arabamda oturdum. Utançtan ölmeye devam etmekle Jaime'nin oda arkadaşlarının tekrar yanlarına taşınmamı sorun etmemelerini ummak arasında gidip geldim. Tek akıllıca çözüm buydu. Boston'a geri dönmek zorundaydım. Hiç kimse saklanmayı başaramadan bir temizlik ürünleri bulutunun içinde kıç üstü yakalanmazdı.

Bir kez daha baştan başlayacaktım ve bunu Jaime'nin rahat dairesinin güvenli alanında yapacaktım. Herkesin çamaşırlarını yıkayarak ve mutfak dolaplarını dolu tutarak işe yarar hâle gelecektim. Postaları tasnif eder, izlemeye değer televizyon programlarını detaylıca inceler, uygun olanları seçerdim.

Belki bunu yapardım. Gidebilirdim. Kimse aldırmazdı. Noah fark ederdi; ama beni insanlığın bildiği en gurur kırıcı pozisyonda gördükten sonra muhtemelen ortadan kaybolmamı takdir ederdi. Gennie ve okul da yokluğumu fark ederdi ama bir ya da iki saat içinde yerime başkasını bulurlardı. Bir gün, başka seçeneğim olmadığını anlayacaklardı.

Yastıklara sarılıp çığlık atmak ya da çıkış için hazırlanmak yerine Mount Hope çiftçi pazarının önüne park etmiştim. Bu nok-

taya kadar kendimi içeri girmeye ya da buradan defolup gitmeye ikna edememiştim.

Beş dakika daha harcadıktan sonra kahveye olan ihtiyacım kaçma isteğime galip geldi.

Pudinglerim bitmişti. Cheez-Its'lerim de öyle. Noah ve Gennie'nin kümesinden bir düzine yumurtam olmasına rağmen yumurtayı kahvaltıda yapmakla uğraşacak kadar sevmiyordum. Bana, gelinliğime sığmak adına her gün öğle yemeğinde haşlanmış yumurta ve tatsız hindi göğsünü nasıl mideye indirdiğimi hatırlatıyorlardı. Kendimi küçültmek, küçültmek ve daha da küçültmek adına bunu yapmıştım. Mükemmel olmaya çalışırken terk ettiğim benliğimi zar zor bulana dek böyle devam etmişti.

Kendimi nefret ettiğim şeyleri yemeye zorlamanın getirdiği acı boşluğu hâlâ tadabiliyordum; çünkü kendimi bu mücadeleye değdiğine ikna etmiştim. Bununla başa çıkabileceğime. Bunu hak ettiğime.

Ne yazık ki bu sabah, tek umudum kahveydi ve bu pazarda seçebileceğim birkaç kahve satıcısının çadırlarıyla bayraklarını görebiliyordum. Bunu bilerek, şimdi buradan ayrılmanın mantıklı olduğunu savunamazdım. Yapabilirdim ama bu kendimi aç bırakmaktan başka bir işe yaramazdı. Aç ve sinirli olmaktan bıkmıştım.

Tarlayı geçip pazara doğru ilerlediğimde ilk fark ettiğim şey Little Star masasındaki uzun kuyruk oldu. Gri mavi renkli çadırda en az yirmi kişi bekliyordu ve bu tür etkinlikler için bu sayı oldukça fazlaydı. Doğal olarak bu bilgimi, daha önce katıldığım bir pazara dayandırıyordum ama o gün kızlarla birlikte olsam da dikkat etmiştim. Gözlemciydim.

Bir kahve ve poğaça alarak Little Star'a doğru yürüdüm. Yan taraftan ilerleyerek kahveme dalıp kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak iyi bir oyun oynuyordum.

Noah'yı hemen fark ettim. Bir sandık reçeli açarken, masanın arkasındaki sepetlerden ekmek çekerken, peynir için soğutucuya uzanırken, kasaya dokunurken... Şapkası gözlerinin görünmesini engellese de dudaklarında sıkıntılı bir ifade vardı. Gennie'nin göz bandı sanki üçüncü bir gözü gizliyormuş gibi alnındaydı. Noah'nın masanın üzerine koyduğu kavanozları düzenlemekle meşguldü.

Genelde daha fazla yardım alırlardı. Şu anda kesinlikle buna ihtiyaçları vardı.

Fazla düşünmeden masaya doğru koşarak Noah'nın dikkatini çekmek için el salladım. Fark etmedi. İstediği şekilde çalışmıyor gibi görünen tabletle, bugün çekirdeksiz ahududu reçelinin azlığından şikâyet eden bir müşteriyle uğraşıyordu.

"Beni işe al," dedim masanın arkasına geçerek. Kahvemi ve böreğimi bırakıp ellerimi elbisemin eteğine silmemi ve hızla etrafı incelememi izledi. Bir an için tartışmaya, kendisi burada sürünürken beni markete göndermeye hazırlanıyor gibi göründü. Ama sonra bunun saçma olduğunu fark ederek, "İki sıra yapacağız. Gennie satışla ilgilenecek. Her şey etiketli. Zor değil, sadece-" Sıraya bir göz attı. "Genelde bu kadar kalabalık olmaz."

Gennie elinde boş süt kasasıyla bana doğru fırladı. İkinci tabletin arkasındaki yerini alarak, "Sana bu işi nasıl yapman gerektiğini öğreteceğim, dostum," dedi.

Böylece çiftçi pazarındaki en kalabalık masada çalışmanın fırtınalı dünyasına daldık.

Sırayı kontrol altına almak uzun sürmedi. İnsanlar gelmeye devam ediyordu. Çekirdeksiz ahududu ya da çilek reçeli istemekten vazgeçmediler. İşin aslı, pazarın ilk saatinde her ikisinin de tükenmiş olmasını kişisel bir suç olarak görüyor gibiydiler.

"Hep böyle midir?" diye sordum Noah'ya.

Bakışları tabletindeyken, "Burası her zaman kalabalık olur," dedi. "Genelde masada dört kişi çalışır ama bu sabah sıkıntılar

oldu." Kafasını kaldırarak önümdeki reçel kavanozlarını işaret etti. "Kekikli böğürtlen nereye gitti?"

Gennie'yi işaret ettim. "Sattık."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim," dedim gülerek.

"Kekikli böğürtleni neredeyse hiç satmıyoruz." Gözlerini kısarak beni dikkatlice izledi. "Bunu nasıl yapıyorsun? Sırrın ne?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sırrım yok. Sadece herkese en sevdiğimin bu olduğunu söylüyorum. Ahududu öfkesiyle uğraşmaktan daha kolay. Madem herkesin favorisi, neden daha fazla ahududunuz yok?"

"Çünkü sadece çok fazla ahududumuz var, Shay." Kaşlarını kaldırarak, "Kekikli böğürtleni denedin mi?" diye sordu.

"Hayır ama bunu bilmelerine gerek yok." Omuz silkerek ekledim, "Eğer deneseydin eminim sen de bunu başarabilirdin."

Kalçasını masaya yasladı. "Aklında ne var?"

Başımı kekikli böğürtlen kavanozlarına doğru eğdim. "Favori reçelini seç. Ben benimkine sadık kalacağım. Kimin daha çok satış yapacağını göreceğiz."

"Kazanan ne alacak?" Çadıra doğru ilerleyen müşteri dalgasına baktı.

"Gurur ve iltifat dışında mı?" Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Kazananın seçimi."

"Ah, bu tehlikeli." Masanın arkasındaki kasaları taradı. "Ben seçiyorum. Çilekli nektarine ne dersin?"

"Favori reçelin o mu?"

"Evet. Nektarin. Bilmiyorum... yabancı görünüyor. Erik kadar tanıdık ya da şeftali kadar popüler değil. Karışık bir seçeneği düşünmek bile istemeyen çok sayıda çilek tutkunu var. Ben bunu sadece nektarin, çileğe harika bir tat kattığı için yapıyorum. İnsanların bunu anlayacağını düşünüyorum."

"Pekâlâ." Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi."

İlk başta rekabetimiz konusunda olgun davrandık. Çilek ve ahududu taleplerini nazik bir şekilde yönlendirdik ve reçellerimizden ilk doğan çocuklarımızmış gibi bahsettik. Çizgimizi hiç bozmadık.

Dürüst davrandık. Karı koca kılığına girmiş insanlar arasındaki bir yarışın olması gerektiği gibi.

Ama sonra Noah'nın sırasındaki insanlara iyice baktım. Oradaki müşteri kitlesi açıkça kadınlardan oluşuyordu. Çiftler, aileler ve reçellerinin yanında biftek istemeyen insanlar, sıranın benim olduğum bölümüne geçiyordu. Çok azı benimle flört ederek zamanımı boşa harcadı.

Azdı ama sıfır değildi.

Sıranın diğer tarafında flörtün dozu iyice artmıştı. Ne zaman reçel olan nektarinleri elle seçtiğinden ya da çileklerin serasındaki küçük filizlerden beslenen ilkbahar bebekleri olduğundan bahsetse, müşterileri yaklaşıyor, koluna ya da bileğine dokunuyor, *iç çamaşırım cebimde ve bu masanın üzerine eğilmekten mutluluk duyarım* dercesine kahkahalar atıyorlardı.

Bir kadın kavanozları incelerken o kadar eğildi ki sutyen giyip giymediğini tahmin etmeme gerek kalmadı.

"Bu da favorilerimden biri," dedim Noah'ya doğru eğilerek. Başımı pazısına yaslayarak bir elimi sırtında gezdirdim. Kulakları kıpkırmızıydı. "Biraz keçi peyniriyle de harika oluyor. Hiç denedin mi? Peynir, biraz reçel, biraz da kıtır ekmek? Şiirsel bir şey."

Özgür memeler, bana ve Noah'ya baktıktan sonra kolunu yastık olarak kullandığım noktada durdu. Doğrularak, "Hayır, bunu denemedim. Kulağa... Harika geliyor," dedi.

"O hâlde biraz getireyim."

Ben soğutucuya doğru dönerken Noah parmaklarını kolumda gezdirdi. "Teşekkürler," dedi usulca.

Özgür memeler ilerledikten sonra Noah'nın müşterilerine göz kulak olmak için daha fazla çaba sarf ettim. Çoğu ona kirpiklerini kırpıştırıyor ve tavsiyelerini öve öve bitiremiyordu. O iyi bir çiftçiydi ve ilgiyi hak ediyordu. Ancak çilekli nektarin stokunu tüketiyor olsa da bu ilgiyle ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyordu. Kulakları hâlâ yanıyordu ve yanakları sıcaktan kızarmıştı.

Çok tatlıydı. Şirin kocam.

Bir sonraki müşterim, "Reçeli kendiniz mi yapıyorsunuz?" diye sordu.

Gennie'ye müşterimin seçtiği kavanozların etiketlerini gösterirken gülümsedim. "Reçeli ben yapmıyorum ama kalite kontrol kısmında benim de payım var. Hiçbir parti numunesiz satışa çıkmaz."

Reçel satışları söz konusu olduğunda beyaz bir yalanın ne önemi vardı ki? Hiçbir önemi yoktu.

"Önemli bir iş." Müşteri bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. Benden biraz daha yaşlıydı, gözlerinin etrafındaki çizgilere göre, muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı. Saçları sarı ve dalgalıydı. Mavi Oxford Sweatshirt'ünün altına şort ve bot giymişti.

"Annem ürünlerinize bayılıyor. New Hampshire'da onu her ziyaret ettiğimde yanımda taşıyabildiğim kadarını götürmek zorundayım, yoksa benimle ilgilenmiyor."

"Annen şanslı bir kadın," dedim seçtiği, biri kekikli böğürtlen olmak üzere dokuz kavanozu torbaya doldururken. "Elden teslim edilen reçel değerlidir."

"Her numuneye şahsen garanti veren güzel reçelci kadınla tanıştığımı söylediğimde çıldıracak. Ona adının ne olduğunu söylemeliyim?

Gülerek, "Ona Shay'in tüm reçellerden numune alan kişi olduğunu söyleyebilirsin," dedim.

Noah bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. "Annene tarifleri hazırlayan adamla tanıştığını da söyleyebilirsin. Ben Noah."

"Ah evet. Harika," diye cevap verdi müşteri. Güzel reçelci kadının iri yarı reçelci adama ait olduğunu yeni öğrendiği için şaşkındı.

"Bir üç beş, nokta sıfır sıfır," diye açıkladı Gennie.

Noah cüzdanını karıştırdı. "Pekâlâ. Teşekkürler. Al bakalım."

Gennie bana baktı ve Noah'ya tekrar bakarken kartını okuyucuya soktu.

"Annem Little Star Farms'ın arkasındaki çiftle tanıştığımı duyunca çok sevinecek." Gennie kartını geri verip ekranı ona doğru kaydırdığında ekledi, "Hatta tüm aile ile."

"Ona en iyi dileklerimizi iletin," dedi Noah.

Kulağa "Siktir git" gibi geliyordu.

Müşteri kasadan uzaklaşırken Noah kolunu belime doladı, parmaklarını göbeğimin yuvarlak çıkıntısında gezdirdi. Kapağı koyu mor pötikare kumaşla kaplı, her biri sicimle bağlanmış kavanozları işaret ettim. "Dört böğürtlen daha."

"Beni üç puanla geçtin," dedi. "Kapanışa kadar bir saatimiz daha var. Bu herkesin şanslı olduğu bir oyun."

"Ne için oynadığını buldun mu?" Elinden kurtularak ona arsız bir şekilde sırıttım. "Ben ne isteyeceğimi biliyorum."

Bakışlarını uzun, tüllü elbisemin üzerinde gezdirdi. Askılı bir çarşaf gibiydi, tamamen şekilsizdi ve gurur verici olmaktan çok daha rahattı. Kıpırdanma ya da ellerimi kalçalarıma koyarak kumaşın dalgaları altında saklanan kum saati figürü yanılsaması yaratma dürtüsüne direndim.

"Birkaç fikrim var. Sen neye karar verdin?"

"Sınıfımı kurmak için dört dondurmacı gönderdiğine göre, Lollie'nin lale tarlasıyla ilgilenmek için biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Elbisemle oynama isteğime boyun eğdim. "Bu arada yardımcıları gönderdiğin için teşekkürler."

"Her şeyi hallettiler mi? Bitene kadar gitmemeleri gerekiyordu."

Ona baktım. "Bu yasal mı?"

"Yeterince yasal," diye cevap verdi.

"Harika bir iş çıkardılar. Gerçekten teşekkür ederim. Çok yardımcı oldular. Umarım cuma gecesi için izin almışlardır."

Bir eliyle ensesini ovuşturdu. Bunu çok sık yapıyordu. Bir alışkanlık mı yoksa gerçekten iyi bir masaja mı ihtiyacı olduğunu anlayamadım. Böyle bir şey teklif ettiğimden değildi, sadece gözlem yapıyordum.

"Cuma gecelerini aldılar." Bana doğru yandan bir bakış attı. "Onlara pizza yedirdiğini duydum."

"Tabii ki onlara pizza yedirdim! Sınıfımdaki tüm mobilyaları taşıdılar! Kızlar rafları düzenledi ve ilan panolarımı hazırladı. Tam üç saat boyunca oradaydılar. Onlar büyüme çağında olan çocuklar."

Noah güldü. "İyi iş çıkardıklarına sevindim ama Schultzy'nin seni kandırmasına izin verme. O büyümüyor. Sadece doymak bilmeyen bir tip."

"Kızlar aralarında bütün bir pizzayı bitirdiler."

"Onlar da doymak bilmezler. Camille gecenin sonunda boş dondurma kaplarına bir kaşık götürür ve son lokmaları kazıyarak çıkarır. O beş galonluk varillerden birini bile kazıyıp temizlemeden atmaz."

"Minnettarım Noah," demeden önce birbirimize bakarak gülümsedik. "Çok yardımcı oldular. Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Devam edecek gibi görünüyordu ama sonra bir küfür savurarak gözlerini devirdi. "Keçi peyniri ve Provence'la gelmek için sohbeti bölebilirsin," diye mırıldandı.

Bakışlarını son derece parlak ekose şortlu ve güneşin ta kendisi olabilecek, parlak sarı bir polo tişört giyen adama doğru takip ettim. Adam doğruca bize doğru geliyordu. "Neler oluyor?"

"Bölgesel ticaret odası," dedi Noah nefesinin altından. "O da Frienship'te yaşıyor. Her zaman yeni bir girişimi ya da sponsora ihtiyaç duyduğu bir etkinliği olur ama hiçbir zaman yeterli personeli ya da finansmanı olmaz. Hayır cevabını kabul etmekte pek iyi değil." Buzlu kahveme baktı. Erimiş buzdan bir santim kadar su, soğuk demleme kabının üzerine oturmuştu.

"Bana bugün bir pudingden fazlasını yediğini söyle."

"Endişelenmene gerek yok." Başka bir müşteri yaklaşırken ona masaya dönmesi için işaret ettim.

Küçük bir müşteri dalgasına daha yardım ederken Noah'nın, polo tişörtlü adamla konuşmasını dinlemek için elimden geleni yaptım. Kekikli böğürtlen stokumun neredeyse sonuna gelmiştim. Zafer yakındı.

"Yazın sokak panayırı teklif ediyorum," dedi sarı pololu adam. "Sezonun başlarında. Büyük ihtimalle haziranda; ama bunu hayata geçirmek için büyük isimlerin katılımına ihtiyacım var."

"Kulağa harika geliyor," dedi Noah. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi kaskatı kesilmişti. "Pazarlama ekibimle iletişime geçebilirsin."

"Beni sosyal medya hesaplarını yöneten küçük kızın üzerine atamazsın, Barden. Babanın işleri bu şekilde halletmediğini biliyorsun, bunun çok iyi bir nedeni var."

Azı dişleri de olabilirdi ama parmak eklemlerinin çatırdadığını duyduğuma emindim.

"Marina bir pazarlama uzmanı. Tüm bu işlerde benden daha iyi ve bunun için sabrı var; ki bu bende olmayan bir yetenek."

Bay Polo tüm bunları görmezden geliyor gibiydi. "Şimdi, eğer istiridyeleri getiren çocuklara ulaşabilirsem-"

"Onlar pazara gelmez."

"Ama bu bir sokak panayırı. Diğerlerinden tamamen farklı."

"Onları bu konuda ikna etmeniz gerekecek," diye yanıtladı Noah.

Bay Polo, Noah'nın cevabı onu yaralamış gibi arkasına yaslandı.

"Bazı şeyler gerçekten değişmiş," diye mırıldandı.

"Muhtemelen daha iyi oldu, evet."

Omuzları daha da çöktü. "Pekâlâ, seninle temasta olacağım. Konuşma için teşekkürler."

Bay Polo'nun dikkatini babka satıcısına vermesinin üzerinden otuz saniye bile geçmemişti ki bir kadın telaşla masaya yaklaştı. "Sizi genelde buralarda görmüyorum Noah Barden. Bu zevki neye borçluyuz?"

Noah yine ensesine uzandı. "Programlar değişiyor," dedi. "Beni nereye gönderirlerse oraya gidiyorum."

"Seni bugün buraya göndermeleri iyi bir şey." Nane yeşili şapkasını çıkararak küçük arabasındaki eşyaların üzerine koydu.

"Narragansett Körfezi yaşlılar merkezleriyle yeni bir program başlatıyoruz. Evsizler için kutulanmış yemekler. Middletown ya da North Kingstown'dan yürütmek istedik ama ihtiyacımız olan hacim için yeterince büyük bir ticari mutfak bulamadık. Sonra Little Star'da yepyeni bir mutfağınız olduğunu hatırladım. Yemekleri hazırlamak için gelebileceğimiz bir gün var mı? Her hafta dört ya da beş saate ihtiyacımız var. Söz veriyorum, arkamızı temizleyeceğiz. Mükemmel misafirler oluruz." Noah hemen cevap vermeyince devam etti. "İyi bir şey için. Bu yaşlıların bazılarının pek bir şeyleri yok. Onlara bakan kimseleri yok. Gerçekten yürek parçalayıcı. En azından pederin teyzesi ona arkadaşlık ediyor. Bu insanların bazıları yapayalnız."

"Farkındayım," dedi, kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Yine de fırın müdürümle konuşmadan hiçbir şey için söz veremem."

"Ona rahatsızlık vermeyeceğiz."

"Ekmeklerimiz için gecelik, diğer her şey içinse gündüz üretimimiz var. Beş saatlik boş vaktimizin ne zaman olduğunu size

söyleyemem." Başını iki yana salladı. "Sana öyle ya da böyle bir şey söylemeden önce bunu çiftliğe geri götürüp Ny'yle konuşmam gerekecek Winnie."

"Muhtemelen dört saat içinde halledebiliriz," dedi. "Birlikleri harekete geçirmem gerekebilir ama bu işi halledebiliriz. Bu konuda bana güvenebilirsin!" Elini masaya koyarak Noah'ya doğru eğildi. "Çarşamba günleri benim için uygun ama cuma günlerini de ayarlayabilirim."

"Winnie, gerçekten konuşmam gerek."

"Yaşlıların aç kalmasına izin veremeyiz, Noah. Bunu sen de benim kadar istemezsin."

Gennie ödemeyi yaparken ben de masanın üzerinden müşterime bir çift reçel uzattım. Noah'ya doğru bir adım atarak göğsümü onun koluna bastırdım ve Winnie McGuiltTrip'e elimi uzattım. "Merhaba. Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Shay. Kulağa harika bir planınız varmış gibi geliyor. Bu programı geliştirmek için ihtiyacınız olan her şeyi size veremeyecek olsak da bunun bir parçası olmayı çok isteriz. Ve bu en önemli parça, Winnie. Bu işe başlayıp aklınızdaki hedefe ulaşamamayı istemezsiniz. Bu yıkıcı olur. Herkes için." Başıyla onaylayana kadar Noah'nın göğsünü okşadım. "Bugün senin için yapabileceğim şey şu. Bize tüm detayları içeren bir e-posta gönder. Neye ihtiyacınız olacak, alan, ekipman, zaman, hepsi. Ne yapabileceğimizi düşüneceğiz."

Noah'nın arka cebine uzanarak cüzdanını çıkardım. En son etrafı kurcaladığım zamandan beri orada birkaç iş kartı sakladığını biliyordum. "İşte e-posta adresi. Sizinle bunu gerçekleştirecek olan biz olmasak bile bunun harika olacağını biliyorum. Bu tutkunun durdurulamaz olduğunu söyleyebilirim."

Bize sıcak ve değerlendirici bir bakış atarken kartı aldı. "Siz ikiniz birliktesiniz, değil mi? Noah bana hayatında bir başrol oyuncusu olduğundan bahsetmemişti." Noah cevap veremeden

kadın devam etti. "Artık bir tane edinmenin zamanı gelmişti! Bana kalırsa bu çok gecikmiş bir karar. Artık çok yakışıklı bir adamsın. Daha küçük olduğun zamanları hatırlıyorum! Küçük bir köfte gibi!"

Noah bir anda gururu kırılmış ve taşa dönmüş gibiydi. Henüz anlayamadığım nedenlerden dolayı, bu kasabadaki insanlar onun hakkında kötü konuşmaktan ve bunu yüzüne karşı yapacak cesarete sahip olmaktan çok memnundu. Bu hep böyle olmuştu. Çocukken köfte yorumunu sayamayacağım kadar sık duymuştum. Herkesin onun vücudu hakkında konuşmayı kabul edilebilir bulması benim için dünyadaki en garip şeydi. Asla mantıklı gelmeyecekti.

Winnie bana, "Artık bu kadar formda olmasına bayılıyor olmalısın," dedi.

"Bedenler son derece geçicidir ve bizimle ilgili en az bilgi veren şeylerdir. Bu dünyada olduğumuz sürece bizi taşırlar ve bedenimden bundan daha fazlasını isteyemem. Bir başkasının bedeninin boyutu veya şekli hakkında endişelenmek için kesinlikle zaman harcamam. Bunun yerine kalplerini ve zihinlerini önemsemek varken olmaz." Noah'nın göğsünü bir kez daha okşadım. Bu, o çirkin şapkayı kapıp onunla, ona biraz akıl vermekten daha iyiydi.

"Bugün bizden istediğiniz başka bir şey var mı? Herkesin bayıldığı nefis bir kekikli böğürtlen reçelim var, bir de kısa süreliğine özel bir nektarin çilek reçelim var."

"Ah, şey." Kavanozları işaret ettiğim yere baktı. "Her birinden birer tane. Bu hafta biraz yaramazlık yapabilirim."

"Eğer reçel senin için yaramazlık yapmaksa," dedim sözlerimdeki mizah yoğunluğuyla. "Benimkini duymak istemezsin."

"Şarap sayılmaz, değil mi?" dedi gür bir sesle. "O tıbbi bir şey."

"Çok haklısın. Şifalı," dedim parasını alırken. "Merak etme. Seni ele vermeyeceğim Winnie."

Kavanozları alışveriş arabasına yerleştirdi. "Bu hafta e-postayı atmış olacağım. Seninle tanıştığıma çok sevindim Shay. Harika bir çift olmuşsunuz."

Winnie bir sonraki satıcıya dönüp kulak kesilince Gennie, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi.

Noah'dan içten bir kahkaha koptu, geniş göğsü avucumun altında titriyordu. "Sadece iyi niyetli," diye idare etti.

"İşin en kötü yanı da bu," dedim. "Yaptığı iyiliklerin ve sözde iltifatların etrafına sarılan zehri fark etse daha iyi olacak."

Elini belime yerleştirdi. "Muhteşemdin. Onlara yanıldıklarını söylemeden fikirlerini değiştirdiğin o şeyi nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama seni seviyorum." Gözlerini sertçe kapattı. "Yani, insanlarla başa çıkma şeklini seviyorum. Bu sabah beni iki kez kurtardın ve bugün ne kadar reçel taşıdığın umurumda değil, tarlalarını sürülmüş ve ekilmiş say."

Bu sözler bir kez daha zihnimi ele geçirdi. İğrenç, ahlaksız düşünceler.

Kocamın tahmin edemeyeceği şeyler.

Bunu bir saniye daha düşünmek yerine, "Bu ne sıklıkla oluyor? Bu tür pusular ve suçluluk duygusu?" diye sordum.

"Her zaman." Bir adım geri çekilerek ellerini ceplerine soktu. "Tüm toplumun sorunlarını üstlenmek için yaşadığıma dair bir beklenti yok. Sanki babam bunu yaparken kendini yerin dibine soktuğu için herkesi kurtarmak istiyormuşum gibi." Başını salladı ve bu konunun ağırlığı gözlerinden silinir gibi oldu. "Orada kaç kavanoz böğürtlen kaldı?"

Bir kavanoz aldım. "Sadece bir tane. Peki ya sen?"

Parmak uçlarını kavanozların üzerinde gezdirerek onları gruplara ayırdı.

"Bunun için lanetleneceğim," diye mırıldandı. "Benim de bir tane."

"O zaman ikimiz de kazandık."

"Tarlalarında çalışmayı çoktan kabul ettim," dedi. Bu adam. Aman Tanrım. "Benden başka ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Genel müteahhidimle takvimde biraz zaman ayırmama ne dersin? Ona düğün mekânı için tüm fikirlerini verebilirsin ve o da işe koyulabilir."

Bunu düşünürken başımı salladım. İşe, yardımcı olacak biriyle başlamak büyük bir adım gibi görünüyordu. "Evet. Olabilir mi? Bilemiyorum. Şu anda buna odaklanmamız gerekmiyor. Peki ya sen? Sen ne istiyorsun?"

Bakışları bir anlığına yumuşadı. Onu izlemiyor olsaydım bunu kaçırabilirdim. "Sorun değil. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Belki ihtiyacın olan bir şey yoktur," dedim. "Ama istediğin bir şey olabilir."

Kulakları kırmızının hoş bir tonuna büründü.

Sonra Gennie söze girdi. "Shay'in evine bir maymun gibi koşarak girmeni ve bu sabah lanet olası terbiyeni takınmamanı telafi etmek için ona iyi bir şey yapman gerektiğini söylemiştin." Göz bandını boynundan sarkacak şekilde düzeltti. "Ona kocaman bir meyve sepeti getirmen gerektiğini söylemiştin. Sikeyim dedin. Lanet olsun demedin. Sen söyledin. Ama bence büyük meyve sepeti fikri aptalca. Kimse bir sepet dolusu meyve istemez."

Noah elini yüzünde gezdirdi. "Aman Tanrım."

"Sen ne önerirsin Gennie?" diye sordum.

Şeytani bir plan kuruyormuş gibi parmak uçlarını birbirine vurdu. "Kütüphanenin yanındaki parkta bir korsan gemisi var."

"Korsan gemisini mi istiyorsun?" diye sordum.

"Orman jimnastiği gibi bir şey," dedi Noah. "Bu proje için

bağış toplamaya çalışmak birkaç yıl önce neredeyse ruhumu bedenimden ayırıyordu ama Gen seviyor."

"Sence burada işimiz bitince oyun parkına gitmeli miyiz?" diye sordum.

"Meyve sepetine alternatifin bu mu?" diye sordu. "Korsan gemisi Shay'e nasıl yardımcı olacak?"

"Korsan gemisini gerçekten çok sevdim. Keşke benim de böyle bir korsan gemim olsa."

Siyah beyaz çizgili tişörtünün etekleriyle oynadı. "Buzlu limonata kamyonu da çoğunlukla oralarda oluyor."

Noah'nın bakışları yeğenine kilitlenmişken pazarın karşısını işaret etti. "Buzlu limonata kamyonu hemen şurada. Sana limonata almak için oyun parkına gitmemize gerek yok."

"Kasayla ilgilenmem gerekiyordu ve bunu tek başına yapmanı bekleyen çok fazla insan vardı." Omuz silkti.

"Belki Shay, beni karga yuvasının tepesine kadar tırmanırken görmek ister. Tırmanma ve gözcülük konusunda çok iyiyimdir. Bu Noah'nın da hoşuna gidecektir. Tek başına bir bankta oturabilir ve kimseyle konuşmayabilir. Bu onun en sevdiği şey."

Noah'yla bakıştık. Kaşlarımı kaldırdım. Omzunu kaldırdığında sırıttım ve o da yarım yamalak bir şekilde gülümsedi. "Tamam Gennie. Sanırım bu oyun alanını görmem gerekiyor."

"Benimle bankta oturacak mısın?" diye sordu Noah.

"Bilmiyorum," diye takıldım. "Yalnızlık ve sessizlik olayını bozmak istemem."

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "İstesen de yapamazsın."

Bölüm On Beş

Shay

Öğrenciler sarhoş olarak arama yapabilecekler.

Okulun ikinci haftası geldiğinde yorgundum ama kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Öğrencilerim, bana okulda olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyordu. Ben de her sabah uyanmanın ve normal bir insan gibi hareket etmenin ne demek olduğunu hatırlıyordum. Okulumdaki herkes misafirperver ve yardımseverdi, Boston'daki kızlarımı özlemiş olsam da yeni öğretmen arkadaşlar edinmek iyi hissettiriyordu.

Yine de okul müdürü çarşamba günü öğleden sonra sınıfıma gelip görevimden aldığında neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Bana birkaç soru sorup pozisyonumu açıkladığı o ilk sabah dışında Helen Holthouse-Jones'la fazla konuşmamıştım. Dışa dönük ve hevesli biriydi. Herkes ona HoJo derdi ama ben homurdanmadan bu sesleri bir araya getiremezdim.

"Nasıl gidiyor Bayan Z?" diye seslendi odama girerken. Anahtar kordonundaki çeşitli anahtarlar ve rozetler şıngırdıyordu. "Sizi henüz kaçırmamışlar gibi görünüyor."

At nalı şeklindeki masamdan, "Kaçırmadılar," dedim. "Yakınından bile geçmediler."

Başını salladı. "İyi, iyi." İlan panosundaki portrelere baktıktan sonra masaya doğru yürüdü ve bir sandalye çekti. "Nasılsınız? Nasıl gidiyor?"

"Çocuklar harika," dedim gelecek haftaki ders planlarımı bir kenara bırakarak. "Sanırım iyi bir başlangıç yaptık."

Bacak bacak üstüne atıp kordonuyla oynadı. "Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Çocuklar sizi seviyor, takım sizi seviyor. Diğer ikinci sınıfların velileri, çocuklarını sizin sınıfınıza vermem için beni sıkıştırma fırsatı bulamadıklarından şikâyet etmeye başladılar bile."

"Ah. Peki. Teşekkür ederim."

Sandalyede arkasına yaslandı, ellerini dizlerinin etrafında kavuşturdu. "Hikâye şu Shay. Seni kaybetmek istemiyorum. Prudence İlkokulu'ndaki meslektaşımın uzun süreli vekil öğretmenlik yapan deneyimli bir öğretmenim olduğunu fark etmesini istemiyorum." Bana komplocu bir sırıtış attı. "Seni ellerimden çekip alacak."

Öğretmen avcılığının yüksek riskli dünyasına girdiğimi asla tahmin edemezdim.

"Pekâlâ," dedim.

Helen, "Adelma Sanzi aralık ayında diz protezi için ayrılacak." dedi. "Ocak ayında döneceğini söylüyor ama şubat ayına kadar onu tekrar görebileceğimizi sanmıyorum." Yüzüme bakarak sırıttı. "Üçüncü sınıflar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Üçüncü sınıflar." Gözlerimi kırpıştırarak planlara baktım. Grace bana üçüncü sınıfla ilgili her şeyi açıklayabilirdi. Öğretmenlik yaptığı tek yıldı ve asla taşınmayacağına yemin etmişti çünkü o çocuklar onun bir parçasıydı. Ama aralık ayı bir milyon yıl uzakta gibi hissettirirken şubat? Aman Tanrım. Kafadan ileri matematik çözmek gibiydi. Hesaplanmıyordu. Yine de Twin Tulip'i miras almak istiyorsam gelecek yaza kadar burada kalmalıydım. Bunu istediğimden emindim. "O yaş gruplarını seviyorum."

"Güzel, güzel." Helen başını salladı. Her gün koşu ayakkabıları ve şal elbiseler giyiyor, saçlarını bordonun doğal olmayan bir

tonunda tutuyordu ve tahmin etmem gerekirse, kırk beşle altmış arasında bir yerlerde olduğunu söyleyebilirdim. "Hildi Lazco, aşağıdaki anaokulunda çalışıyor ve doğum iznine ayrılacak. Henüz açıklamadı ama ücretli izinleri ele alış biçimimiz yüzünden hazirana kadar da açıklamayacağını biliyorum. Çocuğu okul çağına gelene kadar da dönmeyecek. Anaokulunun senin en sevdiğin yer olduğunu biliyorum ve gelecek yıl onun sınıfında olmanı istiyorum."

"Gelecek yıl," diye tekrarlarken neredeyse boğuluyordum.

"Dönem daha yeni başlarken gelecek okul yılından bahsetmek delilik. Bunu benim için düşün, tamam mı? Güzel, güzel. Kelli dönmeden ve Adelma diz protezi için ayrılmadan önce bu konuyu tekrar konuşuruz. Eğer bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Ayağa kalkarak küçük sandalyeyi itti. "Bugün herhangi bir karar vermek zorunda değilsin ama seni kaybetmek istemediğimi bil Shay. Güzel, güzel. Şimdi, güneş hâlâ tepedeyken git buradan."

Cevap vermeye çalışsam da faydasızdı. Gelecek yıl bu okulda, bu kasabada öğretmenlik yapma fikri boğazıma bir el sarılıyormuş gibi hissettirmişti. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. Düşük taahhütlü bir vekil öğretmenlik işi olarak başlayan bu şey, şimdi uzun vadeli atamalar ve kalıcı yerleştirmelerle geleceğe sıçrıyordu.

Bu yılı Lollie'nin çiftliğinde geçirme fikri olarak başlayan şey, sahte bir evliliğe ve bir iş planının kaba taslaklarına dönüşmüştü.

Kapı hafifçe tıklatıldı. Gelen Gennie'ydi. Helen'e temkinli bir bakış atarak el salladı.

"İçeri gel," dedim. Helen'e dönerek, "Gennie ve ben komşuyuz. Çarşamba günleri beni eve bırakıyor ve birlikte okuma alıştırmaları yapıyoruz," diye açıkladım.

Birkaç hafta içinde yaptığımız ikinci konuşmada Noah'yla

Gennie'nin pazartesi ve çarşamba günleri yanıma gelebileceğine karar vermiştik. Böylece Gail'in onu otobüs durağında karşılamasına ve ben gelene kadar beklemesine gerek kalmayacaktı. Şimdilik cuma seanslarımıza ara vermiştik. Bu yıl için ihtiyatlı bir iyimserlik içinde olsak da Gennie'nin okula dönmenin yorgunluğunu atması için zamana ihtiyacı vardı.

Kısa bir sürenin ardından Gennie koşarak odaya geçti ve masanın yanında durdu. "Merhaba," diye fısıldadı ayakkabılarına bakarken alçak bir sesle.

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Helen. "Gennie size sahip olduğu için çok şanslı Bayan Z."

Gennie'ye gülümsedim. "Bu ikimiz için de geçerli," diye cevap verdim. "Böyle muhteşem bir okurla takıldığım için şanslıyım."

Helen başıyla onaylayarak kapıya doğru ilerledi. "Gelecek yılı düşün," dedi neşeyle.

"Gelecek yıl derken neyi kastediyor?" diye sordu Gennie. "Neler oluyor?"

Hâlâ boğazımda bir sıkışma hissetsem de kendimi gülümsemeye zorladım. "Önemli bir şey değil. Öğretmenlikle ilgili şeyler."

Masamın üzerindeki kağıtlara ve klasörlere baktı. "Seneye de mi öğretmen olacaksın?"

"Ben her zaman öğretmen olacağım," dedim dikkatle.

Parmağını masanın kenarında gezdirdi. "Burada mı öğretmen olacaksın?"

Bir dakika boyunca onu izleyerek gözlerime bakmasını diledim, böylece duygularını anlayabilecektim. Buna izin vermedi. "Emin değilim," diye itiraf ettim. "Bayan Calderon'a bebeğiyleyken ona yardım ediyorum ve okulda olmadıkları süre boyunca başka öğretmenlere de yardım edeceğim. Gelecek yıl bana kimin ihtiyacı olacağından emin değilim. Bekleyip öğrenmemiz gerekecek."

Başını yana eğdi. Dudakları cevabımdan hoşlanmadığını belli edercesine büküldü. Sonra, "Tamam. Eve gittiğimizde bir şeyler atıştırabilir miyim?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Kesinlikle."

"Benim için kapıyı kim tutacak?" diye seslendim oyun alanının arka girişinden. Öğrencilerimden biri kollarını sallayarak ileri atıldı. "Teşekkür ederim, Emmanuel. Pekâlâ, dışarı çıkarken ne yapmamız gerektiğini hatırlayalım."

Öğrencilerim yanımda ilerlerken beden eğitimi öğretmeni koşarak yanımıza geldi. Henüz genç bir adamdı, muhtemelen yirmili yaşların sonundaydı ve bir jet ski kazasından sonra iyileşmekte olan beden eğitimi öğretmeninin yerini dolduruyordu. Beden eğitimi öğretmenleri her zaman oyuncaklarıyla kaza yaparlardı. Yağlı boyalarla çılgınca oynadıktan sonra kolu askıda kalan bir resim öğretmeni hiç görmemişsinizdir.

"Merhaba, Bayan Z," diye seslendi. Boynundaki düdük her adımında zıplıyordu. "Bugün nasılız bakalım?"

"Harika bir sabah geçirdik Bay Gagne," dedim sesimi tüm öğretmenlerin öğrencilerini toparlanmaları için nazikçe uyarırken yaptığı gibi yükselterek. "Materyalleri sırayla kullanma ve kişisel alanlarımızın içinde kalma alıştırmaları yaptık. Eminim bunu beden eğitimi sırasında da yapmaya devam edeceğiz."

"Bundan şüphem yok. Devam edin ve köşelerinize oturun." Yanımda durdu, ayaklarını açarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaldırıma çizilmiş numaralı ızgaranın etrafında dolaşan çocukları izledi. Bana, "Bizimle happy hour'a geliyorsun değil mi?" dedi.

Bay Gagne'nin adını hatırlamıyordum ama lakros* ve birkaç lise spor aktivitelerinde antrenörlük yaptığını biliyordum. Ayrıca

* Kuzey Amerika'nın Kızılderili özgü sporudur. -ç.n.

gerektiğinde okulun bünyesindeki beden eğitimi öğretmenlerinin yerine baktığını biliyordum. Bunun yanı sıra tanıdığı herkesi yakın arkadaşı olarak gören biri gibi duruyordu.

"Okul çıkışından sonrasını pek düşünmedim," dedim gülerek. Yalan söylemiyordum. İşler iyi gidiyordu ama okulun ilk haftaları tam bir koşuşturmacaydı. Çoğu gün eve giriyor, bulabildiğim en yakın yumuşak yüzeye yüzüstü uzanıyor ve tam on saat boyunca uyuyordum.

"İçki içmek için toplanıyoruz," dedi. "Var mısın?" Sevmediğim bir happy hour'la hiç karşılaşmamıştım ve bir zamanlar herkesi cuma öğleden sonra toplayan öğretmen bendim. Bu seferki için sadece hafif bir coşku hissettim. Çoğunlukla yatağıma uzanıp önümüzdeki yirmi dört saat boyunca orada kalmak istediğim içindi ama aynı zamanda Bay Gagne, sıradan sohbetlerde bira ve kanka kelimelerini kullanan bir adam gibi göründüğü için de. *Bira* ve *kanka*larla bir araya gelmeye uzun süre hazır olmayacağımı biliyordum. Özellikle de işin içinde spor varsa. Biz arkadaş olmak için yaratılmamıştık. Bu benim doğama aykırıydı. "Bazı yabancı dil öğretmenleri de geliyor," dedi. "İyi insanlar. Onları seveceksin. Seni listeme ekliyorum, tamam mı? Valdosta ve benimle gelebilirsin. O da voleybol takımına koçluk yapıyor."

"Herkes happy hour için nereye gidiyor?" Bölgede bir bar bulmaya çalışıp başarısız olunca sordum. Kasabada yarı ünlü bir istiridye bar vardı ama happy hour anlamında bir bar değildi. Bir öğretmen toplantısı için fazla lüks bir yerdi. "Kasabada gidilebilecek bir bar var mı? Hiçbir yer bilmiyorum."

Güldü. "Hayır, birkaç kasaba öteye gidiyoruz. Böylesi daha iyi oluyor, ailelerle karşılaşma şansımız yok." Düdüğünü çalarak öğrencilere on sıçrama hareketi yapmalarını söyledi. "Hadi ama," diye alay etti. "Isırmayacağız. Söz."

Bunun neden benim için en iyi seçim olmadığına dair bir liste

hazırlamış olmama ve pişmanlığın tadını dilimde hissediyor olmama rağmen kendimi, "Pekâlâ. Kaçta buluşuyoruz?" diye sorarken buldum.

Merak eden varsa, pişmanlığın tadı tonik kılığına bürünmüş ucuz cin ve Sprite gibiydi.

Önce tatlı ve nahoş bir şekilde başladı ve ardından boğazımı yaktı. Daha sonra acı bir hâle büründü; çünkü bu şekerli tadı votka ve yaban mersini suyuyla örtmeye çalışsam da hâlâ oldukça tatlıydı.

Kokteyl için bulabileceğim bu kötü bahaneden daha beteri, bulunduğum ortamdı.

Alçak tavanlar, karanlık duvarlar ve sürekli bira kokan nem bulutu bu barı yeraltı dünyasının koltuk altı gibi hissettiriyordu. Daha da kötüsü, Gagne, Valdosta ve bu gece tanıştığım diğer tüm insanlar ben tuvaletteyken gitmişti. Barın etrafında iki tur döndüm, son birkaç saattir bir düzine kadar öğretmenin toplandığı ama artık boş olan masanın yanından geçtim ve gölge yansıyan her kabinde durakladım. Tuvaletlere girdim, otoparkı kontrol ettim. Gagne'nin Honda'sı hiçbir yerde yoktu.

Herkes gitmişti ve beni unutmuşlardı.

Beni kasıtlı olarak orada bırakmış olma ihtimalini düşünmeyi reddettim. Bunu yapamazdım. Cin ve votka düşüncelerimi yavaşlatıp yumuşatırken olmazdı.

Kendimi bara attım. Yapış yapış olduğunu fark etmeden önce kollarımı bir saniyeliğine yüzeye dayadım. Barmen yaklaştı ve önüme bir bardak altlığı koydu. Uzun sakallı, sıska bir adamdı.

"Ne alırsınız?"

Bira sürahileri, bardaklar ve parçalanmış tavuk kanadı tabaklarıyla dolu masayı işaret ederek, "O grubun nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordum.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atarak başını salladı. "Buraya birkaç dakika önce geldim."

"Sıkıntı yok," diye cevap verdim aslında sıkıntı olmasına rağmen. "Votka yaban mersini alabilir miyim?"

Başka bir içkiye ihtiyacım yoktu. Dürüst olmak gerekirse, son ikisine de ihtiyacım yoktu ama sohbet akıp gidiyordu ve bir tur daha sipariş etmek yeterince kolaydı, sonra bir tane daha. Grup tam olarak benim hızımda olmasa da, tahmin ettiğim gibi bira, kanka ve spor ağırlıklıydı, insanlarla birlikte olmak ve okula dönüş mücadelelerini dinlemek eğlenceliydi.

Bütün gece grupla konuşup güldükten sonra hesabı ödeyip ben masadan uzaklaşınca çekip gittiklerini düşündüğümde gözlerim yaşardı. Çişimi dinleyen kadından Noah'nın kıçımın topografyasını öğrenmesine kadar, geçen ay tuvaletlerde başıma gelen onca saçma şey arasında bu seferki en ağırıydı. Yeni tanıştığım insanlar için ağlamak istemiyordum ama bunun, yeni tanıştığım birinin başına gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

Barmen içkiyi önüme koyduğunda ona dokunmadım. Onun yerine telefonumu çıkardım ve bir taksi uygulamasına girdim. Cehennemin bu yapışkan köşesinde internet hizmetinin iyi olmadığını düşünerek uygulamayı beş kez açıp kapattıktan sonra ekranımdaki araba sayısının azlığının bir hata sonucu olmadığını fark ettim.

Hayır, bölgede sadece bir araba vardı ve o da kırk beşle altmış dakikalık mesafedeydi. Arabayı talep ettim ve bir süre ekrana bakarak onay bekledim. Onay gelmedi.

"Bütün gece kızlar voleybolundaki en yeni dedikodular hakkında konuşmak yerine yatağımda olabilirdim," diye homurdandım kendi kendime.

Mesajlarımı açtım. Jaime, Audrey, Grace ve Emme'yi geçtim. Bana yardım etmek isteseler bile, kırk beşle altmış dakikadan

daha uzaktaydılar. Noah'da durdum. Birbirimize sık sık mesaj atmazdık hatta birbirimizle sık sık konuşmuyorduk bile. Bunun bir nedeni Gennie'nin programının değişmesi ve okulun başlamasıydı. Diğer nedeni ise ilişkimizi henüz çözememiş olmamızdı.

Bir ilişkimiz olduğundan değil.

Evliydik ama sadece kâğıt üstünde.

Arkadaştık ama daha çok kaldıkları yerden nasıl devam edeceklerini bilmeyen eski arkadaşlar gibiydik. Eski aşinalığımıza geri döndüğümüz anlar olmuştu ve bunlar en güzel anlardı. Arkadaşımı geri kazanmış gibi hissediyordum. Birbirimize takıldığımız, zaman ve yanlış anlaşılmalar yüzünden yolumuzu bulamadığımız anlar da vardı.

Adına tıklayarak gönderdiği son mesajı okudum. Çarşamba günüydü, mandıraya birkaç dakika geç kalacağını ve Gennie'yle biraz daha takılmamın sakıncası olup olmadığını yazmıştı. Tabii ki sakıncası yoktu.

Yazmaya başladım.

Shay: Neden dünyanın bu bölgesinde araba yok?

Shay: Bir araç için 45-60 dakika beklemek zorunda kalmamın çok kaba olduğunu düşünüyorum.

Shay: Bana her zaman bu şehrin değiştiğini söylüyorsun ama araba servisleri nerede? Peki ya yemek? Söz konusu önemli şeyler olduğunda hâlâ taşrada yaşıyoruz sayılır.

Noah: Şu anda neredesin?

Shay: Bilmiyorum.

Noah: Bundan daha iyisini yapmanı istiyorum. Hangi cehennemdesin?

Shay: Yapışkan yüzeyli ve dart oynanan bir bardayım.

Noah: İçki mi içtin?

Shay: Sadece biraz.

Noah: Birazı tanımla.

Shay: Cin tonikle başladım ama tadı iğrençti. O yüzden votka yaban mersine geçtim çünkü en iğrenç barlar bile bunu yapabilmeli.

Noah: Ve nerede olduğunu bilmiyorsun?

Shay: Hiçbir fikrim yok.

Noah: Oraya nasıl gittin?

Shay: Bir lakros koçuyla.

Noah: Birine barın adını sorabilir misin? Ya da etrafta bir tabela var mı diye bakabilir misin?

Barmene el salladım. "Buranın adı ne?"

Akçaağaç yaprağı küpelerime ve lacivert tişört elbiseme göz gezdirirken gülümsedi. "Billy's," dedi.

"Herkes buraya böyle diyor. Resmi olarak Woodchuckers." Dart tahtasını işaret etti. "Bir tur atmaya var mısın?"

"Hım." Başımı salladım. "Belki daha sonra."

"Fikrini değiştirirsen seslen," diyerek uzaklaştı. "Senin için bir şeyler ayarlarım."

Shay: Sevimli barmen Billy's olduğunu söyledi ama Woodchuckers da deniyormuş.

Shay: İstersem dart tahtasına atış yapabileceğimi söyledi. Benim için bir şeyler ayarlayabilirmiş.

Noah: Sevimli barmene evli olduğunu söyle.

Shay: Sadece biraz evliyim.

Noah: Biraz sarhoş olduğun gibi mi?

Shay: Şimdi de arabanın 75 dakikadan önce gelmeyeceği yazıyor. Bu saçmalık.

Shay: Sadece Massachusetts'ten geliyorsan Rhode Island'da bir yere varmak 75 dakika sürer.

Noah: Arabayı iptal et. 20 dakika içinde orada olurum.

Shay: Beni almaya gelmek zorunda değilsin.

Noah: Bu oraya geleceğim gerçeğini değiştirmez.

Noah: Olduğun yerde kal. Biraz su iç. Dart tahtasına dokunma.

Noah: Ya da barmenlere.

Bölüm On Altı

Noah

Öğrenciler sınırları zorlayabilecek ve ültimatomlar verebilecekler.

Otoparka girdiğimde kan basıncımın kulaklarımda yankılandığını hissediyordum.

Karım.

Bir barda.

Lakros koçuyla.

Ve *sevimli* bir barmenle.

Artı birkaç dart okuyla.

Farlarım duvardaki delikten fazlası olmayan eski püskü bir binaya yansıdığında, bu gece ilk ya da kırkıncı kez Shay'in neden burada olduğunu merak ettim. Motoru durdurarak içeri daldım. Neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecektim. Kaba davranıp davranmadığım umurumda değildi. Gerçekten umurumda değildi.

Shay barda oturuyordu, başını yukarıya dönük avucuna dayamıştı ve önünde pembe bir şeyle dolu, yarısı boş bir bardak vardı. Kot ceketini ters giymişti, dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı, kaşları çatıktı. Sanki gözyaşlarına boğulmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Onu kucağıma alıp sarılmak ve her şeyi daha iyi yapacağıma söz vermek istiyordum.

Aynı zamanda o güzel boğazına parmaklarımı dolamak istiyor-

dum.Taburesinin yanına yaklaşarak, "Abarttığını düşünmüştüm," dedim. İçeriye şöyle bir göz gezdirdim. "Yanılmışım."

Yüzünü bana çevirdi, gözleri kıpkırmızı ve cam gibiydi. Makyajı akmıştı. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Telefonunu eline alarak saate baktı. "Sadece on beş dakika sürdü. Pardon. On altı."

Çünkü karım yabancı bir barda yalnız ve üzgündü. Böyle durumlarda hız sınırları geçerliliğini yitirir.

"Bu taşradaki bütün kestirme yolları bildiğimi unutuyorsun." Sözde sevimli barmene el sallayıp ona biraz para uzatmamı izledi. "Bu yeter mi?" diye sordum.

İki yirmiliğe kaşlarını kaldırdı. "Evet, tabii."

Bir kolumu Shay'in beline dolayarak onu tabureden indirdim. "Gidelim," dedim. "Bu durumu bana kamyonda açıklayacaksın."

"*Açıklanacak* bir şey yok," dedi gecenin serin havasına adım attığımızda. "Kasabanın bu kısmı iyi bir cin tonik yapmayı bilmiyor ve herkes beni unutuyor. Sanırım hatırlanmaya değer biri değilim."

Onu kaldırımdan uzaklaştırdım. "Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun."

Düz zeminde yalpaladı. Bir kolumu dizlerinin arkasına geçirip onu kamyona taşımaktan başka çarem yoktu. Çığlık atarak kollarını boynuma doladı. "Aman Tanrım Noah. Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol. Varmak üzereyiz."

"Bana sessiz olmamı söyleme," diye tersledi. "Kendine zarar vereceksin. Ben hafif değilim."

"Gücümün farkındayım, güzelim. Benim için endişelenme." Otoparka vardığımızda yolcu tarafında durdum. "Hâlâ sersem gibi misin?"

"Sersem gibi değilim," diye cevap verdi kızgın bir şekilde. "Sadece ayakkabı ayağımı vurdu."

"Bu bahaneyi çok kullanıyorsun. Henüz buna inanmadım." Eğilerek kapıyı açabilmek için onu yere indirdim. "Bu gece bir şey yedin mi yoksa tamamen ucuz içkiyle mi idare ediyorsun?"

İçeri yerleşirken elini tuttum. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Harika," diye mırıldandım kapısını kapatırken. Bu kadının düşünme sürecini gerçekten anlayabilmek istiyordum. Neden ta buralara gelip eyaletin en dibe batmış barında bir lakros koçuyla olduğunu açıklayacak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Kamyonete yerleştim, ısıtmalı koltukları açtım çünkü o kısa elbise, bu gecenin nemli ve soğuk havasına hiç uygun değildi.

"Herkes beni unutuyor," dedi üzgün bir sesle.

Otoparktan çıkarak ana yola doğru yöneldim. "Bu doğru değil."

"Unutulabilir olmasaydım insanlar, beni bu kadar kolay terk edemez ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam edemezlerdi. Bu her zaman oluyor, o yüzden doğru olduğunu biliyorum."

Çaresizdim. Hâlâ parmaklarımı boynunun etrafına dolamak istiyordum. Hayatımdan birkaç yıl çaldığı için özür dilemesini istiyordum. Onu kollarıma alıp ağlamasına izin vermek istiyordum çünkü bunu hak etmiyordu. Bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Unutulabilir olduğunu sanmıyorum," dedim. "İnan bana bunu biliyorum. Seni unutmaya çalıştım ama yapamadım. Yaptığım hiçbir şey o anıları silemedi."

Burnunu çekti. Arka koltuğa uzanarak sakladığım mendil kutusunu ona uzattım. Mendiller, ıslak mendiller ve acil durum atıştırmalıkları, bugünlerde hayatta kalabilmek için çok önemliydi.

"Beni neden unutmak istedin?"

"Bu şehirle ilgili her şeyi unutmak istedim." Gerçeğin tamamı bu değildi ama kaybolmuş, sarhoş karımdan mesajlar aldıktan ve saat onda evden koşarak çıktıktan sonra hiçbirini ifade edecek gücüm yoktu. "Yaptım ve çoğunu unuttum. Sen hariç. Sen unutulmazsın."

"O hâlde böyle düşünen tek kişisin," dedi bir avuç mendilin arkasından. Kalbimin atışlarını kulaklarımda duyabiliyordum. "Seni kim unuttu bebeğim?"

"Herkesten başka mı?" diye ağladı. "Çünkü ben herkes tarafından unutuldum Noah. Herkes gider. Herkes bir gün çekip gider. Annemi düşün. Görevde olmadığı zamanlarda bile dadılarla yaşadım ve onu hiç görmedim. Dadılardan sonra yatılı okula gittim. Yatılı okuldan atıldığımda Lollie son çareydi. Sahip olduğum ilk ve tek ebeveyndi. Annem çocuk istemiyorsa neden beni doğurmakla uğraştı? Bunu hayatım boyunca merak ettim. Cevabını hâlâ bulamadım."

"Biliyorum," dedim. Gerçekten de biliyordum. Bu hikâyenin bir versiyonunu en son lise mezuniyetimizden birkaç gün önce duymuştum. O zaman annesi bir görev için erken ayrıldığını ve etkinliğe katılmayacağını haber vermişti. Hafızam beni yanıltmıyorsa Shay, Friendship'te yaşadığı iki yıl boyunca annesini bir kez bile görmemişti. "Biliyorum."

"Ah, tabii bir de eski sevgilim. İlişkimizi bitirdi ve gitti. Bitmişti ve neden bittiğini bile bilmiyordum. Mükemmel olursam yanımda kalır diye düşündüm. Her şeyi kusursuz yaparsam hiçbir şey tepetaklak olmazdı. Tekrar geride bırakılmayacaktım. Ama bitti ve sahip olduğumuz her şey etrafımda yıkıldı. Bir patlama gibiydi. Sanki hayatımın ortasında bir bomba patladı ve ben geriye kalan parçaları tanıyamadım. Kendimi tanıyamadım. Hâlâ da tanımıyorum ve neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedim. Bu adamın kim olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordum. Onu mahvetmeyi hayatımın hedefi hâline getirmeye hazırdım.

"Bir şeyleri yanlış yapmış olmalıyım," diye bağırdı hıçkırarak. "Kimse hayatında olmasını istediği insanlardan uzaklaşmaz. Kimse mutlu ve tatmin edici ilişkilerden uzaklaşmaz."

"Mutluluk ya da tatmin duygusundan yoksun sefil bir piç olabileceğini hiç düşündün mü? Çünkü gerçek bu. Bu sorunu yaşayan pek çok avukat tanıyorum. Bankacılar da öyle."

"O zaman neden terk edilen benim Noah? Neden ben? Herkesin sorunu varsa cezalandırılan neden ben oluyorum?"

"Balım," dedim iç çekerek. "Bu gece ne oldu? Oraya nasıl gittin?"

"Lakros koçu bugün beden eğitimi derslerine giriyordu ve beni bazı öğretmen ve koçlarla bara davet etti," diyerek başladı. Gözyaşları kelimelerine karışıyordu. "Gitmek istemedim çünkü o *spor* ve *kanka* muhabbeti yapan biri gibi görünüyordu. Ben de o insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum ama gittim; çünkü eskiden okul arkadaşlarımla happy hour'ları severdim ve artık hiç eğlenceli şeyler yapmıyorum. Her şey güzeldi, onlar da iyiydi ama lavabodan döndüğümde hepsi gitmişti."

Lisedeyken Shay'i sevmenin en kötü yanı, onun değersiz erkeklerle çıkmasını ve kalbinin paramparça olmasını izlemekti. Bu sadece eğlence için olsa ve o bunu çok ciddiye almıyor olsa bile, o adamlar kendilerini çocuksu birer ahmak olarak gösterdiklerinde duyguları darbe alıyor, yaralanıyordu.

Onunla *evliyken* bunu tekrar yaşamak midemde bir ateş yakmıştı. Ellerimi boynuna dolayıp bu akşamki işkence için ondan, tercihen dizlerinin üzerindeyken özür dilemesini isteme fikrine geri dönmüştüm.

Omuzlarımdaki ilmekler boynuma tırmanıyor, baş ağrısına dönüşüyordu. "Kim bu lakrosçu?"

Ellerini kaldırdı, her iki avucunda da mendiller vardı.

"Bilmiyorum. Adı Gagne gibi bir şeydi."

"Onun kim olduğunu öğreneceğim," diye mırıldandım. Little Star bu sezon o takıma sponsor olmayacaktı. Bir alışveriş plazasına doğru dönerek fast food arabasına yöneldim. "Sana yiyecek bir şeyler alacağız."

"Aç değilim."

"O hâlde patates kızartması alıyorum," diye cevap verdim. "Ne içmek istersin?"

"Sprite dışında her şey," dedi titreyen bir nefesle.

Şeridi geçerek siparişi verdim. Sıramı beklerken Shay'e baktım. Artık ağlamıyordu. Bu, öldürme isteğimi azaltsa da hâlâ perişan görünüyordu. Sanki bu gece yaşananlar onu tamamen yıkmıştı. "Isındın mı?"

"Sanırım," dedi. Bu, aç olmadığını söylemesi kadar inandırıcıydı.

Arkamı döndüm, hafta başından kalma bir kapüşonlu ya da başka bir şey olduğunu biliyordum. Eylül günleri sıcaktı ama sabahları kışın izlerini taşımaya devam ediyordu. "İşte. Giy bunu."

Göğsünde çiftliğin logosu olan kapüşonlumu uzattım. "Yakında gerçek bir paltoya ihtiyacın olacak."

Kapüşonluyu bir battaniye gibi bacaklarının üzerine sererek ellerini boyun kısmından içeri soktu. "Paltolarım var," dedi. "Hem de birkaç tane. Boston'dayım Noah. Barbados'ta değil."

Kamyonetin camına doğru döndüm ve Shay'e patates kızartmasıyla sodayı uzattım.

Tekrar ana yola çıktığımda, "Yetersiz insanları seçmeyi bırakmanı istiyorum Shay," dedim.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Güzelim, burada ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikrim yok; ama bu yarım yamalak insanlar seni terk ettiğinde tüm zamanını neyi yanlış yaptığını düşünerek geçirmeyi bırakman gerektiğini biliyorum. Senin seviyende olmayan insanlara kendini teslim etmeyi bırak. Sana nasıl görüneceklerini bilmeyen insanların peşinden koşmaktan vazgeç. Bu zaman kaybından başka bir şey değil. Bırak gitsinler. Çıkarken kapının kıçlarına çarpmasına izin ver. İşleri berbat eden onlar, sen değilsin."

"O hâlde yalnız kalacağım."

"Az önce söylediklerimden bunu nasıl çıkardın?"

Konuşurken patates kızartmasını poşetini hışırdattı. "Benim seviyemde olmayan insanları seçtiğimden bahsettin. Eğer bu doğruysa, ki öyle olduğunu sanmıyorum, yanımda kimse yok."

Ben buradayım. Tam burada. Tek yapman gereken beni fark etmek.

"Farklı biri olduğumu düşünmüyorum," diye devam etti. "Ben... Ne olduğumu bilmiyorum ama bu insanların bundan hoşlanmadığı belli. Beni sevselerdi gitmezlerdi."

"Bu düşüncelerini Jaime'yle paylaştın mı? Çünkü bu saçmalığa bir dakika bile tahammül edeceğine inanmıyorum. Bilmelisin ki ben de buna katlanmayacağım. Seni hak etmeyen insanların yasını tutma."

Shay sessiz kaldı. Ben Friendship'in sessiz sokaklarında ilerlerken sodasını yudumlayarak camdan dışarı baktı. Sonra, "Gennie nerede?" diye sordu.

"Uyuyor. Bayan Castro onunla evde. Cuma geceleri meyve bahçesi ekibiyle poker oynar. Eve gitmeden önce onu yakaladım." Duraksadım. İçimde biriken endişe, öfke ve taze kıskançlık kıvılcımlarını belli etmeden sakince konuşmaya çalıştım. "Muhtemelen bunu daha önce konuşmamız gerekirdi ama karımın, tanımadığı insanlarla dolaşmasını ve körfezin diğer ucundaki barlarda mahsur kalmasını istemiyorum. Bunu bir daha yapma."

"Bunu daha önce konuşmalıydık ama kocamın, bana cuma akşamları ne yapacağımı söylemesini istemiyorum."

"Karım olduğun sürece dikkatsiz kararlar vermene izin vermeyeceğim." Twin Tulip'e giden yolda ilerlerken sertçe yutkundum. "Karım olduğun sürece lakros koçlarıyla çıkmana izin vermeyeceğim."

"Kocam olduğun sürece," diye bağırdı. "Sosyal hayatımı kısıtlamana izin vermeyeceğim." Kapının koluna uzandı. "Bu bir randevu değildi. Bir grup öğretmen ve koçla birlikteydim. Sadece sıradan bir happy hour."

Kapı kolunu işaret ettim. "Kendi başına yürüyemeyeceğini çoktan kanıtladın. Orada kal. İhtiyacım olan son şey kır çiçekleri bahçesine düşmen."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ben kaputun etrafında dönerken surat asmaya devam etti. Çok sevimliydi ve ona öfkelenmekle meşgul olmasaydım gülebilirdim. Kapıyı açıp elini tuttuktan sonra onu sabitlemek için bir kolumu beline doladım. Onu omzumun üzerine atmamak için kendime engel olmam gerekmişti.

Verandanın basamaklarını tırmanırken, "Bil diye söylüyorum, şu anda biriyle çıkmak için gerekli olan sosyal becerilere sahip değilim," dedi yorgun gözleriyle bana bakarak. "Sadece arada bir dışarı çıkıp eğlenmek istiyorum. Yeniden kendim gibi hissetmek istiyorum."

"Hangi parçan sana kendin gibi hissettirmiyor?"

Ön kapıyı açtıktan sonra ayakkabılarını tekmeledi ama ışıkları yakma zahmetine girmedi. "Her gece bu evde tek başına oturup şu anda kim olduğumu anlamaya çalışan parçam. Geride bırakılmanın neden bu kadar kolay olduğunu bilmek isteyen parçam."

"O zaman burada tek başına oturman sona erdi," dedim. "Beni ve Gennie'yi nerede bulacağını biliyorsun. Kendimizi buraya hapsetmemizi istemiyorsan kıçını kaldırıp yanımıza gel. Bunu yapamayacağımızı düşünme."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama masanın karşısından bana kaşlarını çatarak baktığında ve benden bıktığında beni kapı dışarı edeceksin," dedi. "Sanırım koç, kızların voleybol takım kaptanıyla birlikte. Bu bir *randevu* değildi."

Onu ana merdivenlerden yukarı doğru takip ederken iki elimi de beline yerleştirdim. Kaşlarımı çatmamın sorumlusu bendim. Bu benim suçumdu. Onu kilere sürüklemek ve elimi bacaklarının arasına sokmak istemeden, ona bu kadar uzun süre yakın olmayacağım konusunda bu kadar şeffaf olduğumu fark etmemiştim.

"Biriyle çıkmam konusunda endişelenmene gerek yok," diye ekledi. "Uzun bir süre böyle bir şey olmayacak. Tabii bir daha olursa. Yani, *gerçekten* evli olmadığımızı biliyorum ama-"

"Yine de karımın barlarda mahsur kalmasını istemiyorum," diye araya girdim. "Güvenliğin ve emniyetinin bir lakros koçunun ellerinde olduğu durumlarda sıkışıp kalmanı istemiyorum."

"Tamamen güvende ve emniyetteydim," dedi koridorun en ucundaki kapıyı iterek. "Yani, hiçliğin ortasındayız. Bir grup öğretmenle isimsiz bir barda başıma gelebilecek en kötü şey ne olabilir ki?"

Parmaklarımı alnıma bastırdım. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Yine ışıkları açmadı ama ay ışığı eski, ağır bir yatağın üzerine vuruyor, çarşaf ve battaniye karmaşasını ortaya çıkarıyordu. Kot ceketini omzundan silkeleyerek çıkardıktan sonra köşedeki berjer koltuğa doğru fırlattı.

"Okuldan sonra bazı öğretmenlerle çıkmama izin vermediğini mi söylüyorsun? Son sözün bu mu?"

Antika bir şifonyere doğru ilerlerken küpelerini çıkardı. Sadece küpe olmasına rağmen gününün bu dakikalarını izlemenin son derece samimi bir yanı vardı. Bu daha önce hiç düşünmediğim bir ritüeliydi. Artık biliyordum, küpeler çıkarıldıktan sonra kulak memesini başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturmasına kadar her ayrıntısını biliyordum.

Sanki gece geç saatlerde onunla yatak odasında durmaktan daha fazla yakınlığa ihtiyacım varmış gibi. Onu kollarıma alma-

mak için ellerimi yatağın ayakucuna yerleştirdim. Eğer onu kollarımın arasına alırsam on saniye içinde yatağa hapsolurdu. Bir dakika içinde inlemeye başlardı. Beş dakika içinde de gözyaşlarıyla yatak başlığına tutunurdu.

"Etrafını daha iyi insanlarla doldur," dedim. Bu baş ağrısı kafatasımı ortadan ikiye ayıracaktı. "Koçun yanlış biri olduğunu bilmene rağmen oraya gittin. Bu saçmalıktan vazgeç."

Shay açık bir dolap kapısının arkasına geçerek bir süre sonra bol bir eşofman altı ve göğüs uçlarının şekli ve dokusu hakkında bana detaylı bilgi veren bir atletle döndü.

"Bir dahaki sefere eğlenmeye ihtiyacın olduğunda beni arayacaksın." Yatağın ayaklıklarını daha sıkı kavradım. Ellerini kalçalarına yerleştirirken gözlerini bana dikti. Dağınık yatağı işaret ettim. "Hadi bakalım. Yorganın altına. Gerekirse seni kendim kaldırıp oraya koyarım."

Bana bir an göz kırptı. "Sakın buna cüret etme."

Duyduğum tek şey açık bir davetti. Ona doğru bir adım ilerledim, kollarımı kalçalarına dolayıp onu omzuma attım. "Seni uyardım."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Onu yatağa fırlatarak ellerimi başının iki yanına sabitledim. Yakınına eğilerek, "Kendimi açıkça ifade etmeme izin ver. Nasıl ya da neden evlendiğimiz umurumda bile değil. Sen benim karımsın. *Biraz* eğlenceye ihtiyacın olursa beni ararsın. Seninle ilgilenen ben olacağım. Sana istediğin her şeyi veririm, buna düzgünce hazırlanmış bir cin tonik de dahil. Eğer bunu kabul edemiyorsan benden boşanabilirsin."

Uzandı ve parmaklarını sakalımda gezdirdi. Dokunuşunu vücudumun her hücresinde hissettim. "Ne zaman bu kadar otoriter oldun?" diye fısıldadı. "Bu ne zaman oldu? Bu gece fazlasıyla ağır bassa da sadece bu geceden bahsetmiyorum."

Eğer eli bir santim daha kıpırdarsa hiçbir şey onu öpmemi engelleyemezdi. Eğer bana o küçük sinyali verirse işte o an her şey biterdi. "Tam da patron olduğum sıralarda."

Yavaşça, ağır ağır göz kırptı. Dudakları aralandı ve gözleri bulanıklaştı. "Gail muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

"Gail büyük ihtimalle çoktan kanepede uyuyakalmıştır."

Elini çekerek bakışlarını yana çevirdi. "Seni bu kadar geç saatte dışarı çıkardığım için özür dilerim. Gitsen iyi olur. Ben iyiyim. Burada başımı belaya sokmayacağım."

Parmaklarımı çarşafın etrafına doladım. Uzaklaşmadan ve Shay'in yatağına sokulmuş görüntüsünü engellemek için kesinlikle hiçbir şey yapmayacak olan, bir saatlik soğuk duşa girmeden önce kendime bu kısa an için izin verdim. Asla unutamayacaktım. Nasıl unutabilirdim ki? Artık saçlarının yastığa nasıl yayıldığını, atletinin askısının omzundan aşağı nasıl kaydığını, gözlerinin uzun beyaz battaniyeye karşı nasıl da karanlık göründüğünü biliyordum. Bunu, günü sonlandırıp yatağa yumulmasını izlememi istediği için değil, bir sik kafalı onu boktan bir barda yalnız bıraktığı için biliyordum.

"Otoriter olup olmaması da hoşuna gidip gitmemesi de umurumda değil." Geri adım atarak ellerimi yumruk hâline getirdim. "Bunlar benim şartlarım. Dediğim gibi, sana uymuyorsa benden boşanabilirsin."

Bölüm On Yedi

Shay

Öğrenciler kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşebilecekler.

"Dur bir saniye. Baştan anlat. Yani, seni o tuhaf insanlarla gittiğin tuhaf bardan aldı. Küçük kız da yanında mıydı?" Jaime buzlu kahvesini çalkalarken ekrana dik dik baktım. Bu ses beynimi tırmalıyordu. "Hayır. Sanırım Bayan Castro'yu bakıcılık yapması için çağırdı. Yoksa o mu oradaydı? Hatırlamıyorum."

Ayrıntıların çoğu bulanıktı. Dün gecenin en utanç verici sonuçlarından biri de buydu.

"Sonra da o kısa konuşmayı yaptınız," dedi. Terk edilme sorunlarım yüzünden yaşadığım çöküşü paylaşmak için bir neden görmüyordum. O biliyordu. Güncellemeye ihtiyacı yoktu. "Hani sen bir şeyler söylemiştin, sonra o da bir şeyler söylemişti."

Başımın altına bir yastık koyarak yer değiştirdim. Öğlen olmasına rağmen henüz yatağımdan çıkmaya hazır değildim. "Kurallarını beğenmezsem ondan boşanabileceğimi söylediği konuşma."

"Öf. Siz ikiniz sevişip bu işi bitirmelisiniz," diye cevap verdi Jaime.

Ekranımdaki görüntüsüne kaşlarımı çattım. "Cevap bu değil."

Jaime gözlerini bana dikti. "Öyle olduğuna eminim."

"Onu aramak istediğimden değil. Beni almasını isteyen ben değildim. Bunu kendi istedi. Sadece sorununun ne olduğunu bilmek istiyorum çünkü-"

"Onu becermek için bu bilgiye ihtiyacın olduğundan mı? Sana şunu söyleyeyim, neler döndüğünü çözmeden de onunla yatabilirsin. Ayrıca, her ne olursa olsun bu sorunları benimsemene gerek yok çünkü bunlar onun sorunları ve *onunla* ilgili. Seninle değil."

"Benimsemiyorum-"

"Canım benim. Bu hikâyeyi en ince ayrıntısına kadar dinledim. Profesyonel görüşüme göre birkaç hafta önce kendi gözlerimle topladığım kesin kanıtlara dayanarak, o çocuk sana tapıyor ve bu konuda ne yapacağını bilmiyor. Ayrıca, kelimelerle arası pek iyi değil. Fark etmediysen söyleyeyim. Bütün mutsuzluğunu iyi bir şekilde kullanması gerekiyor. Senin de eğilip bunu kabul etmen gerekiyor."

Ona dik dik baktım. *"Ne?"*

"Pekâlâ. Demek istediğim, belki ikiniz de birbirinize ne kadar uygun olduğunuz hakkında bir konuşma yaparsınız." Kaşlarını imalı bir biçimde kaldırdı. "Sonra da bunu kutlarsınız. Daha iyi hissedeceğine söz veriyorum."

Noah'nın düşüncelerinde cinsel olarak var olduğuma inanmakta zorluk çekiyordum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bu anlaşmamızın bir parçası değil," dedim gözlerimi pencereden giren güneşten korurken. "İyi ki de değil. Ayrıca boşanmaktan bahsettiğine göre evliliği bitirmek için bir neden arıyor olmalı."

Jaime dudaklarını büzdü. "Ben seni destekleyici bir şekilde dinlerken içini dökmek mi istersin yoksa çözüm önerileri mi sunayım?"

"Bilmiyorum," diye sızlandım. "Dün gece olanlar canımı sıkıyor."

"Doğru. Kocana güvenmek çok demode."

"O benim kocam değil."

"O senin kocan," diye cevap verdi. "Sen çitle çevrili bir evde oturmuyor olabilirsin ama o, seni tekinsiz bir barda mahsur kaldığında eve bırakmış ve bunu yardım etmek için yapmamış olabilir.

Kocan olmasa bile o senin arkadaşın. İhtiyacın olduğunda yanında olmasını bekleyebilirsin, beklemelisin de." Kahvesini tekrar çalkaladığında kafatasım zonkladı. "Onu neden beceremediğini bana tekrar anlatabilir misin?"

"Pek çok nedeni var ama aklıma gelen ilk şey, ben küveti çırılçıplak ovarken içeri girmesi. Kimse bunu gördükten sonra kolay kolay kendine gelemez. Benimle ilgileniyor olsa bile, ki ilgilenmiyor, beni gördü Jaime."

"Biliyorsun, bazı toplumlarda insanlar birbirlerini böyle tanır," diye cevap verdi.

"*Ne?* Sen neden bahsediyorsun?"

Elini salladı. "Bu işlerle pek ilgilenmediğim için fazla ayrıntı verememem ama böyle şeyler olduğunu biliyorum."

"Senin için endişelenmeli miyim?" diye sordum.

"Her zamankinden daha fazla değil." Başını salladı. "Ben iyiyim. Son birkaç haftadır terapiye gidiyorum. Ders planlarımda bir hafta ilerideyim. Prensip olarak varlığına kızmama rağmen senin yerine gelen öğretmenle arkadaş oldum. Vitaminlerimi alıyor, suyumu içiyorum. Hiç tanımadığım insanlarla bol bol seks yapıyorum. Bu iyi bir şey. Ben iyiyim. Senin sorunlarınla uğraşırken benim için endişelenmeyelim. Kocanı becermelisin."

"Aman Tanrım Jaime," diye mırıldandım. "Böyle bir şey gerçekleşmeyecek."

"Bildiğim en iyi akşamdan kalma ilacı bu," dedi. "Söz veriyorum. Eninde sonunda onunla yatacaksın. O zaman da buraya gelip haklı çıktığımı söylemek zorunda kalacaksın." Bana parmağını salladı. "Bu görüşmeye Grace'i de ekleyeceğim. Böylece bunun ne zaman olacağına dair bahse girebilir."

"Bugün Grace'le konuşamam," diye homurdandım. "Bana yataktan kalkmamı ve kendime gelmemi söyleyecek. Bunların hiçbirini duymak istemiyorum."

"O zaman gidip kocanla konuş," dedi.

"Hayır. Mümkün olduğunca ondan uzak duracağım. Dün geceki mağara adamlığından hiç hoşlanmadım."

"O mağara adamlığını daha sonra takdir edeceksin," diye mırıldandı. "Eğer onun nasıl biri olduğunu anladıysam, ki sanırım anladım, senin için iyi olacak."

Elimi gözlerime götürdüm. "Audrey'i aramalıydım. Bana güzel ve mükemmel olduğumu söyleyecek ve kafatasımın beynimi bu kadar sıkmasını engellemek için nasıl iltihap önleyici bir smoothie yapacağımı anlatacaktı."

Jaime, "Bunu yapardı çünkü çoğu sorunu mutfak ekipmanlarını kullanarak çözebileceğine inanıyor," dedi. "Sorununu kocanın ekipmanlarını kullanarak çözebileceğine inanıyorum. Aksini iddia etmenin delilik olduğunu düşünüyorum."

"Beni istemiyor," diye fısıldadım. Bu sözleri dile getirmek bana acı veriyordu. Beni istemeyen çok ama çok fazla insan vardı ve listeye yeni bir kişi eklemek, her seferinde canımı yakıyordu. "Benimle aynı fikirde olmadığını biliyorum. Bu kadar destekleyici olmana bayılıyorum ama o beni çekici bulmuyor. Benden etkilenmiyor. Bana ısınması zaman aldı ve çoğu gün ya sinirlerini bozuyorum ya da benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor. Çok fazla kaş çatıyor ve çenesini sıkıyor. Böyle devam ederse dişlerini mahvedecek."

"Bırakalım da bu konuda dişçisi endişelensin."

"Benden hoşlandığında, bunun nedeni rol yapıyor olmamız. Bu bir oyun. Nasıl hissettiğimin bir önemi yok çünkü bir yere varmayacak. Buna bir de ona kocam dememin saçma olduğu gerçeğini ekle. O, nasıl işletileceğini bile bilmediğim bir lale çiftliği bana miras kalsın ve o da işini büyütsün diye evlendiğim bir adam. Aramızda hiçbir şey yok."

"Diyelim ki haklısın," dedi bir süre sonra. "Seni umursamayan bu adam, senin rastgele bir barda mahsur kalmana neden bu kadar üzülsün ki? Neden yeğenine bir bakıcı çağırıp seni bu bardan alıp eve götürsün, sonra da *karısının* yapmasından hoşlanmadığı şeyler hakkında konuşsun? Senden uzaklaşmak için sabırsızlanan biri öyle mi davranır?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden bir dakika boyunca ona baktım. "Bunun bir Hallmark filmi olmadığını söylediğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Onunla yattığında bu bir Hallmark filmi olmayacak. O tür şeyler asla ilk aşamayı geçemez. İffetli bir öpücük ve hikâyenin sonu. Ekmekçi Babacık hamur kabarana kadar durmayacak."

"Ona böyle demeyi bırakmalısın," dedim. "Bu metaforu anlamıyorum. Bu durumda hamur ben miyim? Hamur olmak zorunda mıyım? Bu hiç hoş değil."

"Merak ediyorum da," diye başladı parmağını dudaklarına götürerek. "Acaba asıl mesele Ekmekçi Babacık değil de başka bir şey mi? Acaba seks ve yakınlıkla ilgili olan her şeye duvar ördün ve kendini hazır olmadığına mı ikna ettin?"

"Tabii ki hazır değilim," diye tersledim. "Mihrapta terk edildiğim uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım."

"Evet. Bunu yaşadın ve çok korkunçtu. Ama seni terk ettiğinde kendini de götürdü. Pek çok önemli şeyi aldı ama seni almadı. Senin en iyi yanını almadı. Sandığından daha hazır olduğuna inanıyorum," dedi Jaime nazikçe.

"Emin değilim," diye fısıldadım.

"Olacaksın," dedi. "Eninde sonunda."

Bölüm On Sekiz

Noah

Öğrenciler kaybettiklerinde bunu fark edebilecek ve kabul edebilecekler.

"Senin sorunun ne?" diye homurdandım. "Neden bir türlü uslu duramıyorsun?"

Tereyağı, şeker ve kakao dolu kâse, huysuz şekilde dik dik bana baktı. Kek bana bu şekilde ihanet etmemişti. Kek, kutunun üzerindeki talimatları takip etmekten ibaretti. Bu gizli bir anlaşma gibiydi.

Telefonumu alarak pastanenin numarasını tuşladım. Müdür cevap vermeden önce iki kez çaldı. "Little Star Bake Shop, Nyomi'yle görüşüyorsunuz."

Elimde kâseyle kilere girerken merdivenlere doğru bir bakış attım. "Ny, bu şey olmuyor. Harç gibi görünüyor. Tereyağlı harç."

"O zaman bir miktar süt ekle," diye cevap verdi.

"Son karışıma süt ekledim ve bu-" Yirmi dakika önce kilere sakladığım kâseye tiksintiyle baktım. "Çamur gibi oldu."

"Bir miktardan fazlasını eklemişsin gibi görünüyor."

"Bir miktar nedir Ny? Anlayabileceğim şekilde anlatabilir misin?"

Mırıldandı. "Muhtemelen bir fincanın sekizde biri. Fazlası değil." Bir süre duraksadıktan sonra, "Ne kadar kullandın?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama pudra şekerim bitti ve zamanım azalıyor," dedim.

"Sana yarım kilo şeker getirebilirim ama neden biraz krema vermemi istemediğini anlamıyorum. Burada bir sürü çikolatalı kremam var."

"Çünkü ev yapımı olması gerekiyor," diye çıkıştım.

"Evine gelip orada yapabilirim. On dakikamı alır."

Bir elimi alnıma götürdüm. "Olmaz."

Teknik olarak ne istersem yapabilirdim. Nyomi'den Shay için bir doğum günü pastası yapmasını isteyebilirdim. Pastanenin hazırladıklarını seve seve kabul ederdim çünkü mutfak becerilerim konserveyle sınırlıydı. Jaime peşime mafyayı takmakla tehdit etse de bunu yapmak zorunda değildim.

Yine de bunu başaracaktım. Doğru şekilde yapacaktım.

"Patron sensin," dedi neşeyle. "Bir miktar süt eklemeyi dene. Bir çorba kaşığıyla başla. Birkaç dakika karıştır. Bir çorba kaşığı daha ekle, tekrar karıştır. Tadına bakmayı unutma. Olduğunda anlayacaksın."

"Nedense bundan şüpheliyim."

Nyomi kıkırdadı. Benimle dalga geçmekten hoşlanıyordu. Birkaç yıl önce, pastacılık okulunu bıraktıktan hemen sonra onu işe aldığımdan beri bunu yapıyordu. "Bana reçeli nasıl yaptığından bahsetsene."

"Reçel bilimseldir," diye cevap verdim.

"Pasta yapmak da bilimseldir," diye karşı çıktı.

"Az önce bir miktar sütü *muhtemelen* bir fincanın sekizde biri olarak tanımladın."

"Bana bilimsel gibi geldi," diye gülerek cevap verdi. "Güllü ahududu reçelinin nesi bilimsel? Doğru gülü elde etmek için düzinelerce deneme yapmak gerekir."

"Pek sayılmaz."

"Yani yaptığınız ilk parti kusursuz çıkıyor ve kazara sabun tadında bir şeye benzemiyor öyle mi?"

"Daha önce sabun tadında bir şey yediğimi sanmıyorum." Alnımı rafa yasladım. "Şu anda bunu tartışacak vaktim yok. Krema sorunumu çözmeliyim."

"Şeker göndereyim mi?"

Kaşlarımı çatarak kâseye baktım. "İyi olur. Ne olur ne olmaz. Ama bu konudan kimseye bahsetmemelerini söyle."

"Büyük ses getiren şeker teslimatlarıyla ilgili bir geçmişin mi var?"

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun," diye homurdandım. "Sadece şekeri gönder. Tamam mı?"

"Elbette patron," dedi. "Eğer bir bardak çikolatalı krema, o ekstra sessiz şekerle birlikte mutfağımdan kaybolursa kimsenin bundan haberi olmaz."

Onunla tartışmadım çünkü bu yardıma gerçekten ihtiyacım vardı.

Kilerden çıkarken Gennie ya da Shay'den bir ses var mı diye dikkatle etrafı dinledim. Gennie bugünkü özel ders için Shay'i yukarıda oyalayacağına söz vermişti ve yeğenime güvenmeme rağmen onun da ikna gücünün sınırları olduğunu biliyordum. Ayrıca dikkat süresinin de.

Tezgâha döndüğümde bir çorba kaşığı sütü ölçerek kremaya karıştırdım. Bir işe yarayacağından şüphe etsem de kıvamı değişti. Hâlâ garipti ama mikseri yavaş yavaş az miktarda süt ekleyerek çalıştırdım. Krema olması gerekenden daha yoğundu ve şekerin bir kısmı tam olarak karışmamıştı. Harç gibi değildi, çamur gibi de değildi. Bu bir ilerleme sayılabilirdi.

Mikseri kapatırken fırın çalışanlarından biri şekerle geldi. Dante, mutfak penceresinden el salladı ama hiçbir şey söylemedi. Bu da Nyomi'nin, içine Tanrı korkusu saldığı anlamına geliyordu.

Bu yüzden eyaletteki en iyi fırıncıydı. Korkutucu kişiliği ve harika turtalarıyla meşhurdu.

Kapıyı açtığımda elimde bir kaşık dolusu krema vardı. "Tadına bak," dedim.

"Çikolata gibi," dedi Dante tadına baktıktan sonra. "Güzelmiş. Biraz daha çırp. Bir tutam da vanilya ekle."

"Bir fincanın sekizde biri kadar vanilya yani?"

"Tabii ki hayır." Kaşığı geri uzattı. "Daha çok bir çay kaşığının sekizde biri kadar."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil," diye mırıldandım kendi kendime.

Şekeri ve bir dondurma kabında saklanan yedek kremayı aldım. "Bunun için teşekkürler. Ny'e de benim adıma teşekkür et."

Merdivenlerden aşağı, buraya getirdiği ATV'ye doğru koşarak gitti ve "Kendisine Seylan tarçınıyla teşekkür edilmesini istediğini söylüyor," dedi.

"Harika." Kapıyı arkamdan kapattım, şekeri ve kremayı bir kenara bırakarak vanilya aramaya başladım.

Fazla zamanım yoktu. Gennie plana sadık kalsa bile önümüzdeki on beş dakika içinde bu şeyi bitirmek zorundaydım. O zamana kadar her şeyin olabildiğince mükemmel olmasını istiyordum.

Shay ve ben cuma gecesinden beri pek konuşmamıştık. Kendime, onun okulla meşgul olduğunu söyledim. Evliliğimizi bitirme teklifimi kabul etmekle meşgul olduğunu düşünmek istemiyordum. Günün birinde, bu kadınla kelimelerimde boğulmadan ya da aptalca davranmadan konuşabilecektim. Ama o gün, bugün değildi. Bunun hayalini kurmak bile çok fazlaydı.

Vanilyayı ekledim ve kremayı biraz daha karıştırdım. Krema yavaş yavaş tanıdık bir kıvam aldı. Shay'in bazı sınırlarını aştığımı biliyordum ve ona karşı daha önce olmadığım şekilde agresif davranmıştım. Birkaç dakika içinde aşağı inip bu karışıma göz

ucuyla bakıp kapıdan çıkıp gitmesi mümkündü. Eğer kalırsa, bu tamamen Gennie için olacaktı. Berbat arkadaşlar seçtiği için ona bağıran, onu yatağa atan ve boşanma davası açması için ona meydan okuyan adam bendim. Benim için kalmayacaktı.

Bir gözüm saatte, kulağım merdivenin gıcırtısındayken kremayı pastanın üzerine sürdüm. Kaplamayı ustaca yapamamış olsam da en azından pastayı tamamen kaplamayı başarmıştım. Belki Shay bunun Gennie'nin işi olduğunu düşünürdü. Bu altı yaşındaki çocuğun yaptığı bir iş olarak geçebilirdi.

Sahip olduğum tüm ölçü kaplarını ve spatulaları bulaşık makinesine tıkıştırırken Gennie'nin yüksek sesle, "Artık aşağı inmeliyiz Shay. Belki yemeğe kalırsın. Bu çok eğlenceli olur," dediğini duydum.

Mekanik ses tonu karşısında histerik kahkahalarımı bastırmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. Eğer Shay neler olup bittiğini zaten anlamadıysa artık iş işten geçmişti.

"Çok tatlısın," diye cevap verdi Shay kıkırdayarak. Biliyordu. Kesinlikle anlamıştı. "Önce Noah'yla konuşalım. Tamam mı?"

"Noah tamam diyecektir," dedi Gennie olabildiğince kendinden emin bir şekilde. "Söz veriyorum."

Gennie yüzünü görebilmem için basamağa çömelerek bana bir işaret yaptı. İki elimi tezgâha dayadım ve oyuna uyarak sordum. "Bitti mi? Bugün ne üzerinde çalıştınız?"

"Newport Limanı'ndaki gemi enkazı hakkında bir şeyler okuduk," dedi Gennie son basamakları inerken. "Ünlü bir keşif gemisi olabilir. Sonra bir şeyler daha yaptık. Mutlu yıllar Shay!"

Shay duvardaki Mutlu Yıllar afişine, benim gelişigüzel pasta denememe ve masadaki ayçiçeği buketine bakarken Gennie zıplayarak dans etti. Onların hâlâ Shay'in en sevdiği çiçekler olup olmadığından emin değildim. Arı kolonilerinin yakınında bir sürü mevsim sonu ayçiçeğimiz vardı ve bu sabah birkaç tanesini toplamak kumar oynamak gibiydi.

Şimdi bundan o kadar da emin değildim.

"İyi ki doğdun!" dedi Gennie. Hâlâ Shay'in elini tutuyor ve bir trambolinin üzerindeymiş gibi zıplıyordu. "Pankartı ben yaptım ve tüm harfler doğru. Gördün mü? Özel servis altlıkları da yaptım. Noah adını hecelememe yardım etti. Pasta da var, sana bir hediye de aldık ve-"

Shay bana baktı, gözleri burada neler olduğunu anlamamış gibi kısılmıştı. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Omuz silktim. "Bugün senin doğum günün." Başparmağımı omzumun üzerinden fırına doğru uzattım ve ekledim, "Eğer kalabilirsen Gen ve ben akşam yemeği yiyeceğiz. Yemek servisi yapanlar bir şeyler hazırladılar." *Özel deme, ona burada pamuk ipliğine bağlı olduğunu söyleme, özel deme, bu konuda zaten olduğundan daha fazla baskı yapma, özel deme.* "Farklı bir şeyler. Bizim için. Senin için."

Evet, hiçbir baskı yok.

Dudakları aralandı, ifadesi daha da yumuşadı. "Ah." Gözlerini hızla kırpıştırdı. Gözleri parlıyordu. "Aman Tanrım." Kelimeleri hisleriyle tıkanmış gibiydi. Sertçe yutkundu, kolyesindeki küçük elması parmaklarının arasına alarak zincir boyunca sürükledi. Zip zip zip. "Çok tatlısın." Henüz zıplamayı bırakmamış olan Gennie'ye baktı. "Beni düşünmeniz çok hoş."

"Kalacak mısın? Lütfen, lütfen, lütfen?" Gennie ellerini birbirine bastırdı. "Kalmak zorundasın. Evet de! Evet de!" Shay bakışlarımla buluşurken bir elini Gennie'nin saçlarında gezdirdi. "Çok isterim."

Ellerimi birbirine vurdum. "Gen, kümesleri hızlıca kontrol et. Sonra da salata marifetlerini konuşturmanı istiyorum."

Shay'e bakmamak için dolabı açtım. Bunun neden gözlerini yaşarttığını sormaktan kendimi alıkoymaya, içimden bir özür selinin akmasını engellemeye çalışıyordum.

"Salata marifeti," dedi Gennie neşeyle.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Shay.

Hâlâ dolap kapağının arkasında saklanırken iç çektim. Orada daha fazla saklanamayacağımı anlayınca ihtiyacım olmayan bir kâseyi alıp tezgâhın üzerine koydum. "Shay'i dışarı çıkar ve ona kümesi gezdir."

Gennie, Shay'in eline uzandı. "Yanımdan ayrılma. Seni gagalamalarına izin vermeyeceğim."

Kümesin kontrol edilmesine gerek yoktu. Yumurta kutuları boştu. Bunu biliyordum çünkü Gennie ve Shay öğleden sonra okuldan gelmeden önce onları kontrol etmiştim. Ama bir dakikaya ihtiyacım vardı çünkü Shay için bunu doğru yapma arzumun baskısıyla nefes alamıyordum. Bunun dışında herhangi bir tepkiyle karşılaşsam da sorun olmazdı. Daveti reddedip kapıdan çıkıp gitse bile bunu sorun etmeden halledebilirdim.

Bu farklıydı.

Onlar dışarıdayken fırından birkaç tabak çıkardım ve onları güzelleştirmek için elimden geleni yaptım. Bu özel sipariş için yemek servisi yapan Fig and Fennel'e bir ton taze fesleğen borçluydum.

Bir şişe beyaz şarabın tıpasını çıkarırken Shay ve Gennie geri döndü.

"Yumurta yok," dedi Gennie, kanıt olarak sepeti ters çevirerek.

"Çok uslu durdular," diye ekledi Shay.

Gennie başını salladı. "Onlara kurabiye attım."

"Kurabiyeyi nereden buldun?"

"Bilmiyorum. Cebimdeydi."

"Harika." Shay'le birbirimize bıkkın bakışlar attık. "Salata marifetlerini kullanma zamanı."

Shay ada tezgâhın diğer tarafındaki taburelerden birine yerleşerek Gennie'nin merdivene tırmanıp işe koyulmasını izlerken ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Bunu izlemeliyim," dedi.

"Bu sihir," diye başladı Gennie. "Çünkü çirkin şeyleri bir kâseye atıp karıştırıyorum ve artık çirkin olmuyor. Tadı da güzel. Yani sihirli."

Söz konusu çirkin şeyler salata yeşillikleri, dilimlenmiş elma ve fındıktı. Biraz da salata sosu. Bir miktar da peynir. Ama Gennie'nin salatayı Ranch sosuna bulamadan yemesine yol açacaksa, tüm bu abartılı gösteriye katlanabilirdim.

Tıpası açılmış şişeyi kaldırdım. "Şarap?" Shay'e sordum.

Elinin tersiyle reddetti. "Hayır. Teşekkür ederim. Bu hafta dikkat ediyorum." Kendi kendine güldü, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Geçen hafta yeterince içtim. Hatırladığın üzere."

"En iyilerimizin bile başına gelir." O geceden hatırladığım şeylerin hiçbiri hakkında konuşamazdık. Bunu yapamazdım. O anıları düşünemezdim çünkü yatakta onu düşünmeden uykuya dalmak imkansızdı. Ahududuya, onun meme uçlarıyla karşılaştırmadan bakamazdım. Henüz onlardan daha çok sevdiğim bir ahududu bulamamıştım. "Su? Soda? Korsan suyu?"

"Su harika olur," diye yanıtladı Shay. "Yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin? Burada kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Son iki saatini yeğenime iyi kalpliliğinle ders vererek geçirdin," dedim ona bir bardak su doldururken. "Oturduğun için kendini suçlu hissetmene gerek yok." Bardağı önüne bıraktım, uzanan elini görmezden geldim çünkü şu anda ona dokunamazdım. Parmaklarımla hafifçe olsa dahi ona dokunamazdım. Bu beni öldürürdü. En azından bir saat daha kendime hâkim olmam gerekiyordu. Gennie'ye, "Sihir nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Neredeyse bitti." Salata kasesine kaşlarını çatarak baktı. "Elma zamanı."

Shay birkaç tabağı masaya yerleştirirken beni izledi. "Bu akşam ne pişirdin?"

"Sadece ısıttım. Burada bütün yemekleri Gennie yapıyor." Ta-

bağı işaret ettim. "Fazla bir şey yok. Peynirli makarna, sebzeli graten ve incirli rezeneli rosto."

"Bir de elmalı salata," diye seslendi Gennie.

"Elma ve havuç salatasının güncellenmiş bir versiyonu," dedim.

Shay cevap vereceği sırada kendini durdurdu. "Bu- *hayır.*" Başını hafifçe salladı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu Lollie'nin özel gün menüsü mü?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla," dedim. "Sebzeli yemek aklımda kalmadı. Umarım sorun olmaz."

"Sen-" Parmaklarını dudaklarına bastırıp bakışlarını yemeğe odakladı. Gözyaşlarına hâkim olabilmesi çok önemliydi çünkü eğer ağlarsa ellerimi kendime saklayamazdım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Hatırladığına inanamıyorum. Teşekkür ederim."

"Bu Gennie'nin fikriydi."

Şüpheye düştüğünüzde çocuğu öne sürün. Mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır; her seferinde işe yarar.

"Sana en sevdiğin şeyler hakkında nasıl sorular sorduğumu hatırlıyor musun? Sen de bana büyükannenin partilerinde güzel şeyler olduğunu anlatmıştın," dedi Gennie gözlerindeki muzip parıltılar eşliğinde. "Bu doğum günün için gizli projemdi." Salata kasesini havaya kaldırdı. "İşte sihir hazır."

Kâseyi elinden alarak Shay'e oturmasını işaret ettim. "Harika bir casussun," dedi Gennie'ye. "Şu servis altlıklarına bak. Vay canına. İnanılmaz."

Gennie, Shay'in yanındaki koltuğuna yerleşirken gülümsedi. "İyi bir iş çıkardık, öyle değil mi?"

"Harika bir iş çıkarmışsınız," diye yanıtladı Shay. Masanın öbür ucundan bana baktı. "Teşekkür ederim."

Sanki bu evlilik anlaşmasının sahte tarafına tutunmam, en iyi ihtimalle *tehlikeli* değilmiş gibi omuz silktim. "Önemli değil."

Yemek birkaç dakika boyunca herkes için yeterli bir dikkat dağıtma işlevi gördü. Gennie, tabağındaki her şeyi bölerek lezzetli bulduğu parçaları ayıklamakla meşgulken, Shay mırıltılar ve sessiz inlemelerden oluşan bir koro oluşturdu. Hiçbir şeyi garipleştirmeden var olmak için elimden geleni yaptım.

İtiraf etmek anlamsız olsa da Shay'in aşağıya indiğinde bu küçük kutlamaya, kollarını bana dolayarak ve karşılık vermemi isteyerek tepki vereceğini umuyordum. Bunlar her zaman beslediğim, hiçbir zaman gerçekleşmeyen umutlardı. Bu benim kendim için yarattığım sorundu. Sürekli gerçekleşmeyecek bir şeyi bekliyordum hatta onunla, oyunumuzun kurallarının esneyeceği ve hayalimdekilere ulaşabilme ihtimaliyle evlenmiştim. Ama hiçbir şey değişmemişti. Tam olarak değil. İstediğim kadar doğum günü partisi düzenleyebilir, onu Narragansett Körfezi'ndeki tüm barlardan alabilir ve ihtiyacı olan her şeyi verebilirdim. Bunların hiçbiri bizim için bir şeyi değiştirmezdi. Onun için hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Sorun değildi. Bununla yaşayabilirdim. Eğer bu, onun ihtiyacı olan şeye sahip olması anlamına geliyorsa gerçeği bir kez daha, binlerce kez daha görmezden gelebilirdim. Bir doğum günü partisi, eve bırakma, sadece ismen bir koca. Artık buradaydık, bu işin içindeydik ve kendimi, Shay Zucconi için tekrar aynı çukura düşmekten kurtarmaya yemin etmiş olmamın bir önemi yoktu. Onun kollarıma koştuğu ve yatağımda olduğu fantezilerin tamamen ulaşılmaz olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Böyle bir şey olmayacaktı. Benim için bu hayatta böyle bir şey mümkün değildi. Bu süreçte bir parçam ölse bile, bunu kabullenmem zaman almıştı.

"Hasat Festivali'ni duydun mu?" Gennie peynirli makarnasının üzerindeki ekmek kırıntılarını toparlarken sordu.

"Pek sayılmaz, hayır," diye yanıtladı Shay. "Bana anlatmak ister misin?"

"Bu hafta sonu. Karnaval, oyunlar, müzik ve bir de pazar var. Noah oyun oynamak için para alabileceğimi söyledi. Bir de yüz boyama standı var ve istediğin her şeyi yapıyorlar. Kelebekler, yıldızlar, kaplanlar, maymunlar. Ne istersen," dedi Gennie ciddi bir ses tonuyla. "Bir de futbol maçı var ama o umurumda değil."

"Bu yeni," dedim. "Son birkaç yıldır var. Bu bir topluluk etkinliği ama lise destekçileri grubu organize ediyor." İç çekerek başımı salladım. "Gerçi ben onların yaptığı hiçbir şeye organizasyon demezdim."

"Herkes Noah'nın dünyadaki sorunları çözmesini bekliyor," dedi Gennie.

Belli ki onun yanında nelerden şikâyet ettiğime dikkat etmem gerekiyordu. Shay eğlenen bir ifadeyle gözlerime baktı.

Omuz silktim. "O kadar da kötü sayılmaz."

"Çiftçi pazarı, yiyecek kamyonları, sanat fuarı ve diğer her şey. Sınıf gezileri ve mezuniyet gecesi etkinlikleri için biraz para toplanıyor, bu da olumlu bir şey."

"Noah çiftlik çadırında çalışacak başka insanlar buldu, böylece kasayla uğraşmak zorunda kalmayacağım," dedi Gennie umutlu gözlerini Shay'e dikerek. Ne planladığını biliyordum. "Bizimle gelir misin? Birlikte gezebilir, oyunlar oynayabilir, buzlu limonlu şeker ve-"

"Yavaş ol," dedim yeğenime. "Bu akşam pasta yemek istiyorsan en az beş ısırık daha almalısın."

Gennie tam beş ısırığı sayarken Shay gülümsemesini bastırdı,

"Bitti. Şimdi Hasat Festivali hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Shay dikkatli bir ses tonuyla, "Kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi. "Belki seninle orada buluşabilirim?"

İşte oradaydı. Mesafe. Sınırlar. Bundan nefret etsem de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu benim gerçeğimdi. Shay, benim

istediğim şeylerin hiçbirini istemiyordu ve onu tüm kasabanın önünde kaç kez öptüğümün bir önemi yoktu. Bunların hiçbiri gerçek değildi.

"Sanırım." Gennie tabağını itti. "Artık hediyeleri açabilir miyiz?"

"Hediyeler mi? Hayır, hayır, hayır. İhtiyacım olan tek hediye buydu," diye yanıtladı Shay. Tabaklarımızı toplamaya başladı. Elinden almaya çalıştığımda keskin bir bakışla bana baktı. "Bunu ben yapıyorum. Sesini çıkarma."

Gennie, "Arabamıza binebilirsin, böylece Noah seni otoparkta takip etmek zorunda kalmaz," dedi. "Diğer futbol maçından sonra yaptığı gibi."

Shay gülümseyerek başını eğdi. "Bu mükemmel bir fikir."

Shay tabakları ve bulaşıkları toplamakla meşgulken Gennie'ye baktım ve tezgâhtaki hediye paketini işaret ettim. Gennie ipucunu anlayarak paketi almak için yerinden fırladı. "Bunu senin için özel olarak seçtik."

Shay bana bakarak hızlıca başını salladı. "Buna hiç gerek yoktu."

Siyah beyaz boncuklu küpeleri kutudan çıkarıp havaya kaldırdı. "Hayatım boyunca bundan daha mükemmel bir şey görmedim," dedi. "Küçük çiçek taçları bile var. Bu kadar sevimli olduklarına inanamıyorum."

Gennie bir parmağını boncukların üzerinde gezdirdi. Kendisiyle gurur duyuyordu ve buna bayılıyordum. Doğru hediyeyi bulmak için harcadığımız saatlere değmişti.

"Küpe olarak sadece meyve ve balık sevip sevmediğini sorduğum zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Birden mantıklı gelmeye başladı," dedi Shay gülerek. Bakışlarımız buluştu, gözleri yumuşak ama ciddiydi. "Teşekkür ederim. Bu en güzel doğum günüm oldu. Tüm bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

"Bunu hak ediyorsun," dedim.

Ona her şeyi veren ben olamasam da o her şeyi hak ediyordu.

Bölüm On Dokuz

Shay

Öğrenciler kilerlerin jeopolitiğini inceleyebilecekler.

Ayrılmak istemiyordum ve nedenini anlayamıyordum. Gelecek hafta için hazırlamam gereken ders planlarım vardı ve annemin telefonuna geri dönmem gerekiyordu; ama bunların hiçbiri beni harekete geçirmeye yetmedi. Son bir saat içinde buradan ayrılmam harika olabilirdi. Gennie bu hafta sonu Noah ve onunla Hasat Festivali'ne katılmam için beni ikna etmeye çalışırken, gerçekten lezzetli bir doğum günü pastasının büyük dilimlerini paylaşmıştık. Şimdi Gennie zorlu bir banyonun ardından yatağına yatmıştı. Noah da akşam yemeği bulaşıklarında ona yardım etmemem için ısrar etmekle meşguldü.

Gennie'nin öğleden sonra bir şeyler sakladığını bilsem de bu harika küçük sürprizi beklemiyordum. Kalbim hâlâ bunun saf sevinciyle dolup taşıyordu. En son ne zaman bu kadar güzel şeyi aynı anda hissettiğimi hatırlamıyordum.

Doğum günleri benim için garipti. Küçük bir çocukken birkaç sıradan parti vermiştim. Annemin Upper East Side ya da Londra'nın kalabalığında olması kadar sıradandı. Bu etkinlikler her zaman duygusallıktan çok uzaktı. İlk yatılı okuluma gittiğimde, doğum günlerine dair hiçbir beklentim yoktu. Belki uzak bir savaş bölgesinde değilse annemden telefon alırdım.

Daha sonra, Lollie'yle yaşamaya başladığımda, doğum günümle olan ilişkim tamamen bozuldu. Birdenbire doğum günlerinin hiç bilmediğim gelenek ve göreneklerle dolu aile etkinlikleri olduğunun farkına vardım. Kendimi bu tür şeylerden uzak tutmak, onları kucaklamaktan daha kolaydı.

Bu durum Jaime'yi çıldırtıyordu. Jaime her türlü partiyi düzenlemeye bayılırdı. Bana doğum günü partisi düzenlemesine asla izin vermezdim. Bu fikir beni rahatsız ediyordu ve onu her zaman daha basit, daha küçük bir şeye ikna ederdim. Kızlarla dışarıda sıradan bir akşam yemeği ya da yeni açılan lüks mekanlardan birinde kokteyl yeterli olurdu.

Şimdi Noah ve Gennie'yle geçirdiğim bu akşamdan sonra tüm bu değerli küçük dokunuşlardan göğsüm kabarırken o kadar da rahatsız hissetmiyordum. Gitmeye de hazır değildim.

Noah ve Gennie'nin evine yaptığım ziyaretlerle aramda genellikle ağır bir çekim ilişkisi vardı. Her zaman enerjinin değiştiği bir an olurdu ve gitme vaktinin geldiğini anlardım. Ya içimden gelirdi ya Noah neden olurdu ya da başka bir sebebim olurdu.

Her yükselişin bir düşüşü vardır.

Bu gece o anı yakalayamadım. O an gelmedi.

Oyalandım. Noah yemek artıklarını toplarken ben de mutfak masasını topladım. O sürekli, "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanırken, reçel deneyleriyle dolu raf da dahil olmak üzere buzdolabını düzenledim. Ondan gelen homurdanmalara rağmen tezgâhı sildim. Şimdi de yıkadığı bulaşıkları havluyla kurulamam gerektiğini hissediyordum.

Geçen hafta sonu bardaki o olaydan beri pek konuşmamıştık. En baştaki sinirim geçtikten sonra utanç duygusu üzerime çöktü ve ona ne söylemem gerektiğini bilemedim. Baş belası olduğum ve kamyonetinin her yerine gözyaşı akıttığım için özür dilemek istedim. Benimle evlenme sebebi bu değildi.

Bu da beni, sanki bir kanyonun ötesinden birbirimize bağırıyormuşuz gibi görünen, her şeyi yanlış anlayacak kadar yakın ama atlayıp aradaki mesafeyi kapatamayacak kadar uzak olan o tuhaf noktaya geri döndürdü.

"Bunun yeri neresi?" Salata kâsesini kaldırarak sordum.

"Bırak onu," diye cevap verdi. "Bugün senin doğum günün ve burası benim evim. Tanrı aşkına Shay, bulaşıkları yıkamayacaksın."

"Yardım etmek istiyorum." Kâseyi tezgâha koydum ve başka bir tabağı kurulamaya başladım. "Teşekkür ederim. Gerçekten teşekkür ederim. Bu inanılmaz ve beklenmedikti."

"Karımın doğum gününü unutmam doğru olmazdı, değil mi?"

Noah bunun doğum günümü hatırlamaktan çok daha öte bir şey olmasının nedenlerini madde madde sıralamamı istemiyordu. Lollie'nin en özel günler için hazırladığı yemeği ya da Jaime'nin özel doğum günü pastasını yeniden yarattığını kabul etmeme izin vermektense beni alıp arabama atmayı tercih ederdi. Küpelerden bahsetmiyorum bile. Aman Tanrım. Kesinlikle etkilenmiştim.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim hızlıca.

Omuz silkti. "Sorun değil."

Noah bulaşık yıkarken ben de yıkadıklarını kurulamaya devam ettim. Kuruladıklarımı nereye koyacağımı söylemediği için her birini tezgâhın üzerine koydum. "Bu Hasat Festivali büyük ses getirecek gibi görünüyor."

"Tabelaları görmedin mi?" diye sordu. "Kasabanın her yerindeler. Eminim ilkokulun önünde bile bir tane vardır."

"Muhtemelen. Bilmiyorum. Hava çok sıcak, hasat havasına giremiyorum."

"Haklısın," diye mırıldandı.

"Sanırım bunun nereye yerleştireceğimi biliyorum," dedim kendi kendime, kek tabağıyla birlikte kilere doğru ilerlerken. Yemekten artanlar çoktan paketlenmiş ve eve götürmem için hazır hâle getirilmişti. Noah, Gennie'nin ceplerini kekle doldurup

çiftlik hayvanlarına yedireceğinden endişe ettiği için evde tek bir parça kek bırakmamaya kararlıydı.

Tabağı bırakarak tezgâhın üzerinde duran karıştırma kaplarından birine uzandım. İçindekiler çikolatalı pudinge benziyordu. Bir tane daha aldım. Bu da kuru, çikolatalı bir harca benziyordu. Her biri farklı hazırlık aşamalarında olan üç tane daha vardı ama hepsinin ev yapımı krema denemeleri olduğu açıktı.

Noah'nın yemekte olduğu gibi doğum günü pastasını da dışarıdan yaptırdığını düşünmüştüm. Neden yapmasındı ki? Bu çiftliği işletmek ve bir çocuk yetiştirmekle meşguldü. Sıfırdan pasta kreması yapmasını beklemiyordum.

Kâselere bakarken yanaklarım kızardı. Göğüs kafesimin arkasında bir baskı hissettim. En az altı karışım krema denemişti ve bunları kendi elleriyle hazırladığını söyleme zahmetine bile girmemişti.

Mesele krema da değildi.

İnekli küpeler, zehirli sarmaşıklar ve arkamı her döndüğümde karşıma çıkan ekmek somunlarıydı. Sarhoş, üzgün ve huysuz olduğumda beni kaldırıp patates kızartması yemeye zorluyordu ve sınıfımı hazırlamaları için yardımcı olacak birilerini gönderiyordu. O benim arkadaşımdı, çok değişmiş olan ama aslında hiçbir şekilde değişmemiş olan.

İşin doğrusu bunları yapan kişi benim kocamdı.

"Hangi cehenneme-" Kilerin kapısında durmuş, bir elini çenesinde gezdirirken elimdeki kâseye bakıyordu. "Önemli bir şey değil. Endişelenme."

Göğsümdeki baskı o kadar arttı ki kâseyi yere bırakıp kollarımı boynuna dolamak ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak zorunda kaldım.

Bulaşık sabunu gibi kokuyordu ve tadı kek gibiydi. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olsa bile, tamamen doğru hissettiriyordu.

Orada öyle dururken saniyeler geçti. Kolları iki yanında, vücudu benimkine yaslanmıştı. Sonra, sanki içinde bir şalter atmış gibi boğazından bir hırlama sesi geldi ve kollarını gövdemin etrafına sardı. Dişlerini dudaklarıma geçirdi, dili ağzımın içindeydi, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken sakalları çenemi sıyırıyordu. Dokunmak, tatmak ve hissetmek için çılgınca bir çaba gösteriyor olsa da yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değil gibiydi.

Parmaklarımı ensesinden saçlarına doğru sürükledim. Omzuma doğru derin ve yüksek bir sesle inlediğinde içimde bir şeylerin alev aldığını hissettim. "Buraya gel," diye fısıldadım onu ağzıma geri döndürmek için saçlarını sıkıca tutarken.

Gülüşü sessiz ve karanlıktı. "Hiç sanmıyorum karıcığım."

"Ne-" Bu düşüncemi tamamlayamadan beni kaldırarak tezgâhın kenarına oturttu ve bacaklarımın arasına yerleşti. Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirirken elbisemi yukarı doğru itti. Uyluğumun iç kısmında, dizimin hemen üstündeki bir noktada daireler çizdi ve eğer sorsaydı, vücudumdaki tüm zevkin tek kaynağının bu dokunuş olduğunu söylerdim. Büyülenmiş bir hâlde, dokunuşunun altında titreyen bacaklarımı izledim.

"Bu daha iyi," diye gürledi.

Daha önce hiç kimse bana böyle bir otoriteyle yaklaşmamıştı. Böyle bir cüretle. Bir elini kalçamda tutarken diğerini yüzüme götürdü, çenemde ve saçlarımda gezdirdi. Eğilerek dudaklarımı ısırdıktan sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu yeniydi, vahşi hissettiriyordu ama aynı zamanda çok tanıdık geliyordu, sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi.

Ellerimi tezgâhın kenarından kaldırarak omuzlarında ve boynunda gezdirdim. Yine inledi ama bu sefer kendini bacaklarımın arasına sert bir hamleyle ittiğinde yıldızları gördüm. Titrek bir nefes vererek başımı raflara yasladım.

Noah yüzünü boynuma daldırarak oraya öpücükler, çeşitli dil darbeleri ve ısırıklar kondurdu. Omzumun kıvrımına bastırıyor, kulağımın arkasındaki noktanın tadına bakıyor, tenimdeki kokuyu ciğerlerine dolduruyordu. Tüm bunlar olurken bacaklarımın arasında sürekli ileri geri hareket ediyordu. Onunla ilgili her şey sertti.

Bunu saklaması mümkün değildi, tahrik olmuştu. Oldukça tahrik olmuştu. Bunu istiyordu. *Beni* istiyordu.

"Noah," diye fısıldadım. Parmaklarım saçlarında geziniyordu ve görüşüm bulanıktı. Kalbim küt küt atarken titrek nefesler alıyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. En fazla, "Bana söylemeliydin," diyebildim.

Başını iki yana salladı. "Konuşarak bunu mahvetmeyeceğim."

Başparmağını dudaklarımda gezdirerek gözlerimin içine baktı. Bir an için işi bitmiş, burada işimiz bitmiş gibi görünse de dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırarak aklımdaki düşünceleri sildi.

Beni bedeni ve rafların arasına hapsederken doğru olduğuna inandığım her şey değişti ve yeni anlamlar kazandı. Bu güçlü, sessiz adam bana karşı kayıtsız değildi. Bana ısınmak için zamana ihtiyacı yoktu. Bu kesinlikle rol yapıyormuş gibi hissettirmiyordu.

Parmaklarımı boynunda gezdirdim çünkü bu onun vahşice tenimin üzerine doğru hırlamasına neden oluyordu. Nedenini anlamasam da bu sesi daha fazla duymak istiyordum. Göğsümü avuçladı. Eli, ilk başta beni fazla etkilemeyen sert daireler çizerken parmağını meme ucumun üzerinde gezdirdiği anda tezgâhtan uçacağımı düşündüm.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bir şeye, herhangi bir şeye. Ayak bileklerimi kalçalarına dolayana dek kıpırdandım ama Noah hırıltılı bir nefesle dudaklarımdan ayrıldı. Başını omzuma doğru eğerek boynumun kenarını öptü. "Saçlarının bu hâlini seviyorum."

"Kısa olmalarını mı yoksa pembe tutamları mı?"

"İkisini de," dedi beni sıkıca kucaklayarak. "Sanki sonunda herkesin ne düşündüğünü umursamayı bırakmış ve kendini özgür kılmışsın gibi."

Bu sözleri kendi içimde sindirirken gözlerim acıdı. "Belki de. Henüz o noktaya ulaşmadım."

Aramızdaki şey daha farklıydı. Dürüsttü. Hiçbir şeyden saklanmaya gerek yoktu.

Noah'nın bu seferki öpücüğü tanıdıktı. Dudaklarını, dilini, sakalını tanıyordum. Onun tadını biliyordum. Bu ana nasıl dalacağımı ve sonsuza dekmiş gibi hissettirmesine nasıl izin vereceğimi biliyordum.

Sonunda arkasına yaslanarak birbirine kenetlenmiş bedenlerimizi ayırdı. "Oraya ulaşacaksın. Başaracağını biliyorum."

Elbisemi bacaklarımdan aşağı çekerek kilerde birbirimize sürtünmekten oluşan kırışıklıkları düzeltmek için bir elini kumaşın üzerinde gezdirdi. Duraksayarak yüzüme baktı. Eğer içimdeki karmaşanın bir parçasına dahi benziyorsam tam bir enkaz gibi görünüyordum. Ama son birkaç aydır olduğum enkazdan değil. Bu, enkazın yeni ve taze bir hâliydi. Hiç de umursamadığım bir versiyonuydu. Kendimi fazlasıyla canlı hissettiğim, kurumuş ya da içi boşalmış olmayan bir versiyonu.

Noah saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Şimdi seni geçireceğim," dedi.

"Zorunda mısın?"

Başını salladı. "Evet. Burada geçireceğimiz bir dakika biz fark etmeden doksan dakikaya hatta bütün geceye dönüşebilir."

Bacaklarımı birbirine bastırdığımda belirgin bir acı hissettim, neredeyse nefesimi kesecek bir sızlamaydı. Yutkundum. "Pekâlâ."

"Bu senin için bir okul gecesi," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Noah, elini kürek kemiklerimin arasına yerleştirerek beni mutfağa yönlendirdi. Kitap çantalarımı ve kalan keki alarak beni dışarı çıkardı. Kendi adıma konuşacak olursam, içimdeki sıcaklık ve arzunun ötesini düşünemiyordum. Çantalarımı arka koltuğa yerleştirmesine, keki yolcu koltuğuna bırakmasına ve emniyet kemerimi bağlamasına izin verdim. Ellerimin titremesini engellemek için onları kucağımda kenetledim.

"Sana eve kadar eşlik etmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Ben iyiyim." Gergin bir kahkaha attım. "Gennie de uyuyor."

"Burada on dakikalığına kalacak birini bulabilirim," dedi bir elini arabanın açık kapısına yerleştirerek. Bu duruş tişörtünün yukarı sıyrılmasını sağlamış, teninin bir kısmını açıkta bırakmıştı. Arkasındaki gökyüzünde yarım ay asılıydı ve ne kadar iyi göründüğüne inanmakta güçlük çekiyordum. Cenneti ve cehennemi, ikisinden de uzaklaşacak kadar bilen bir melek gibiydi. "Sorun değil."

Başımı salladım. "Eve döndüğümde sana mesaj atmama ne dersin?"

Bunu düşünürken kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ. Bununla yaşayabilirim."

"Teşekkür ederim," dedim pastayı işaret ederek.

"Doğum günün kutlu olsun karıcığım." Noah eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni Hasat Festivali'ne götürmek için alacağım, yedide hazır ol."

Shay: Evdeyim.

Noah: Evet. Görünüşe göre öylesin.

Bölüm Yirmi

Shay

Öğrenciler köprülerden geçebilecek ve dağ şeklindeki kocalara tırmanabilecekler.

Su şişemi kafeteryanın dolum makinesine yerleştirdim ve elbisemin önünü çekiştirdim. Yoğun, durgun havayla serinlemeye çalışmak için acınası bir girişimdi. Daha kuşluk vakti bile olmamıştı ve sıcaktan erimek üzereydim. Eylül, yaz sıcağının son bir acımasız patlaması olmadan asla bitmezdi. Hafta sonu için vaat edilen berrak havadan önce geçici bir rahatsızlık olarak bu iyi olabilirdi ama Hope İlkokulu'ndaki soğutma sistemi bugün son demlerini yaşıyordu.

"Bunaltıcı, değil mi?"

Şişeme su doldururken başımı kaldırdığımda HoJo demeyi hâlâ reddettiğim Helen Holthouse-Jones'un kafeteryadan geçerek bana doğru geldiğini gördüm. Bugünkü anvelop elbisesi kolsuzdu, merlot rengi saçlarını büyük bir tokayla toplamıştı.

"Evet," dedim anlayışlı bir ifadeyle. "Böyle giderse öğleden sonrayı ışıklar kapalı bir şekilde yere uzanarak geçirebiliriz."

"Güzel, güzel. Tek çare bu olabilir," dedi kıkırdayarak. Şişem dolmaya devam ederken kendi su şişesinin kapağını açarak bir yudum aldı. Çok uzun sürdüğünü biliyordum. Büyük şişeleri severdim ve yalan söyleyemezdim. "Seni burada yakalamışken-"

Tanrım.

"Bayan Sanzi'yle görüştüm ve Kelli kampüse döner dönmez onun sınıfına geçmenizin daha iyi olacağını düşünüyoruz. Hem onu hem de sınıfı tanıma ve içerik hakkında fikir edinme şansın olur." Yüzümde bir ifade belirmiş olmalı ki şişeyi bana doğru tutup işaret ederken aceleyle ekledi, "Tabii sen de istersen."

"Ah, evet. Tabii. Bu harika olur." Paniğimi bastırarak güldüm. "Ben sadece, biliyorsun, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Şu ana kadar bu sınıfla neredeyse bir aydır birlikte olduğumu fark etmemiştim."

"İlk ay uçup gidiyor, öyle değil mi?" Sanki bir ya da iki Eylül'ü ateşler içinde geçirmeyi çok iyi biliyormuşçasına başını salladı. "Bayan Sanzi'yi bu planla yola çıkmaya hazır olduğumuzu söyleyeceğim. Güzel, güzel. Bayan Lazco'yla daha sonra ilgileniriz."

Suyuma uzanarak kapağını kapatmaya çalıştım. "Harika."

Helen, "Gelecek yıl hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Bakışlarımı yere indirdim. Bu sorunun yarattığı korkuyu açıklamak istemiyordum. Çok karmaşıktı, ayrıca onu ilgilendirmezdi. Bu kararları vermek için zamana ihtiyacım vardı. Son üç ay içinde nişanlandım, terk edildim ve evlendim. Bunların üstüne bir çiftlik (bir şekilde) miras kaldı, işimi, arkadaşlarımı, şehrimi terk ettim ve kocamı hem çekici hem de tahrik edici bulduğumu keşfettim. *Fazlasıyla* tahrik edici. İşleri aceleye getirmeme çabalarım gülünçtü.

"Şimdilik ikinci sınıf grubuna odaklanmış durumdayım," dedim. "Başka bir şey düşünmeye henüz fırsatım olmadı."

"Mantıklı," diye mırıldandı. "Eğer başka bir şey düşünme fırsatın olursa, ana sınıfına ek olarak birinci sınıf açmamın da muhtemel olduğunu bil, aklının bir köşesinde kalsın. Her şey yolunda, değil mi? Güzel, güzel. Pekâlâ, o zaman ben gideyim de işine dön."

Helen kafeteryadan çıkarken duvara yaslandım. Kordonu her adımda zıplıyordu. Sınıfıma dönüp bu hazırlık dönemini, gelecek haftaya hazırlanmak için kullanmalıydım ama bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Koridorlar boğucuydu ve odam uzun, kötü havalandırılan koridorun en ucundaydı. Gelecek yıl fikri göğsüme bir öküz gibi oturmuştu.

Jaime, Lollie'nin vasiyetiyle ilgili her şey bittikten sonra beni Boston'daki evime sürükleyeceğine söz vermişti hatta bunu bir rutin hâline getirmişti. Gelgelim, bu planda bazı sorunlar vardı. Eski okulum beni, Aurora Lura adında çok iyi biriyle değiştirmişti. Jaime'nin kanepesi dışında kalacak bir yerim yoktu ve doksan dakika uzakta yaşayıp çalışırken Lollie'nin çiftliğindeki düğün mekanıyla, ki artık profesyonel bir iş planı ve ilk finansman onayları vardı, nasıl ilgileneceğimi çözemiyordum.

Tüm bu gerçek sorunların yanı sıra Noah ve kilerde olanlar da vardı. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sahte kocanızı istediğinizi fark ettiğinizde sizi nelerin beklediğini açıklayan bir broşürüm yoktu.

Onu gerçekten istiyor muydum? Sahte kocamla sıradan bir seks yapabilir miydim?

Asıl soru, sıradan seks yapıp yapamayacağımdı. İnsanları çekici bulmakta ve tahrik olmakta sorun yaşamıyordum. Yine de kıyafetlerimi çıkarmak, karşısında çıplak durmak ve o kişinin bana dokunmasına izin vermeyi istemeden önce geçmem gereken birkaç köprü daha vardı. Ayrıca, bu köprüleri tanımlayamasam da her zaman doğru hissetmem için ihtiyacım olan bir şey vardı.

Geriye dönüp baktığımda, eski nişanlımla seks yapmanın akıllıca bir seçim olduğuna beni ikna eden şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ondan önceki kişi, beni her zaman güvende hissettirmişti. Her şeyi söyleyebilir, her şeyi yapabilirdim ve bu yanlış olmazdı. Kırılganlıklarımın asla yüzüme vurulmayacağını biliyor, o kişiye güveniyordum.

Eski nişanlıma bu şekilde güvenip güvenmediğimden emin değildim. Ona güvenmek istemiştim ve sanırım güvendiğime ikna olacak kadar istemiştim. Kendimi pek çok şeye inandırmıştım. İstediğim her şeye sahip olduğumu söylerken tüm o yalanları ve yarı gerçekleri yutmak mümkün görünmüyordu.

Şimdiye kadar başardığım sıradanlığa en yakın şey olan ergenlik deneyimlerimi bir kenara bırakırsak, seks hayatım *ciddi* başlığı altında yer alıyordu. Noah'yla seksin sıradanlıktan başka bir şey olabileceğini düşünemiyordum. Evliliğimizin ve muhtemelen benim, bu şehirde geçireceğim zamanın da bir son kullanma tarihi vardı. Kilerde öpüşebilir, futbol maçında birbirimize sarılabilirdik ama başka ne yaşanabilirdi?

İhtiyacım olan pek çok köprüyü aşmış gibi hissetsem ve Noah'yı gerçekten istesem bile bu iyi bir fikir değildi. Onun aynı duyguları paylaşmaması mümkündü. Evet, elbette kilerde oldukça *yoğun* duygular yaşanmıştı ama bunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir kereden bir şey olmaz, rahatla bitsin, geldiği gibi gider anlamından fazlası olduğunu düşünemiyordum.

Tüm bunlar bana korkunç geliyordu. Rahatlamak için seks yapmazdım. Seksi, duygulardan nasıl ayıracağımı bilmiyordum ve denemek istediğimi de sanmıyordum. Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. Birden fazla başarısız çikolatalı krema denemesine değecekmişim gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Yine de bu iyi bir fikir değildi. Noah'yla aramızda yeterince sorun vardı. İşleri seksle daha karmaşık bir hâle getirmeye gerek yoktu. Doğum günümde kendime yeni ve havalı bir vibratör hediye edip bu sorunları geride bırakabilecekken olmazdı.

Böylesi daha iyiydi. Çok daha iyi. Herkes için. Bayan Sanzi'nin üçüncü sınıfını ve o çocukların öğrenmesi gerekenleri düşünmeye başlamam gerektiğini varsayarsak bu tür müfredat dışı şeyler için çok az zamanım vardı. Grace'in bana müfredatı-

nı anlatmasını sağlayabilirsem bu gerçekten yardımcı olabilirdi. Adelma Sanzi'nin sınıfında bir ya da iki hafta geçirsem bile, o yokken kendi planlarımı oluşturmam gerekecekti. Belki uzun bir hafta sonu Grace ve Emme'yi ziyaret edebilirdim. Tabii Jaime ve Audrey'i de.

Kocamla neden seks yapamadığımı anlayacaklardı. Bu konuda benimle hemfikir olurlardı.

Jaime'nin geçmişte söylediği her şeye rağmen.

Ben derin düşüncelere dalmışken kafeteryanın diğer tarafında bir kapı çarparak açıldı. Bakışlarımı o yöne kaydırırken boğazımdan çıkan sese engel olamadım. *"Ahhh."*

Noah, iki elinde iki süt kasasıyla, kolları tişörtünün omuz kısımlarını zorlar bir şekilde, teslimat girişine doğru ilerledi. Bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Beni kim suçlayabilirdi ki? Kolları ağaç gövdesi gibi görünüyordu ve göğsündeki kaslarını tişörtünün dışından seçebiliyordum. *Tanrım.*

Bu kasların nasıl hissettirdiğini biliyordum ama kafeteryada, şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş ve çenesini sıkmış bir şekilde yürümesini izlemek tamamen farklı bir deneyimdi.

Ta ki bakışlarımı yakalayana dek.

Dört kasayı da buzdolabına taşırken dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi. Sabahın onunda, hava otuz iki dereceydi ve o ağaç gövdesini andıran kollarıyla bir sürü süt kasası taşıyordu. Bunu yaparken de ağır ağır nefes alma zahmetine girmiyordu.

Bana doğru ilerlerken selam vermek için çenesini yukarı kaldırdığında sırıtışı bir gülümsemeye dönüştü. Söyleyecek sözüm yoktu. Tek bir kelime bile. Şimdiye kadar bunu bilemezdim ama sıcak bir günde, dar bir tişört giyerken kafeteryada süt kasalarını taşımak kesinlikle geçmem gereken samimiyet köprülerinden biriydi.

"Günaydın," diye seslendi.

"Mhmm." Su şişemi iki elimle kavradım. "Burada ne işin var?"

Şapkasını çıkardıktan sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Yani..." Suyuma uzanarak bir yudum aldı. İçerken boğazını izledim. "Ne zamandan beri okullara süt dağıtıyorsun?"

"Her zamanki dağıtıcının kamyonu otoyolda arızalandığından beri." Şişeyi bana uzatarak göğüslerimin arasına bastırdı. İşaret parmağı meme ucumun üzerinde gezindi. Ağzımdan fısıltıyla çıkan ses küfür gibiydi. Bir ilkokul kafeteryasında çıkmaması gereken bir sesti. "Hepsi işin bir parçası."

"Sanırım öyle," diye kekeledim. Burası gittikçe ısınıyor muydu?

Bakışları kulağımın kıvrımlarını ve boyun hatlarımı takip etti, inek küpelerime bakarken yanakları kızardı. "Sevimli."

Burası kesinlikle çok, çok daha sıcaktı.

"Daha kaç tur yapman gerekiyor?" diye sordum.

Bir parmağını kolyemin altında geçirerek başparmağını kolyenin üzerinde gezdirdi. "Bu sonuncusu."

"İçim rahatladı," dedim.

Başını yana eğerek parmağını boynumda gezdirirken beni inceledi. "Neden?"

"Çünkü sen, süt taşıyan bir adamla kaçamak yapma ihtimalinin yürüyen kanıtısın," dedim.

Noah, yanakları ve kulakları kızarırken omuz silkti. "Zaten evli olduğumuza göre bu bir kaçamak olmaz." Yaklaşarak çenemi avuçladı. "Öyle değil mi karıcığım?"

Dudakları dudaklarıma değdi, sakalının çenemdeki hissi ve nane kokulu nefesi tenimi ısıttı. Bu bir öpücük bile sayılmazdı. Sadece bir dokunuştu; ama dün geceyi hatırlatan sıcak ve yanıp sönen bir hisle içime işledi. İnanılmaz hissettirdi. Tabii bir de son derece uygunsuz.

"Birkaç dakika içinde sınıfımda olmam gerekiyor," dedim.

Kolunu belime dolayarak kendine doğru çektiğinde kendimi sabitlemek için omzunu tuttum. Beni tekrar öperken boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Bu ses, Noah'yı istemekten vazgeçirmek için kendimle savaşırken biriktirdiğim tüm gerekçelere saldırarak onları yerle bir etti. O nedenler ve gerekçeler, o güçlü, mantıklı kaleler, gelgite teslim olan bir kumdan kale gibi yıkıldı.

Tek yapabildiğim onu öpmek ve bundan sağ çıkıp çıkmayacağımı merak etmekti.

Kafeteryanın diğer tarafından bir ses yükseldi. Noah'nın kucağından sıyrıldığımda sınıfımın su çeşmesine doğru ilerlediğini gördüm. Her birinin yüzü bu sıcakta koşturmaktan kızarmış ve terlemişti. "Aman Tanrım."

"Böldüğüm için özür dilerim Bayan Z," diye seslendi Bay Gagne. Tamamen gereksiz bir şekilde göz kırptı. "Kickball oyunumuzu erken bitirdik. Böyle günlerde sık sık su içmeliyiz."

"Bu o adam mı?" diye sordu Noah nefesinin altından.

"Hangi adam?" Hangi adamdan bahsettiğini biliyordum.

"Seni barda terk eden adam," diye tersledi bakışlarını beden eğitimi öğretmeninin üzerinde gezdirerek. "Lakros koçu. Öldürmek istediğim kişi."

"Evet, o ama biz burada insanları öldürmeyiz. Bu çocuklar için korkunç bir örnek teşkil eder." Omzunu okşadım. "Gözlerinle onu öldürmek için yeterince çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Sakin ol. Hırlamak yok."

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu çocuklardan biri.

"Evleniyor musun?" diye sordu bir diğeri.

Noah kıs kıs güldü. Öğrencilerime döndüm. "Çocuklar, bu benim arkadaşım Bay Barden. Bugün çikolatalı süt stokumuzu yenilemek için ziyarete geldi. Bay Barden'a merhaba deyin."

"Merhaba Bay Barden," dediler koro hâlinde.

Noah elini kaldırdı. "Merhaba."

Bana dönerek, "O anı geri istiyorsan beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi.

Teslimat kapısına doğru ilerleyişini izledim. El sallarken yüzündeki sırıtış göbek deliğimin altında bir bölgeye isabet etti.

Kocam konusunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm Yirmi Bir

Noah

Öğrenciler durumlar kızıştığında bile soğukkanlı davranabilecekler.

Cumartesi gecesi Twin Tulip'e yanaşıp kamyonetten indiğim anda garip bir karmaşa içindeydim.

Shay dolgun kalçalarını saran kot pantolonu ve iki elimi de altına sokmak istediğim kazağıyla evden çıktığında dilimi yutmuş gibiydim. Saçları her zamankinden farklıydı. Belki biraz dalgalıydı, gözleriyse yaptığı makyaj sayesinde kirpiklerinin sonsuzluğa uzanmasına neden olmuştu. Tek yapabildiğim uzun, çok uzun bir süre onu izlemekti.

Verandanın basamaklarının başında durdu. "Ne oldu?" Kazağına ve kot pantolonuna baktı. "Neyin var?"

"Hiçbir sorun yok. Mükemmelsin."

Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "O zaman neye bakıyorsun?"

Seni festivallere, danslara ve randevulara başka biriyle giderken izlediğim onca zamanı hatırladım. Yanımda olma şansına sahip olacağımı hiç düşünmediğim onca zaman.

Bunu söylemek yerine yanına gidebilmek için merdivenleri koşarak çıktım. "Güzel görünüyorsun. Kazağın. Gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim." Bana baktı. "Hâlâ yüzüme tuhaf tuhaf bakıyorsun."

Evet, istediğim her şeyi elde etmek tuhaftı. Nedense hâlâ bunu doğru yapıyormuş gibi hissetmiyordum.

"Siz ikiniz neyi bekliyorsunuz?" Kafamızı kaldırdığımızda Gennie'nin kılıcını havaya kaldırmış pencereden dışarı sarktığını gördük. "Hadi ama! Kaçıracağız!"

"Hayır, kaçırmayacağız."

Shay'e, "Son iki saattir kapının önünde gitme vaktinin gelip gelmediğini sorup duruyor," dedim.

"Heyecanlı."

"Öyle de denebilir."

Gülümseyerek omzunu benimkine yaslamak için eğildi. "Onu merakta bırakmayalım."

Gennie'nin ulaşamayacağı bir yerden dört tane beş dolarlık banknot tuttum. "Bu yirmi dolar," dedim. "Tüm oyunlar ve gezintiler için fazlasıyla yeterli."

"Peki ya limonata?" diye sordu.

"O da var. İyi seçimler yap. Hepsini tek bir yerde harcama. Kavga yok."

"O şerefsizler benimle kavga etmese iyi olur."

Parayı geri çektim. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Kavga yok."

"Güzel." Parayı uzattım ve polar ceketinin iç cebine sokmasını izledim. "Seni göremeyeceğim bir yere gitme."

Gennie'nin kollarını açarak oyun kabinlerine doğru koşmasını izledim. Shay, yanımda güldü. "Buradaki en büyük pelüş hayvanı kazanacak. Sen de onu kamyonetinin kasasına bağlamak zorunda kalacaksın, biliyorsun değil mi?"

"Bahse girerim öyle olacak. Tilkileri kümesten uzaklaştırmak için yeni bir şeye ihtiyacım olacak."

Yanından geçerken yerel satıcılar ve zanaatkârlarla dolu alanı işaret etti. "Bu gece bir şey yapman gerekiyor mu?"

"Tanrı'ya şükür ki hayır. Tüm gün çalışacak bir ekip ayarladık ve etkinliğin sponsorluğunu üstlendik. Başka bir şey için imza atacak vaktim olmadı. Her zaman bir şeyler çıkıyor. Destekçilerin her zaman bir son dakika acil durumu oluyor. Sessiz müzayede için hediye sepeti bağışına, jeneratör kuracak birine ya da bilet satışına yardım edecek birilerine ihtiyaç duyuyorlar. Bu işin sadece etkinlik tarafı. Bu tür şeylerin planlamasında yaşanan kargaşaya inanamazsın. Her zaman bir şeye ihtiyacı olan komite ya da kurul vardır. Geçen yıl pazarlama elemanımızı göndermeye başladım ama bu cehennem gibi şeylere katılmazsam mutlu olmuyorlar. Sanki birinin yemek masasının etrafında oturup tatil kermesi için temalar hakkında konuşmaktan hoşlanıyormuşum gibi."

Shay bana uzun uzun baktı. "Peki kasabanın en çok talep gören adamı olmak nasıl bir şey?"

Elini tuttum. Parmaklarımızı birbirine geçirirken yüzümde zorla da olsa bir gülümseme belirdi. Onun elini tutmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Kilerde kaldığımız yerden devam etmek istiyordum. Son birkaç gündür tam da bu konuya kafayı takarak geçirmiştim ve bunu yapıp yapamayacağımızı bilmiyordum. Birincisi, bunu berbat etmeden nasıl yapacağımı bilmediğim için, ikincisi de Gennie gözümün önünden hiç gitmediği için. Bu süreçte hayatımın içine etmeden işleri nasıl dengede tutacağımı ve onun için doğru olanı nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bunun böyle devam etmemesi gerekiyordu. Onu himayeme almanın bedeli bu olamazdı.

Gerçi bu noktaya kadar bedeli buydu. Friendship'e geri döndüğümden beri sekse ya da flört etmeye pek zaman ayırmamıştım ama Gennie'nin gelişi bunu tamamen sıfırlamıştı. En sonunda, eve gelmeyeceğim paniğine kapılmadan günü Castro çitliğinde

geçirmeyi kaldırabileceği bir noktaya ulaşmıştık. Akşamları onu bir bakıcıya bırakmak, Gail gibi güvendiğim biri olsa bile, zordu. Ya o uyuduktan sonra evden çıkıyordum ya da ben eve gelene kadar yatamayacağını kabulleniyordum.

Bunların hiçbiri biriyle çıkmak için uygun koşullar değildi. Açıkçası akşamı endişe içinde ve her üç dakikada bir telefonumu kontrol ederek geçirmek için biriyle çıkmaya hiç niyetim yoktu.

"Çok yorucu," dedim gülerek. "Popülerlik kimsenin düşündüğü gibi bir yetenek değil."

"Eminim," diye cevap verdi. "Tüm bunları ailenden devralmak zor muydu?"

"Yorucuydu," diye yineledim. "İnsanlar tıpkı babam gibi olmamı bekliyor. Pek çok insan için o, bu kasabanın kalbiydi ve benim basitçe-" bir kolumu önümde salladım. "Onun izinden gideceğimi varsaydılar. İnsanların bana kaç kez babamın hayatta olsaydı işleri nasıl halledeceğini ya da daha iyisi, yaptığım şeyi onaylayacağını söylediğini anlatamam. Ya da onaylamadığını. Bunu da sıkça duyuyorum."

Mırıldanarak onayladı. "Harikalar yarattığını biliyorsun. Babanın ne düşündüğünden bağımsız olarak burada küçük bir imparatorluk kurdun."

"Neyse ki bu imparatorlukta taze ekmekler de var."

"Ne demek istediğimi anlamanın an meselesi olduğunu biliyordum."

Yanından bir aile geçerken bana doğru eğildiğinde inlememe engel olmaya çalıştım.

Yürürken öğrencilerinden bir grupla karşılaştık. Hepsi selam vermek ve bu akşamki maceralarını anlatmak için Shay'in yanına geldi. Gösterilecek ödüller ve anlatılacak çılgın dönme dolap hikâyeleri vardı ve Shay, bunların hepsini Gennie'ye gösterdiği dikkatle dinledi. İnanılmazdı ama yüzüne ve tişörtüne dünyanın

tüm ketçabı bulaşmış bir çocuk, ona dönme dolaptan bahsederken heyecanla başını sallayana kadar Shay'in bir öğretmen olarak net bir resmini oluşturmamıştım. Bunu *her gün* yapıyordu. Pis çocukların saçma sapan konuşmalarını dinliyor ve bir şekilde onlara bilgi aktarmayı başarıyordu.

Ebeveynlerin çoğu beni fark etmedi bile. Fark edenler de bana doğru hızlıca bir bakış atıp elimi beline koyduğumu gördüler. Bayan Z'yle her şeyden çok ilgileniyorlardı. Bu beni rahatsız etmedi. Burada sessizce durabilir ve tüm gece boyunca onun parlamasına izin verebilirdim. Bu benim için de daha güvenliydi. Shay'e karım demeye çok yaklaşmıştım ve bu onun, söylememe ihtiyaç duyduğu son şeydi.

Konuşmak zorunda kaldığım tek zaman o ailelerin de krema fabrikasında çalışan çocukları olduğu zamanlardı. Emma'nın kıyafetlerinin hâlâ waffle külahı gibi koktuğunu ya da Zeke'nin pazılarından çift kepçe diye bahsettiğini bilmeme her zaman ihtiyaç duyarlardı. Bunlar bana ve Shay'e zihinsel matematik yapmaya çalışır gibi göz kırpan ve sonuçtan biraz şaşırmasalar da memnun olanlardı.

Beş mil yarıçapındaki her küçük çocuğu selamladıktan sonra yemek kamyonlarının durduğu alana doğru ilerledik. Menüleri incelemek için durduk.

"Eski Hasat Festivallerini hatırlıyor musun?" diye sordu kamyonların önünde bekleyen uzun kuyruklara el sallayarak. "Bayat cipsler, beş galonluk tenekeden çıkan portakallı peynir ve patates çuvalı yarışları vardı."

"Gerçek patates çuvallarıyla," diye ekledim. "Vaudereil çiftliğinden."

Gözlerini üzerime dikti. "Orayı da mı satın aldın?"

"Evet ama sıkıntısız bir anlaşmaydı. Orayı almak için torunlarıyla evlenmek gibi çılgınca bir şey yapmam gerekmedi."

Kaburgalarımın arasına bir dirsek indi. "Böyle düşündüğünü biliyordum," diye mırıldandı.

"Öyle değil," dedim. "Bunu biliyorsun." Bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Taşındılar. Nereye gittiklerini hatırlamıyorum. Torunların araziyle bir ilgisi yoktu ama emlakçılara da satmak istemediler. Marta Vaudereil'i hatırlıyor musun? Tamponunda *Piçlerin seni ezmesine izin verme* yazan bir etiket vardı. Çok acımasızdı. O ihtiyarı severdim."

"Evet. Lollie'yle de çok sıkı fıkıydılar. Sabahın onunda verandada Manhattans içer ve kendi deyimleriyle boku yerlerdi." Güldü. "Patates çiftliklerini ne yaptın?"

"Eski çiftlik evini fırına dönüştürdük ve şu anda o arazide bir ton sebze yetiştiriyoruz. Kuşkonmaz, havuç, marul, kabak. Toplum destekli tarım kutusunu başlatabilmemizin nedeni de bu. Ondan önce fiyatı haklı çıkaracak kadar çeşitliliğimiz yoktu." Pist döngüsünün ortasındaki trambolini işaret ettim. "Şimdiki çocuklar şanslı. Futbol sahasındaki saman balyası labirentini hatırlıyor musun? O şey tam bir kâbustu."

"Kâbus demişken," dedi Shay. "Hemen bakma ama arkadaşın Christiane bu tarafa doğru geliyor."

Anında Gennie'yi bulmak için kalabalığı taradım. Christiane Manning buradaysa çocukları da buradaydı ve yeğenime eziyet etmekle meşgul olmadıklarını bilmem gerekiyordu.

"Su tabancası oyununda." Shay çenesini sahanın karşı tarafındaki ahıra doğru eğerken beni dürttü. "Yanında da bir arkadaşı var. Onu görebiliyor musun? Şu at kuyruklu kız. Birlikte oynuyorlar."

"Noah! Merhaba, merhaba! Noah, bu taraftayım!"

Bu iniltiyi bastırma zahmetine girmedim ama Shay'in belini sıkıca kavradım. Omuzlarımda rol yapmanın ağırlığı olmadan ona

bu şekilde dokunmak güzeldi. Bunu başarmak için dişlerini sıkıp sıkmadığı konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Bacaklarını belime dolamasının nasıl bir his olduğunu biliyorken olmazdı.

"Christiane."

Kadın bana gülümsedi ama bakışlarında bir şey vardı. Shay'i yanımda görmekten hoşlanmamıştı. "Şuna bakar mısın? Aylarca süren planlamadan sonra bu festivalin sorunsuz geçeceğini biliyordum. Herkesin topluma karışması çok güzel, öyle değil mi?" diye sordu dönüp etkinliği işaret ederek. "Bunun oldukça başarılı olduğunu söylemeliyim."

Başımı sallayarak karımın varlığını kabul etmesini bekledim. Beklediğim tepkiyi alamayınca, "Evet, Shay ve ben de tam bundan bahsediyorduk," dedim.

Christiane, Shay'e doğru gülümsemeden önce bana yavaşça göz kırptı. "Merhaba," dedi. "Bir aydan uzun süredir karşılaşmadığımıza inanamıyorum. Nerelerde saklanıyordun?"

"Buralardaydım," diye cevap verdi Shay hızlıca. "Noah beni çok meşgul ediyor. Daha geçen gün bana çok tatlı bir doğum günü sürprizi hazırladı. Akşam yemeğinde en sevdiğim yemeklerin hepsi vardı ve benim için bir pasta yaptı. Hem de kendi elleriyle. Buna inanabiliyor musun? Ev yapımı kremayla."

O pasta kutudan çıkmıştı ama onu düzeltecek değildim. Hele de bu kadar keyifliyken.

"Vay canına," dedi Christiane. "Geçmiş doğum günün kutlu olsun."

Shay bana gülümsedi. Kendi kendime bu gülümsemenin gerçek olduğunu düşündüm. Doğum günü sürprizi ve sonrasındaki her şeyi çok sevmişti, bunun Christiane'nın yararına olup olmadığını tartışmaya gerek yoktu. Sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım olacaktı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Shay. "Sende ne var ne yok Christiane?"

"Ah, biliyorsun." Bir elini boynuna götürdü. "İşlerin önü alınmıyor. Önümüzdeki altı ay boyunca doluyum. Araya bir tatil sıkıştırabilmek için programımın altını üstüne getirmek zorunda kaldım."

Elimi ön cebine sokarken Shay'in şakağına bir öpücük kondurdum. Christiane bu hareketin her anını dikkatlice izledi ve öfkeyle gözlerini kırpıştırdı.

"Bu inanılmaz," dedi Shay. İçtenlikle söylediği belliydi. "Bu sahip olunabilecek iyi bir sorun, değil mi?"

Christiane, "Harika bir sorun," diye onayladı. Kızı onun yanında belirerek yorgun olduğunu fısıldadı ve atletizm pistini futbol sahasından ayıran alçak çiti işaret etti. Erkek kardeşi çitin karşısında, çimlerin üzerinde oturmuş, elindeki sopayı havaya sallıyordu.

"Görünüşe göre hepimiz gece kuşu olamıyoruz. Biliyorsun, ikizler futbol takımında bu yüzden hafta sonları gün doğmadan kalkıyoruz. Size göre bu rekabete dayalı bir oyun." Dikkatini bana çevirdi. "Gennie'nin futbolla uğraştığını hiç görmedim. Oynamıyor mu? Francine'nin ona temel bilgileri öğretmekten mutluluk duyacağını biliyorum. Belki biraz kız kıza vakit geçirmek için bir araya gelebilirler ve-"

"Futbol Gennie'nin ilgi alanlarından biri değil," dedim.

"Ah. Anlıyorum." Christiane başını salladı. "Eğer fikrini değiştirecek olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun." El salladı ve ekledi, "Şehirde karşılaşacağımızdan eminim."

Christiane çocuklarıyla birlikte ayrıldıktan sonra Shay, "Bu fazlasıyla acımasız oldu," dedi.

"Gennie'yi futbol ligine mi sokmam gerekiyor?"

Omuz silkti. "Belki? Eğer isterse? Futbol değilse de belki başka bir spor. Bu tür aktiviteler okul sevmeyen ve yaşıtlarıyla iletişim kurmakta zorluk çeken çocuklar için gerçekten iyi bir çözüm yoludur." Arabaları işaret etti. "Ne dersin? Var mısın?"

Ensemi ovuşturdum. "Eğer istersen."

"Sana baskı mı yapıyorum? Burada olan şey bu mu?"

İki elini pazıma dolayarak beni çekiştiriyormuş gibi yaptı. Ben de ona, onu göğsüme çekip sertçe öperek karşılık verdim. Önce dudaklarıma karşı kıkırdadı, sonra iç çekerek kollarımda eridi.

"Neler oluyor?" diye sordu konuşabilecek kadar geriye çekilerek. "Yani bize."

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de bilmiyorum."

"Bilmek zorunda mıyız?"

Başını sallayarak dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Sanmıyorum."

"Tamam." Alnına bir öpücük kondurdum.

"Durmasını istiyor musun?"

Başını bir kez daha salladı. "Hayır. Hiç istemiyorum."

"O zaman beni ikna et," dedim. "Bana ne istediğini göster karıcığım."

"Bu dava edilmeyi bekleyen bir şey," dedim dönme dolaptan tökezleyerek inerken. "Çok fazla eğiliyor. Çok fazla dönüyor. Birileri vertigo atağı geçirecek ve bu kasabayı dava edecek. Tanrı'ya şükür Gennie'nin boyu bu yolculuk için çok kısa."

Shay göğsüme yaslanarak güldü. Bana sıkıca yapışmıştı çünkü onu bardan aldığım geceden daha fazla tökezliyordu. Aynı zamanda o yanımdayken dünyadaki her şey doğru geliyordu.

"O kadar da kötü değildi," dedi gülmeye devam ederken.

"Yürüyemiyorsun karıcığım. İhtiyacım olan tek kanıt bu."

"O kadar uzun zaman önce değildi. Bütün gece o şeye binerdik," Bunu söylediğinde iki şey oldu. Birincisi, elini karnıma indirdi ve kemer tokamın hemen üzerinde durana dek elinin aşağı

kaymasına izin verdi. İkincisi –ve en önemlisi– beynim *bütün gece* ve *binmek* kelimelerini alarak bunları hayatta kalmak için tek şartım hâline getirdi. Yemek, su, dinlenme, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Gerçekten tüm gece boyunca üzerime bineceği an gelene kadar hiçbirinin önemi yoktu.

"Şimdi diğer dönme dolaba binelim," dedi.

"Bana ciddi olmadığını söyle." Shay'i diğer etkinliklerden uzaklaştırırken düz bir çizgide yürümeyi başardım.

"Hadi ama. Bu öbürünün onun yanında hafif kalır." Sesini alçaltarak ekledi, "Hope İlkokulu müdürü de hemen şurada, karamelli elma arabasının yanında. Beni görürse gelecek yıl hakkında konuşmak isteyecektir."

"Bu konuşmak istediğin bir konu değil mi?"

Başını sallayarak beni dönme dolaba doğru itti. "Henüz değil. Bu gece olmaz."

Bu yanıt pek çok soruyu beraberinde getiriyordu fakat soruları sormak da cevapları riske atıyordu ve büyük ihtimalle bunları şu anda duymak istemiyordum.

Dönme dolap için kısa kuyruğa ulaştığımızda diğer dönme dolaptan sadece biraz daha az eski görünüyordu.

Shay devam etti. "Helen beni okul yılının sonuna kadar uzun süreli görevlerin başında düşünmeye başladı bile."

Elimi sırtında gezdirdim. "Bundan memnun musun?"

"Evet, sorun değil," dedi tam olarak sorun olduğunu ima eden bir ses tonuyla. "Ben sadece her şeyin bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Ama bu iyi bir şey. Sadece bir iki günlüğüne uğramak yerine çocukları tanıma fırsatı buluyorum. Bu hoşuma gidiyor. Günlük vekil öğretmenlik yapmak muhtemelen çok kaotik olurdu. Sınıfımda biraz düzene ihtiyacım var. Jaime'yle asla anlaşamadığımız tek konu buydu. O ılımlı kargaşalardan memnundu."

Perona çıktık ve bir araca yerleştik. "Eski okulunu özlüyor musun?"

Direksiyon hareket etmeye başladığında Shay başını salladı. "Evet. Tabii ki özlüyorum. Orayı çok severdim. Bütün arkadaşlarım orada."

Bir kolumu omuzlarına dolayarak saçlarının uçlarıyla oynamaya başladım. "Happy hour durumu buradaki her şeyden daha iyi olmalı."

"Bu doğru." Gözlerini altımızdaki etkinlik alanına dikti. Gennie en az otuz dakikadır su tabancası oyunundan ayrılmamıştı. "Helen gelecek yıl kalıcı bir pozisyon için beni istiyor."

Bu, umutlanmak adına çok fazlaydı ve işi kabul etsin diye ona yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum. "Peki sen ne istiyorsun?"

Yanıma kaydı, dirseği göğsümü sıyırırken bileğini sallayarak kolundaki şans bilekliğini öne çıkardı. En masum nedenlerle bile olsa onun kıpırdanışını hissetmek, içimde sıcak ve önemli bir şeylerin alevlenmesine neden oldu. "Bu soruyu ben de kendime sorup duruyorum," dedi usulca. "Gerçi burası bir anaokulu ve benim tek gerçek aşkım."

Bileğini tutarak başparmağımı bilekliğindeki tılsımların üzerinde gezdirdim. Bir denizyıldızı, bir yonca, iddialı bir yazıyla yazılmış S harfi, tuhaf bir kalp ve ortasında minik elmas olan bir yıldız. Yıldızları her zaman sevmişti. "Bu yakında vermen gereken bir karar mı?"

"Hayır. Helen her şeyi olabildiğince erken halletmeyi seven bir müdür; ama şu anda o pozisyonda olan kişi istifasını verene dek bana resmi olarak o pozisyonu teklif edemez. Görünüşe göre bu hazirana kadar gerçekleşmeyecek." Parmak uçlarını dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bacağımda gezdirdi. "Gelgelelim, Helen yine de bu teklifi gayri resmi olarak kabul etmemi istiyor. Böylece daha sonra bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacak."

Dönme dolap yavaşlayarak durdu. Bu yükseklikten uzaktaki Friendship Cove'un sakin sularını görebiliyorduk. "Yani, düşünmek için yeterince zamanın var."

"Evet." Bu konuyu kapatmış gibi görünüyordu ama devam etti. "İyi bir okul. Personelleri ve çocukları seviyorum. Aileler harika. Böyle topluluk etkinliklerinde onlarla karşılaşmak eğlenceli oluyor. Hiç yaşadığım mahallede çalışmadım. Bu şimdiye kadar başıma gelen bir şey değildi. Düşünmem gereken çok şey var. Burada kalmak fena olmazdı, sadece planlarda büyük bir değişiklik olacak."

"Hey." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. Parmaklarımı boynunda ve çenesinde gezdirdim. "Ölüm tuzağına benzeyen yolculuktayız. Yarını görecek kadar yaşarsak geleceği çözebiliriz."

Her öpüşmemizde ilk kez öpüşüyormuşuz gibi hissetsem de bu çok daha iyiydi. Kendimi onda kaybettim. İkimiz ve bu paslı araba dışındaki her şeyi unuttum. Yanlış nedenlerle evlenmemiştik. Kimsenin yakamdan düşmesi için rol yapmıyorduk. Ergenlik özlemime hayat vermiyorduk. Bu anın bir zamanlar olduğumuz çocuklarla bir ilgisi yoktu. Gerçek ve doğruydu. Eğer yeterince çalışırsam beynimin kertenkele kısmından gelen tüm pis, temel dürtüleri görmezden gelebilirdim. Kilerdeki, o geceden beri üstesinden gelemediklerimi bir kenara bırakabilirdim.

Yine de onları unutmak istemiyordum ve eğer Shay'in parmaklarının bacağıma dokunuşu bunun bir göstergesiyse o da bunu istemiyordu.

Dudaklarının kenarlarına, çenesine ve boyun çizgisine öpücükler bıraktım. Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak bakışlarımızı buluşturdum. Yanakları pembeleşmişti, akşamın serin havasından veya dönme dolaptaki ön sevişmemizden dolayı da olabilirdi. Dudakları aralanmıştı, göğsüyse hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Mükemmeldi.

"Bu gece benimle eve gelmek ister misin?" Gözlerinin içine bakarak bir karşılık aradım .

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Sonra dönme dolap tekrar dönmeye başladığında gülümsedi, "Evet. Sanırım."

Bölüm Yirmi İki

Shay

Öğrenciler bir zamanlar doğru olduğuna inandıkları her şeyi sorgulayabilecekler.

Gennie arka koltukta uyuklarken sessizlik içinde Noah'nın evine döndük. Lisenin otoparkından çıkmadan önce elini kalçama yerleştirdi ve oradan ayırmadı. Köprüyü geçmek, Old Windmill Hill'e tırmanmak ve evine giden çakıllı yoldan aşağı dönmek için geçen on iki dakika boyunca parmakları ufak hareketlerini sürdürdü.

Bu on iki dakika, ocakta kaynamak üzere olan bir çaydanlığa benzediğimden emin olduğum sıcak, nefessiz bir sonsuzluktu. Parmakları bacağımın iç kısmındaki dikişe uzanırken, avuç içi bacağımın kalın kısmını kaplıyordu. Parmak uçlarını o dikişin üzerinde ileri geri gezdirdi ve tüm vücudumu kaynar suya dönüştürmek gibi oldukça hoş bir etki yarattı. Vücudumun katı bir formda kalmaya devam etmesi şok ediciydi.

Zihnim, bacaklarımı onun için açıp açmamam gerektiği konusunda hararetli bir tartışmaya ev sahipliği yapıyordu. İki bacağım arasında pek boşluk olduğu –uyluklarımın arasında boşluk yoktu– söylenemezdi. Böylece Noah dikişle ilgilendiğinde parmaklarının arkası diğer uyluğumun iç kısmını kutsamış oluyordu. Şikayet ettiğimden değildi, hiç şikâyetim yoktu. Hem de hiç. Yine

de benim burada, onun kamyonunda buharlaşmamı mı istediğini merak ediyordum.

Sonuç olarak, hiç hareket etmedim. Yer değiştirmek, kıpırdamak ve o parmaklara karşı koymak istedim; ama içimde dönüp duran sıcaklık bacaklarımı titretirken olduğum yerde kalmayı sürdürdüm. Bacaklarım titremeye başladığında ona bakmadım. Elinin birkaç santim daha yukarı çıkması için dua ederken dümdüz önüme baktım. Sadece biraz daha. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece biraz daha yakın olmasına ihtiyacım vardı.

Belki bacaklarımı biraz daha açarsam...

Bu iyi bir fikirdi, evet. *Tüm bunlarla ilgileniyorum* demek gibi ikincil bir görevi yerine getiriyordu.

Belki de fazla ileri gitmekti. Çok yüzsüzceydi. Benim sorunum yatak odası konularında çok fazla utanmazlığımın olmamasıydı. Pek açık sözlü değildim. Fantezilerimi açığa vurmazdım. Seks harika bir şeydi ama partnerlerimden fazla bir şey talep etmiyordum. Onlar işlerini bitirdikten sonra daha fazla ilgiye ihtiyacım olduğunu söylemezdim ve belirgin bir şekilde rahatsız olmadığım sürece bir şeyleri değiştirmelerini istemezdim.

Bacaklarımı onu davet edercesine açmamaya karar verdim.

Yine de istedim. Açıkça ve utanmadan ona, dokunuşunun baskısına daha derin, daha sert, daha fazla ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Kavrulmak üzereydim. O kadar sıcaktı ki saniyelerin bacaklarımın arasında nabız atışlarıyla geçtiğini hissedebiliyordum.

Ve işte o sırada oyuna başparmağı katıldı.

Şimdiye kadar, parmakları tüm sorunların kaynağıyken şimdi uyluklarımın ortasında sabit durmuştu. Sonra başparmağını bir yandan diğerine kaydırarak bacağım boyunca bir çizgi çizdi. Bunu kasten yapmış olsun ya da olmasın, o yumuşak çizgi *buradan itibaren her şeyin benim* der gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Artık bu oyunu oynamak istemiyordum. Sessizliği; benim gevezeliğim, onun mırıltıları ve hırıltılarıyla doldurmak istiyordum. Dikkatimizi, en çok da kendimi, içimde oluşan ağır baskıdan uzaklaştırmak istiyordum. Sıcaklığı düşürmek ve dikkatini kaynayan, kaynamaktan taşmak üzere olan bölgeye çekmek istedim.

Bu oyunun bitmesini hiç istemiyordum.

Old Windmill'e doğru döndüğünde o dönüşün ağırlığı parmaklarını kalçamın derinliklerine itti. Bu noktada, bir sır gibi uzayan sessizlikten sonra dokunuşunun dudaklarımdan çıkardığı iç çekişi yutmak zorunda kaldım. Anlaşma buydu, sessiz kalacaktık. Bu anı kelimelerin kaba gerçekliğiyle ya da ağır nefeslerle bozma riskini göze alamazdım.

Noah Twin Tulip'in yanından geçerken onunla eve gitmek isteyip istemediğimi, emin olup olmadığımı sorgulayacak kadar yavaşlamadı. Tepeye doğru ilerleyerek Little Star Farms'ın tabelalarını, sıra sıra dizilmiş elma ağaçlarını geçti. Evine giden yola ulaştığımızda bana doğru baktı. Yanında oturduğumun farkında olduğunu gösteren tek işaret buydu. Aklından geçenleri öğrenmek için her şeyimi verirdim.

Durmak üzere ilerledik, ön verandadaki ışıkların parıltısı arabayı ışıkların içine hapsederek dokunuşunu net bir şekilde ortaya çıkardı. Birlikte, koyu renkli kot pantolonun üzerinde duran eline baktık, neredeyse hareket ederek ya da konuşarak oyunu bitirmesi için ona meydan okuyorduk.

Ve bitirdi. Çenemi diğer eliyle yakalayıp eğilerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında oyunu bitirdi. Sanki bunu yıllardır, her zaman yapıyormuş gibi öptü beni. Sanki vücudumun her yerini, tüm söylediklerimi biliyordu. Gerçekten de biliyor gibiydi çünkü istediğim anda bana dilini verdi, sert bir şeye ihtiyacım olduğunda alt dudağımı ısırdı. Ben pencereden çıkıp gökyüzüne

doğru süzülmeden önce başparmağını yanağımda gezdirdi. Kalçamı sıktı. İçimdeki tüm sıcaklığı ve arzuyu toplayıp klitorisime, zonklama mesafesindeki o noktaya sabitlemiş gibi görünüyordu.

Beni yere devirerek içimdeki her şeyi dışarı dökebilirdi.

Noah dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak gözlerime baktı. "Onu uyandırmadan yatağına götürmeye çalışacağım. Anahtarlarımı al ve benim için kapıyı aç."

"Tamam," dedim ama sesim bana ait gibi değildi. Mutfak lavabosundan süzülen sabun köpükleri gibiydi. Patlamadan önce parlıyor ve boş görünüyorlardı.

Doğru anahtarı bulana kadar anahtarlığı karıştırdı ve onu bana uzattı. Kaşları sanki benim içten içe kaynadığımı, kaynatıldığımı, ses çıkarmayı bekleyen çaydanlığım hakkında her şeyi biliyormuş gibi kalkıktı. Sanki bacaklarımı açmamı, bileğini tutmamı ve ona ihtiyacım olan yeri göstermemi bekliyordu.

Hayır, bu doğru olamazdı.

Noah tatlı ve kibardı. O asla...hayır. O yapmazdı. Yine de geçen gece kilerde olanlar kibarlığın ders kitaplarındaki tanımı da değildi.

"Devam et," dedi çenesiyle evi işaret ederek. Anahtarları alarak kapının koluna uzandığımda kalçamı bırakmadı. Bir süre sonra önce eline, ardından da gözlerine baktım. "Gitmeme izin vermen gerekecek."

Yutkundu. "Bunu yapmamayı tercih ederim."

Omzumun üzerinden uyuyan Gennie'ye bir bakış attım. "Biraz mahremiyet fena olmazdı, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Çok güzel olurdu."

Avucunu bacağıma doğru götürdü, ardından dizime doğru kaydı ve orta konsolda yumruk hâline getirdi. Hareket etmedim. Buraya gelmemiz için geçen dakikalarda sonsuzluğu yaşamıştım, bacaklarımın beni yoldan geçirip birkaç basamak yukarı taşımasına güvenmeden önce bir nefes almaya ihtiyacım vardı.

Hazır olduğumda kıçımın üstüne düşmeden kamyondan inmek için elimden geleni yaptım. Yeterince basitti, ancak engebeli çakılların ve yıldızların aydınlattığı karanlığın yanı sıra iç kaslarımın acı verici bir şekilde kasılmasıyla dengemi bulana dek kapı koluna tutundum.

Basamakları çıkıp kapıyı açtığımda Noah, başı omuzlarına yaslanmış ve kolları gevşek bir şekilde boynuna dolanmış olan Gennie'yi kucağına aldı. Onu içeri taşıdı, bir kolunu kalçasının altına yerleştirirken diğer koluyla onu göğsünde tuttu. Noah'nın bu kıza nasıl bakacağını son bir *yıl* içinde tamamen kavradığını fark ettim. Onun hakkında bir şey bilmesem, kızın babası olduğunu ve dünyaya geldiği andan beri ona taptığını düşünürdüm.

Merdivenlere doğru ilerlerken bana baktı. "Orada bekle," diye fısıldadı.

O giderken kıçını inceledim. Elini hâlâ bacağımda hissedebiliyordum. Serçe parmağının ucuyla kalçamın tepe noktası arasındaki mesafeyi hafızamdan ölçebiliyordum. Bir an için kendimi bu sıcaklığın hissine bıraktım ve tenime işlemesine izin verdim.

Çok uzun zamandır kendimi ilk defa canlı hissediyordum. Kurumamıştım. Bir kabuktan ibaret değildim. Kaybettiğim onca şey için acı çekmiyordum. Yılbaşı gecesi birini öpmek yerine öfkemi haykırmanın hayalini kurmuyordum.

Kendimi iyi, canlı ve tahrik olmuş hissediyordum. Başka birinin bana en son ne zaman böyle hissettirdiğini hatırlamıyordum. Eski nişanlımla en son ne zaman birlikte olduğumu çok derinlemesine düşünmek istemiyordum. Geçmişe gömülmüştü ve orada kalmasını istiyordum. Tek bir şey vardı; onunla bu şekilde hissetmediğimi çok fazla düşünmeme gerek olmadan da biliyordum. Bu hisleri yaşayıp yaşamadığımdan bile emin değildim.

Bunu düşünerek bir dakika bile geçirmek yerine kendime Noah'nın mutfağını toplama görevi verdim. Birkaç bulaşık havlu-

su katlayacak, lavaboda bir çift fincan yıkayacak, buzdolabının kapağındaki lekeyi silecektim. Buzdolabını açtım, –ya kapının kenarında lekeler varsa?– ve içinde bulduğum her şeyi düzenledim. Tüm reçel kavanozlarını etiketleri öne bakacak şekilde çevirmeme ve meyve suyu kutularını iki eşit sıra hâlinde dizmeme rağmen dağınık olduğunu söyleyemezdim.

"Aç mısın?"

Noah'nın omurgamı sıyırıp göbek deliğimin arkasında bir titremeye sebep olacak kadar alçak ve sert sesiyle geriye doğru sıçradım.

"Düzenleme yapıyorum," dedim.

"Ne?"

"Düzenliyorum," diye tekrarladım açık buzdolabını işaret ederek. "Meyve suyu kutuların karmakarışıktı ve reçeller yirmi farklı yöne çevrilmişti."

Buzdolabının içine baktı. "Orada on beş kavanozdan fazla reçel olamaz."

"Dediğim gibi."

Başını sallayarak dolabın kapaklarını kapattı ve bana doğru ilerledi. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım. Sonra tezgâha çarpana kadar bir adım daha. O da beni takip etti, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu. Ellerini belime indirerek orada sıkıca kenetledi. "Sana dokunabilir miyim?"

Ağzımdan nefes nefese bir kahkaha kaçtı. "Bütün gece dokundun zaten."

Noah alnını alnıma bastırarak bir elini bacaklarımın arasına götürdü. Parmaklarının baskısı hızlı ve sertti, bedenimi yukarı doğru sarsmıştı. Kot pantolonumun üzerinden beni avuçlayıp okşarken irkilerek omuzlarına tutundum. Dokunuş şekli hiç kibar değildi. Kibarlıktan o kadar uzaktı ki beni yatağa götürmeden önce incelemeye hakkı varmış gibi aşağılayıcıydı.

Ve bu... Hoşuma mı gitmişti?

Evet, öyleydi. Kesinlikle hoşuma gitmişti. Bunu bildiğimden emindim çünkü nabzımın merkezimde attığını hissedebiliyordum. Nefes nefeseydim ve fena hâlde ıslanmıştım. Heyecanımın kot pantolonumu ıslatması an meselesiydi. Tabii çoktan ıslanmadıysa.

Aman Tanrım. Bunu o da fark edecek.

Hoşuma giden bir başka şey de bu muydu?

Daha önce kimse bana bu şekilde davranmamıştı. Bildiğim ve anladığım seks tarzından tamamen farklı bir yöne doğru ilerlediğimi hissediyordum. Dönme dolapta tatlı öpücüklerle başlayan ve giyinik bir şekilde mutfağın ortasında orgazm olmaya dönüşen türdendi.

Bu benim için bir ilk olacaktı.

"Sana böyle dokunmak istiyorum," dedi. Sözcükleri hırıltıdan farksızdı. Tırnağıyla kot pantolonumun dikişini sıyırdı ve bunu kemiklerimde bile hissettiğime yemin edebilirdim. "Ben...Kahretsin, Shay. Sana istediğim şeylerin yarısını bile söyleyemem."

"Dene," diye fısıldadım. Daha fazla temas ve sürtünme için üstüne tırmanmak üzereydim.

Gözlerini kırptı, dudakları aralandığında nefesini yanağımda hissedebiliyordum. "Buradan öyle hızlı kaçardın ki arkanda bir toz bulutu kalırdı."

"Kaçmayacağıma dair bir yığın reçel kavanozu üzerine yemin ederim." Ona baktım, gözlerim daha fazlası için yalvarıyordu. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Her şeyi bilmeye ihtiyacım vardı. Bütün o sessizlikten, bacaklarımı açmamla ilgili bütün o tartışmalardan sonra buna ihtiyacım vardı. "Bana yanlış olan bir şey söylemezsin."

Yanaklarından kulaklarının uçlarına dek kızardı. Bir elini boynuma götürerek başparmağını nabzımın attığı noktaya bastırdı. "Ya her şey yanlışsa?"

"Yanlış değil," dedim. Başımı sallamaya çalışsam da beni tutuşu buna engel oluyordu.

Parmak uçlarını bacaklarımın arasında gezdirdiğinde nefesimin muhtaç ve yüksek sesli olmasına engel olamadım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle.

"Sanırım hoşlandığımı biliyorsun."

Parmaklarını belime götürdü. Düğmeyi açıp fermuarı indirirken hızlıydı. Elini iç çamaşırımın içine kaydırmak yerine parmaklarının arkasını göbeğimin üzerinde gezdirdi. Nedense bu beni her şeyden daha çok çıldırtmıştı. Amımı avuçlamasından, kalçamı beni yanma noktasına ulaştıracak kadar sıkmasından daha çok çıldırtmıştı.

Parmakları karnımın üzerindeyken yalvarmaya çok yaklaşmıştım.

"Bu kazağı üzerinden çıkarmak istiyorum." Çenemi öpmek için yaklaştığında sakalı yanağıma sürtünüyordu. "Ve bu kotu. Siktir... Bu kotu giydiğinde kıçın benim kucağıma aitmiş gibi görünüyor." Ben cevap veremeden ekledi, "Özür dilerim. Bu...bunu söylememeliydim."

Gözlerine baktım. "Devam et," diye fısıldadım.

Gözleri irileşti. "Devam mı edeyim?"

Bir kez daha başımı sallamaya çalıştım çünkü bana inanmadığı belliydi. "Lütfen."

Gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes verdi. "Ya bu kotu üzerinden yırtıp atarsam?"

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Peki iç çamaşırının üzerinden seninle biraz oynasam?"

"Lütfen."

"Bacakların pes edene kadar seni yalamamı ister misin? Amını ısırmamı? Ya da parmaklarımla seni becermemi? Yıldızları görene kadar klitorisini emmemi istiyor musun?"

Parmaklarımı gömleğinin içine sokarak onu daha yakınıma çektim. Fermuarının arkasına sıkışmış sertliğini hissedebilecek kadar yaklaştım. Hayatımda hiçbir şey için yalvarmamıştım. Bu gece buna son vermeye hazırdım. "Lütfen."

İki elini de tezgâhın üzerine koyarak beni oraya hapsetti. "Sessiz olmalısın. Onu uyandırmana izin veremem."

"Sessiz olacağım," dedim bir elimi ağzıma bastırarak. "Çok sessiz."

"Rahatsız olursan bana söylemek zorundasın," dedi. Sesi keskin ve sertti. "Ne olduğu umurumda değil, bana söyleyeceksin."

"Elbette." Elimi göğsünden indirip kemer tokasına yerleştirdim ama beni bileğimden tutup hızla o bölgeden uzaklaştırdı.

"Henüz değil," dedi çenemi ve yanaklarımı öperken. "Bu seninle ilgili."

"Ama-"

"Kapa çeneni Shay." Bununla birlikte kot pantolonumun belinden tutarak dizlerime kadar indirdi. Önümde diz çökerken, "Şuna bakar mısın?" diye fısıldadı. İç çamaşırıma bakmak için başını yana eğdi. Kamyondan indiğimden beri sırılsıklam olduğunu biliyordum ama kot pantolonumu çıkardığında nemli nokta, kızarmış tenimde bir buz küpü gibi hissettirmişti. "Bu manzara ne anlama geliyor karıcığım?"

İç çamaşırıma dokunduğunda bağırmamak için iki elimle ağzımı örtmek zorunda kaldım.

"Sanırım biliyorsun," dedim. "Buraya dönerken-"

Bana sırıtırken başparmağını uyluğumun iç kısmında gezdirdi. "Orada ne oldu, Shay? Yol boyunca kıvranmana sebep olan şey neydi?"

"Kıvranmadım."

Noah iç çamaşırımın ön kısmına uzandı ve kumaş toplanıp kıvrımlarımın arasına girene kadar büktü. Basınç gerçek dışıydı. Ağzımı tekrar kapadım.

"Kıvrandın," dedi, dikkati bacaklarımın arasındaydı. Bir parmağını yukarıya ve aşağıya doğru dolaştırdı. En çok ihtiyaç duyduğum yere tamamen dokunmayı reddetmesi sınırlarımı zorluyordu. Bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ne benim için ne de bizim için. "Bu yüzden bütün yolculuk boyunca seni tuttum."

Beynimin içinde bir şey çözüldü ve o gevşeklik sırtımdan aşağıya, karnıma doğru yayıldı. Neye ihtiyacım olduğunu bilmesini ve ben daha sormadan ya da tanımlayamadan bana vermesinden hoşlanan bir şeydi. "Yaptığın şey bu muydu?"

Ellerini kalçalarımın arkasına kenetleyerek bana doğru eğildi. İç çamaşırımı bir kez daha çekiştirdi ve sakallı çenesini iç bacaklarımda gezdirirken çamaşırımı klitorisime sabitledi. Bacaklarım pes etmeye hazırdı ama bunu ona söylemeyecektim, ta ki karnımda oluşan baskı için bir çıkış yolu bulana kadar.

"Bu amın tadı hayal ettiğim kadar güzel mi?"

"Ben...bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bana baktı, gözlerindeki şeytani parıltı hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. "Kendim karar vereceğim."

Kendi kendine gülümseyerek iç çamaşırımı aşağıya doğru kaydırdı. Oraya dalmak ve bu gizemi sonsuza dek çözmek yerine ben, "Noah lütfen," diye inleyene kadar parmağını ağır hareketlerle ıslaklığımda gezdirdi.

"Seni okşamamı istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Belki biraz. Tamam evet, ama aynı zamanda-"

Güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Alınmak istedim. Onun haklı kıkırdaması karşısında öfkelenmek istedim. Ama başını tepe noktama doğru eğerek dilini klitorisimin etrafında dolaştırdığında tek yapabildiğim parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekmek oldu.

Her iki başparmağıyla beni tutup her bir santimimde dilini dolaştırdı. Tıpkı söz verdiği gibi beni sertçe emdiğinde gözlerimin arkasında görünen yıldızlar inanılmazdı. "Benim-" diye fısıldadım, kaslarım aynı anda gerilip gevşerken omuzlarım öne doğru kamburlaştı. "İhtiyacım var. İhtiyacım...var. Bir şeye ihtiyacım var. İçimde. Lütfen."

Yanıt olarak bana bakıp homurdandı. Bir elini sırılsıklam olmuş noktaya kaydırarak iki parmağını içime itti. Diğer parmağı ritmik bir şekilde arka girişime dokundu. Daha önce buna biraz ilgi duymama rağmen içimde bir şimşek çaktı ve vücudumdaki tüm sinirleri, rahatlamayı bekleyen zonklamada birleştirdi.

"Benim için boşal," dedi. Ben ağzına doğru sallanırken kelimeler boğuklaşmıştı.

O kız olmak istiyordum, sırf biri ona söylediği için boşalan kız ama değildim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sadece biraz daha fazlasına. Ancak o zaman boşalabilirdim. Ama henüz değil.

Noah da bunun farkındaydı.

Bileğini çevirdi. Parmakları içimde farklı bir açıdan hareket etti ve arka girişime yeni bir baskı ekledi. Sanki benden geçmiş orgazmların hayaletini emmeye çalışıyormuş gibi klitorisime dokunuyordu. Sonra, buraya kadar sadece parçalara ayrılmak için geldiğimizi düşündüğümde, başını yana eğdi ve-

Kadınlığımın.

Dudaklarını.

Boydan.

Boya.

Isırdı.

Bunlar deriyi parçalayacak ya da iz bırakacak türden ısırıklar değildi. Dişleriyle aldığı küçük ısırıklardı. Beni ateşe verdiler. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve sessiz kalmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Bunu yapmak zorunda olmak patlama noktası-

na ulaşmak için ihtiyacım olan şeydi. İnlemelerle ya da çırpınan çığlıklarla ondan saklanamazdım. Yuvarlanıp yüzümü bir yastığa gömemez hatta omzuna bile sokulamazdım. Burada durmak zorundaydım, kot pantolonum dizlerimdeydi ve uyarılmamın kokusu etrafımızı sarmıştı. Vücuduma ve bedenimin nasıl tepki verebileceği hakkında bildiğim her şeyi yeniden tanımlayan bir orgazma teslim olmak üzereydim.

Daha fazla dayanamayıp Noah'yı kendimden uzaklaştırdığımda başını kaldırdı. Yüzü ıslaklığımla parlıyordu. "Buraya gel," diye fısıldadım.

Gömleğinin önünden tutup onu daha yakına çekerken ayağı takıldı. "Nasıldı?"

Ağır nefesler almama ve sesimin hırıltı gibi çıkmasına rağmen güldüm. "Bence oldukça iyi olduğunu biliyorsun."

"Değil miydi?" Başını çevirdi, kaşları çatılmıştı. "Fazla mıydı?"

"Sanırım 'fazlaya' ihtiyacım vardı." Tekrar kemer tokasına uzandım ama elimi tuttu. "Neden?"

"Çünkü bu gecenin bundan sonraki kısmının kırk beş saniyeden daha uzun sürmesini istiyorum ama bana dokunursan ancak bu kadar olur."

"Sana hiç dokunamayacak mıyım?"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Surat asma. Bana bunu yapamazsın Shay. Şu anda olmaz."

"Peki *neyi* yapabilirim?"

Bir nefes vererek dizlerimden belime kadar uzanan çıplaklığı izledi. Sonra iç çamaşırımı ve kot pantolonumu düğme ya da fermuarla uğraşmadan tekrar yukarı çekti. Vücuduma oturan giysilerin aşırı hassas tenime yaptığı baskı karşısında irkildim. Noah kalçama vurdu.

"Yukarı. Hemen," dedi.

"Bekle." Ona doğru uzandığımda ellerimi tutarak boynuna doladı. "Nasıl bir tadım var?"

Omzumun kıvrımına sokuldu ve yumuşak bir hırıltıyla cevap verdi. "Karım gibi."

"Bu bir tat değil."

"Hım. Artık öyle." Beni çevirerek bir elini kot pantolonumun açıkta bıraktığı karnıma, diğerini de omzuma yerleştirdi. "Sessiz olman konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, bu yüzden başparmağımın iki yanında dişlerimin mükemmel izleri var."

"Onu öpmem ve iyileştirmem gerekecek."

Tek bir ses çıkarma riskini göze alamazmışız gibi beni merdivenlerden yukarı yürüttü. Bu sessizliği sürdürme baskısı içimde kabarıyor, göğüs kemiğime baskı yapıyor ve kürek kemiklerimi birbirinden ayırıyordu. Gennie'nin odasının karşı ucundaki yatak odasına ulaşana kadar bu hissin bir beklenti olduğunu fark etmemiştim. Tıpkı eve dönüş yolunda olduğu gibi lezzetli bir stres türüydü ve ben yeniden kaynamaya başlamıştım. Odasının kapısını açtığında, lacivert beyaz bir yorgan ile uygun boyut ve miktarda yastıkla tamamlanmış büyük yatağını görünce nefesim kesildi.

"Neden bu kadar şaşırdın?" diye sordu. Geniş göğsü sırtımı ısıtıyordu.

"Yastıkların var. *Gerçek* yastıklar." Başımı kaldırıp ona baktım. "Erkeklerin asla gerçek yastığı olmaz."

Kapıyı kapatıp kilitlerken gözleri benimle yatak arasında gidip geldi. "Evet. Bu ilginç." Parmakları bacaklarımın arasını kavrayana kadar karnımdaki elini aşağı kaydırdı. "Bu iyi mi?"

Başımı tekrar omzuna yasladım. "Evet."

Diğer elini omzumun üzerinden göğsüme götürdü. Sertliği kıçıma baskı yapıyordu. Sırtının sertliğini ya da kalınlığının kalçamdaki hareketlerini kaçırmak mümkün değildi.

"Peki bu kazak?"

Kendimi kazaktan kurtarmak için kıpırdandım ama Noah buna izin vermedi. Amımı sertçe okşayarak, "Yavaşla," diye fısıldadı.

Yatağı işaret ederek, "Yavaşlamak istemiyorum," diye sızlandım.

Ağzını boynuma bastırdı. "O yatağa doğru bir adım daha atmadan önce birkaç şey konuşmamız gerekiyor, bebeğim. Benimle korunma hakkında konuşmanı ve senin sınırlarının ne olduğunu söylemeni istiyorum."

Utanarak gözlerimi yorgana sabitledim. "Temmuz ayında, yani her şey alt üst olmadan önce tüm testleri yaptırmıştım. Her şey temiz çıktı." Eski nişanlımla ilgili tüm anıları zihnimden uzaklaştırdım. Bunu mahvetmeye hakkı yoktu. "Zaten benim spiralim var. Bu yüzden.."

"Aylardır kimseyle birlikte olmadım. Gennie buraya taşınmadan önce. Son kontrolümden beri de kimse olmadı."

"Öyleyse," diye başladım yoktan cesur kelimeler üreterek. "Prezervatifleri atlayabiliriz."

"Bunu istediğinden emin misin?"

"Ben, şey-" Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Bana tekrar o şekilde dokunmasını istiyordum. Kamyonetinin içindeki gibi beni tutmasını mutfağın köşesindeki gibi sıkıştırmasını istiyordum. Kapana kısılmış ama tamamen güvende. Onu üzerimde, etrafımda, içimde istiyordum. Ama soru bu değildi. "Evet. Senin için de uygunsa."

"Bana uyar," dedi yanağımı ve çenemi okşayarak. "Sınırların neler?"

"Mutfakta olanlardan sonra..." Ağzımdan bir kahkaha çıktı. "Sanırım hiçbir şey."

"Buna inanmıyorum." Noah parmaklarını meme ucumun etrafında dolaştırdı. Asla çok yaklaşmamaya ve yanlışlıkla bana istediğimi vermemeye dikkat etti. "Hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda beni durduracaksın. Beni anlıyor musun? Seni duymak istiyorum. Seni incitmek ya da korkutmak istemiyorum. Bunun

senin için iyi olması benim için önemli, Shay. Benimle bu konuda konuşmanı istiyorum."

Kendime yalan söyleyebilir ve benim için iyi olması konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söyleyebilirdim. Bunun anlamsız bir seks olduğunu söyleyebilirdim. Sıradan. Hiçbir bağ kurmadan. Bu gece olanların bir önemi yoktu. Önemli olmak zorunda değildi.

Kendime ve Noah'ya yalan söyleyebilirdim.

"Evet. Evet. Evet. Tamam. Tamam." Başımı salladım. "Seninle konuşacağım ama sadece sana dokunmama izin verirsen."

"Neden bana dokunmak istiyorsun?"

Bu soruyu parmağını iç çamaşırımın sınırlarında gezdirirken sordu. Kumaş parçasının resmen ada ilan edilmesine saniyeler kalmıştı çünkü bacaklarımın arası bir okyanus gibiydi. Bu soruyu, sanki ellerimi vücudunun her yerinde dolaştırmak istememde merak uyandıran bir şey varmış gibi sormuştu.

"Çünkü yaptığın şu şey, kolları kıvrılmış ekose gömlekler ve yırtık kotlar, sakal, kasket, hırıltılar... Tanrım, o hırıltıları unutamıyorum. Kusursuz. Bana dokunduğunda ve tüm bunları bana yaşattığında onları yalnız hissetmek istemiyorum. Kulağa mantıklı geliyor mu? Bu işte yalnız olmak istemiyorum. Sana yanımda ihtiyacım var."

İlk tepkisi amıma şaplak atmak – evet şaplak atmak – şeklinde geldi. Çıplak eliyle attığı tokat klitorisimde yankılanarak ağzımdan boğuk bir çığlık kaçmasına neden oldu.

İkinci yanıtı ise, "Yalnız değilsin karıcığım ve burada seninleyim, hiçbir yere gitmiyorum," diye tenime doğru fısıldamak oldu.

Noah beni yatağa doğru götürürken kazağımı başımdan çekip çıkardı. Kot pantolonumu ve iç çamaşırımı indirdi. Ben sutyenimi açarken onları ayak bileklerimden çıkardı. Bir elini kürek kemiklerimin arasına koydu ve yanağım yorgana değene kadar beni eğdi.

Bedenimin sergilenen her santiminin, iç kaslarımın tenimi tekmeleyen her titreyişinin ve ağzımdan çıkan her nefesin farkındaydım.

Bir şüphe kırıntısı içimi titretti... Bu bana yanlış hissettiriyordu. Daha doğrusu, yanlış olması gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarımı daha fazla açmamalıydım. Ayak parmaklarımın üzerine basmamalıydım. Kendimi yorgana sürtmemeliydim. Böyle olmasını istememeliydim.

Kemerinin şıngırtısını, fermuarının sesini duyduğumda bu şüphe kırıntısı bir nefese, zonklamaya ve titremeye dönüştü. Önce kot pantolonu yere düştü, sonra da gömleği.

"Seni bu şekilde tutmak istiyorum," dedi parmağını omurgamda, kalçalarımın arasında gezdirerek. "Ama bu sefer değil. Hayır, bu sefer yüzünü görmem gerekiyor."

Yaklaşarak kalçalarımı tuttu. Henüz baksırını çıkarmamıştı.

"Bana bir saniye ver," dedi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Kıçının şekli kalbe benziyor ve dilimde hâlâ amının tadı var. Kendimi toparlamam gerek, Shay."

Yorganı tuttum, çekiştirerek aşağı indirdim ve pürüzsüz mavi çarşafları ortaya çıkardım. Çarşafları da *güzeldi*. "Yorganın altında toparlan," dedim. "Benimle."

Sessizlikle ilgili tüm kuralları ihlal ediyormuş gibi görünen bir iniltiyle beni serbest bıraktı. Yatağa, serin keten çarşafların arasına girerek ona elimi uzattım. Elimi tutmadı. Elleri ve dizleri üzerinde bana doğru ilerledi, ilerlerken çarşafları geriye savurdu. Bakışları gece yarısı karanlığında ve çenesi hırlamasına saniyeler kalmış gibi gergindi.

Bu, ona üzerinde kıyafet yokken bakmak için ilk şansımdı ve *aman Tanrım*. Hayal kırıklığına uğramamıştım. Muhteşem bir çiftçi bronzluğuna sahipti. Kollarının üst kısmı ve omuzları solukken ön kolları güneşten kararmıştı. Göğsü geniş ve kaslıydı,

orada biraz koyu renkli tüyler vardı ve karın kaslarının ortasından aşağı doğru uzanıyordu.

Aman Tanrım.

Baksırının içindeki ereksiyonuna uzanarak parmaklarımı etrafına sardım. Başını göğüslerimin arasına indirirken ona uzun ve detaylı bir şekilde dokundum. Bir dakikalığına işkence eden kişi olmak iyi hissettirdi.

"*Shay,*" dedi nefes nefese. "Beni öldüreceksin, güzelim."

"Hiç sanmıyorum." Böyle bir aleti olan hiç kimse birkaç dokunuşla ölmezdi. Bu çok saçmaydı. Neredeyse pantolonunda kocaman bir beyzbol sopasıyla dolaşması ve bunu kendine saklaması kadar saçmaydı. "Hep böyle miydi?"

Başını kaldırarak yüzünü buruşturdu. "Hatırlayabildiğim kadarıyla evet."

Elimi sertliğinin ucunda gezdirdim ve tekrar aşağı indim. Göğüslerime küfürler savurduğunda dudaklarımda zafer kazanmış bir gülümseme belirdi. "Bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?"

"Bana bu konuşmanın nasıl gerçekleşeceğini söyle. 'Hey, merhaba, şehre tekrar hoş geldin, parmaklarını sikimin etrafına dolayıp dolayamayacağını görmek ister misin?' Bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Baksırını kalçalarından aşağıya ittiğimde tekmeleyerek çıkardı. Artık aramızda hiçbir şey kalmamıştı ve burada, çarşaflarla yorganın altında benimleydi. Dünyada başka hiçbir şey yoktu. "Belki ilk konuşma olarak değil; ama kesinlikle ilk bir ya da iki ay içinde yapmamız gereken bir konuşmaydı."

Güldü, kararlılığının bir kısmını geri kazanmış gibiydi. Bacaklarımı dizleriyle açarak ellerini omuzlarımın yanına koydu. "Şu anda seni kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Titriyordum ama titreyen sadece içimdi. Noah bunu göremiyordu. Böylesi daha iyiydi. Karnımda ve tenimin her noktasında

artan sıcaklığı bilseydi dururdu. Beni kendine yakın tutar ve bir açıklama isterdi. Bu durumun nedenini sorardı. Ama ben bunu istemedim. Buna ihtiyacım yoktu. Mutfakta yaptığı gibi kontrolü ele almasına ihtiyacım vardı. Kamyondaki gibi. Her yerde bunu yapmasına ihtiyacım vardı.

Onu sıktım. "Bir fikrim var."

"Peki sen?" diye sordu ben onunla uğraşırken bakışları odaklanmamıştı. "Ne istiyorsun?"

Onu ıslak sıcaklığıma sürükledim, elime çarpana kadar ileri kaydırdım, ta ki göğüslerime karşı inleyene kadar.

"Bu," dedim onu kadınlığıma doğru çekerek. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Uzun bir süre o noktaya baktı. "Seninle işim bittiğinde o kalçanı ısıracağım."

Parmaklarımı bacağımın kıçımla buluştuğu kıvrım boyunca dolaştırmak için aletini serbest bıraktım. "Tam burayı mı?"

"Tam orasını."

Elini enseme dolayarak başparmağını boğazıma sardı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Artık dağılmıyordum. Uçup gitmiyordum. Buradaydım ve vücudumda oluşan baskıdan, onu içimde hissetmek için duyduğum gerçek dışı arzudan başka bir şey düşünmek zorunda değildim.

Ellerimi pazılarına doğru kaydırdım ve kendisini içime doğru iterken ona sıkıca tutundum.

Aynı anda inledik, ikimiz de gözlerimizle birbirimizi susturduk. Dudaklarım bir nefesle ayrıldı ve beni esnettiği sırada gözlerimin arkasındaki her şey bembeyaz oldu.

"Sen... Çok büyüksün."

Boğazından bir ses yükseldi. "Tamamını alabilirsin." Arkama uzanarak bir yastık kaptı. "Tutun bana," dedi. Yastığı altıma yerleştirerek kıçımın havalanmasını sağladı ve aletini daha derine itti.

Bu manevra neredeyse vajinamı dağıtıyordu. Bir an için, Noah'nın aletinin bu şekilde en derinime kadar kaymasına dayanıp dayanamayacağımdan gerçekten şüphe ettim. Tam ortadan ikiye ayrılacaktım ve bu herkes için kötü bitecekti. O kadar dolu hissediyordum ki iç organlarımın yerinin değiştiğini ona söylemek bir yana, zar zor nefes alabiliyordum.

Yastığın yerini değiştirdiğinde her şey değişti. Her şey değişti. Tekrar nefes alabiliyordum. İçimdeki kör edici doluluk hissinin ötesinde düşünebiliyordum. Artık safra kesemde boğulma riskim olmadığına göre onun klitorisime doğru hareket edişine odaklanabilirdim.

"Kendine bir bak," diye fısıldadı Noah elini enseme götürüp diğer elini belime koyarak. "Sadece kendine bir bakar mısın?"

Sonra aletini tekrar içime itti. Tüm vücudu, tırnaklarımı derisine geçirmeme neden olan yavaş, kasıtlı darbelerle hareket ediyordu. Çıldırmasını, kontrolünü kaybetmesini istedim. Başa çıkamayacağıma inandığı tüm o şeyleri istedim. Beni kaçırtacak olanları. Çılgına döndüğünde neye benzediğini görmek istiyordum.

"Siktir. Noah." Boynumu geriye doğru bükerek o içime girerken bakışlarımı tavana diktim. Vücudumun bunu yapabildiğine inanamıyordum. Hiç bu kadar çok iyi şeyi aynı anda ve bu kadar uzun süre hissetmemiştim. "Gerçekten evlendiğinde birini çok mutlu edeceksin."

Duraksayarak yüzüme baktı, dudağının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı. "Bu evliliğimi mükemmelleştirmekle meşgulken bir sonraki evliliğim hakkında konuşmak istemiyorum."

"Demek istediğim-"

"Hayır." Sözümü kesti. "Bu siki istiyorsan karıcığım, senden sonra içine gireceğim kişiden bahsetmeden onu içine al."

Ona göz kırptım. "Ahlaksızsın," dedim. "Sen ahlaksız, sapık bir canavarsın, değil mi?"

Boynumdaki parmakları sıkılaştı. "Bana bu iğrenç şeyleri söyledikten sonra bana dokunuyorsun. Sanki farklı bir insanmışsın gibi. Sanki aslında için vahşiymiş gibi, ve ben bunların hepsini görmek istiyorum."

İçime o kadar sert girdi ki nefesim kesildi. "Böyle söyleme," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Sana karşı hoyrat olmamalıyım," dedi, eli kalçamı dayanılmaz bir şekilde sıkarken.

"Ama ben öyle olmanı istiyorum," dedim, itişlerini karşılamak için eğilerek. "Buna *ihtiyacım* var."

Sadece sertliğinin ucu girişime sürtünene kadar çekilirken nefesleri hırıltılı geliyordu. Kalçalarını bana hayatımın cezasını veren sert, kaba bir ritimle ileri itmeden önce bize baktı. Her şeyin yanlış olduğuna yemin eden bir adam tarafından doğru şekilde becerilmek yasak bir ders gibiydi.

"Seni yiyip bitirmek istiyorum," dedi. "Her şeyi istiyorum, aklına gelebilecek tüm ahlaksız, canavarca şeyleri. Daha fazlasını. Her şeyi."

Karnımdan aşağıya ve göbeğimin etrafına bir sıcaklık yayıldı. Noah'nın hamleleri hızlı ve düzensiz bir şekilde artmaya devam ederken, dikkatini klitorisimin arkasında sıkıca toplanan gerilime vermişti. İçimdeki tüm parçalarla alay ediyordu, Noah'nın itişleri hızlı ve düzensiz hâle geldikçe onları parçalıyordu. Çok yaklaşmıştım ama yine, yeterince yaklaşmamıştım.

"Her şeyi," diye fısıldadım. "Hepsini istiyorum."

Üzerimde gidip gelirken bakışları benimkilere kilitlendi. Ağzından çıkan nefesler dışında sessizdi. Sonra kalçamı bırakarak elini bacaklarımın arasına götürdü ve avucunu klitorisime sürttü.

"Sen, benim sikim için yaratılmışsın. Hepsini içine almak için yaratılmışsın. Bu yatağın üzerinde eğilecek ve sikimi içine ala-

caksın. Karnının üzerinde duracak ve yatak başlığına tutunarak onu alacaksın. Ben memelerini yalarken sen de kucağımda oturacak ve onu içine alacaksın. Bu gece tatlı küçük amından alacağım zevk tam olarak bu."

Ah, evet. İhtiyacım olan şey buydu.

Yine içim titriyordu ama bu titremeler her yerimdeymiş gibi hissediyordum. Orgazm olduğumda nefesim sarsıldı, tüm gerginlik ve ihtiyaç, doygun bir rahatlama parıltısına dönüştü. Göz kapaklarımdan ayak parmaklarıma kadar akarak tüm kelimelerimi çaldı. Noah'ya bakarken yapabildiğim en iyi şey inlemek ve nefes nefese kalmaktı.

Elini kadınlığımın tepesinde düzleştirdi ve her çıkıntısının içimde hareket ettiğini hissedene kadar bastırdı. Ağzımdan yüksek sesli, küfürlü bir inilti çıktı. Bu olağanüstü derecede yoğun bir şeydi. Neredeyse çok fazlaydı ve yine de içimde başka bir küçük ölümü tetiklemeye yetti. Uzun, yavaş gümbürtüler hâlinde uzanan, mükemmel bir artçıydı.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu. Gözleri bir an için kapanmıştı. "Tanrım, lanet olsun Shay, bunu hissedebiliyorum."

"Senin için yaratıldım," diye fısıldadım, kelimelerim boğuktu.

Kıpırdamadan durdu. Boğazından gelen karanlık bir inlemeyle başı geriye düştü ve orgazmının gücünü, fışkırmasını o zaman hissettim. Ellerimi koluna, omzuna dolayarak daha da yakın olmak için kendime çektim. Teninin ulaşabildiğim her parçasını öptüm. Öptüm, yaladım, ısırdım. Ne olursa. Fark etmezdi. Benim de vahşi olup olmamam umurumda değildi. Vahşi ve ahlaksız olsam bile, onu tatmam, ezberlemem gerekiyordu. Onu toplayarak güvenli bir yerde saklamam gerekiyordu.

"Buraya gel," dedim. "Lütfen. Buna ihtiyacım var."

Bana doğru yaklaştı, ağırlığının çoğunu tek kolunun üzerine vermişti ama göğsünü istediğim şekilde göğsüme bastırıyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım, boynunu yalamak ve öpmekle meşgul olduğumdan cevap veremedim. Omzunu iz bırakacak kadar emdim. Neden ona her an yok olacakmış gibi sarılmam gerektiğini açıklayamıyordum. Şu anda ona karşı neden bu gecenin herhangi bir anında olduğumdan daha çaresiz olduğumu açıklayamazdım. Tek bildiğim buna ihtiyacım olduğuydu. Ona ihtiyacım vardı.

"Seni döndürmeme izin ver güzelim," dedi. "Ezilmeni istemiyorum."

Üzerimden çekildi ve beni yan tarafıma yatırarak arkama sokuldu. Kalkıp tuvaleti kullanmam gerektiğini bilsem de birkaç dakika daha bekleyebilirdim. Nefesimi toplamam ve bacaklarımın hâlâ vücudumun bir parçası olduğunu teyit etmem gerekiyordu.

Noah bir parmağını omzumdaki dövmenin üzerinde gezdirdi. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Çok uzun zaman önce değil, henüz yeni." Alt dudağımı çiğnedim. "Yeni saç, yeni dövme."

"Ve aynı eski şehir," diye ekledi. "Neden karahindiba?"

Yüzümü yastığa gömdüm. "Bu çok aptalca."

"Pişmanlık duyma." Koluma doğru sürüklenen karahindiba tohumlarının her birine dokundu. "Bu çok güzel."

Bir süre sonra, "O çiçeklerin üzerine doğru bir dilek tutarsın ve rüzgârın hepsini alıp götürmesine izin verirsin," dedim.

"Bir dilek mi dilemek istiyorsun?"

Esnedim. "Onun gibi bir şey."

"Yorgunsun. Dinlen." Noah karahindibaya bir öpücük kondurarak kollarını bana doladı. "Gözlerini kapat, karıcığım, ben yanındayım."

Birinin benim yanımda olduğu düşüncesi beni biraz güldürdü. Rüzgârda sürükleniyor gibiydim ve nereye konacağımı ya da kök salacağımı bilmiyordum, tabii kendimi bırakabilirsem.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Karahindiba tohumları," diye fısıldadım sırıtarak.

"Sen iyi misin?" Noah'nın arkamda hareket ettiğini hissettim. "Seks sarhoşu musun? Yoksa kafandaki bir şeyler yerinden mi oynadı?"

"Ben iyiyim," dedim kolunun ön kısmını okşayarak. "Sadece bana biraz sarılmana ihtiyacım var."

Bölüm Yirmi Üç

Noah

Öğrenciler nefes alabilecekler, ama sadece bir dakikalığına.

Huzur hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum. İşte buydu, tam buradaydı. Beni diğer herkes için kullanılamaz hâle getiren kadın yanımda yatıyordu. Kıyafetleri yatak odamın zeminine saçılmıştı ve sonsuza dek değiştiğim bilgisi göğsümde zonkluyordu.

Shay Zucconi'yle seks yapmayı hayal ettiğim onca zaman boyunca, ki çok ama çok fazla hayal kurmuştum, bu eylemden sonra neler olacağını hiç düşünmemiştim. Kurduğum hayallerde her zaman onu yatağa atmaya ve bunu onun için iyi hâle getirmeye odaklanmıştım. Diğer tüm ayrıntılar bilincimden buharlaşıp uçmuş gibiydi.

Şimdi Shay göğsümde uyuklarken ve kolu belime dolanmışken bu kadar öngörüsüz olduğuma inanamıyordum. Tatmin olmuş bir kadını kucağıma almanın ince ihtişamını görmezden geldiğime inanamıyordum.

Daha doğrusu, benim tatmin ettiğim bir kadını.

Gerindi, yumuşak teni boğulmama sebep olacak ve bedenimi ikinci raunt için harekete geçirecek şekilde benimkine sürtündü.

"Selam," diye fısıldadı.

"Selam," Parmak boğumlarımı burnundan aşağı, dudaklarının üzerinden geçirdim. "Nasılsın?"

Ağzının kenarlarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Harikayım." Yanakları pembeleşti. "Üzerinde uyuyakalmak istememiştim."

"Bütün gece üzerimde uyuyabilirsin," dedim. *Her gece. Her zaman. Sonsuza kadar.*

Başını salladığında saçları göğsümü gıdıkladı. "Eve gitmeliyim."

"Hayır gitmemelisin."

"Gennie uyanmadan önce buradan gizlice kaçmaya çalışmamdan daha iyi olur," dedi. "Yürüyebilirim. On dakikadan fazla sürmez."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Önümüzdeki bir saat boyunca onu sikimin üzerine oturtmak için duyduğum yakıcı ihtiyacı, gecenin bir yarısı hatırı sayılır derecede vahşi yaşam popülasyonuna sahip bölgedeki tepeden aşağıya yürümesine izin vereceğimi ima ederek uzlaştırmaya çalıştım.

Tek başına.

Sonunda, bu sorunları düzene sokmanın tek yolu onu sırt üstü yatırıp bacaklarının arasında yerleşmek oldu. "Böyle bir şey olmayacak."

"Noah." Dizlerinin birbirine bastırıp benden uzaklaşırken güldü.

Bu beni durdurmadı. Yuvarlak kıçını avuçlayarak bacaklarının dışını öptüm. Bana sunduğu tek şey dirseği olsaydı bile onu öperdim. Bu imkânsız kadının her santimini seviyordum.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Gennie'nin kafasını karıştırmak istemeyiz."

Bunun doğruluk payı vardı. Gennie'nin kafasını karıştırmamıza gerek yoktu ve yeğenime, yetişkinlerin yatıya kalmasının doğasını açıklamak isteyeceğim son şeydi. Yine de onu evde on dakika bile yalnız bırakamazdım. Tanrı korusun, uyandığında yanında kimsenin olmaması, kat ettiğimiz ilerlemeyi birkaç yıl geriye götürürdü.

"ATV'yi alabilirim," diye teklif etti. "Bu işe yarar."

"Hayır, *yaramaz*. Hava çok karanlık ve burada ATV güvenliği

çok ciddiye alınır. Little Star'da bir kuralımız var. Güvenli olmayan koşullarda sürüş yasak. Bu tartışmaya açık bir şey değil."

"Sadece tepeden aşağı ineceğim," diye itiraz etti. "Yollar asfaltlı."

Kıçını sertçe sıktım. "Bu saatte dışarıda ne tür hayvanların olduğunu biliyor musun? Başlangıç olarak geyikler ve çakallar var. Bir an için hiçbirinin o ATV'nin önüne koşmadığını varsayalım, her ne kadar bunu her zaman yapsalar da. Bunları bir kenara bıraktığımızda geriye rakunlar, ağaçkakanlar ve kokarcalar kalıyor. Gerçekten bir kokarcayla karşılaşmak ister misin? İstemezsin. Güven bana." Kıçını bir kez daha sıktım. "Geceyi burada geçirmek zorundasın, karıcığım. Gennie'yi ben hallederim."

Shay bana baktı, dudakları sert bir şekilde büzülmüştü. Bakışları bulanık ama sertti, sanki yorgun olmasına rağmen buna karşı koyacak kadar sinirlenmişti. Onu izlerken, başım bacaklarının arasında, parmaklarım kalçasında daireler çizerken ve aramızdaki sessizlik büyürken çok büyük bir hata yapmış olabileceğim aklıma geldi.

Onu rehin tutmuyordum. *Bu çok açıktı.* Gitmekte ısrar ederse onu durdurmayacaktım. Gennie'yi, çarşafları, yorganı ve her şeyi toplar, Shay'i Twin Tulip'e götürürdüm. Eğer gerçekten gitmek istiyorsa bunu mümkün olan en güvenli şekilde gerçekleştirirdim.

Ama gerçekten gitmek istediğine inanmıyordum.

Öncelikle, hâlâ benim yatağımdaydı. Hâlâ çıplaktı, hâlâ ondan uzak tutamadığım ellerime tahammül ediyordu. İç çamaşırını aramak için odanın içinde dönüp durmuyor ya da dokunuşlarımdan kaçmıyordu. İkincisi, tek kelime etmemişti. Bunun yüzlerce farklı anlama gelebileceğini bilsem de Shay'in benimle aynı fikirde olmamak gibi bir sorunu yoktu. Benimle tartışmayı umursamıyordu. Ne şimdi ne de başka bir zaman.

En önemlisi, yüz ifadesi ona hakaret ettiğimi düşündürecek

bir ifade değildi. Biliyordum çünkü geldiğinden beri tam da bunu yapmıştım ve yüzündeki ifadeye aşinaydım.

Bu öyle değildi. Kızgınlık ve biraz meydan okuma olsa da aynı zamanda merak da vardı. Sanki bu iddiaları eylemle desteklememi bekliyordu. Sanki benden bazı sınırlar koymamı istiyordu.

İşte o zaman Jaime'nin, Shay'in bir aileyi dünyadaki her şeyden daha çok istediğine dair söylediklerini hatırladım. Aileler, doğum günü pastaları ve çiftliği kurtarmak için sahte evlilikler yapmazdı. Aileler sadece yanlış insanlarla bara gittiğinizde ortaya çıkmıyordu. Aileler gece yalnız yürüdüğünüzde endişelenirdi. Aileler tehlikeli olmayan durumlarda bile sizi önemserdi.

Sık sık itiraf etmesem de konu ailem olduğunda hemen hemen her şeye öfkelenirdim. Bir yanda dünyadaki en büyük kalbe sahip ama iş anlayışı sıfır olan bir elma çiftçisi vardı. Diğer tarafta ise mutlu bir aile görüntüsüne gerçeklerden daha fazla öncelik veren, orta derecede yenilikçi bir vaiz. İkisi arasında sıkışıp kalmak beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Evime taşınmak ve Barden Orchards'ın finansal bataklığını çözmek için avukatlığı bırakmak, hayatımın birkaç yılını geçmeyen bir kızgınlıkla doldurmuştu.

Kız kardeşimin ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasını izlemek, düşmanlığımın muazzam bir kaynağıydı. Erkek arkadaşıyla ilgili bilgileri pazarlık konusu yapmamış olması, beni çoğu gece soğuk terler dökerek uyandırıyordu.

Yeğenimin vasisi olmak için hayatımı bir kez daha altüst etmenin getirdiği acıdan hâlâ kurtulamamıştım; ama öfkem Gennie'den kaynaklanmıyordu. Bu yükleri omuzlayan hep ben oluyordum. Her seferinde devreye girip günü kurtarmam gerekiyordu ve bunu yapmak için hayatımı askıya almaktan bıkmıştım. Herkesin, benden onları kurtarmamı beklemesini istemiyordum.

Gerçi Shay'i kurtarmak umurumda değildi.

Söz konusu o olduğunda bu bir zorunluluk değil, bir seçimdi.

"Burada kalmanı istiyorum," dedim. "Tepeden aşağıya kendi başına inebileceğine eminim ama inmemelisin. Geç oldu ve sen bugüne kadar bu yatakta olan en iyi şeysin. Kalmanı istiyorum. Benimle."

Shay uzun bir süre bana dikkatle baktı, sanki sözlerimde çatlaklar ve yarıklar arıyordu. "Bunun Gennie için zor olacağını düşünmüyor musun?"

Bir elimle dizinin arkasından beline kadar okşadım. "Bence seni gördüğüne çok sevinecek ve parçaları birleştiremeyecek. Eğer anlarsa ben hallederim. Geçen yıl bir çocuğun ön dişlerini kırdığında da halletmiştim. En azından süt dişleriydi." Kıçına hafif bir tokat attım. "Bununla başa çıkabilirim. Endişelenme."

"Tamam." Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım kalacağım."

"Öyle mi? Gitmek istersen seni evine bırakırım. Seni isteğin dışında burada tutmayacağım." Başparmağımı uyluğuyla kalçası arasındaki kıvrımda gezdirdim ve bacaklarının ardındaki ıslaklığa hafifçe dokundum. Vücudunu bir ürperti kapladı ve bu dizlerini daha sıkı bir şekilde birbirine kenetlemesine neden oldu. "Tabii sen istemediğin sürece."

Bu cümlenin vaat ettiği şeyler küçümsenemezdi. Bunun hiçbir kısmı uygun, saygılı ya da Shay için olmasını istediğim şeylerden herhangi biri gibi gelmiyordu. İğrenç, ilkel ve çok yanlıştı ama hayal edilemeyecek kadar da doğruydu. Neden doğru olduğunu açıklayamıyordum.

Büyük ihtimalle hiç de doğru değildi ve bunu dizini çeneme geçirdiğinde anlayacaktım.

Parmaklarıyla oynayarak biraz kıpırdandı. "Belki de istiyorumdur."

Kalçasının pürüzsüz tenine baktım. Gözleriyle buluşmak için kendime yeterince güvenmiyordum. Cildinin hafif bronzluğun-

dan kremsi ve solgun bir renge geçişini hayranlıkla izlemekten başka bir şey yapmak için kendime güvenmiyordum. Bacaklarını dizinden itibaren tıraş etmemişti ve ben bunu fark etmekten garip bir zevk alıyordum. Karımın, onu kirletmemden zevk alacağı önerisinden tamamen farklı, garip bir zevkti.

Evet. Aletimin başının şu anda kalbim gibi atmasının Shay'in onu tutmam ve bunu sert, vahşi bir şekilde yapmam yönündeki çekingen isteğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir elimi kalçasının üzerine yerleştirdim ve onu sabit tuttum. Parmak uçlarımın tenine baskısıyla, gerçekten istediği buysa bunu bütün gece yapabileceğimi açıkça belli ettim. Bana göz kırptı, dudakları aralandı ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Tahrik olduğu aramızdaki havada o kadar belirgindi ki dilimde tadını alabiliyordum.

Boştaki elimi birbirine bastırdığı dizlerinin üzerinde gezdirdim. "O zaman ben de isteğini yerine getireceğim."

Bacaklarını gereğinden fazla bir sertlikle birbirinden ayırarak dudaklarından dökülen her feryadı ve nefesi yutarak kendimi ona doğru ittim. Gözleri iri iri açılmıştı ama aynı zamanda açlıktan ölüyordu. Sanki şu anda her şeyi yapabilirmişim de daha fazlasını isteyecekmiş gibiydi.

"Bundan hoşlanmadıysan beni durdur," dedim.

"Durduracağım."

"Eğer bir yerin acırsa ya da rahatsız olursan-"

Ayağını göğsüme doğru çektim ve omzuma koyması için yukarı kaydırdım. Aynısını diğer ayağına da yaptıktan sonra bir kolumu bacaklarına doladım. Dişlerimi ayak bileğine geçirmek için başımı çevirdim. "Bundan emin misin?"

"Bilmiyorum." Bir omzunu yukarı kaldırarak gülümsedi. "Beni haksız çıkar."

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışarak bunu mahvetmek

yerine, kendimi sertçe içine ittim. Bana boğulmayı, suyun altına dalmayı ve bir daha asla çıkmamayı düşündürecek şekilde ıslanmıştı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı. "*Siktir.* Aman Tanrım, Noah."

Ona doğru eğilerek dizlerini göğsüne bastırdım ve ondan boğuk, umutsuz bir iç çekiş çıkana kadar durmadım. Ağzından çıkan bu sesler başımızı belaya sokacaktı.

"Sessiz olacaksın karıcığım." Bir elimle çenesini kavrayarak başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Beni sınamayı aklından bile geçirme."

Başparmağımın ucunu ısırarak gülümsedi. Göğsümden hiç de hoş olmayan bir ses yükseldi. Sanki duvarı delmek istiyormuşum gibi kendimi ona iterek karşılık verdim. Bu çıkardığı sesleri en aza indirmek için akıllıca bir yaklaşım değildi.

İçine girme şeklim acımasızdı. Sanki onun zevkini ya da kendi ihtiyaçlarımı karşılamak için onu kullanmaktan başka bir şeyi umursamıyordum. Sanki onu gerçekten incitmekten ya da korkutup kaçırmaktan çekinmiyormuş gibiydim. Ona hak ettiği şefkatle nasıl davranacağımı bilmediğimi ve yapabildiğim tek şeyin vahşi bir hayvan gibi onunla sevişmek olduğunu çabucak anlayacaktı.

Bu pozisyonda, yatak ve bedenim arasında sıkışmışken ve neredeyse ikiye katlanmış hâldeyken fazlasıyla gerçek dışıydı. Eğer onunla bu şekilde sevişmeden önce vahşi bir hayvan gibi davranmadıysam bile şu anda öyleydim. Karımın gözlerinde ne kadar uyarıldığının kanıtını görmenin ve arzusunun aletimin üzerinde kaygan bir şekilde aktığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bunu asla unutmayacaktım.

Unutmak istemiyordum ama daha da önemlisi, bunun sona ermesini istemiyordum. Sadece bu gece değil, sadece seks değil. Onu tekrar bırakmak ve benim olmadığı bir hayata geri dönmek istemiyordum.

Shay inlerken, "İşte bu kadar," dedim. Kollarını boynuma dolayarak parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, avuçlarını yanaklarımda gezdirdi. Sanki dokunduğu yerleri ezberlemeye çalışıyor, bulabildiği her şeyi bulup saklamak ve listelemek için acele ediyor gibiydi.

Bir dahaki sefere.

Adımı onun içinde bir yerlere yazmak istiyordum.

Kasları etrafımda sıkılaştı ve başparmağımı dudaklarından çektim. Alnımı onunkine yaslamadan önce oraya hızlı bir öpücük bıraktım. Kendimi bırakmadan önce bir, belki de iki dakikam vardı ve sonra ruhumun kayıp gitmesini önleyecek tek şeymiş gibi ona sarıldım.

Shay boşalırken, "İşte benim kızım," diye homurdandım. Çığlıklarını bir öpücükle susturarak içindeki güzel spazmlara, kendi spazmlarımla cevap verdim. Kalp atışlarımı tekrar duyana kadar tüm zaman boyunca tenine *benimsin* kelimesini fısıldadığımı fark etmedim.

Telefonumun sesiyle uyandım. Beni uyandıran her zaman telefonumdu. Bir şeylerin ters gideceğine ve birinin beni arayıp bunu söyleyeceğine güvenebiliyorken alarma gerek yoktu.

Ama daha ekrana odaklanamadan kapımın bir çocuk tıklatmasıyla çalındığını duydum. "Noah, seni görmeye gelenler var."

Shay, "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. Hâlâ gözlerimi kısarak ekrana bakıyordum. Pazar sabahı neden yirmi dokuz mesajım vardı ki? Neler oluyordu? "Kim geldi Gen?"

Kapı kolunu çevirdi ve tek gözüyle içeri bakabilecek kadar iterek açtı. "Herkes."

"Tamam," dedim Gennie'ye. "Bana bir dakika ver, aşağıya geliyorum."

"Shay de gelecek mi?"

"Tanrım," diye mırıldandım. "Evet, o da gelecek. "

"Krep yiyebilir miyiz?"

"Ne istersen. Tamam mı?"

Gennie cevap vermek yerine kapıyı çarptı ve koridordan aşağı koştu. Pazar sabahı tembel tembel seks yapma umudu pencereden uçup gitmişti.

"Şey-" Shay yataktan çıkmadan önce omzumu sıvazladı. "Bir gömlek ödünç alacağım. Olur mu?"

Hâlâ telefonuma bakarak, "Sahip olduğum her şey senin," dedim.

Giyinme odasından, "Bu biraz abartılı bir ifade," diye seslendi.

"Hayır değil." Baksırımı ve kot pantolonumu giydim. Bir yandan da şehirdeki insanlardan gelen *Tebrikler!* mesajlarını kaşlarımı çatarak inceliyordum. Herkes beni ne için tebrik ediyordu ki? Bunun bir anlamı olmalıydı.

Shay odadan dün geceki kot pantolonunu ve benim düğmeli gömleklerimden birini giyerek çıktı. Gömleği belinde düğümlemiş, kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ve sabahın köründe kapıma dayanan her kimse onu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Buraya gel." Yaklaşmasını işaret ettim ama bana parmağını salladı. "Şaka yapmıyorum karıcığım."

"Halletmemiz gereken şeyler var," dedi iki eliyle kapıyı işaret ederek. "Önce onları halledelim."

Benim gömleklerimden başka bir şey giymesini hiç istememiştim. Bunu da üzerinden yırtarak çıkarmak istiyordum.

Elimdeki telefonu işaret etti. "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." İçimi çektim. "Bilmiyorum."

Merdivenlerden inerken Shay saçlarını parmaklarıyla taradı. Gennie elinde kılıcı ve bileğinde göz bandıyla kapının önünde duruyordu.

Gennie kılıcını pencereye doğru tutarak, "Bay Bones keçileri yoga için yukarı çıkarıyor," dedi.

Dışarıya baktığımda yarım düzine kamyonet ve Little Star'ın ATV'lerinden en az on tanesini gördüm. Kanunlar ne derse desin bu bir çiftlik felaketinin tüm işaretlerini taşıyordu. Kapıyı açarken nefes vererek, "Umarım kasabada dolaşan ineklerimiz yoktur," dedim.

Gennie, Shay ve ben dışarı çıktığımızda, Bones ve dört keçi de dahil olmak üzere ekibimin çoğu tezahürat yaptığı için inekler ya da devrilmiş çit parçaları hakkında soru sorma fırsatım olmadı. Herkes oradaydı. Nyomi, Wheatie, çiftlik standı ekibi. Ellerinde çiçek demetleri ve balonlar vardı. Gail Castro elinde iki şişe şampanya tutuyordu.

Gennie arkamda saklandı ve yüzünü tişörtüme gömdü. Shay gülümsedi ancak bana attığı bakışlardan kafasının karıştığını anlayabiliyordum.

"Neden bize söylemedin?" diye bağırdı Nyomi. Cevap vermeyince ekledi, "Evlendiğinizi!"

"Biz-" Kelimeler dilimden uçup gitti.

Shay'den boğuk bir ses çıktı. "Noah," diye fısıldadı. "Bir şey söyle."

"Siktir."

Bölüm Yirmi Dört

Shay

Öğrenciler baskı altında dahi performans sergileyebilecekler.

Küçük kasabaların muhteşem bir verimlilikle yaptığı bir şey varsa o da taze dedikoduları yaymaktı. Bunun sır olmaktan çıkıp dedikodu hâline gelmesine neyin yol açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama etrafımızda, şu anda bunu dert edemeyeceğim kadar çok insan ve keçi vardı.

Bir buket çiçeği bana doğru uzatan bir kadın, "Senin adına çok mutluyuz," dedi.

"Zavallı Noah'nın asla iyi bir kız bulamayacağını düşünmeye başlamıştık." diye ekledi biri. "O çok tatlı biri."

Keşke o *tatlı birinin* yatakta vahşi bir hayvan olduğunu bilselerdi.

"Çok tatlı biri," diye onayladı bir başkası. "O çirkin ördek yavrusu evresini atlattığında çok mutlu olmuştum. Bu anın geleceğini biliyordum."

"Kutlama yapacak mısınız? Yapmak zorundasınız," dedi bir başka kadın, dirseğimin kıvrımına bir kutu kurabiye sıkıştırarak.

Üçüncü bir kadın, "Eğer yaparsanız pastanız benden," dedi. "Bu çok heyecan verici! Tebrikler!"

"Teşekkür ederim," dedim bir kucak dolusu çiçek, şarap ve çeşitli hediyelerin arasından. "Haberin herkes tarafından duyulduğunu fark etmemiştim."

Bu, tüm insanların radara yakalanmadığını düşündüğümüz evliliğimizi nasıl bildiklerini ve bu bilginin neden bu sabah, tam da Noah'yla yatakta bir kez daha sevişmeye hazırlandığım sırada ortaya çıktığını sormanın nazik bir yoluydu.

"Jaclyn Romas'tan duydum," dedi dördüncü bir kadın. "Siz çocukların bunu gizli tutup tutmadığınızdan emin değilmiş ama dün gece festivalde birbirinizi öptüğünüzü görmüş."

Ah Jaclyn. Demek bu kasırganın bir adı vardı. Belli ki mahremiyete önem vermiyordu.

"O yaşlı geveze kadın her şeyi herkesten önce biliyor," dedi başka bir kadın. "Hiçbir şeyi de unutmuyor."

"Providence Belediyesinde ne zamandır çalışıyor? Otuz, otuz beş yıl olmuş mudur? Tabii ki her şeyden haberi var," dedi birisi. Bu insanları takip edemiyordum, gözümün önünde bu kadar çiçek varken yapamıyordum. "Eminim bu ikisi onun haberi yaymasına aldırmazlar."

Kasabanın yarısının gün doğumuyla birlikte kapımızda belirmesi neden umurumuzda olsun ki?

"Neden olsun ki?" diye söylendi biri. "İkisi de birbirine aşık. Şunlara bir bakın. Çok çekici görünüyorlar. O dönme dolap dün gece neredeyse alev alıyordu. Herkes gördü."

Güldüm ama bu insanların beklediği sebepten değildi. Güldüm çünkü inanmak istedikleri şeye inanıyorlardı. Tıpkı çocukken buraya geldiğimde inandıkları gibi. Şımarık küçük zengin bir kız görmüşler ve boşlukları uygun gördükleri gibi doldurmuşlardı. Neden Lollie'yle yaşadığımı, neden yatılı okuldan ayrıldığımı, neden sadece annemle yaşayıp diğer aileler gibi olamadığımı bilmek istemedikleri sürece, kimse beni annemin şöhreti, İsviçre'de

gittiğim yatılı okul ve Prada sırt çantası gibi öne çıkan özelliklerin ötesinde tanımayı umursamıyordu.

Bu insanlar beni tanımayı, annemin kişisel alışverişçisinin Barneys'ten gönderdiği kıyafetlerden, bütün bir dünyayı okuyanlardan daha fazla önemsemiyorlardı. Yine de benden bir parça istiyorlardı.

Yolun diğer tarafında Noah, Jim Wheaton'la Gennie'nin birkaç hafta önce Bay Bones olarak tanıttığı daha genç bir adamın arasında sıkışıp kalmıştı. Onun gerçek adının bu olduğuna kısmen ikna olmuştum.

"*Onunla evlendin*," dediğini duydum Jim'in. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Onunla evlendin."

"Bize söylemedin," dedi Bay Bones. "Onunla evlendin ve bundan hiçbir şekilde bahsetmedin."

"Onunla evlendin," diye tekrarladı Jim.

Noah bana doğru baktı, sonra başını hafifçe sallayarak etrafımızda toplanan kalabalığa baktı. Ben de karşılık olarak omuz silktim.

Ne oldu der gibi kaşlarını kaldırdığında gözlerimi devirdim. *Biliyorsam ne olayım.*

Bana alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. *Daha kötüsü de olabilirdi, öyle değil mi?*

Sırıttım. *Nasıl olduğunu bilmek istemiyorum.*

Keçilerden biri yüksek sesle meledi̇ğinde hepsi aynı şeyi yapmaya başladı. Konuşmalarımıza devam edemeyecek kadar gürültülü olana kadar bağırıp çağırdılar. Ziyaretçiler vedalaşarak kamyonlarına ve ATV'lerine doğru geri geri gitmeye başladılar. Kucaklaşmalar, iyi dilekler, daha fazla şarap ve şampanya şişesi, ziyaretçilerimiz arasında yeni evli çifti birlikte geçirdiğimiz zamandan nasıl alıkoyduklarına dair çok da üstü kapalı olmayan yorumlar yapıldı.

Sorun zamanımızı almaları değildi. Sorun, artık her şey açığa çıktığına göre, ilk kez birbirimizle yatakta tembellik etmenin sessiz mutluluğuna geri dönmenin yolunu asla bulamayacak olmamızdı.

Bay Bones keçileri öne doğru hareket ettirerek, "Veda vakti," diye seslendi. "Bu kızları yoga dersine götürmeliyim."

"Bugün neden buradasın?" diye sordu Noah, Jim'i işaret ederek. "Ya da sen? Bugün *pazar*."

Jim göz kırptı. "Bunun özel bir gün olduğunu söyleyelim."

Grup yavaş yavaş dağılırken ve yakın bir zamanda akşam yemeğinde ailelere katılmaları için birkaç davette bulunurken Noah'yla çiftlik evine doğru ilerledik.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, Bayan Castro'ya ve atına el sallarken.

"Görünüşe göre Jaclyn Ramos'a teşekkür etmeliyiz."

"Teşekkür etmeliyiz derken?" Elini yüzünde gezdirdi. "Bunu düşünmediğime inanamıyorum."

Ona birkaç şarap şişesi uzattım. "Artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

Arabanın etrafına bir göz attı, yüzünde aniden beliren bir endişe vardı. "Gennie nerede?"

"Buradayım," diye seslendi. Döndüğümüzde onu tavuk kümesinde, yumurta sepeti dirseğine asılı bir şekilde bulduk. "O insanlar çok gürültü yapıyordu. Beni çok rahatsız ettiler." Tavuklardan birine parmaklarını şıklattı. "Benden uzak dur, aptal."

"Hey Gen," dedi nazikçe. "Bu gerçekten büyük bir sürpriz oldu. Özür dilerim. Biraz konuşabilir miyiz?"

Bu sabahki son dakika haberlerinin karmaşası içinde bu büyük ifşanın muhtemelen en çok Gennie'yi etkilediğini gözden kaçırmıştım. Tek istediğimiz onu korumak ve bu çılgın planımızdan uzak tutmaktı. Evliliğimizi beklenmedik bir şekilde duyurulması-

na duyduğum kızgınlık ya da düşmanlık yerini suçluluğa bıraktı. İhtiyacı olan son şey hayatında daha fazla kargaşa ve karışıklıktı.

"Yemin ederim, evlendiğinizi kimseye söylemedim."

Noah bir an için ona bakakaldı. "Ne?"

"Ben yapmadım. Gerçekten ben yapmadım. Kızmana gerek yok. Bağırma. Söz veriyorum ben yapmadım."

Noah'yla bir kez daha *burada ne boklar dönüyor* dercesine birbirimize baktık.

Neden, nasıl ve ne diye uzun uzun konuşmadan kelimeleri oluşturabildiğimde, "Hadi içeri girip konuşalım. Krep istediğini söylemiştin, değil mi? Krep yapabilirim."

Gennie kümesin içinden bana baktı. "Çikolata parçacıklı mı?"

"Kesinlikle," dedim, coşkum on bir katına çıkmıştı. Noah'ya fısıldadım, "Lütfen bana çikolata parçacıklarını doğada bulunmadıkları ya da şekillerinin rahatsız edici tekdüzeliği nedeniyle yasaklamadığını söyle."

Gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya parçalara ayrılmış bir çikolata çubuğuna ne dersin? İşe yarar mı?"

"Aman Tanrım." Kollarımdaki eşyaları tutuşumu düzelterek düşürmeme engel oldum. "Herkes içeri. Kahvaltı hazırlıyoruz."

Şimdi kendime krep yapma görevini verdiğime göre, tek yapmam gereken bir tarif bulmak ve ardından ihtiyacım olan her şeyi alabilmek için Noah'nın mutfağındaki her dolabı ve çekmeceyi açmaktı. Çok kolay. Noah'nın Gennie'yi masaya oturtup ona bir açıklama yapmasından çok daha kolaydı.

"Başın belada değil ve ben üzgün de değilim," dedi Noah. "Bağırmıyorum da. Tamam mı?"

Gennie cevap vermek yerine, "Bunun benden bir sır olarak saklanması mı gerekiyordu?" diye sordu.

Gennie'yle ikimize baktı. Bir karıştırma kabı aramaya başladım.

"Gördüğün gibi," diye başladı. "Bu bir sır değildi."

"Sizden çok kötü korsan olur." diye bağırdı. "Hiçbir gemiyi ele geçiremez ya da hiçbir ganimet çalamazsınız."

Noah iç çekti. "Tamam, her neyse, ne anlattığını ve-"

"Kimseye söylemedim," diye ısrar etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmıştı. "Sır tutmayı becerebilirim."

Kollarını masaya yerleştirdi. "Sen nereden biliyorsun?"

Gennie bir parmağını kaldırdı. "Bilgisayarında evlilikle ilgili şeylere bakıyordun. Bir gün süslü püslü giyinmiştin. Neden böyle giyindiğini sorduğumda yetişkin işi için olduğunu söyledin ve siz şu aşk olayını çok belli ediyorsunuz."

"Aşk olayını," diye tekrarladı Noah.

Biraz yumurta çırptım. Bunun tarifin bir parçası olup olmadığından emin değildim ama doğru gibi görünüyordu.

"Evet, sen aşıksın ve her şeyi yapıyorsun," dedi Gennie, sanki apaçık ortada olan bir şeyi söylüyormuş gibi. "Bu yüzden dün gece Shay yatıya kaldı. Onun için hep güzel şeyler yapıyorsun."

Meraklı gözlerle bana baktı. Çırpmaya devam ettim.

"Eğer fark etmemi istemiyorsanız, sürekli birbirinizi öpmemeliydiniz."

"Sanırım bunun üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi Noah.

"Umurumda değil," diye cevap verdi Gennie. "Artık iğrenç değil. Alıştım."

"Bu iyi," dedi Noah nefesinin altından.

"Shay taşınacak mı? Sanırım evli insanlar böyle yapar. Aynı evde birlikte yaşıyorlar." Bana kocaman, beklenti dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Benim odamda uyuyabilirsin. Ben üst ranzayı daha çok seviyorum ama istersen senin olabilir."

Gennie ve Noah'ya baktım, parmaklarım çırpma telinin etrafında uyuşmaya başlamıştı. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu bir seçenek değildi. Lollie'nin büyük, boş evinde yalnızdım ama orası yalnız kalabilmek için benim büyük, boş alanımdı. Kendime acıdığım ve eski nişanlımın hayatımdan çıkışına çılgınca açıklamalar uydurduğum, iç çamaşırlarımla şarap içtiğim ve kahvaltıda puding yediğim yerdi. Orası benim kozamdı, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olmadığım ve istediğim kadar mutsuz, sarhoş ya da suratsız olabileceğim güvenli, özel alanımdı. Lollie'nin evine, sahte evliliğimin görünüşünü korumaktan daha fazla ihtiyacım vardı.

Biri bunu anlarsa, eğer Lollie'nin mirasının şartlarını ve Noah'nın koyun bu tarafındaki tüm araziyi ele geçirme arayışını bir araya getirirlerse bu bizim için kötü olurdu. Gerçekten kötü.

Okul, yarım akıllı bir dolandırıcının saygıdeğer çocuklara ders vermesini istemezdi. Kasaba, uygun fiyatlı bir arazi kapmak için bir mülkü dolandıran çiftçiden; süt, elma ve ahududu reçeli satın almak istemezdi. Buradaki insanların nesiller öncesine uzanan anıları vardı. Bunu kısa sürede unutamayacaklar ve Noah'yı affetmeleri kolay olmayacaktı. Gennie'den bahsetmiyordum bile. Tanrım, işlerin şu anki hâli bile onun için yeterince zordu. Üstüne üstlük saçmalıklarımızla durumu daha da kötüleştirmemize gerek yoktu.

Buraya taşınmak zorundaydım. Kozamı ve şarabımı geride bırakmalıydım. Her şeyden vazgeçmek istemiyorsam; Noah ve Gennie'den ve sahip olduğumuz her şeyden vazgeçmek istemiyorsam, bunu yapmak zorundaydım. Bu oyunu sürdürmeliydim.

Odanın diğer ucundan Noah'nın bakışlarıyla karşılaştığımda kaşları çatılmıştı, onun da bunu bildiği ve en az benim kadar nefret ettiği açıktı.

"Krepler hazır olana kadar oyuncaklarımla konuşacağım," diye duyurdu Gennie. "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var."

O gittikten sonra Noah uzun bir nefes verdi. Elleri masanın üzerindeydi. Avuçlarını gözlerine bastırdı. "Onun bütün bunları anladığını bilmiyordum. Ekranımdaki her şeyi okumaya ne zaman başladı? Kahretsin, ne zaman okumaya başladı?"

"Bunun bir önemi yok." Başımı salladım, herkesin hayatına getirdiğim enkazın ortasında biraz ciddiyet bulmayı umuyordum.

"Nerede bulabilirim?" Ellerimi önümde döndürdüm. "Üzerinde krep pişirebileceğim şeyi? Şu düz yüzeyli şeyi."

Noah ayağa kalktı, bana yaklaşırken kaşları çatıktı. Ağzının ve gözlerinin etrafında çizgiler belirmişti. Çırpılmış yumurtaları ve cesur askerler gibi sıraladığım diğer malzemeleri inceledi. "Krep böyle yapılmaz."

"Yapılmaz mı?" Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım. "Aslında krep konusunda çok fazla deneyimim yok. Sadece o an için iyi bir fikir gibi geldi."

Ellerini belime yerleştirerek beni dolapların köşesine doğru itti. Dün geceki yere. Isırıkların ve... diğer her şeyin... Hızlı bir hareketle beni kaldırarak kıçımı tezgâhın üzerine yerleştirdi ve bacaklarımı ardına kadar açtı. "Yatağa dönüp bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilir miyiz?"

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Gerçekten dahiceydi.

"Bunu tekrar yapamayız, Noah. Bunu daha da karmaşık hâle getiremeyiz."

Boynuma sokuldu ve bir elini gömleğimin içine soktu. Yani, onun gömleğinin. Başparmağı göğüs ucumu okşarken, sakin ve sert bir şekilde bana bu sabah yapmamız gereken her şeyi hatırlatırken bunların hiçbir önemi yoktu.

"Her zaman karmaşık olmuştur, karıcığım."

Ellerimi sırtında, omuzlarının üzerinde gezdirdim. "Dün gecenin bir hata olduğunu söylemeyeceğim."

"Tanrı'ya şükür."

"Ama bunu bir daha yapmak istemiyorum."

Arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. "Neden? Hoşuna gitmedi mi?"

"İnanılmazdı." İstesem bile bunu küçümseyemezdim. Hâlâ tüm o orgazmların inanılmaz etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. "*Her şey* harikaydı."

Bacaklarımın arasına yerleşip kendini kadınlığıma sıkıca bastırdı. Baskının yaşattığı hislerle tatlı bir şekilde inledim. "Bana şu karmaşıklıklardan bahset."

"İşleri daha da zorlaştırmak istemiyoruz," diye mırıldandım. "Artık birlikte uyuyamayız."

Ellerini arkama götürdü, beni tezgâhın kenarına doğru kaydırdı ve sonra vücudumu en yıkıcı şekilde onunkine doğru kayması için yönlendirdi. Kaslarım sert bir şekilde sıkıştı, acı verici bir zonklamanın merkezimden dışarı yayılmasına ve her yerimin ağrımasına neden olacak kadar sertti.

Dişlerini boynumda gezdirdi. "Sana bu plan için iyi şanslar."

"Belki bir kez daha," dedim, sesim mızmız ve uzaktan geliyor gibiydi. "Ama sadece bir kez."

"Eğer kendini buna inandırmak istiyorsan, pekâlâ."

"Ama... Gennie," dedim. "*Evli* olduğumuzu sanıyor."

"Bunu konuşmak için terapistiyle birkaç ekstra seans ayarlayacağım," diye cevap verdi, hâlâ kıçımla meşguldü. "*O iyi olacak.*"

"Bundan emin misin? Çünkü kısa bir süre önce bana Gennie'nin, bizim bu karmaşamızdan çok ama çok uzakta kalması gerektiğini söylüyordun."

Nefesini boynuma verdi ve bir an için cevap vermeyecekmiş gibi göründü. Sonunda, "Evet. Böylesi daha iyi olurdu. Onun için daha iyi olurdu. Ama şu anda bulunduğumuz nokta burası. Gennie ve diğer herkes biliyor. Bu konuda hiçbir şeyi değiştiremeyiz."

"Peki bu sona erdiğinde ne olacak?"

Son on iki saattir üzerinde yürüdüğümüz yumuşak, pofuduk seks hormonu bulutu bu sözlerle birlikte dağıldı. Noah ellerini tezgâhın üzerine, arkamın iki yanına koydu ve sadece dizlerim kalçalarına değecek şekilde arkasına yaslandı. "Ben hallederim."

"Ama... Gennie. Onu bundan nasıl koruyacağız?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilmiyorum."

Başını salladı ve bakışlarını gömleğime indirdi. Göğüs uçlarıma baktığını biliyordum. Yirmi adım ötedeki herkes meme uçlarıma bakardı çünkü tişörtün sınırlarını zorlayan iki mermiye benziyorlardı. "Lollie'nin çiftliğini istiyor musun istemiyor musun? Cevaplaman gereken soru bu Shay. Gennie'yi koruyabilirim. Bir yolunu bulurum. Sadece ona tutamayacağın sözler verme."

"Vermem."

Uzun bir süre birbirimize baktık, dün gecenin gölgeleri etrafımızda tırmanıyor, bedenlerimizin arasındaki her boşluğa baskı yapıyordu. Her şey farklıydı. Biz farklıydık; ama burada farklı hissetmiyorduk. Sanki pazarlık masasının karşı tarafındaydık, kazanılamaz savaşlarımızın her biri sıraya dizilmiş, birimizin taviz vermesini bekliyordu.

"Eğer Lollie'nin çiftliğini istiyorsan," diye söze başladı. "Thomas House'a gitmeli, eşyalarını almalı ve seni bugün buraya taşımalıyız." Bir elini kaldırdı ve göğsünün üzerindeki koluna doğru indirdi. "Bu hafta Twin Tulip'i ziyaret edecek ve sahayı inceleyecek bir mühendis ekibim var. Onları geri çağırmamı istiyorsan şimdi söyle."

"Onları çağırmanı istemiyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. Tanrım, bir duşa ihtiyacım vardı. Duşta oturup beş altı saat düşünmeye ihtiyacım vardı. "Ama Gennie'nin dünyasının alt üst olmasını da istemiyorum. Ya da seninkinin."

"Gennie'yle geçtiğimiz yıl yaşadığımız tüm değişiklikler arasında bu en az dramatik olanı olacak. Senin dünyanı bizimkinden çok daha fazla alt üst edecek."

Huysuz bir iç çekişle, "Öylece taşınamam," dedim.

Bana baktı, kaşları kalkıktı ve ön kolları parmak uçlarımı, damarları belirgin kollarının üzerinde gezdirmem için yalvarıyordu. Bu yalvarışı görmezden geldim.

"Evet, taşınabilirsin."

"Peki burada ne yapacağım?" diye sordum. "Evcilik oynayamayız Noah. Bu çılgınlık ve zaten yeterince çılgınlık yaptık."

Yavaşça, hoşgörülü bir şekilde gözlerini kırparak, "Ne istersen onu yapacaksın Shay. İstediğin gibi gelip gidebilirsin. Üst katta boş bir oda var. Eğer endişelendiğin buysa seni benimle yatmaya zorlamam," dedi.

"Endişelendiğim şey bu değil." Küçük, çaresiz bir parçam Noah'nın onunla yatmamı arzulamasını istiyordu. Elini boynuma dolamasını ve kalçalarıyla beni yatağa sabitlemesini istiyordu. Çok küçük bir parçam. Geri kalan yanımsa onunla tekrar çarşafların arasına girmenin sorunlarımızın çözümü olmadığını biliyordu. "Burası senin yerin. Seni rahatsız etmek istemiyorum.."

"Benim için sakıncası yok."

"Belki de olmalı," dedim.

"Bu zor bir şey çünkü ben herhangi bir sorun görmüyorum." Gözlerini tavana doğru devirerek kendi kendine ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Haydi karıcığım. Şimdi sana nasıl krep yapılacağını öğretiyorum sonra da Gen'e üst ranzada yatmayacağın haberini veriyorum. Gelecek olan fırtınaya hazır-

lan." Çenesi gerilmiş bir hâlde bacaklarıma, ödünç aldığım gömleğime ve yüzüme baktı. "Evimi işgal etmiyorsun. Böyle düşünmeyi bırak. Surat asmayı da bırak. Bunu yaptığında her şey ters gidiyor, biliyorsun."

"Surat asmıyorum."

Çenemi kavrayarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Surat asıyorsun ve şu anda bu tişörtün içinden meme uçlarını ememiyorum çünkü meme uçlarını emmekle yetinmek istemiyorum ve *aman Tanrım*, bunu yüksek sesle söyledim."

"Peki başka?" diye fısıldadım. "Söylemek istediğin diğer şey neydi?"

Yere bakarken elini bıraktı. "Shay, lütfen."

"Söyle bana. Duymak istiyorum. Senden çaldığım bu gömleğin üzerinden meme uçlarımı emdikten sonra ne yapardın? Sırada ne olurdu?"

Başını salladı. Nefes nefese kalıp, "Bu sabah buna ayıracak vaktimiz yok," dediğinde konuşma bitmiş gibi görünüyordu.

Zorlamayı bırakamadım. Bizi bir uçurumun kenarına kadar itsem bile duramazdım. "Ne için vaktimiz yok?"

Titrek bir kahkaha attı. Yanakları pancar gibi kızarmıştı. "Bu kadar yeter, karıcığım. Seni ahıra götürüp duvara yaslamamı istemiyorsan suratını asmayı kes ve gidip bir sutyen bul."

Fransa'nın şehvet bölgesinden gelen bir soluk muydu yoksa sadece bir inilti miydi? "Şey-"

"Hayır," dedi. "Bana bunu sen söylettin ve şimdi sana söylüyorum, bunu istemezsin. İçerisi sıcak, karanlık ve motor yağı kokuyor. Sana iyi davranacak havada değilim."

Başımı yana eğdim. "Dün gece de iyi davranmadın."

Bir kâse aldı, agresifçe çırpılmış yumurtalara bakarak kaşlarını çattı. "O farklıydı."

"Nasıl?"

"O senin içindi," dedi. Kaşlarını çatarak tezgâhın üzerinde toplanmış malzemelere baktı. "Bu... Bu senin için olmaz."

"Mhmm."

Parmağıyla beni işaret ederek, "Yapma. Ciddiyim. Gennie uyandı ve yapacak işlerimiz var, şu anda ağzından çıkan o sesi duymak istemiyorum. Yapamam Shay." Başını salladı. "Beş dakika önce bana bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu söylüyordun. Bunun bir daha olamayacağını söyleyen sendin."

"Yani yapmamalıyız." Sesimdeki isteksizlik tereyağı kadar kalındı.

Yan gözle bana baktı, beni izlerken çenesi kasılıyordu. "Ama?"

Yüzsüz değildim. Olmamalıydım. Karanlık bir ahıra sürüklenip duvara yapıştırılmak, Noah beni istediği gibi kullanırken ellerimi tahtaya ve oluklu metale dayamak istemiyordum. Buna rağmen kendimi, "Yine de çok iyiydi," demekten alıkoyamadım. Parmaklarımı dudaklarımda, boynumun hizasında gezdirdim. Beni öptüğü, bana sarıldığı yerlerde. "*Gerçekten* güzeldi."

Noah gürleyen bir hırıltıyla beni tezgâhtan çekerek merdivenlere doğru yürüttü. Yarın bu atışmamız yüzünden kıçımın her bir yerinde küçük morluklar olacaktı. Küçük leylak ve safir renginde benekler. "Şimdi yukarı çık. Duş al, bir sutyen bul ve birkaç dakikada bir fikrini değiştirmeden bana ne istediğini söyleyene kadar geri gelme." Kalçama sert bir tokat indirdi. "Sana söyleneni yap karıcığım."

Böylece kendimi Noah'nın banyo zemininde otururken buldum. Kendi kendime birbirimizin içindeki vahşi arzuların kilidini açan anahtarlar mıydık yoksa sadece iyi sekse aç mıydık ve bu ikimiz için de güzel bir şekilde işe yaradı mı diye bir tartışma yürüttüm. Belki de bir dahaki sefere böyle olmazdı. Muhtemelen durum buydu. Her zaman dün geceki kadar iyi olmayacaktı. Olamazdı.

Çünkü her defasında daha iyiye giderdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kafamı kaldırdığımda Noah'nın kapı pervazına yaslanmış olduğunu gördüm. Başka bir şapkanın altında kaybolan gözleriyle, odasının hemen yanındaki boş yatak odasında etrafıma saçılmış kutulara, çantalara ve bavullara bir bakış attı. Şu anda elbisemin kırmızıları, pembeleri ve morları olan kolalı beyaz nevresimli yatağı işaret ettim. Thomas House'taki dolabımı toparlama zahmetine girmemiştim, onun yerine her şeyi raftan alıp tepeye doğru yapacağım kısa yolculuk için arabamın arka koltuğuna atmıştım.

"Pek sayılmaz. Sadece eşyaları düzenliyorum."

Benliğimin büyük bir parçası bundan nefret ediyordu. Her şeyi yeniden toparlayıp taşınmaktan, hayatımın yine yoğun tempo içinde geçmesinden nefret ediyordum. Lollie'nin evindeki sığınağımı geride bırakmaktan ve artık saatlerce etrafta dolaşıp hiçliği izleyemeyecek olmaktan nefret ediyordum. Noah istediğim gibi gelip gidebileceğimi söylese bile bu, artık bir aileyle yaşadığım ve birileri fark etmeden istediğimi yapamayacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Eğer verandanın önüne park edersem Gennie sohbet etmek için dışarı çıkabilirdi. Noah iyi olup olmadığımı kontrol edebilirdi. Çiftlik ekibinin üyeleri yanımdan geçebilirdi. Tavukların bana bakması kaçınılmazdı. Bulutları seyretme ve huzur içinde kendime gelme özgürlüğüne sahip değildim. Artık bu yerin ve bu ailenin bir parçasıydım ve bunu isteyip istemememin bir önemi yoktu.

Bir yanım beni bu vasiyetle köşeye sıkıştırdığı için Lollie'ye çok kızgındı. Bu şekilde olmak zorunda değildi ve bunu benim ya da arazisi için istediğini hayal dahi edemiyordum. Ama işte bura-

daydım, sahte ve yıkıcı derecede güçlü kocam beni izlerken yeni dolabıma birbiri ardına elbiseler yerleştiriyordum.

Diğer yanım, yoğun bir terapiden fayda görebilecek çok küçük bir yanım, sevinçten titriyor, parmaklarını cıyaklamamak için dudaklarına bastırıyor ve yüzünü güneş kadar büyük bir gülümseme kaplıyordu. O tarafımın ait olduğu bir yer vardı, etrafımda sadece beni isteyen değil, ilgimi çekmek için savaşan insanların olduğu bir yere aitti. Noah'nın çikolata parçacıklarına inanmadığı için krep hamuruna birinci sınıf Fransız çikolatası rendelemesinin saçmalığına Gennie'yle birlikte gülen eğlenceli bir teyzeydim. Ben kocasını, çenesi granit gibi sertleşene kadar baştan çıkaran bir kadındım. Onu merdivenlerden yukarı, gözden uzak bir yere kadar kovalarken sözleri bir dağın yamacından yuvarlanan kayalar gibi ses çıkaran, yerinde duramayan eştim.

Bunların hiçbiri doğru değildi, kuzey yıldızı ya da diğer yıldızlar gibi gerçek değildi ama bu yanım, bu ayrıntıları umursamıyordu. Bu tarafım artıkları ve kırıntıları toplayacak, onlara elimden geldiğince uzun süre tutunacaktı. İnandırıcı olacaktı ve benim için her şeyin bittiği gibi bu da bitene kadar sabredecektim.

Küçük kutulardan birine uzandığımda Noah, "Dur sana yardım edeyim," dedi.

"Sorun değil." Ben bunu söylerken o da kutuyu diğer ucundan tuttu ve aramızda sallamaya başladık. Mantıklı bir insan gibi paketlemiş olsaydım bu sorun olmazdı ama öyle yapmamıştım. Her şeyi nereye gittiğini ya da daha sonra o şeyi bulup bulamayacağımı düşünmeden atmıştım. Bu yüzden beş çocuk kitabı, özellikle kadın sağlığı için geliştirilmiş bir şişe probiyotik ve iki vibratör aramızdan yere düştü.

Bir dakika boyunca oyuncaklara baktık. Aşırı damarlı ve maviydiler ve herhangi bir anatomik gerçekten tamamen yoksundular. Bir tanesinde bir çift düzensiz, asimetrik kafa vardı. Diğerinin gövdesinde ahtapotu çağrıştıran daireler ve çıkıntılar vardı.

İçimde olmasından zevk aldığım şeyler hakkında çok fazla bilgi vardı.

Sonunda Noah boğazını temizledi. "Bunu sormamam gerektiğini biliyorum," dedi elini ağzının üzerinde gezdirerek. "Bunları kullanmak sana nasıl bir his veriyor?"

"Ben... şey-" Gözlerimi kaçırarak bakışlarımı yere diktim. Utanmamıştım ama aynı zamanda utanmıştım ve bu benim için bir şeyleri harekete geçirdi. Bacaklarımın arasında muhtaç ve ısrarcı bir şey vardı. Bilinmezlikten, alışılmadıktan, rahatsız edici olandan beslenen bir histi. "İyiler."

Noah kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Sadece iyi mi?" Eğildi ve iki vibratörü de eline aldı. Onlara baktı, çevirdi ve ayarları arasında gezindi. Kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Peki ben-" Duraksadı. Kelimeleri zar zor bulduğunu biliyordum. "Senden bana bunları nasıl kullandığını göstermeni istesem yanlış mı olur?"

"Yanlış olmaz," diye cevap verdim. Tüm vücudum sıcak, ıslak bir *evet lütfen* arzusuna dönüşmüştü. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Yutkundum. "Sana göstermeyi yani. Hiç böyle bir şey yapmadım." Yukarı baktım, sessizce bu cümleyi kendi kafasında bitirmesi için yalvardım.

"Sorun değil." Oyuncak elinde titremeye başladı. "Ben de birini hiç izlemedim."

"İzlemek istediğini nereden biliyorsun?"

"*Biliyorum.*" Bakışları karardığında sertçe yutkundum. "Gennie aşağıda, keçi ağılında. Süt sağma zamanı."

Çift başlı vibratörün vızıltısı çok yüksekti. Rüzgâr türbini ya da bir jet motorunu andırıyordu. "Bu muhtemelen bir ya da iki saat sürecek. Süt sağma zamanı yani, öyle değil mi?"

"En az bir saat." Bakışları benimle oyuncaklar arasında gidip geliyordu.

Bitmek bilmeyen uzun bir dakikanın ardından pencerenin önündeki duvara yaslanmış küçük masaya doğru ilerledi. Sandalyeyi kaparak yatağın ayak ucuna yerleştirdi. Yorganın üzerine titreyen oyuncakları yerleştirdi, içlerinden biri hâlâ çok net, çok önemli bir davet gibi vızıldıyordu. Çünkü bu davetin granit oymalı netliği olmadan bunu düşünmeye dahi başlayamazdım. Noah izlerken o oyuncaklarla yaptığım şeyleri, onun bunu sorgusuz sualsiz istediğini bilmeden, vücudumun her hücresiyle inanmadan yapamazdım.

Sandalyeye çökerek kollarını arkaya doğru kavuşturdu. Başını yana eğerek, "Bana göstermek istediğin bir şey yok mu?" diye sordu.

Bu planla ilgili tüm sorunları düşünmeyi bırakana kadar gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sonra ihtiyacım olan şeyi bulana dek çantalarımdan birini karıştırdım. Ona uzattım. "Bu da var."

Noah gül şeklindeki koyu kırmızı oyuncağı incelediğinde alnında belirgin bir şaşkınlık çizgisi belirdi. "Bu ne için?" Başparmağını yaprakların üzerinde gezdirdi. "Bu nasıl-"

Kendimi bunu yapmaktan vazgeçirmeden kıyafetlerimi çıkardım ve gülü kaptım. "Göreceksin."

Çenesini kollarının ön kısmına yasladı ve yatağa tırmanışımı soğukkanlılıkla izledi. Kendimi nasıl konumlandırmam gerektiğini bilemiyordum. Çoğu zaman bu oyuncakları çarşafın altında kullanırdım. Pozisyonları ya da perspektifleri hiç düşünmezdim. Nasıl göründüğü umurumda değildi. Bacaklarımı gereksiz yere açtığımda kalınlıklarını ya da orgazm peşinde koşarken karnımın nasıl sallandığını yargılayan kimse yoktu. Beni izleyen kimse yoktu ve bunları yapabilmemin nedeni de tam olarak buydu.

Birdenbire, yalnız olmanın verdiği güven olmadan bunları yapabileceğimden emin olamadım. Önemli olan tek şeyin kendimi iyi hissetmek olduğunu biliyordum.

"Buraya gel," dedi başıyla yatağın ucunu işaret ederek. "Yastıkları da getir. Yüzünü görmek istiyorum, sen onlarla..." Boğazını temizledi ve sustu.

Yatağın alt yarısına yerleştiğimde bacaklarımın iç kısımları titriyordu. Başımın altında birkaç yastık vardı ve çıplak ayaklarım ayakucundan sarkıyordu. Gül şeklindeki vibratörümü elimle sıkıca kavradım ve dizlerimi birbirine kenetledim.

Bu garip, yeni bir şekilde müstehcen hissettirdi. Tamamen rahat değildim. Garip ve biraz da tedirgin hissettiriyordu. Eğer bunu uzun süre düşünecek olursam, kendimi bunu istemediğime ikna edecektim. Kocam izlerken seks oyuncaklarımın doğru kullanımını göstermek istemiyordum. Eğer bunu düşünürsem, içimde bir ateş gibi dolaşan ezici uyarılmayı istememem gerektiğine kendimi ikna edebilirdim.

Düşünmek yerine gülü çalıştırdım. Emme fonksiyonu alçak, fokurdamaya benzer bir uğultu çıkardı. Yanımda gürleyen vibratörle yarışıyor gibiydi ve bu sesin gerekli olduğuna karar verdim. Sesin içine gömülebilir ve diğer her şeyi bastırmasına izin verebilirdim. Noah'nın hırıltılarını ve kesik nefes alışlarını bastırmasına izin verebilirdim. Bacaklarımı açıp gülü klitorisime doğru ittiğimde dudaklarımdan dökülen iç çekişi de.

Boştaki elimle gülü doğru pozisyona getirirken kadınlığımı açtım. Biraz beceri gerektiriyordu ama o noktaya ulaştığımda her zaman buna değiyordu. *Her zaman.*

"Bu-" Noah tekrar boğazını temizledi. "Bir şey yapıyor. Klitorisine."

"Mhmm." Artık bu pozisyonda kalçalarımın nasıl göründüğüyle ilgilenmiyordum. Dizlerimin tamamen açılmasına izin verdim. "Beni emiyor."

"Benden daha mı iyi?"

Bakışlarını çıplak bedenimde gezdirdi. Bakışlarını tekrar ba-

caklarımın arasına çevirmeden önce bir saniye daha bedenimde tuttu sonra tekrar yukarı baktı. Dudakları sıkı bir çizgi hâline gelmişti. "Farklı."

"Nasıl? Açıkla."

Oyuncak, orgazmın iplerini birbirine bağlamaya başladığında ürperdim. Henüz o noktaya gelmemiştim ama yaklaşıyordum. "Sen sıcak ve yumuşaksın ve... *aman Tanrım, lanet olsun*, beni ısırıyorsun." Parmaklarımı ıslanan ve kasılan yere kadar takip ettim. "Bu daha sert. Agresif. Boşalana kadar klitorisime patronluk taslıyor."

"Hangisini daha çok seviyorsun?"

"Bu bir yarış değil," diye azarladım. "Klitorisimi yalayacak kimse olmadığında bunu tercih ediyorum."

Dürüst olmak gerekirse bu sözlerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benden gelmedikleri kesindi. Seks ya da vücudum hakkında bu şekilde konuşmazdım. Bunu yapabilecek bir konuşma kabiliyetine sahip değildim.

"Artık burada yaşıyor olman iyi bir şey," dedi, sesi sert ve gergindi. "Seni istediğin zaman yalayabilirim."

Yanağını, birleştirdiği kollarına dayadı. Bakışları hâlâ kalçalarımın arasında kilitliydi. Yanımdaki vibratöre uzandım. Boğazının arkasından boğuk bir ses geldi. Vibratörü çalıştırıp kadınlığıma bastırdım ve hisler içimde alevlenirken gözlerimin kaymasına izin verdim.

"Ne kadar yakınsın?"

"Çok yakınım," diye fısıldadım.

"Sonra ne olacak? Bitirecek misin yoksa oynamaya devam mı edeceksin?"

Nefes nefese bir iç geçirdim ve ona baktım. Mavi ahtapot titreşimine bakıyordu. Ben onu sabit tutarken, içimde nabız gibi atmasına ve seğirmesine izin veriyordum. Bu oyuncağı seviyor-

dum çünkü benim pek bir şey yapmam gerekmiyordu. Onu içime kaydırabilir, yaramaz bir şeyler okuyabilir ve gerisini vücudumun yapmasına izin verebilirdim.

"Ne istediğime bağlı."

"*Sen* şu anda ne istiyorsun?"

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Böyle bir anda, birinden kelimeleri birleştirmesi nasıl beklenebilirdi?

Hırıltılı bir kahkaha atarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "*Bunu* istiyorum."

Gülü daha güçlü bir ayara getirdim. Neredeyse kelimelerimi yutuyordum. "Sana inanmıyorum."

Elini kucağına götürdü. Sandalyenin sırtı hareketlerini gizlese de yüzüne yayılan ıstırap bana ne yaptığı hakkında yeterince bilgi veriyordu. "İnan buna, karıcığım."

Orgazm beni beklediğimden bir dakika önce yakaladı. Hızla geldi ve kaslarımdan geçerek beni titrek ve dengesiz bir hâlde bıraktı.

Noah'ya bakarak gözlerimi kırpıştırdım ama gözlerim kapalı kalmakta ısrarcıydı. Sanki multivitamin yerine yanlışlıkla uyku hapı almıştım ve her göz kırpışım birkaç dakika sürüyordu. Başparmağımı gülü kapatmak için doğru düğmeye denk getiremiyordum ve diğer elimin parmakları oyuncağı tutmaktan vazgeçmişti. Denedim ama vücudum üzerindeki tüm kontrolümle birlikte derinlik algımı da kaybetmiştim. Sonunda uyluğumun içini çimdiklemeye başladım.

Kalçalarımı oyuncaklarımın darbelerine ve dalgalarına doğru yuvarlamaya devam ederken Noah'nın ağzından vahşi ve istemsiz bir ses çıktı. Dediğim gibi, bu oyuncak benden fazla bir şey beklemiyordu ve güç düğmesi gülden kaybolduğuna göre, şimdi durmak için bir neden yoktu.

"Lanet olası derecede güzelsin." Bunu sanki bir hakaretmiş gibi söyledi. Sanki bu konuda biraz kızgınmış gibi. "Siktir, sadece-"

Bu düşüncesini tamamlayamadı çünkü kaslarım sert bir şekilde kasıldı, başka bir orgazm bedenime çarparken küfür ve iç çekişten oluşan inilti dolu bir karışıklıkla haykırdım. Bu seferki daha kısaydı. İlki beni yıkmıştı, bu yüzden bu seferki sadece yıkıntıdan arta kalanları tekmeleyebildi. İçimdeki titreşimin benden sıyrılıp Noah'nın önüne düşmesi için gereken buydu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım elime doğru.

Noah oyuncağı yerden almak için eğildi. Ayağa kalkıp ayak ucuna doğru adım atmadan önce oyuncağı kapattı. Bir elini uyluğumun iç kısmında gezdirerek, "Bununla devam etmek ister misin?" diye sordu.

Gülü tutan elimi klitorisime götürdü. Başımı salladım. "Düğmeyi bulamıyorum."

"İzin ver senin yerine halledeyim." Oyuncağın beni son bir kez daha yalamasına müsaade ettikten sonra kapattı. Seks oyuncaklarının uğultusu kesildi. Bir elini bacaklarımın arasına götürüp o noktayı nazikçe eliyle örttü. "Böyle daha mı iyi?"

Başımı salladım. Kendimi bir çocuk gibi hissediyordum. Sevimli, değerli, ahlaksız bir çocuk. Belki gerçek bir çocuk değildim ama kendimi kesinlikle değerli hissediyordum. Ve fazlasıyla ahlaksız. Bütün bunlar da nerden çıkmıştı?

Orgazmın sisi yoğun olsa da kot pantolonunun altında sıkışmış kalın ereksiyonunu görebiliyordum. Ereksiyonuna doğru elimi uzattığımda elimi tuttu. Üzerime tırmanmak ya da kotunun düğmelerini açmak yerine dudaklarını avucuma bastırdı.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum," dedim.

Bir parmağını kadınlığıma dokundurdu. "Bu benim içindi."

"Senin hoşuna gidecek bir şey yapmak istiyorum," diye karşı çıktım.

"Yaptığın şey hoşuma gitti."

"Yine de bu senin sıra-"

Beni öptü, dudakları aç ve ısrarcıydı. "Beni dinle, karıcığım. Bana oyuncaklarını nasıl kullandığını göstermeni istediğimde sana ne istediğimi söyledim. Kendini anlamsızca becermeni ve gözlerin odağını kaybedene dek boşalmanı izledim. İki kez."

Yeni doğmuş bir geyiğin koordinasyonuyla aletine uzandım. "Ama-"

Tam o sırada mutfak kapısı çarparak kapandı ve Gennie, "İki koca keçiyi sağmam lazım!" diye bağırdı.

"Şimdi değil tatlım." Alnımdan öptü. "Bunun için dünya kadar vaktimiz olacak."

Oyuncakları toplayıp masanın üzerine koydu ve sandalyeyi eski konumuna getirdi. Hâlâ her yerim titriyordu. Bu açık pozisyondan kıpırdayamıyorken, masanın üzerindeki eşyalara göz atmasını izledim. Kitaplar, cilt bakım ürünleri, küpeler. Günlük takılarımı saklamak için kullandığım seramik kâsenin içindeki bir şeye uzandı. Başka bir tuhaf küpe çifti olduğunu düşündüm, belki de okulda takmak için biraz abartı görünen deniz kabakları.

Ama sonra parmaklarının arasına sıkıştırdığı sahte alyansımızı gördüm.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Onu saklamam ya da önemli bir yere koymam konusunda bir yorum yapmasına gerek yoktu. Kelimelere gerek yoktu. Ben bazı cevaplar konusunda hâlâ net olmasam da o boşlukları doldurabilirdi.

İpi kâseye geri koydu ve duruşunu düzeltmek için yer değiştirdi. "Gennie'yi kontrol etmeliyim," dedi. "Sen de-" Etrafına bakındı, bornozumu görünce gözleri parladı. Onu üzerime bir battaniye gibi örttü ve bu önünde mastürbasyon yaptığım birinin benim için yaptığı en güzel şeydi. "Onu birkaç saatliğine oyalayacağım."

"Tamam." Omuz silktim ama sanki kas spazmı geçiriyor gibiydim. "Kalkacağım, üzerime bir şeyler giyip tekrar insana dönüşeceğim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Yatağın yanında duran Noah avucunu yanağımda gezdirdi. "Bir dakikadan fazlasına ihtiyacım var ve yaptığım tek şey seni izlemekti. Burada kal güzelim. Gözlerini kapat, bunu hak ediyorsun."

Pazar akşamı geç saatlerde Jamie'yi aradığımda yatağının üzerinde çamaşır katlamakla meşguldü. Noah, Gennie'yle banyo şartlarını görüşüyordu ve ben öğleden sonra olanlardan sonra hâlâ güçsüz, kemiksiz bir enkazdım. İç bacaklarım hâlâ titriyordu ve Noah'yı düşünmeden bir hafta boyunca oturabileceğimi sanmıyordum. Ders planlama bahanesiyle ama aslında günahlarımı en iyi arkadaşıma itiraf etmek için yeni yatak odama kaçmak benim için oldukça mantıklı bir fikirdi.

Herkes sahte kocasına seks oyuncağı şovu yaptıktan sonra ondan saklanırken böyle yapardı.

"Titreyen ne, canım?"

"Bacaklarım." Bunu uzatmanın bir anlamı yoktu. "Bana öyle söylemiştin."

Uçlarını bir araya getirirken çenesinin altına bir havlu sıkıştırdı. "Daha açık konuşman gerek."

"Noah. Bilirsin işte..."

Sepetini karıştırdı. Bir eteği kenara ayırdı ve daha küçük eşyaları yatağa fırlattı. "Bilmiyorum. Ekmekçi Babacık ne yaptı ve biz onu ne için seviyoruz?"

"Onu *sevmiyoruz*," dedim.

"Onu sevmiyoruz çünkü sen gerçek sevginin ne olduğunu hatırlamakla fazlasıyla meşgulsün. Bunu fark etmen ve itip kakmayı bırakman zaman alacak."

"Ben hiçbir şeyi itmiyorum," diye karşı çıktım. "Aslına bakarsan dün gece beni eve davet ettiğinde onu itmedim."

"Aman Tanrım." Başını salladı. "Anladığım kadarıyla *hamur kabarıyor.*"

Yanaklarım kızarmıştı. "Onun gibi bir şey," derken yüzümdeki sırıtışa engel olamadım.

Jaime yatak başlığına yaslanarak bir süre suyunu yudumladı. "Bana bunun bir kerelik bir şey olduğunu ve bir daha asla olmayacağını söyleyeceğin yer burası mı?"

"Şey, sadece bir kez değildi. İki kez oldu. Sonra başka bir şey. Onun yanına taşındım çünkü yerliler evinin önünde toplanıp bize çiçek ve şarap fırlattılar. Sonra da şarkı söylemeye başladılar."

Gözlerini kapadı ve parmak ucunu kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Bu, kasaba ağzıyla *komşularım onun adını bilecek kadar dünyamı sarstı* anlamına mı geliyor?"

"Tamam, yani-"

"Biliyordum." Yavaşça, kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı.

"Ama bu sabah evinde gerçek insanlar vardı ve şimdi onunla yaşamak zorundayım."

"Onunla yaşamak zorundayım. Onunla yaşamaya başladım," diye tekrarlarken ellerini kaldırdı. "İkisinin arasındaki fark ne?"

"Buraya taşındım çünkü-"

"Nedeni o kadar da önemli değil," diye araya girdi. "Öyle göründüğünü biliyorum ama bunun olması kaçınılmazdı. Öyle ya da böyle."

Ona ters ters baktım. "Yine çay yapraklarını mı okuyorsun?"

"Buna cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim." Burnunu çekti. "Sadece şunu söyleyeceğim. Umarım Ekmekçi Babacıkla birlikte yaşarken rahat ve huzurlusundur."

"Ona böyle demekten vazgeçmelisin."

"Hoşuma gidiyor. Bence ona uyuyor." Bir yudum daha aldı. "Ayrıca sana söylemiştim."

Bölüm Yirmi Beş

Noah

Öğrenciler özür dilemeden isyan edebilecekler.

Salı günü öğleden sonra telefonumda annemin adı belirdiğinde yüksek sesle inledim. Annemi severdim. Onu çok önemserdim. Onun için en iyisini isterdim. Başıma bela olduğu zamanlar da vardı ve bunun da onlardan biri olduğunu biliyordum.

Telesekretere bırakmak bir seçenek değildi. Öyle ya da böyle onu geri aramak zorundaydım. En iyi ihtimalle, bu konuşmayı bir gün erteleyecektim. En kötü ihtimalle de çiftlik standını arar ve beni bulmalarını isterdi.

Hayatımda böyle bir kargaşaya ihtiyacım yoktu. Bugün olmazdı. Saatler geçmişti ama bu sabah üzerinde havludan başka bir şey yokken Shay'le karşılaşmamın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Katımla birlikte yaşamak tahmin ettiğimden çok daha tehlikeliydi. Karımın Thomas House'da yapayalnız olduğunu bilmekten daha kötü bir şey olamazdı, değil mi? Yanlış. Karımın duvarın diğer tarafında yalnız olduğunu bilmek çok daha kötüydü.

Son iki gecedir boş yatak odasında kalmakta ısrar ediyordu. Sıkı bir okul gecesi rutini ve onu saatlerce ayakta tutarsam ertesi gün ders verememekle ilgili bir şeyler söylüyordu. Tartışmaya izin yoktu. Bunun yerine, fikrini değiştirdiğine dair bir işaret var mı diye kendimi sürekli uyanık tutmuştum.

Bu, elbette Shay'in benimle yatağa tırmandığı ve onu ipeksi bir bornozun altında çıplak bulduğum yarı uyanık rüyaların giderek daha canlı bir versiyonuna yol açtı. Aletimin üzerine yerleşiyordu ve ona doğru yükselirken yumuşak kalçalarını tutuyordum. Bazı varyasyonlarda parmaklarımı emiyordu. Diğerlerindeyse bir elimle saçlarını okşarken diğer elimle ağzını kapatıyordum.

Kanım damarlarımda sıcak ve hızlı bir şekilde akarken uyanıyordum. En korkunç, en çirkin şekillerde muhtaç hissediyordum. Shay, aletim tepki olarak kalınlaşmadan zar zor yürüyebiliyordu. Bu sabah kahvaltıyı homurdanarak yapmıştım. Tenim çok gergindi ve aklımdakiler tam bir pisliğin düşüncelerine benziyordu.

Evet, zor bir gün geçiriyordum.

"Selam anne." Ayağa kalkarak ofisime doğru yürüdüm. "Nasılsın?"

"Noah, sen *evlendin* mi?"

Koşarak arka merdivenlerden indim ve kapıdan çıktım. Hareket hâlinde kalırsam bu herkes için daha iyi olacaktı ve bu yalana uzun, engebeli bir Cortland elma ağacı sırasından aşağı yürüyecek kadar inanıyordum. "Evet. Evlendim."

Beni tam bir sessizlik karşıladı. "Ama neden?" demeden önce elma ağacı sırasını yarılamıştım.

"Herkesin evlenmesiyle aynı sebepten anne." Uygulanamaz bir vasiyet. Ayrıcalıklı araziye erişim.

Lise aşkımı o kadar çok seviyordum ki kendimi onun sorunlarının üzerine atmaktan alıkoyamıyordum.

Annemin yine nutku tutulmuştu. Bunu bekliyordum. Herkesi sever ve kabul ederdi ama benim ya da Eva'nın, onun doğru ve uygun olana dair esnek olmayan görüşüne uymayan hiçbir şeyi anlayamazdı.

"Bunu ilk kez duyuyorum," dedi.

"Bu doğru." Cortlands'in sonuna ulaştığımda bir sıra daha geri

döndüm. Bu iyiydi. Haftalardır bu ağaçlara bakmamıştım. Oldukça iyiydi. İyi vakit geçiriyordum.

"Bunun için üzgünüm. Daha önce söylemeye fırsatım olmadı." Çünkü iyi niyetli insanların, bana evliliğimle ilgili cevaplamaya hazır olmadığım sorular sormasından oluşan bitmek bilmeyen sirkten yorulmuş ve bitkin düşmüştüm.

Balayına gidiyor muyuz? Hayır, benimle Hasat Festivali'ne bile gitmek istemiyordu. Eyaletler arası yolculuk çok uzak bir fikirdi.

Yakın zamanda bir aile kurmayı düşünüyor muyuz? Sadece çalışmalarıyla ilgileniyoruz.

Birlikte olduğumuz için çok heyecanlı ve mutlu muyuz? Evet, istediğim her şeye sahip olmak, ancak karımın her gün bana bunun gerçek olmadığını ve uzun sürmeyeceğini hatırlatması harikaydı.

Muhteşemdi.

Wheatie ve Bones açık ara en kötüleriydi. Pazar sabahı o boktan şovdan sonra bu hikâyedeki boşlukları dolduracaklarını düşünmüştüm. Özellikle de daha önce Shay'le aramda hiçbir şey olmadığına dair yemin ettikten sonra. Ancak bu konuların üzerinden geçip Thomas arazisinin geleceği gibi daha anlamlı konulara değindiler. Acımasız olduklarını söylemek yetersiz kalırdı. Eğer bu birliktelikle ilgili yanlış bir şey sezdilerse bile Twin Tulip'teki kullanılmayan potansiyele odaklanmak için bunu görmezden geldiler.

"İşler çok yoğun," diye ekledim sessizlik uzadığında. "Yeni şişeleme merkezindeki işleri bitirdik ve Gennie okula yeni başladı."

"Pazar günleri o kızı kiliseye götürüyor musun? Ruhani rehberliğe ihtiyacı var Noah."

Sessizce kahkaha attım. Bu rehberlik bana ve kız kardeşime çok iyi gelmişti. "Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Onun için en azından bunu yapabilirsin," diye devam etti annem.

Elbette. Gennie'nin terapisti, onu hasta olarak kabul ettikten sonra yeni bir vergi dilimine girmiş ya da ben hayatımı alt üst etmiş falan değildim.

"Henüz bilmiyoruz." Birkaç kez boğazını temizledi. Sonraki kelimeleri söylemesi biraz zaman aldı. "O çocuğun nelere katlandığını bilmiyoruz."

Ofisten ayrılmak doğru bir yaklaşımdı. Temiz hava, güneş, göz alabildiğine elma. Kimse duymadan çığlık atmak için bolca alanım vardı.

"Durumu iyi."

"Ona düzgün bir aile verdiğin için minnettarım," dedi. "Yine de bu evliliğe kendini kaptırmış olabileceğinden endişeleniyorum. Evlendiğin kadın, Lollie Thomas'ın yanına aldığı, matematik ve fen dersleri verdiğin sorunlu kız değil mi?"

Bu annemin en büyük paradoksuydu. Eğer Shay cemaatin bir üyesi olsaydı, onun tüm pürüzlerini ve beklenmedik ani değişimlerini benimserdi. Shay'in tekrar ve tekrar deneme isteğine hayran olurdu. Karımın dönüştüğü kadına hayret ederdi. Shay'i kutlardı.

Ancak annem, cemaatin kol mesafesinin ötesinden geçip ailesinin çemberine giren herhangi biri söz konusu olduğunda bu lütfu gösteremezdi. Bu çember, hiçbir zaman çok da mantıklı olmayan yargılar, katı kurallar ve beklentilerle doluydu.

"Shay bir öğretmen," dedim elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Bu yıl Hope İlkokulu'nda öğretmenlik yapıyor. İkinci sınıfta. Onu çok seviyorlar."

Ben de seviyorum.

Tanrı aşkına, benim karım yolun yanlış tarafından gelen başıboş bir yavru değildi. Annemin, Shay'e ayaklı bir ibretlik öykü gibi bakması beni hep rahatsız etmişti. Shay'in annesinin tanın-

mış bir isim olması bir yana, hayatının kaşmir bir balonun içinde geçmeyen tek kısmı bu kasabada geçirdiği zamandı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Tekrar boğazını temizledi. Bu konuşmayı bu kadar uzun tutmak onun için zordu. Bu işi bir an önce bitirmeliydik. Günün tüm enerjisini bir telefon görüşmesine harcayamazdı. "Oraya düğün için gelirdim, biliyorsun."

"Biliyorum." Yürümeye devam edersem meyve bahçesini Twin Tulip'ten ayıran eski taş duvara çarpacaktım. Belki bir ya da iki saat boyunca taş atabilirdim. Bu, duygularımı hazmetmem için son derece güvenilir bir yoldu. Yarın kolumu hissedemeyecektim ama her gün ikisine de ihtiyacım yoktu. "Küçük bir şey olmasını istedik."

"Ben sadece bir kişiyim Noah. Küçük bir düğün yapsan da yaşayan tek ebeveynini davet edebilirdin."

Teyzem ve arkadaşları, uzak akrabaları ve yol boyunca tanışarak fiilen sürüsüne kattığı insanlardan oluşan karışık bir torbaya giren, en az yarım düzine insan olmadan hiçbir yere gitmediğini belirtecek durumda değildim.

"Bizim için doğru olan neyse onu yaptık," dedim.

Burnunu çekti. "Bununla yaşamak zorunda kalacağım."

Bu yorum yüzüme alaycı bir gülümseme oturttu. Kız kardeşimin aksine, isyan benim tercih ettiğim bir uyuşturucu değildi. Canım ne isterse onu yapacaktım ama sınırlara uyuyormuşum gibi görünmesini sağlayacaktım. Ya da daha iyisi, sınırları o kadar zorlayacaktım ki sınırların neden en başından beri berbat bir kavram olduğunu kanıtlayacaktım.

Ama bu - *sorunlu kızla* evlenmek ve bunu kendi yöntemimizle yaptığımız için özür dilemeyi reddetmek - saf, açık gözlü bir isyanın tuzlu tatminiyle aşağı indi.

"Pekâlâ. Eva'nın temyiz başvurusunu hazırlayan bir ekibim var," dedim Pink Lady elmalarının kısa bir sırasını geçerken.

"Gelecek ay Gennie'yi, onu ziyarete götüreceğim. Bunun için buraya gelmek ister misin?"

Cevabı bilmek için sormama gerek yoktu.

"Bunu yapamam," diye cevap verdi. "Bir *cezaevi* ziyaretinden sonra kendimi toparlamam bir ayımı alır Noah."

Eva için hiç incelik göstermezdi. Onun merhameti hak edip etmediğini tartıştığım anlar olmuştu. Tetiği çeken oydu. O ajanı öldürmüş ve diğerlerini yaralamıştı. Yine de hâlâ benim kız kardeşimdi. Annemin kızıydı. En kötü, en imkânsız anlarda onu sevecek kişiler olamayacaksak, aile kavramının ne anlamı vardı? Çuvalladıkları anda umursamayı bırakırsak bunların ne anlamı kalırdı?

"Tamam," diye mırıldandım. "Temyizden bir cevap aldığımda sana haber veririm."

"Üzerinde çalıştığını bilmek yeterli. Detaylar beni çok fazla strese sokuyor." Bir süre öksürdükten sonra devam etti. "Torunuma iyi bak. İhtiyacım olan tek şey bu."

"Seni anlıyorum, anne. Yaptığım tam olarak bu."

"Yeni eşine tebriklerimi ilet. Umarım Imogen üzerinde iyi bir etkisi olur." Burnunu çekti. "Belki tatil sezonunda onu ziyarete getirebilirsin."

Gala elma ağacının altından yumurta şeklinde bir taş almak için eğildim. Bir kez havaya fırlattım ve avucumun içine düşmesine izin verdim. Körfezin içine düşerken harika bir ses çıkaracaktı. "Göreceğiz."

Bölüm Yirmi Altı

Noah

Öğrenciler (neredeyse) her şeyi itiraf edebilecekler.

"Sonra Ella küçük kardeşinin mutfak lavabosunda banyo yaptığını söyledi! Bu iğrenç!"diye kükredi Gennie.

Yemekten kalan tabakları ve çatal bıçak takımlarını toplarken mutfak masasında Shay'in bakışlarıyla karşılaştım. Başımı iki yana salladım ve bunun *bu hikâye sana mantıklı geliyor mu* anlamına geldiğini anlamasını bekledim. Bebekler gerçekten lavabolarda mı yıkanıyordu?

"Bebek yüzünden mi iğrenç yoksa lavabo yüzünden mi?" diye sordu.

Gennie yüzünü buruşturdu. "Hepsi."

"Ya sen de lavaboda yıkansaydın?" diye sordu.

"Annem o kadar da kaçık değil," diye mırıldandı Gennie, Ella'nın küçük kardeşinin küvet rutinine gösterdiğimiz tepkiden hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Bu akşam tatlı sevenler için tatlı var mı? Cuma günü tatlı isteyebileceğimi söylemiştiniz ve bugün cuma, o yüzden soruyorum."

Tabakları toplayıp masadan kaldırırken Shay'le birbirimize özel bir gülümseme paylaştık. Son iki haftada, onunla aynı evde yaşayarak öğrendiğim bir şey varsa o da yemek hazırlarken ya da temizlik yaparken yardıma ihtiyacı olduğuydu.

"Sen *tatlıları seven* biri misin?" Yeğenime sordum.

Gennie parmaklarını masanın üzerine vurdu, dudakları içe doğru kıvrıldı ve gözleri parladı. Hafta başında bir tatlı mevzusu açmış ve bulduğu her fırsatı değerlendirmişti. Buradaki fırınlarda tatlı bulmak pek zor olmadığı için bunu yadırgamıştım ama sonra tapyoka pudingi istediğinde bunun özel bir istek olduğunu anladım. Eva'nın eskiden bunu yaptığını ve o daha çocukken Eva'nın annesinin bunu nasıl yaptığına dair hikâyeler anlattığını söyledi.

Hayatım boyunca böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyordum ama görünüşe göre Eva hatırlıyordu. Şimdi Gennie de hatırlıyordu.

Nyomi birkaç çeşit puding hazırlardı ve tariflerden birine bayılırdı. Onu çiftlik standında satmak için üretime sokmakla tehdit etti. Bu umurumda değildi ama bu akşam, Gennie için bunu ortaya çıkarmayı dört gözle bekliyordum. Arada bir onun bir dileğini gerçekleştirebilmek güzeldi. Birçoğu benim yapabileceğim şeyleri aşıyordu. Bunun yanı sıra, o her şeyin en iyisini hak ediyordu. Bu yıl içinde okuldan kötü davranışlarını ya da konuşmaları bildirmek için gelen bir telefon bile olmamıştı. Oyun alanında hiç kavga çıkarmamıştı ve okul saatleri içinde korsan konuşmalarını minimum düzeyde tutmuştu.

"Ben her zaman tatlıyı seven bir insanım," dedi Gennie, Ella'nın kardeşinin lavaboda çıplak olmasını umursamadığımız için öfkelendiği gibi buna da öfkelenmişti. "Bunu sana bin yüz kere söyledim!"

"O kadar çok mu?" diye sordu Shay bulaşık makinesini doldururken. "Ve Noah hâlâ öğrenemedi mi?"

"O kadar emin olma," dedim buzdolabına doğru ilerleyerek. "Burada bir şey olabilir."

"Neymiş o?" diye sordu Gennie koltuğunda zıplayarak. "Ne var ne var! Bilmek zorundayım!"

"Hımm. Nereye koymuştum? Belki de fırında unutmuşumdur." Shay bulaşık makinesine dönmeden önce bu numarayla başını gerçekten ağrıtıyormuşum gibi bana bakarak sırıttı. Onun baş belası olmaktan ne kadar hoşlandığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu şekilde göreceğinden emin değildim ama bu umurumda değildi. Her zaman yaptığım gibi bunu da kendime saklayabilirdim.

Gennie iki elini yanaklarına yaslamış, ağzını acı içinde açmış, "Bilmem gerek," diye feryat ediyordu. "Beni bekletme Noah!"

"Ah, bak," diye mırıldandım. "Tapyoka pudingi."

"Siktir, öyle!" diye bağırdı Gennie. "Shay, annem bunu benim için yapardı ve onun annesi de onun için yaparmış. Bu benim en sevdiğim şey."

"Buna bayıldım," diye cevap verdi Shay. "Bu tatlıyı senin için özel kılan ne?"

"Annem bana küçük bir kızken annesine reçel yaparken nasıl yardım ettiğini anlatırdı. Pudingimin üzerine biraz ahududu reçeli koyar ve şöyle bir karıştırırdı." Eliyle bir şeyler karaladı. "Her zaman marketten aldığı reçelin annesininki kadar iyi olmadığını söylerdi."

Pudingi bir kâse ve kaşıkla masaya bıraktım sonra da bu hikâyenin sabrımı taşıran kırk farklı nedenini sıraladım. Eva'nın annemizle yaşadıklarını Gennie'den dinlemek, onun vasisi olmanın en gerçeküstü ve rahatsız edici yanlarından biriydi. Eva hâlâ bizimle evde yaşarken annem ve kız kardeşim arasında geçen tüm savaşların geride bıraktığı izleri gömmek zorundaydım. Annem evden taşındıktan sonra Eva'ya sırtını dönmemiş ya da Eva yıllarca Peder'e ulaşmayı reddettiği için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi davranmak zorundaydım. Gennie'nin revizyonist nostalji gibi görünen anılarını olduğu gibi saklamasına izin vermeli ve bu olayların bilmediği taraflarını asla açıklamamalıydım.

"Küçük bir kızın olduğunda ona reçelli puding yapmalısın," dedi Gennie, Shay'e.

Bir grup gümüş çatal bıçak bulaşık makinesinin dibine vurdu.

"Kusura bakmayın," diye seslendi Shay. "Elimden kaydı. Sorun yok. Her şey yolunda."

"Bir bebeğiniz olduğunda," diye devam etti Gennie, "Ona puding yapmalısınız. Bebekler bile puding yiyebilir. Puding için dişe ihtiyaçları yoktur."

Shay'e baktım ama o çatalları yerleştirmekle meşguldü. "Başkalarının pudingi için endişelenme," dedim. "İstediğin reçeli seç."

Gennie oturduğu yerden fırlayıp kilere gitti ve "Karışık meyveli istediğimi zaten biliyorum. En iyisi o," dedi. Kavanozu masanın üzerine gürültülü bir şekilde bıraktı. Bu çocuk ya gücünün farkında değildi ya da gürültü çıkarmayı seviyordu. Muhtemelen ikisinin de biraz payı vardı.

"Zencefilli şeftali en iyisidir. Ve kayısı. Ve mandalina marmelatı. Bir de-"

"Tamam, " diye araya girdim. Bu saatlerce sürebilirdi. Onu bütün çiftçi pazarlarına sürüklememin bedeli buydu. "Karışık meyveli olsun. Ne kadar istiyorsun?"

Gennie, "Orta boy," diye cevap verdiğinde bunun aptalca bir soru olduğunu hemen anladım.

"Ne kadar orta boy olsun?"

Baş ve işaret parmaklarını birleştirdi. "Bu kadar."

"Bir çay kaşığı reçel istiyor," diye seslendi Shay mutfağın diğer tarafından. "Altı yaşındakiler ölçülerden pek anlamaz."

"Sizce bebeğiniz reçeli mi yoksa marmelatı mı daha çok sever?" diye sordu Gennie, Shay'e.

"Sen hangisini daha çok seviyorsun?" Shay sordu.

"Karar veremiyorum. İkisini de seviyorum," dedi yeğenim.

Pudingin üzerine bir topak karışık reçel koyarken ona, "Buraya odaklan," dedim. "Bu nasıl? İstediğin bu kadar mı?"

Pudingten küçük bir kaşık aldı ve gerçek dışı bir an yaşıyormuş gibi uzaklara baktı. "Bu şimdiye kadar yediğim en muhteşem şey."

Ağzımdan bir kahkaha çıktı ve sandalyemde geriye yaslandım. "Harika. Nyomi çok sevinecek."

Bir kaşık daha aldıktan sonra ekledi. "Karışık meyve reçeli pudinge en çok yakışan şey."

Buna minnettardım. Karışık meyveler, diğer meyvelerden birinin pudingin tadını tamamen değiştirmesine engel olacak kadar harika şeylerdi.

"Sence eve götürülebilir bir tapyoka kiti hazırlamalı mıyız? Ny'nin pudingi ve bir kavanoz reçel?"

Gennie başını salladı. "Hayır. Bu bir aile sırrı. Bu boku satmamalıyız."

Shay yanımıza geldi. Elinde bir kadeh beyaz şarap vardı. "Şimdi mutlu musun? Tatlı seven insanlar için iyi bir tatlı seçimimi bu?"

"İyi değil, *harika*," diye yanıtladı Gennie.

Shay bana bakarak sırıttı. "Pudingin harikaları."

"Bunu pudingli kahvaltı hayatına devam etmen gerektiğine dair bir işaret olarak algılama," dedim. "Burada bahsettiğimiz şey bu değil."

"Doğru, çünkü her tost hazırlanışında ekmeği tek tek elle dilimlemek çok daha iyi. Çok daha mantıklı."

Sandalyemde arkama yaslanarak kollarımı kavuşturdum. "O kadar da uzun süren bir işlem değil."

Şarabından bir yudum aldı, vereceği cevabın yavaş yavaş buharlaştığını hissediyordum.

"Hayır, sanırım bu konuda haklısın. Ekmeği dilimlemek uzun sürmüyor. Tereyağı almak için mandıraya gitmemiz gerektiğinde süreç yavaşlıyor çünkü birkaç günde bir tazelemeyi tercih ediyorsunuz ya da peynir bodrumunda gizlice dolaşmamız gerektiğinde-"

"O bir peynir *bodrumu* değil," diye karşı çıktım.

"Çünkü peynirin belirli bir güne kadar yıllandırılmasını istiyorsunuz."

"Bu oldukça önemli bir şey," diye mırıldandım.

"Ya da buzdolabında on beş farklı reçel kavanozu varken hiçbirine dokunmama izin vermiyorsun çünkü sen her zaman gizli bir projenin ortasındasın. Ya da on beş."

"Kullanabileceğim en az kırk kavanoz daha var." Kileri işaret ettim. "Nerede olduklarını bildiğine inanıyorum. Kileri biliyorsun, değil mi karıcığım?"

Gülümsemesini bir yudum şarapla bastırarak gözlerini kaçırdı.

Gennie kaşığındaki tüm puding kalıntılarını yüksek sesle emdi. "Bu *toplar* gerçekten ağzımda kocaman bir hâle geliyor."

Masanın karşı tarafındaki Shay'in bakışlarıyla karşılaştım. Başını neredeyse belli belirsiz salladı ve sırıtmamak için dudaklarını içe doğru kıvırdı.

"Neyler?" diye sordu yeğenime.

"Toplar," diye yanıtladı kaşığını bir kez daha pudinge daldırarak. "Gerçekten çok büyükler."

"Anladım," demeyi başardım.

"Pudingin içinde," diye ekledi. "Onlar büyük tapyoka topları. Annemin pudinginde hiç büyük toplar olmazdı."

Shay elini ağzına götürerek gözlerini masaya dikti. Omuzları hafifçe titriyordu ve bastırılmış kahkahasını duyabiliyordum.

"Yine de bu pudingi hâlâ seviyorum." Gennie kaşığı emerek gözlerini yine uzaklara dikti. "Anılarımdaki gibi olmasa bile."

"Toplar yüzünden," dedi Shay, her bir kelimenin arasında kahkaha atarak. Şarap kadehini alıp ulaşamayacağı bir yere koydum.

"Hey! Geri ver onu!"

"Uslu durursan veririm," dedim.

"Toplar dilimde farklı bir his uyandırıyor." diye devam etti Gennie ikimizi de görmezden gelerek. "Ama tadı aynı."

Shay kahkahaları arasından hırıltılı bir sesle solurken parmağımı ona doğru uzattım.Çoğu zaman ifadesini sabit tutan o olurdu ama artık gözümün önünde kendini kaybediyordu. Buna bayılmıştım. "Kes şunu."

"Deniyorum," dedi gözlerinden yaşlar süzülürken. "Deniyorum. Yemin ederim. Sadece-" Gennie'ye yan gözle bir bakış attı. "Yapamıyorum."

"Şimdi denediğime göre, sanırım büyük topları seviyorum," dedi Gennie. "Onları ısırabilirim!"

Shay'le göz göze geldik ve büyük bir kahkaha patlattık.

O gece Shay'in odasının kapısına yaslandım. "Merhaba."

Masasında uğraştığı işten başını kaldırdıktan sonra gülümseyerek bana baktı. "Selam."

Kısa bir şort ve her zaman en az bir omzunu açıkta bırakan bir kazak giymişti. Yine sutyen takmamıştı. Sutyen takmamasına bayılıyordum. Ve küpe. Shay'in ev hâli en sevdiklerimden biriydi. "İçeri girebilir miyim?"

Hâlâ sahte bir evlilikte birlikte yaşamanın kurallarını çözmeye çalışıyorduk. Bulabildiğimiz her kısmi özel alanda – kiler, ahır, banyo – gizlice sıvışıp seks yapmakta bir sorunumuz yoktu ama Hasat Festivali'nden sonraki o geceden beri birlikte uyumamıştık. Kimse bunu yüksek sesle söylemese de uyku amacıyla aynı yatağı paylaşmak çok büyük bir adımdı. Shay için çok uzaktı çünkü burada geçirdiği yılın sonunda bu kasabadan ve evliliğimizden sorunsuz bir çıkış yapmayı hedefliyordu. Benim içinse bu fikir çok uzaktı çünkü o gittiğinde kendime gelemeyeceğimi zaten biliyordum. Bu korku gösterisine her gece onu kollarıma aldığım anları eklememe gerek yoktu.

Bu yüzden kendi odalarımıza çekilerek aramıza kibarca belli bir mesafe koymuştuk. Her sabah Gennie'nin eve onunla mı dö-

neceğini yoksa otobüse binip Gail'le mi takılacağını teyit etmek için beni kontrol ediyordu. Her öğleden sonra Gennie ve benimle akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sormak için kontrol ediyordum.

Çok kibardık.

Her gece Gennie'nin uyuduğunu söylemek için kapısını çalıyordum. O da sabahları duşa gireceğini söylemek için kapımı çalıyordu. Bunu sıcak su için birbirimizle yarışmayalım diye yaptığını bilsem de kendime işkence etmeyi ve onun ne zaman çıplak olacağını bilmem için bunu yapıyormuş gibi davranmayı seviyordum.

Bu bilginin ona katılmam için bir davetiye olduğunu düşündüğüm anlar bile olmuştu. Bir yanım, banyoya dalma, duş perdesini çekme, yanına tırmanma ve onu fayans duvarına karşı becerirken ıslak saçlarını avucumun etrafına dolama fikrine *bayılıyordu*. Soru sormadan, konuşmadan. Diğer yanım böyle bir şeyi asla yapamayacağımın farkındaydı. Kapıyı açmadan önce kendimi vazgeçirirdim.

Tabii Shay, duşta bana eşlik etmek istediğini açıkça belirtmediği sürece. Özellikle de içeri dalıp saç çekme türünden bir istek.

"Elbette girebilirsin," dedi Shay içeri geçmem için işaret ederek.

Tanrıya şükür, yarı sertleşmiş ve tamamen ona takıntılı olduğumun farkında değildi.

"Teşekkürler." Kapıyı arkamdan kapatarak yatağına uzanıp yüzümü yorgana gömdüm. Kokusu sinmişti. Daha da sertleşmiştim. "Gen'in bu gece konuşacak milyonlarca şeyi vardı. Soru üstüne soru sordu. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki... Kafası arı kovanı gibi."

"Sence ne düşünüyor?"

Gerginliğimi azaltmak için başparmağımı enseme bastırdım. "Hiçbir şey. Her şey."

"Bu hareketin olayı ne?" Shay ayağa kalkarak yatağa doğru ilerledi. "Sürekli boynunu tutuyorsun. Neler oluyor?"

"Bir şeyim yok."

"Belli ki var." Elimi itti. Parmaklarının arkasını omuzlarımda ve boynumda gezdirdi. "Boynunu iz bırakacak kadar sıkmışsın Noah."

"O kadar da değil," diye homurdandım.

"Hah," dedi birkaç çekmeceyi açmadan önce. "Gömleğini çıkar."

İkinci kez sormasına gerek kalmadı.

"Pekâlâ sert çocuk," dedi telefonunu yanıma bırakırken. "Omzundaki düğümler üzerinde bir çalışma yapacağım. Sorun olur mu?"

"Asla."

Sırtıma oturduğunda baldırları yanlarıma yaslandı. "Bir miktar losyon kullanacağım. Biraz bal ve badem gibi kokuyor ama çok baskın bir koku değil. Kimse bir kova parfümün içine düştüğünü düşünmeyecek. Anlaştık mı? Eğer gerçekten nefret ediyorsan daha kokusuz bir şey bulabileceğime eminim."

Bal ve badem.

Sonunda.

Bu kokuları sevmemem için delirmiş olmam lazımdı. "Sorun değil," dedim. "Yarın sabah duşta geçer nasılsa."

Shay onaylarcasına mırıldanarak losyonu sırtımın üst kısmına, omuzlarıma ve boynuma sürdü. Başka bir dünyadaymış gibi hissettim. Elleri güçlü ve acımasızdı. Bana dokunma şeklini sevmiştim. Daha da iyisi, kaslarımın gerginliği biraz daha çözülmüş gibiydi.

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sorarak her şeyi berbat etmeye karar verdim. "Bir gün? Gennie'nin bugün bahsettiği gibi."

Elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Bir an için işimizin bittiğini, masajlı ön sevişmemin sona erdiğini ve ağrıyan aletimle topallayarak buradan çıkmam gerektiğini düşündüm.

"Bir zamanlar çocuk istediğimi sanıyordum. Tüm o mükemmel aile tablosunu ve beraberinde gelen her şeyi istediğimi sanıyordum."

"Bunu ne değiştirdi?"

Ellerini omuzlarımda gezdirdi, gezdirirken de sıktı. "İlişkimin bitmesiyle bunu yeniden değerlendirmek zorunda kaldım."

"Ve çocuk konusu yarı yolda mı kaldı?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Bilmiyorum. Hâlâ ne istediğimi ve kendimi neyi istediğime ikna ettiğimi anlamaya çalışıyorum." Avucuna biraz daha losyon sıktı. "Peki ya sen?"

"Fark etmediysen söyleyeyim, bir yeğen benim için fazlasıyla yeterli."

"İmparatorluğunu genişletmekle ya da bir arsa için numara yapmakla ilgisi olmayan nedenlerle, iyi biriyle evlenmeyi hiç düşünmedin mi?"

Yorganın üstüne doğru güldüm. "Pek sayılmaz. Hayır."

Çünkü ben sadece seninle evlenmeyi düşündüm.

"Gennie'ye bir ya da iki kuzen vermeyi düşünmüyor musun?"

Bu sorunun bir versiyonu sık sık karşıma çıkıyordu. Herkes *kendi çocuğumun* olmasını isteyip istemediğimi bilmek istiyordu. Sanki sperm katkısında bulunmak daha üstünmüş ve bunu Gennie'yle basit bir kan bağına tercih etmeliymişim gibi. Shay'in sorduğu sorunun bu anlama gelmediğini biliyordum. Geleceğin beni nereye götüreceğini ve orada, bana bebek havuçlar hakkında bağıracak daha fazla küçük insan görüp görmediğimi bilmek istiyordu. "Sanmıyorum, hayır. Sana kesin bir planım olduğunu söylemeyeceğim çünkü Tanrı biliyor ki yaptığım tüm planlar suya düşüyor. Beş yıl sonrasına baktığımda orada daha fazla çocuk

görmüyorum. Gennie'ye bakmakta yeterince zorlanıyorum. Tüm ilgime ihtiyacı var."

"Ayrıca mutfak lavabosunda bir bebeği yıkamaya kalkarsan kıyameti koparır."

"Aman Tanrım. Biliyorum."

Parmak boğumlarını omzumun kıvrımına bastırdığında canım çok yansa da bu güzel bir acıydı. "Bana Manhattan'da biriyle evlenmek istemediğini söylersen sana inanacağımdan emin değilim. Ya da Brooklyn'de. Bahse girerim yoga pantolonlu biriyle yakınlaşmadan sokakta yürüyemezsin."

"Kimseyle evlenmek istemiyordum," dedim. "Yoga pantolonuna da pek dikkat ettiğimi söyleyemem."

"Noah. Bana yalan söyleme ve bir keşişmişsin gibi davranma. Seni takım elbise içinde gördüm ve New York kızları hakkında bir iki bilgiye sahibim. Onları çelik aletinle savuşturmak zorunda kalıyordun. Bunu biliyorsun."

Karımla konuşmak istemediğim bir şey varsa o da, onunla evlenmeden önce yaptığım seksti. Akıllara durgunluk verdiği ya da uzun bir liste olduğu için değil, evliliğimizden önce seks yaptığını düşünmek istemediğim için. Yaptığını biliyordum, bunu gençken de biliyordum ama o şu an benimdi ve başkasına ait olduğu anları düşünmek istemiyordum.

"Çok fazla çalışıyordum," dedim. "Bunun dışında gelişen her şey... Tesadüflerden ibaretti."

"Hamptons'daki o sözde iş toplantıları hariç, orada kesinlikle hiç eğlenmedin çünkü sen başarılı bir avukattın."

"Yatları unutma," dedim. "Yatlarda da çok başarılı bir avukattım."

"Sonsuza kadar bekar mı kalacaktın?"

"Bekarlığımdan nefret etmiyordum," dedim dikkatle. "Avantajları vardı. Mesela tapyoka toplarının büyüklüğü hakkında tek bir tartışma bile olmadı."

"Büyüdüğünde, bu hikâyeyle onu utandırmamız gerekecek. İlk kez çıktığı kişiyi eve getirdiğinde ya da düğünden önceki prova yemeğinde kadeh kaldırdığımızda anlatacağımız türden bir hikâye bu."

Shay'in, yeğenimin eve sevgililerini getirdiği ve düğününde kadeh kaldırdığımız bir gelecekten bahsettiğini anlamamış değildim. Bunu berbat etmektense, "Çok haklısın," dedim.

"Çok kişiselse söyle," dedi başparmaklarıyla belimi okşayarak. "Eva'nın ziyaretçi kabul edip etmediğini merak ediyordum. Gennie'yi hiç görebiliyor mu?"

"Çok kişisel değil. Eva'nın ziyaretçi kabulü var, Gennie'yle birkaç kez onu görmeye gittik. Onlar-" Başımı salladım. "Zor ziyaretlerdi."

Shay mırıldanarak sordu. "Ne oldu?"

"Bariz sorunlar bir yana, seyahat etmek zorundaydık. Eva'nın duruşması Michigan'da yapıldı ve cezasını beklerken orada kaldı. Uçağa binme zamanı gelene kadar Gennie'nin uçmakta sorun yaşayabileceği aklıma gelmedi. Panikledi. Tamamen ürktü. Koltuğunun altında uyuyakalmadan önce bir saat boyunca çığlık attı."

"Kahretsin."

"Evet. Orada beklediğim süre boyunca kendi kendime eve dönmek için her şeyi baştan planlamamız gerektiğini düşünüyordum. Trenlere ve kiralık arabalara bakmaya başladım. Özel uçaklara bile baktım. Bir an için sonsuza kadar Michigan'da yaşayacağımızı düşündüm." Güldüm. "İndiğimizde çocuk doktorunu aradım ve bana dönüş uçuşundan önce ona sakinleştirici vermemi söyledi. Bu onu rahatlatmayı başardı. Cidden, mağazadan aşırmış olabileceği güneş gözlüklerini taktı ve bonibon yerken kucağıma oturarak *Karayip Korsanları*'nın her kelimesini bana ezberinden okudu. Bunlar sadece uçuşlardı Shay. Bir cezaevine seyahat etmenin, tüm güvenlik protokollerinden geçmenin ve Eva'yı gör-

mek için saatlerce beklemenin stresini de düşün. Tam bir kaostu. Dört gün boyunca öfke nöbeti geçirdi ya da öfke nöbetlerinden kurtulmaya çalıştı. Bu döngünün başka bir versiyonunu iki kez daha yaşadık."

"Özür dilerim. Bu çok zor olmalı."

"Gennie için daha zordu," dedim yine de beni anlamasını takdir ederek. Bazen buna ne kadar ihtiyacım olduğunu unutuyordum. "Korkunç olduğunu hatırladığında daha da panikliyor."

"Bu küçük bir çocuk için çok büyük bir şey. İkiniz için de çok büyük."

"Evet ama yakında her şeyi baştan yapmak zorunda kalacağız. Eva hüküm giydikten sonra Batı Virginia'daki federal bir tesise nakledildi ve onu ziyaret edeceğimize söz verdim. Kasım ayında uzun bir hafta sonu var ve gitmek için uygun gibi görünüyor. Bu sefer arabayla gideceğiz. Sanırım bu onun için daha iyi olacak."

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordu yavaşça. "Yani, yanında fazladan biri olsa iyi olmaz mı? Senin ve Gennie'nin işini kolaylaştıracaksa ben de gelebilirim."

Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de Shay'i, Eva'yı ziyarete götüremezdim. Eva ya da Gennie'nin bununla bir sorunu olacağından değil, onunla ilgilenirken yeğenime ihtiyacı olan her şeyi veremeyeceğimden. Shay'in hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyleyeceğini biliyordum ama bu, onunla ilgilenmek istediğim ve eğer bunu yapmazsam öleceğim gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bu sefer değil," dedim. "Araba yolculuğunda Gennie'nin kendini daha iyi hissedip hissetmediğini görmek istiyorum ve yol boyunca çok fazla mola veriyoruz. Böylece yol daha az yoruyor. Psikoloğun önerdiği de bu."

"Çok mantıklı. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceğine hâlâ inanamıyorum," dedim.

Shay bir an için kendi kendine mırıldandı. "Eva'nın böyle bir duruma nasıl düştüğünü sorabilir miyim? İlk karşılaşmamızda söylediklerinden hatırladığım kadarıyla sokakları avucunun içi gibi bilen biriymiş gibi görünüyordu."

"Öyle. Öyleydi," dedim. "Nasıl oldu bilmiyorum. Hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Shay sırtımın üst kısmındaki hassas bir noktaya dokunduğunda yorgana doğru inledim. Sanki derimin altında bir taş torbası vardı. "Bunca yıl Kuzey Amerika'da kalıcı bir adresi olmadan dolaştı ve her şeyi kendi kurallarına göre yaptı. Erkek arkadaşıyla tanıştıktan birkaç ay sonra dağıldı. Kuzey sınırındaki uyuşturucu ticaretinin elebaşına nasıl bulaştığını hiçbir zaman tam olarak anlamayacağım."

"Muhtemelen onu tanıdığına inanıyordu," dedi.

"Ama nasıl?"

"Birinin niyetlerini ve değerlerini bildiğimize kendimizi inandırmamız için pek bir şey gerekmez. Onların kalbinden geçeni bildiğimizi düşünürüz, bize gerçekte kim olduklarını göstermeleri ise bir yıkım olur. Eminim o ilişkiyle ilgili her şeyi, her gün yeniden yaşıyordur."

Artık sadece Eva hakkında konuşuyormuşuz gibi gelmiyordu. "Her neyse."

Shay yan tarafıma hafifçe vurdu. "Artık tüm bunları düşünmeyi bırakmanı istiyorum. Kendini tekrar tekrar kastığında boynundaki düğümler eski hâline dönüyor."

"Bu soruları soran sensin. Başka ne düşünmemi istiyorsun?"

"Twin Tulip'i düşün," dedi parmakları başımın arkasında gezinirken. Çok hoş hissettirmişti. "Mühendisler ve mimarlar işlerini bitirmedi mi? Tasarımları ne zaman hazırlayacaklar? Soğanları dikme zamanının neredeyse geldiğini söylememiş miydin?"

"Soğanlar iki hafta içinde toprağın altında olacak," diye yanıt-

ladım. "Bones her şeyi kontrol altında tutuyor. Havalar biraz daha soğuyana kadar beklemek istiyor. Toprağın çok sıcak olmasından kaynaklanan küflenmeyi önlemekle alakalı bir şey."

"Çiçeklerle uğraşmaktan nefret mi ediyor?"

"Hayır, seviyor. İki yıl önce Rhode Island Üniversitesi'ndeki Master Gardener programına katıldı, çoğunlukla bir sincap olduğu ve bahçe planlarken kış boyunca yapacak bir şeye ihtiyaç duyduğu için. Sadece laleler hakkında konuşmak istiyor. Onunla karşılaştığında, bir ya da iki saat boyunca sana gevezelik ederken gülümseyip başını sallamak istemiyorsan çiçekler hakkında soru sorma."

Güldü. "Bunu not ettim."

"Son kontrolümde mühendisler ve mimarlar birkaç şey üzerinde tartışıyorlardı. Körfeze bu kadar yakınken, deniz seviyesi yükselirken ve yüz yıllık fırtınalar çok daha sık yaşanırken göz önünde bulundurulması gereken çok fazla etken var."

"Bu kulağa önemli bir şeymiş gibi geliyor. Bunu çözmek için istedikleri kadar zaman ayırmalarına izin vereceğiz. Acelemiz yok."

"Acelemiz yok mu," diye söze başladım, "Yoksa yavaş ilerlemeye tolerans göstermemizin sebebi bağlanma riskini göze alamamamız mı?"

Bir dakika sessiz kaldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu projenin her yeni aşamasına balıklama dalıyoruz ama karar verme zamanı geldiğinde, gerçek bir taahhüt altına girmemek için meseleyi mümkün olduğunca uzatıyoruz anlamına geliyor."

"Biz derken *beni* kastediyorsun." Elleri kollarımın üstünde duruyordu. Tehlikeli bir konuya değindiğimin farkındaydım ama artık bunun geri dönüşü yoktu. "Bağlanmak istemediğimi söylüyorsun."

"Ben zaten bağlıyım," dedim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burası Gennie'yle benim evim. Toparlanıp Boston'a ya da başka bir yere

taşınamayız. Öte yandan senin çekip gidebileceğin bir yerin var. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin, bunu biliyorsun."

"Umursamadığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır. Kastettiğim bu değil." Onun yüzündeki ifadeleri göremeden bu konuşmayı sürdürmek hem harika hem de korkunçtu. Nasıl tepki verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu, bana devam etme cesareti verdi. "Çok fazla önemsiyorsun. Önemsemeseydin burada olmazdın, Lollie'nin çiftliğine yeni bir hayat vermeye çalışmazdın. Benimle asla evlenmezdin ve Tanrı aşkına, çiftlik için bu tımarhaneye taşındın. Tanıdığım herkesten daha çok önemsiyorsun. Ama önemsemekle bunun önemli olduğunu kabul etmek arasında bir fark var ve ben, senin bunu kabul etmek için kendine izin verdiğini düşünmüyorum."

"Peki neden?"

"Shay, benim duygusallık konusunda bir kayadan farkım yok. Buna cevap verecek yeterlilikte değilim. Sadece şunu söyleyebilirim ki burayı Boston'daki hayatına geri dönüş yolunda uğradığın bir durak olarak düşünmemelisin. Bu geçici olmak zorunda değil."

"Ne geçici olmak zorunda değil?"

Her şey. Omuzlarımdaki ellerin, evimdeki eşyaların. Kurduğumuz iş. Kurduğumuz aile. Evliliğimiz. Her şeyimiz.

"Her şeyi. Hepsini. Ne istersen."

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi. "Gerçi şimdi bana başka bir konuda ayak sürüdüğümü söyleyeceğinin farkındayım."

"Bunu söylemeyeceğim," Burnunu çekti, o bir burun çekme miydi? Emin değildim ama duygularını incittiğimden endişeleniyordum. "Shay-"

"Ayrılmak her zaman bir hedef olmuştur," dedi. "Nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım, ufukta her zaman bir son vardı. Küçükken farklı şehirler, ülkeler, okullar arasında gidip

geldim. Sonsuz bir dadı akışı vardı. Sonra yatılı okullar. Sonra Lollie'nin çiftliği. O zamanlar nasıldı hatırlamıyor musun? Bu kasabadan gitmek düşünebildiğimiz tek şeydi. İstediğimiz tek şey gitmekti."

"Hatırlıyorum."

Hayatımda hatırladığım bir şey varsa o da Shay'le arkadaşlık sonrası hayatlarımız hakkında komplo kurmaktı. O günler benim için bir cankurtaran olmuştu.

"Sonra her şey okulu bitirmek, bir iş bulmak, bir-" Daha fazla losyon almak için durdu. "Şimdiye kadar kaldığım ve kök saldığım tek yer Boston'daki okulumdu. Jaime sahip olduğum tek gerçek, derin köklerden biri."

"Bir de ben," diye eklemekten kendimi alamadım.

"Tabii ki sen." Serin losyonu omurgamdan aşağıya doğru sürerken omuzlarımdan hafif bir ürperti geçti. Losyon yüzündendi. Sadece losyon. "Demek istediğim şu, bağlanma konusunda berbatım. Bağlanmak istiyorum. Bir yerde kalmak ve sahip olmak istiyorum. Tanrım, istediğim o kadar çok şey var ki. Ya da sadece istediğimi sanıyorum. Hâlâ tüm bunları anlamaya çalışıyorum."

"O zaman burada kal ve bir yolunu bul," dedim. "Bu lanet etkinlik merkezini inşa etmeme yardım et çünkü sensiz ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Başarabilirsin. İtiraz etmeden önce, bensiz açtığın tüm işletmelere bir bakar mısın? Ailenin eski evinden bir market, başka bir eski evden pastane, terk edilmiş bir elma şarabı değirmeninden bir konserve fabrikası ve Tanrı bilir neyden bir dondurma standı inşa ettin. Hepsini keçiler ve yogayla renklendirdin. Bunun için bana ihtiyacın varmış gibi davranma."

"Tek başıma ilerleyebiliyor olmam bunu istediğim anlamına gelmez," dedim. "Siktir Shay. Bırak da sana ihtiyacım olsun, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldamadan önce sessiz bir dakika geçti.

Kalmayı kabul etmediği gözümden kaçmamıştı. "Twin Tulip'e bakıp oradaki düğün mekânı potansiyelini gören sensin. Ben baktığımda bir etkinlik tesisinin ayak izlerini görüyorum, daha fazlasını değil. Gün batımında açık hava törenleri ya da düğün fotoğraflarına fon olacak şekilde tasarlanmış bahçeler göremiyorum. Dediğim gibi, ben bir kayayım."

"Kaya olsan bile benimle bu konuda yarışamazsın. Düğünler gibi güzel, mutlu şeylerden bahsedebilmemin tek nedeni, her şey yolundaymış ve içten içe ölü değilmişim gibi davranmakta korkutucu derecede iyi olmam."

Omzumun üzerinden ona keskin bir bakış fırlattım. "Daha önce içinde bulundum, inan bana ölü değilsin."

Elini başımın arkasına götürdü ve beni yorgana doğru bastırdı. "Henüz işim bitmedi. Sana söylediğimde hareket edebilirsin."

"Çok tatlısın," diye mırıldandım. "Şimdi bunu aklından çıkar, karıcığım."

"Bak sen, birileri yine patron pantolonu giymiş."

"Eğer bu hoşuna gittiyse bu patron pantolonunu çıkardığımda da buna bayılacaksın."

"Şu komik adama da bakın," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Yaptığın tek şeyin bana hırlamak ve ters ters bakmak olduğu zamanları hatırlayacak kadar yaşlıyım."

"O farklı bir zamandı."

"Benden pek hoşlanmadığın bir zaman mıydı?" diye sordu bilerek.

Keşke onu hayatım boyunca ne kadar sevdiğimi, benim için ondan başka kimsenin olmadığını bilseydi. Dünyam, karanlık sabahlarda okula giderken yanıma oturmasıyla dönmeye başlamış ve durmuştu. Onu çiftliğimde bulduğumdaysa her şey yeniden başlamıştı. Bunu duymaya hazır değildi. Dokuz ay sonra bu evli-

liği bitirmediğimiz ve bir daha asla bundan bahsetmediğimiz bir geleceği zar zor hayal ediyordu. Ona, onu *sevdiğimi* söyleyemedim. Onu öyle bütünüyle, öyle derinlemesine seviyordum ki dünyada başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Belki bir gün bunu ona söyleyebilecektim ama henüz değil.

"Sana sapıkça şeyler söylememe ya da seni ahırlarda becermeme izin vermediğin bir zamandı."

"Hırlamanın sebebi bu muydu? Dik dik bakmalarının? Beni birçok ahırından birinde becermek mi istedin? Ah. Bunu asla tahmin edemezdim."

"Her şey ahırlarla alakalı değildi. Bazen yola gelmek için sadece bir bakışa ihtiyacın olur bebeğim."

"*Bu da ne demek?*"

"Ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun," dedim. "Bütün gün kahve ve pudingten başka bir şey tüketmiyorsun. Aptallarla rastgele barlara gidiyorsun. Geceleri eve yalnız yürüyeceğini söylüyorsun. Dik bakışlara ihtiyacın vardı."

Kime ait olduğunu hatırlamaya.

"Muhtemelen bunu bana en başından açıklamalıydın çünkü bu, benden kurtulmak istediğin izlenimini uyandırdı."

"Haklısın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyordum ve bu yüzden seni yemeğe davet ettim ya da sana onca kez ekmek getirdim. Sen bana bir düğün mekânı için üstünkörü bir şeyler söyledikten kırk beş dakika sonra kredi kartı limitini artırmak karışık bir mesajdı."

"Şimdiye kadar bunların hiçbirini fark etmemiş olmam beni aptal mı yapar?"

"Sen aptal değilsin. Sadece insanların seni hayal kırıklığına uğratmasına alışkınsın."

Sırtımı, omuzlarımı ve kollarımı hareket ettirirken birkaç dakika geçti. İçime çektiğim her nefes bir bal ve badem bulutuydu.

Parmaklarının her dokunuşu bir rahatlama dalgasıydı. Şimdiye kadar yaşadığım en güzel hislerden biriydi.

"Bütün bu düğümlerin sebebi ne?"

"Buradaki diğer her şey gibi onlar da organik," diye cevap verdim.

"Sanki doğduğundan beri onları yetiştiriyorsun."

Güldüm. "Muhtemelen öyle olduğu içindir."

"O zaman birkaç haftada bir onları çözmeme izin vermen gerekecek."

Gülümsedim. O göremese de bunun bir önemi yoktu. "Evet. Sanırım bunu yapmana izin vermem gerekecek."

Shay ellerini sırtımda gezdirirken hayatımda hiç bu kadar hafif ve rahatlamış hissettiğimi hatırlamıyordum. Bu yatağın içinde erimek ve saatlerce uyumak istiyordum. Bundan daha çok, ellerimi karımın üzerine yerleştirmek istiyordum.

Geriye uzanarak parmaklarımı ayak bileğine doladım. "Çözmen gereken birkaç düğüm daha var. Dönmeme izin ver de sana göstereyim."

Gülerek bana doğru eğildi ve dudaklarını boynumda gezdirdi. "Bir dakika içinde. Burada daha işim bitmedi."

Ben cevap veremeden telefonu çaldı. Kafalarımızı çevirip ekrana baktık. Ekranda bir mesaj bildirimi yanıp sönüyordu.

X (CEVAP VERME): Seni görmem gerekiyor.

X (CEVAP VERME): Konuşmamız lazım.

Canımın acımasından hoşlandığım için, "Kim o?" diye sordum.

Yutkunduğunu duydum. Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Şey. O benim eski nişanlım," diye cevap verdi.

Birden ayağa kalktım. Tavan üzerime yıkılsa bile söylediği şeyden daha şaşırtıcı olmazdı. "*Nişanlın* mı?"

"Eski," dedi. "Eski nişanlım."

"Nişanlıydın." Ben bunu saniyede birkaç bin *neler oluyor amına koyayım* hızıyla değerlendirirken o başını salladı. "Ne zaman? Ne zaman nişanlandınız? Bu ne zaman oldu?"

Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Temmuz ayında."

Tek yapabildiğim onun sözlerini tekrarlamak olduğu için, "Temmuz ayında nişanlandınız," dedim.

Gözlerini yere dikti. "Temmuz ayında evlenmem gerekiyordu."

"Evlenmen gerekiyordu. Pekâlâ." Sinirsel bir tikmiş gibi başımı salladım. "Tamam. Yani. Evlenmedin." Doğrudan acıya koşarak, "Neden?" diye sordum.

Başını yerden kaldırmamasına rağmen dudaklarında sert, acı bir gülümseme belirdi. "İptal etti."

"*İptal mi etti?*" Bu adam kimdi ve derdi neydi? Onu karşıdan gelen trafiğin içine itmek ve ardından aptallığıyla Shay'i hayatıma geri soktuğundan elini sıkmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

"Gelinliğim üzerimdeyken." Gülümsemesi sert, acı bir kahkahaya dönüştü. "Düğünden birkaç saat önce."

"Sen-" Son birkaç ayda yaşadığım pek çok şey bir anda yerli yerine oturdu. Artık anlamıştım. Her şeyi anlamıştım. Boş ve ölü olmakla ilgili yaptığı tüm yorumları. Benimle evlenmesi için onu acele ettirmeye çalıştığımda geri çekilmesini. O gece barda kimsenin onu seçmediğini söyleyip ağlamasını. Bana mesafe koymasını. *Her şeyi.* "Siktir Shay." Odada ilerleyip kollarımı ona doğru açtım. "Güzelim bunu neden bana söylemedin?"

"Unutmaya çalışıyordum." Yüzünü göğsüme bastırdı. "Bu utanç verici."

"Hayır değil." Ona sıkıca sarılarak elimi saçlarında gezdirdim. "Bunu sana yaptığı için çok üzgünüm." Ellerini sırtımın alt kısmında birleştirdiğinde, "Seninle sık sık iletişime geçiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Bu ilk kez oluyor."

Kafamın içinde, "Seninle evlendi," diyen bir ses vardı ve susmak bilmiyordu. Bunun bir anlamı yoktu. Bir şey ifade etmesi gerekmiyordu. "Temmuzdan beri mi?" diye sordum. "Temmuzdan beri seninle ilk kez mi iletişime geçti? Ve bir cuma gecesi, saat on birin bunun için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyor?"

Başını göğsüme yasladı. "Ona benimle bir daha asla konuşmamasını söyledim, o yüzden..."

"İşte. İşte benim kızım." Bu adamdan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum. Daha sonra bu nefreti bölümlere ve kategorilere ayıracaktım ama şu anda lanet olası bir sik kafalıydı ve onun için sefaletten başka bir şey dilemiyordum. "Mesajı silmemi ister misin? Numarasını engelleyeyim mi?"

Cevap vermesi için geçen süre, bu işin umduğum gibi bitmeyeceğine dair ilk ipucum olmalıydı.

"Ne istediğini öğrenmem gerek," dedi kollarımdan çekilerek.

Seninle evlendi. Seninle evlendi.

"Tamam." Telefonunu işaret ettim. "Devam et. Ona gününü göster." O mesaj atarken, düğün gününde Shay'i terk eden bu bok yığınının zihnimde canlanmasına engel olamıyordum. Şerefsiz bir profesyonel olmalıydı. Finans işi ya da onun gibi rahat bir konumda. Önemli biri. Muhtemelen partilerle dolu bir yaşam tarzı sürüyordu. Her şey pahalı bir saat satın alabilmek içindi. Sadece şirket devlerinin anılarını ve yıldönümlerini hatırlamamayı tercih eden iş adamları için tasarlanmış, kurgusal olmayan kitapları okumakla övünürlerdi. Her şeyden önemlisi, dünyanın en inanılmaz yaratığını bir kenara atacak kadar kalın kafalı olurlardı.

Onu düşünmek korkutucuydu. Elimi dikenli tellerin üzerinde gezdirmek gibiydi.

Seninle evlendi.

"Mümkün olan en kısa sürede yüz yüze konuşmamız gerekti-

ğini söylüyor," dedi Shay kaşlarını çatarak. "Benimle istediğim yerde buluşacak. Bu çok komik. Genelde bu kadar uyumlu değildir."

Ellerimi kalçalarımda yumruk hâline getirdim. Siktiğimin herifi. "Burada olduğunu biliyor mu? Friendship'te?"

Başını salladı. "Burada olduğumu sadece arkadaşlarım biliyor ve hepsi de ondan nefret ediyor."

"Arkadaşlarını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Onları çok seviyorum çünkü çok zekiler."

Shay gülerek sözlerimi geçiştirdi. "Merak etme. Onlar da seni seviyor." Telefonunu masanın üzerine koyarak bana baktı, yatak aramızda duruyordu. Telefonu çalmaya devam ediyordu. Bu adamdan nefret ediyordum. "Muhtemelen kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama-"

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bunu yapmam gerek." Avuçlarını açarak omuz silkti. "Ben... sadece...Sadece bir açıklamaya ihtiyacım var."

Seninle evlendi.

"Sana bir açıklama yapacağını mı düşünüyorsun?"

Yorgana baktı. Üzgün ve savunmasız görünüyordu. O anda bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. "Emin değilim ama sanırım denemek zorundayım."

"Eğer bunu yapmaya kararlıysan, ben de seninle geliyorum."

"Noah bunu yapmak zorunda değilsin."

"Seninle geliyorum," diye tekrarladım. "İki hafta sonra Boston'da bir pazar var. Bu sezonun son etkinliği olacak. Genelde büyük bir etkinliktir ve oraya bir ya da iki yıldır gitmedim. Onunla orada buluşacağız. Bir reçel satışı rövanş maçı gibi düşün. Bu sefer gerçek bir meydan okuma olacak. Baharatlı kızılcık portakalı ya da kayısı armut yasemini gibi bir şey." Zihinsel olarak takvimimi karıştırırken tavana baktım. "Ayrıca tepede aylardır

benimle buluşmaya çalışan ama bir türlü programıma uymayan bir satıcı var. Pazardan sonra bize öğle yemeği ısmarlamasına izin vereceğiz. Belki o zaman ondan ve mesajlarından kurtulabilirim."

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok."

"Tekrar söyle." Yatağın etrafında dönerken bir elimle kemerimi çözdüm. "Tekrar söyle ve neler olacağını gör, karıcığım. Bakalım seni bu yatağa yatırmam ve yapmam gerekmeyen şeyleri göstermem ne kadar sürecek."

İlk defa bu sözler kendimi ahlaksız bir pislik gibi hissetmeme neden olmadı. İlk defa tüm inanç sistemimi sorgulamadım. Sadece bana ait olduğunu ve o sik kafalı eski sevgilisiyle buluşurken boş durmayacağımı bilmesini istiyordum. Eğer içine girip bunu netleştirmem gerekiyorsa, bunda bir sorun göremiyordum.

O, seninle evlendi.

Düğmeyi zorla açıp kot pantolonumu sıyırırken ellerimi izledi. Baksırımın içindeki sikimi sertçe sıvazladığımda bana baktı. Baktı ve tam olarak neye ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

"Ona mesaj at." Çenemle telefonunu işaret ettim. "Ona iki hafta içinde müsait olduğunu söyle. SoWa pazarında, Washington'ın güneyinde. Sabah on gibi ona ayıracak birkaç dakikan var, fazlası yok. Bunu gönder ve telefonunu kapat."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak mesajı yazdı. Göndermeden önce duraksadığını görsem de bunun, onun için uygun olup olmadığımı sormamayı tercih ettim. Eğer uygun olmasaydı söylerdi.

Başını iki yana salladı. "Şey. Okumuş."

"Kapat." Cihazı işaret ettim. "Bu gece söyleyeceği başka bir şeyi düşünmeyeceksin. Yeterince vaktini çaldı."

Shay hızlıca başını sallayarak onayladı ancak telefonu masaya koyarken alt dudağı hâlâ dişlerinin arasındaydı. Bana döndüğünde bol kazağının ucunu tutarak onu yatağa götürdüm. Vücudu

eğilinceye kadar onu aşağı ittim, yanağı yorganın üzerindeydi ve aletimi içine iteceğim kıçı yuvarlak ve güzel görünüyordu.

Şortunu dizlerine kadar indirip bir elimi bacaklarının arasına soktum. "Bunca zamandır ıslak mıydın?" Başını salladı.

"Sen sırtımı ovarken bunu bilmek isteyeceğimi düşünmedin mi?"

"Önce kendini daha iyi hissetmeni istedim."

Kıçını avuçladım, parmaklarımı sıkı yumuşaklığın derinliklerine daldırdım. Yarın, onu sertçe becerirken bu yumuşak yanakları ayırdığımın bir kanıtı olarak teninde küçük izler olacaktı. O morlukları bulmak, göğsümün içinde dikenlerden oluşan bir yumruğun dönmesi gibi hissettirecekti. Bu kadın küçük, değerli, herkesin sandığından çok daha kırılgandı ve ben ona zarar vermemek için mücadele ediyordum, buna izin vermiş olsa bile. Yine de o morlukları kremlerle, tatlı sözlerle ve ona gösterebileceğim tüm hayranlıkla tedavi etmek her şeyi daha iyi hâle getiriyordu. Kendimi biraz daha az ahlaksız bir canavar gibi hissetmemi sağlıyordu.

"Belki de önce senin daha iyi hissetmeni istedim," dedim.

"Belki de her zaman istediğini elde edemiyorsundur."

Uzunluğumu onun ıslak sıcaklığına değdirdim. "Aklından çıkaramadın, değil mi?"

Omzunun üzerinden bana şımarık bir bakış attı. "Sanırım bunu benim için yapmana ihtiyacım var."

Bana gerçekten bir şans verirse ona neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. "Eğer istediğin buysa, istediğini alacaksın karıcığım."

Yavaş bir hamleyle aletimi içine ittim ve durdum. O yorgana doğru böyle inlerken sanki bir dakika içinde boşalabilecek kadar derinlerindeydim. Şortunun elastik bel bandına ulaşana kadar bir elimi kalçasında gezdirdim. Bandı avucumun etrafına dolayarak bacaklarını birleştirmeye zorladım.

"Ne yapı-? *Aman Tanrım.*" Gözlerini kapadığında dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. "Noah. *Noah.*"

Sıkı bir baskı vardı, aletimin etrafında sıcak, amansız bir yumruk gibiydi. Dik durmakta zorlanıyordum. Vücudum kızışmak ve kendini onun içinde ateşe vermek istiyordu. İçine sözler yazmak istiyordu. Bunun yerine, boştaki elimi sırtında düzleştirerek içine doğru hareket edip onu olduğu yerde sabitleyerek cevap verdim.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Ağzı hareket etmesine rağmen hiç ses çıkarmadı. Bir dakika daha dayanamayacakmış gibi başını sallarken battaniyeyi avuçladı. Ardından, bütün gece dayanabilecek güce sahipmiş gibi kendini bana doğru itti.

"Sadece...Beni istemeni istiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum, karıcığım. İstiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki eğer bunun yarısını görebilsen korkardın."

"Beni korkutamazsın." dedi, sözcükler her hamlemde ağzından sıçrayarak çıkıyordu. Bundan sonra çok fazla kreme ve sarılmaya ihtiyacı olacaktı. Muhtemelen tüm sırtını iyice ovması gerekecekti.

"İlk adımı at ve dene."

Parmaklarımın kan dolaşımını kesen elastik bel bandına odaklandım. Yatak başlığının duvara sürtünmesine odaklandım. Sol diz kapağıma giren krampa ve kazağından görünen dövmeye. Konuşamayacak kadar dolu hissetmesi gereken karımın soğukkanlı meydan okuması dışında herhangi bir şeye.

Ona gerçeği söyleyemezdim. Hepsini değil. Ne geçmişi ne de şu anda etrafımızda parıldayan kalıntılarını. Bu gerçek onu korkutur ve her şeyi değiştirirdi. Bizi şu anki mükemmelliğimizin ince buzundan mahrum bırakacak ve zamanda geriye gidip onu sevdiğim, onun hiçbir fikri olmadığı tüm o anları yeniden gözden

geçirmemize neden olacaktı. Bunu yapamazdım. Aramızdaki her şey taze ve kırılganken olmazdı. Sonunda benim olmuşken, olmazdı. Birkaç ay önce evlenmesine saatler kalmış olan adam bize doğru saldırırken olmazdı.

Vücudu altımda titriyordu. Kendini serbest bırakıp hıçkırarak haykırırken, "Ait olduğun yer burası Shay. Burası evin ve biz her zaman istediğin o aileyiz," dedim. Elimi şortundan çıkardım ve eğilip dudaklarımı omzuna işlenen karahindiba tohumlarına bastırdım. Büyüyüp çiçek açacakları bir yerden başka bir şey istemeyen tohumlar. "Sen buraya ve bana aitsin."

"Bunun hangi kısmının beni korkutması gerekiyor?"

Geri çekildim. İçinden çıktığımda gelen zonklamayla hırladım. Kendimi bildim bileli bitmek bilmeyen bir acı gibi bana eşlik eden, onu iliklerime kadar sevdiğim gerçeğini ve bu yılın sonunda ya da başka bir zamanda ondan boşanmaya hiç niyetli olmadığımı itiraf etmemek için yapabildiğim tek şey buydu.

"Bana dön," dedim aletimi yavaşça sıvazlayarak. "Şu kazağı çıkar. Şortunu da."

Beni dinledi. Pembe altın rengi saçları darmadağınıktı. Kıyafetlerini çıkarırken gözleri cam gibi parlıyordu. Bacaklarının arasına girip topuklarımın üzerine oturduğumda içimi bir kuşku kapladı. Onun vücuduna boşalma fikri kafamdaki pislik kütüphanesinde kulağa harika geliyordu ama gerçeği farklıydı. Yeni bir kirli ve aşağılayıcı seviye gibi hissettirdi. Bu adımı atıp atamayacağımı bilmiyordum.

"Göster bana," diye mırıldandı.

Genç ya da otuzlu yaşlarımdaki hayallerimden hiçbiri onu önümde çırılçıplak, sırılsıklam ve sanki ona her şeyi yapabilirmişim ve bunun için bana teşekkür edecekmiş gibi bakarken görmekle kıyaslanamazdı.

Aletimi boydan boya sıvazladım. "Ne?"

"Sana ait olmanın nasıl bir şey olduğunu göster bana."

Bu geceyi, yarını ya da iki hafta sonra o sik kafalı eski nişanlıyla ne yapacağımızı düşünmedim. Evlilik ya da boşanma, çocuklar ya da aileler hakkında düşünmedim. Shay'den sakladığım sırları ya da onları daha fazla saklayamayacağım gerçeğini düşünmedim.

Sadece karnının her yerine boşaldım, daha önce bir kenara attığım tişörtle onu temizledim ve uykuya dalarken ona sarıldım.

İşte o zaman, nefesi bileğimi ısıtırken ve saçları göğsümü gıdıklarken, "Seni seviyorum, karıcığım." diye fısıldadım.

Bölüm Yirmi Yedi

Shay

Öğrenciler unutulmuş tarihi ve batık gemileri inceleyebilecekler.

Jaime'ye, "Bunun için oturmana ihtiyacım var," dedim.

"Mutfak tezgâhına yaslanıyorum. Bu yeterli mi?" diye sordu. "Eğer değilse bu sohbeti yeniden planlamamız gerekebilir. Bugün yavaş hareket ediyorum."

Thomas House'un ön kapısını açarak arkamdan kapattım.

"Sorun nedir? Neler oluyor da görüntülü arama yapmak istemiyorsun?"

Ben yere uzanırken iç çekerek homurdandı. Noah'ya burada bir şeyi kontrol etmem gerektiğini söylemiştim ama sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"İdrar yolu enfeksiyonum var. Dün gece hastaneye gittim. İlaçlar etkisini göstermeye başlasa da şu anda ne hareket edebiliyorum ne de derin nefes alabiliyorum. Yaşıyorum, hepsi bu."

"Aman Tanrım Jaime. Seninle ilgilenen biri var mı?"

"Evet. Oda arkadaşlarım her zamanki gibi inanılmazlar. Beni buraya gelmekle tehdit etme bile. Ben iyiyim. Sadece önümüzdeki on iki saati atlatmam gerekiyor. Sonra kendimi bir taş ocağına düşmüş gibi hissetmeyeceğim."

"Taş ocağına düşmenin ne demek olduğunu bildiğimden emin değilim."

"Korkunç bir şey. Sakın deneme," dedi. "Diğer bir haber de en az iki hafta sekse ara vereceğim. Muhtemelen bir ay."

"Enfeksiyonun sebebi bu mu?"

Mırıldanarak onayladı. "Seksten sonra işemek önemlidir, bebeğim. Yürüyemiyor ya da adını hatırlayamıyor olsan bile. Özellikle de o zaman."

"Öğrendiğim iyi oldu."

"Peki senin neyin var?" diye sordu. "Aklımı başımdan alacak neyin var?"

"Dün eski nişanlımdan bir mesaj geldi."

"Siktir. *Ne?*"

Başımı salladım ama bunun görüntülü konuşma olmadığını hatırladım. "Evet. Noah'yla o büyük, duygusal konuşmayı yaptıktan hemen sonra mesaj attı ve-"

"Bekle. Bekle bir dakika. O büyük, duygusal konuşma ne hakkındaydı?"

Konuştuklarımızı sindirmeye çalışırken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Hâlâ neyin doğru, neyin duygularla yapılan edepsiz bir konuşmanın parçası olduğunu ve edepsiz konuşmaya inanıp inanmamam gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Eğer bunlardan herhangi biri, tek bir kelimesi bile doğruysa, bu sahte evliliğimiz için ne anlama geliyordu?

"Uzun lafın kısası, ki bu fazlasıyla uzun bir hikâye olduğu için detayları iyileştiğinde anlatacağım, Twin Tulip'teki tadilata başlamak istiyor ve projeye bağlanmak istemediğim için ayak sürüdüğümü, çekip gitmek için uygun zamanı kolladığımı düşünüyor. Ben de dedim ki-"

"Yaptığın tam olarak da bu. Üzgünüm, her zamanki sevgi ve sert gerçekler konuşmamı yapamıyorum, bu yüzden saf gerçek-

leri sunuyorum. Ekmekçi Babacık haklı. İncinmemek ve hayal kırklığına uğramamak için etrafını çitlerle çevreliyorsun."

"Aklımda dönen bir sürü şey var," diye karşı çıktım. "Eski nişanlım yeniden ortaya çıktığından ve Noah'yla yaşadığım felaketlerimden birini daha açıklamak zorunda kaldığımdan beri daha fazlalar."

"Pekâlâ. Şimdi bana o salağın ne yaptığını anlat."

Başımı kapının pervazına yaslayarak avizeye baktım. "Hemen konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Siktir et onu," diye cevap verdi. "Cidden siktir et. Sırf iletişime geçti diye cevap vermek zorunda değilsin."

"Farkındayım."

"Gerçekten farkında mısın? Çünkü bu pisliğin mutluluğunu bozmasına izin veriyorsun gibi görünüyor. Numarasını engelleyebilirsin hatta engellemelisin de. Bunu en başta neden yapmadık ki? Bu nasıl gözden kaçtı bilmiyorum ama bu adamın yarattığı kaos ve saygısızlığın, hayatının güzel ve istikrarlı kısmına sızmasına izin verme. Onu hayatından çıkar, Shay."

"Ben sadece-" Durup bir düzine sebep dilime takılırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu duygudan nefret ediyordum. Dün gece de nefret etmiştim. Kendimi değersiz hissetmeme neden oluyordu, sanki eski nişanlımın önüme attığı her kırıntı için sürünecekmişim gibi. Aynı zamanda onu geri çeviremezdim.

"Bir açıklamaya ihtiyacım var. Ne olduğunu bilmem gerek."

"Her zaman bildiğimiz o aşağılık puşt olduğunu gösterdi," diye cevap verdi. "Olan bu. Bundan nefret ediyorum ve bunun için ondan da nefret ediyorum; ama bir baloncuğun üzerinde süzülüp korktuğuna inanman için sana yalvarmayacak. Özür dilemeyecek çünkü üzgün değil. Verdiği zararın farkına varabilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."

Su şişemin kapağını açarak kana kana içtim. "Ne zaman öğ-

rendin?"

"Neyi?"

"Onun aşağılık bir puşt olduğunu."

Birkaç saniye boyunca cevap vermedi. "Bana burada ne söylememi istediğini söyle."

"Sadece... Gerçeği." Bir yudum daha aldım. "Zaten kendini tutacak kadar iyi hissetmiyorsun."

"İlk çıkmaya başladığınızda ondan hoşlanmıştım," dedi. "Yani, ona tahammül edecek kadar hoşlanmıştım. O bir emlakçı, anlaşmalar imzalayan diğer tüm adamlar gibi. Aşırı derecede şişirilmiş bir ego, öz farkındalık yok ve hiçbir mantıklı sebep olmaksızın bir isim ya da dolar miktarı belirtmeden sohbete katılamıyor. İdare ediyordu."

"Kulağa pek hoş gelmiyor," dedim acı bir kahkaha atarak.

"Komik biri ve kendi aleyhine yapılan bir şakayı kaldırabilir," diye kabul etti. "Ona çenesini kapamasını söyleyebilirdim ve o da bunu yapardı. Aynı zamanda baş belası olmasına da gülerdi. Bar hesabını da öderdi. Bunların hiçbiriyle sorunum yok." Buzdolabını açtığını duydum. "Hepsi buydu biliyor musun? Bütün hikâye buydu. Başka bir şey yoktu. Ya da herkesin görmesine izin verdiği tek şey buydu. Bu hiç iyi olmadı. Bunu biliyorsun çünkü bu konuyu birkaç kez konuştuk."

Biraz daha su içtim.

"Ondan aldığım garip enerji hakkında bana kulak verdiğin birkaç an daha oldu ama bunların, senin için sorun olmadığına karar verdiğin bir an vardı. Sen nişanlandıktan hemen sonra sana bazı büyük tehlike işaretleri gördüğümü söylemeye çalıştığım bir zaman vardı. O konuşmayı çok net hatırlıyorum. Bana endişelerimi anladığını ama nişanı atmayacağını; çünkü onu benden daha iyi tanıdığını ve benim ilişkinizi anlamadığımı söylemiştin."

"Ondan sonra beş gün hiç konuşmadık."

"*Beş gün*," diye tekrarladı. "Arkadaşlığımızın bittiğini sanmıştım."

"Böyle bir şey asla olmayacak." Salonun köşelerinde göz gezdirdim.

Sanki yıllardır buraya gelmemiş gibiydim. "Baş nedimem olmayı nasıl başardın?"

"Bunu senin için yaptım. *Senin* baş nedimendim. *Senin* düğününde. Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bunu yapmama izin verecektin."

Öfkelendi. "Bu benim seçimim değildi bebeğim. Eğer onu eleştirerek kafanı şişirseydim benimle konuşmayı bırakırdın. Beni dışlardın. Ben de senin yanında kalmayı seçtim."

"Seni hak etmiyorum," dedim.

"Tabii ki ediyorsun. Böyle saçmalıkları duymak istemiyorum. Beni, Ekmekçi Babacığını ve bu dünyadaki diğer tüm iyi şeyleri hak ediyorsun. Bu sersem herifin senin zamanına müdahale etmesini hak etmiyorsun, özellikle de bu senin erkeğinle geçirdiğin bir zamansa."

"Noah da aynı şeyi söyledi." Derin bir nefes aldım. "Tüm bunları biliyorum ama bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Ne istediğini öğrenmeli ve onunla ilgili tüm yükleri ateşe verip denize atmalıyım."

Jaime, "Seni bundan vazgeçirecek enerjim yok," dedi. "Bunu yapmayı istiyorum, yapmalıyım ama sanki mesanemde alevden bir lamba varmış gibi hissediyorum, ikna edici hiçbir sözüm yok."

Bir dakika boyunca sessiz kaldık. Ben onun uyarılarını görmezden gelirken Jaime'nin asıl durumu görmesi döngüsünü tekrar yaşamak istemiyordum ama bilmem gerekiyordu. Bir açıklamaya ihtiyacım vardı.

"Ne zaman?" diye sordu. "Yani bu eski nişanlıyla görüşmeniz."

"Noah bir sonraki Boston çiftçi pazarına gitmemi önerdi. Şim-

diden giyeceklerimi hazırladım. Kot pantolon, belden düğümlü kırmızı pötikareli gömlek ve çilekli küpelerim. Saç bandı konusunda emin değilim. Fazla abartılı olabilir. Ona bir bakmam gerekecek." İşaret parmağımı su şişemin kapağında gezdirdim. "Pazarda buluşma fikri Noah'ya ait."

"Gözünün önünde olmanı istiyor," dedi Jaime.

"Nereden biliyorsun?"

Güldü. "Kocanla tanıştın mı? Gerçekten bebeğim. O orospu çocuğunun derisini yüzüp içini elmalarla doldurup marketin dışına fırlatacak. O orospu çocuğunu sokak boyunca kovalayın."

Karşı çıkmaya başlasam da Noah'nın bunu yapacağını fark ettim. Bunu yaparken tereddüt etmezdi. Bundan zevk bile alabilirdi.

"Bir buluşma, bir araya gelme, yeni erkeğiyle tanışma partisi düzenlememize ne dersin? Burada, apartmanda sıradan ve gösterişsiz bir şey olur. Sadece okuldan birkaç kişi ve kızlar gelir."

Kızlar Jaime'nin oda arkadaşlarıydı. Layla, Dylan ve Linnie.

"Çok isterim," diye cevap verdim. "Noah'nın bunu kabul etmesi için ikna edilmesi gerekecek. Biraz utangaç olabiliyor."

"Kendini iyi hissetmesini sağlayacağız."

"Ona Ekmekçi Babacık diye hitap ederek mi? Hiç sanmıyorum. Beni omzuna atar ve oradan kaçar. Sana söylüyorum, bunu daha önce de yaptı."

"Beni neden kimse omzuna atmadı?" diye sordu. "Ben buradayım. Beni kaldırın, savurun, bana bir bez bebek gibi davranın. Evet, efendim. Ben de istiyorum."

"Sekse ara verdin," dedim.

"Ah, doğru ya."

"En erken gelecek aya kadar kimse sana bir bez bebek gibi davranmayacak."

"Neyse ki şu anda bir parti planlamakla meşgulüm ve hayatımdaki seks sıkıntısını unutmak istiyorum," dedi. "Hey, aramızda bir sorun yok değil mi?"

"Elbette yok," diye cevap verdim. "Neden olsun?"

"Çünkü sana duymak istediklerini söylemedim. Çünkü eski sevgilinin doğru kişi olmadığını ve bunu en başından beri bildiğimi söyledim. Çünkü kalbini kıracak olsa bile onunla evlenmene izin verecektim." Acı dolu bir ses çıkardı. "Asla evlenmeyeceğimi biliyorsun ve bu dünyada bir ilişkiyi bitirecek en son kişi benim; ama yanlış kişiyle birlikte olursam beni durduracaksın. Değil mi?"

Gözyaşları bakışlarımı bulanıklaştırdı. "Ya bana o kişiyi ya da ilişkinizi tanımadığımı söylersen? Ya benimle beş gün ya da daha uzun süre konuşmazsan? Onları bana tercih edecekmişsin gibi görünürsen ne yapmalıyım?"

"Beni tokatlamana ihtiyacım olacak," dedi basitçe. "Sadece tüm gücünle yüzüme okkalı bir tokat at."

Bir kahkaha attım. "Bunu yapmayacağım."

"Benim hatam. Unutmuşum. Okulda hiç dayak yemedin. Tanrı Louisiana'yı korusun." Kıkırdadı. "Bu konuşmayı bana hatırlatmak zorunda kalacaksın. Ya da erkeğini çağırıp kafama elma attırmalısın. Ne bileyim işte. Sadece deneyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum," dedim. "Deneyeceğim."

Friendship, Mezunlar Günü'nü ciddiye alan bir kasabaydı. Bu basit bir futbol maçından ibaret değildi ve maçın sonuna bir dans gösterisi de eklenmişti. Hayır, bu kasaba hafta sonundaki Mezunlar Günü'nü bir etkinlik hâline getirmişti. Programı hem öğrenciler hem de mezunlar için her türlü barbekü, piknik ve tencere yemeği, sınıf buluşma partileri, maçtan önce kuyrukta bekleme ve büyük bir topluluk dansıyla doldurmuştu. Buna Memleket Günleri derlerdi ve buradaki herkes o hafta sonunu dört gözle beklerdi.

Lisedeyken bu etkinliğe oldukça alaycı bir gözle bakardım. Her şey aşırı derecede halktan, tanıdık geliyordu ve bunun etrafında nasıl var olacağımı çözemiyordum. Konuşmadığım, öğrenmek istemediğim bir dil gibiydi ve bu, başlangıçta Friendly Township olarak bilinen yerle olan gençlik ilişkimin güzel bir özetiydi.

Şimdi, tamamen yeni bir ortamda daha batmamak için yüzeyin altında sert bir şekilde kürek çeken bencil bir genç olmamanın getirdiği netlikle, bu etkinliğin cazibesini kabul edebiliyordum. Her şey mezunların eve dönüşüyle ilgiliydi ve organizatörler, bunu herkes için eğlenceli hâle getirmek için çok uğraşmışlardı. Karanlık bir spor salonunda birkaç yüz liselinin, bir arada durup birbirlerine bakmalarından ziyade bunun bir topluluk dansı olmasını sevmiştim. Neredeyse dondurucu havada kendimi bir futbol maçına sürüklemeyi bile umursamadım.

Sevmediğim tek şey Noah ve benim, biri gelip bizi tebrik etmeden birkaç adımdan fazla ilerleyememizdi. Yine de benim sorunum tüm bunlar değildi. Sanki herkes içimi görebiliyormuş gibi hissediyordum. Bir gecede ortaya çıkan ve bir türlü tamamlanamayan bu evliliğin gerçek olmadığını biliyor olmalıydılar.

Yine de hepsi gülüyor, nazik şeyler söylüyorlardı. Noah'yı başkaları almadan kapıp götürdüğüm için benimle dalga geçenler bile tebriklerinde samimi görünüyorlardı.

Noah onların tüm sorularına 'lise aşıkları' diye cevap veriyordu. Tıpkı Christiane'a yaptığı gibi dilinden dökülüvermişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum.

"Onun doğru kişi olduğunu hep biliyordum." Bu yeterli olmayınca hemen ekledi, "Kasabaya döndüğünde bir dakikamı bile boşa harcamadım. Zaten onun eve dönmesini bekleyerek çok fazla zaman harcamıştım."

Gülümsedim, kızardım ve ona doğru eğildim. Yapmam gereken tam olarak buydu ve itiraf etmeliyim ki onunla bu rolü oy-

namayı seviyordum. Çok tatlı, cömert ve eli açık biriydi. Sahte kocam gerçek bir canavar olduğu için şanslıydım ve çiftlikte gizlice kaçıp o düzgün ekose gömleklerin, basit şapkaların ardında sakladığı tüm ahlaksızlıkları keşfedebileceğimiz pek çok yerimiz vardı.

Tek sorun, artık sahteyle gerçek arasındaki çizgiyi bulamıyordum. Artık bulanıktılar ve birlikte yattığımızda bunun olacağını biliyordum. Böyle anlarda mutlu çift rolünü oynarken, o çizgileri arama ihtiyacı hissediyordum. Gerçekliğimizin sınırlarının nerede gömülü olduğunu bilmem gerekiyordu. Aksi takdirde Noah'nın hikâyelerine inanmaya ve bu kasabada geçirmem gereken bir yılın ötesinde bir hayat hayal etmeye başlayabilirdim.

Gennie bir arkadaşını selamlamak için tarlaya koştuğunda nihayet bir dakikalığına yalnız kalmıştık, "Ona bir bak. Küçük arkadaşıyla ne kadar iyi anlaşıyor."

"Biliyorum. Buna inanamıyorum. Bir yıl önce buraya geldiğinden tamamen farklı bir çocuk oldu." Bana doğru sırıttı. "Bu arada yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." İkisinin de birer eldiven çıkarıp birbirleriyle takas ederek uyumsuz çiftler oluşturmalarını izledim. "Gennie bebekken onunla çok vakit geçirdiniz mi?"

"Eva, Gennie'yi doğurduğunda New York yakınlarında yaşıyordu. Onunla bebekken tanıştım ama o zamanlar çok vakit geçirdiğimizi söyleyemem. Çok sık taşınırlardı. Eva bir yerde çok uzun süre kalmayı sevmezdi. Her zaman bir maceraya atılırdı. Karavan hayatı, bilirsin." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Babam öldüğünde Gennie'yle birlikte eve geldi ve yaklaşık iki yıl sonra tekrar yola çıkmadan önce birkaç ay benimle kaldılar. Yani, onu tanıyordum. Biraz."

Noah, Eva hakkında pek konuşmazdı. Ne şimdi ne de lisedeyken. Evden ayrılıp kendi başına yola çıktığını ve ailesiyle ilişkisi-

nin zor olduğunu biliyordum ama bildiklerimin hepsi bu kadardı.

Bunu hiçbir zaman açıkça söylememiş olsa da Noah'nın kız kardeşi hakkında fazla bir şey bilmememi tercih ettiği izlenimini edinmiştim. Ondan utandığı için değildi. Eva Barden'ın küçük kardeşini değil, onu tanımamı istemişti.

Bunu hiçbir zaman açıkça söylememiştim ama Noah Barden'ı tanımaktan her zaman hoşlanmıştım. Çok az tanıdığım üvey büyükannemden başka kimsem yokken bana karşı nazik davranmış, yalnız ve ayrıcalıklı dünyam hakkında söylenirken beni dinlemişti.

Etrafımızdaki şenliklere doğru el salladı. "Hazırladığım planı hatırlıyor musun? Çocukken?"

Güldüm. Nefesim soğuk havada beyaz bir buluta dönüştü. "Bir planımız mı vardı? Ne için?"

"Hiçbirini hatırlamıyor musun?" Bana baktı. Kaşlarını çatmıştı. "Hiç mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Hatırlat bana."

Sanki balık hafızam onun için gerçek bir sorunmuş gibi gözlerini devirerek baktı. "Buraya dönecek ve bu kasabaya neler kaybettiklerini gösterecektik."

"Bunu neden hatırlamıyorum?"

"Bilmiyorum Shay," dedi. "Hep geri dönmekten bahsediyorduk."

Geçmişimizi hatırlamaya çalışırken bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "O kısmı hatırlıyorum ama Memleket Günleri için geri döndüğümüzü fark etmemiştim. Yanlış mı anladım?"

Bana baktı, dudakları düz bir çizgi hâline gelmişti. Gözleri kararmıştı ve evet, yanlış anlamıştım. Çok yanlış bir şey yaptığım açıktı. "Hayır, sıradan bir fikirdi sadece."

"Sana inandığımdan emin değilim."

"O zaman inanma." Tarlanın karşısındaki Gennie'yle arkadaşına baktı. "Belli ki hiç yaşanmamış, o yüzden önemi yok."

"Bu şu anda olmuyor mu? Memleket Günleri için Friendship'e

dönüp herkese biz yokken neler kaçırdıklarını göstermiyor muyuz? Yoksa bu gece dokuz bin kişinin bizimle konuşmak için durduğu kısmı kaçırdın mı?" Cevap vermeyince devam ettim. "Sürpriz evlilik bunun sadece bir parçası. Senin teknelerde geçirdiğin faturalı saatlerden oluşan büyük bir hukuk kariyerin vardı. Bense mihrapta terk edildim, bu bir yat kadar etkileyici değil ama lisede olduğum kadar sorunlu olduğumu gösteriyor."

Uzun bir duraksamadan sona, "Lisedeyken sorunlu değildin. Böyle söyleme. Buradaki hiç kimse eski nişanlını tanımıyor," dedi.

"Buradaki kimse İsviçre'deki yatılı okulumdan atıldığımı bilmiyor çünkü bir hafta sonu kürtaj yaptırmak için Fransa'ya gittiğimi öğrendiler. Yine de iki yıl boyunca her gün garip bakışlara maruz kaldım."

Garip bakışların sadece Noah'nın annesi gibi insanlardan geldiğini söylememe gerek yoktu. O da Avrupa'dan memlekete, ülkedeki uzak akrabasıyla yaşamaya gönderilen kızın, özel bir tür hikâyesi olduğunu açıklamaya gerek duymadan biliyor gibiydi.

Eğilerek dudaklarını şakağıma bastırdı. "Bu onları hiç ilgilendirmez. Şimdi de ilgilendirmez, o zaman da ilgilendirmiyordu."

"Teşekkür ederim," dedim. O zamanlar beni korumuştu. Lollie dışında Friendship'te kaldığım gerçeğini bilen tek kişiydi. Kazalardan ve hatalardan bahsettiğimde beni anlıyordu, bir kez olsun bana bir sorunmuşum gibi bakmamıştı.

"Geri dönmenin sebebi bu mu? Memleket Günleri mi?"

Derin bir nefes aldığında cevabımı aldım. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Biliyordum. Zor kazanılmış bir kefaretle ortağını bulmayı umarak geri gelmişti ve ben bunu unutmuştum. Boston'a kaçmış ve en yeni versiyonuma uymak için yaptığım onca başarısız denemeden sonra yeniden keşfetmenin mutluluğunu yaşamıştım. Giderken her şeyi ve herkesi arkamda bırakarak bu şehirden tamamen uzaklaşmıştım.

"Okul için ayrıldıktan sonra senden hiç haber alamadım," dedim. "Sanırım sana birkaç kez mesaj attım – neler oldu?"

"Evet, şey." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Bir yılın büyük bir kısmını beni dinleyen herkese Yale'e girdiğimi söyleyerek geçirmiştim. Nasıl geri döneceğimi ve bunun başardığım tek şey olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Bana söyleyebilirdin. Boston College'a sırf annemin mezun olduğu okul olmasından ötürü ve akademik sicilimi önemsemedikleri için gitmenin en doğru karar olmadığını söyleyebilirdim. Annemin gölgesi üzerimde olmadan var olabilmek için elimden gelenin en iyisi buydu

"Ama orada kaldın," dedi.

"Sen de Yale'de."

Omuz silkti. "Evet. Oraya gitmek için çok çalışmıştım. Bunu atlatacak kadar çok çalışabilirdim."

"Başka nereye gideceğimi bilemedim," dedim gülerek. "Annem de bildiğin gibi-"

"Onunla sık sık konuşuyor musun? Görüşüyor musunuz?"

"Tekrar Londra'ya döndü, bir kitap üzerinde çalışıyor. Çok meşgul. İyi durumda." Bir kahkaha daha attım. "Düğün için geldi. Gerçekleşmeyen düğün için. Jaime iyi bir savunma yaptı ve her şey dağıldıktan sonra onu uzak tutmayı başardı. O zamandan beri ara sıra gerçekleşen telefon görüşmeleri yapıyoruz."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Unutmamam gerekirdi. Sana karşı daha iyi olmalıydım. Sana ulaşmalıydım. İrtibatta kalmalıydım."

"Uzun zaman önceydi," dedi. "Çocuktuk. Biz... Aptaldık. Beş dakikadan daha uzun bir gelecek için plan yapamazdık."

Noah o planlara sadık kalmıştı. O anlaşmayı onurlandırmıştı. Anlaşmaya *her zaman* sadık kalmıştı.

"Fikrini değiştirmiş olman da mantıklı," diye ekledi. "Mem-

leket Günleri'nde ortaya çıkıp birilerinin umursamasını beklemekten çok daha anlamlı şeyler var." Bir süre beni inceledi, önce gözlerime sonra dudaklarıma baktı. "Her neyse. Duşta oral seksin bu kasabanın pek çok festivalinden daha iyi olduğunu duydum."

"Ah, demek sen de duydun."

"Elbette. Hem de saygın kaynaklardan. Hakem denetiminden bile geçmiş."

Başımı salladım. "Elbette."

"Eğer telafi etmeye kararlıysan, telafi etmen gerektiğinden değil ama aklındaysa, burada kıçımız donduktan sonra sıcak bir duşa hayır demem."

"Lafı açılmışken, burada daha ne kadar süre kıçımız donacak?" diye sordum.

Nefes verirken yavaşça başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, ne kadar erken gidersek bayram ağacı ışıklandırma festivali için bir şeyler yapmaya zorlanma olasılığım o kadar azalır."

"Bu kasaba tüm bu festivalleri nasıl finanse ediyor?"

Noah, Gennie'ye yanımıza gelmesi için el salladı. "Sana bunu açıklayabilirim ama ağzını aletime dayamadan önce can sıkıntısı komasına girersin ve bunun yaşanmasını istemem."

"İtiraf etmeliyim ki oral seks yapmayı sevmiyorum."

"Neden sevmiyorsun?"

"Çünkü öğürmeyi sevmiyorum ve düşününce öğüreceğimi biliyorum." Kot pantolonuna bir bakış attım.

Sırıtışı onda gördüğüm en kibirli şeydi. Çok sevimliydi. Her bencil parçasına bayıldım. "Peki ya iyi davranacağıma söz verirsem?"

"Nasıl iyi davranacağını bilmiyorsun," dedim ona gülümserken başımı sallayarak. "Şimdi utangaç ve tatlısın ama kıyafetlerini çıkardığında..."

"Evet karıcığım? Kıyafetlerimi çıkardığımda?" Elini ceketi-

min, kazağımın altından geçirdi. Atletimi yukarı sıyırarak serin parmaklarını sırtımın bir kısmına bastırdı. Titrediğimde gözleri parladı. "Sonra ne olacağını anlat."

"Ne olacağını biliyorsun."

Eğilerek belimde daireler çizerken dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. "Öğürmene sebep olmayacağım karıcığım. Gözlerinde yaş görmek istemiyorum. Ama uzun zamandır dilini aletimin başında düşünüyorum. Sence bu kadarını yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Sanırım."

"Duş kulağa hoş geliyor, değil mi? Oradaki çıkarılabilir duş başlığını fark ettin mi? Dokuz farklı ayarı var. Bir de şu bank var. Ölçüleri güzel. Sağlam da. Biraz eğlenebiliriz, ne dersin?"

"Olur," diyebildim sadece.

Geçen hafta kendimi onun gizli proje serasında sırtüstü yatmış, belden aşağım çıplak hâlde bulmuştum. Tadıma bakmakla ilgili fısıldaşmalar, kıyafetlerin altından hafif dokunuşlar, eğleneceğime dair sözler... Saçlarımda lavanta, tırnaklarımın altında kurumuş kekik ve beni eve kadar zor taşıyan bacaklarla oradan ayrıldım. Beni ATV'sine bindirdi ve kendi kendine, seks sarhoşuyken meyve bahçesinde dolaşmama izin vereceğini düşünüyor olmamın delilik olduğunu mırıldandı. Eve vardığımızda beni bir kez daha sırtüstü yatırdı ve birkaç dakika içinde yastığa karşı çığlık atmama neden oldu.

Birkaç gece önce kendimizi kilerde seks yaparken bulmamız da bu şekilde olmuştu. Raflardan birine uzanmama yardım etmesini istemekle başlayan basit mesele, bir torba unun yere dökülmesi ve orgazmımın bacaklarımdan aşağı akmasıyla sonuçlandı. Yarattığı her iki dağınıklık için de bolca özür diledi ve sonra parmaklarını görüşüm bulanıklaşana kadar kalçalarımın arasında hareket ettirdi.

Geçen gün Gennie yumurta toplarken de böyle hızlı bir seks maceramız olmuştu. Ben onu yatak odasındaki sandalyeye oturturken bir eli beni susturmak için ağzımı kapattı. Diğer eliyse kıçımı ertesi sabaha morarmış, koyu kırmızı izler bırakacak kadar sert bir şekilde kavradı. Bunu fark ettiğinde beni yatağa doğru eğdi ve kendi yaptığı otlu bir merhemi cildime sürdü. Parmaklarını ağzıma soktu ve her nazik okşayışında kadınlığımla oynadı. Tenimde iz bırakarak beni işaretlemekten hoşlanmadığını açıkça belirtti. Ben hoşlanıyorsam bu durumda o da bayılıyordu.

"Bunu istiyor musun karıcığım?"

Mhm. Bana bu kelimeyi fısıldadığı ve dünyanın benim kalp atışımdan ibaret olduğunu hissettiğim bazı anlar vardı. Bunlar, gerçekle sahte arasındaki sınırları çizen o çizgileri bulmak istediğim anlardı. Aynı zamanda o çizgileri görmemek için gözlerimi kaçırdığım anlardandı. Bilmediğim şey bana zarar veremezdi.

"Evet," dedim. İyiliğine karşılık vermek ve ona kocacığım demek istedim ama kelimeyi oluşturamadım. Yüksek sesle söyleyemezdim, henüz hazır değildim. Bu çok tehlikeliydi. Neredeyse başka bir adama kocacığım diyecektim ama bu geçmiş göz ardı edilemeyecek kadar yakındı. Yine de Noah'ya böyle hitap etmek istedim. Sadece bir saniyeliğine onun kocam olmasını ve bunun gerçek olmasını istedim.

"Bu çocuğu gitme zamanının geldiğine ikna etmeme yardım et," dedi, Gennie koşarak yanımıza geldiğinde. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı.

İkimize bir bakış attı. "Maçı izlemek için futbol sahasına mı gidiyoruz?"

"Maç bitti," dedi Noah. "Çok iyi oynadılar. Dostluk kazandı. Gitme vakti."

Gennie stadyuma baktı, şaşkınlık yüzüne yayılmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Eve gideceğiz, belki bir bardak ılık süt içer sonra da bir

İç Savaş belgeseli izleriz. O zamanlar korsanlar varmış. Yani sanırım." Noah onay almak için baktı. Başımı salladım. Hâlâ dokuz ayarlı duş başlığına ve kocama fena hâlde âşık olduğumun pusuda bekleyen farkındalığına takılmıştım. "Gitmeye hazır mısın?"

Gennie stadyuma bir kez daha bakarak omuz silkti. "Tamam. Bu gece buzlu limonata da yok zaten."

"Buzlu limonata sadece sıcak havalarda olur," dedi Noah.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandı Gennie. "Buzlu limonata olmayan futbol maçlarını sevmiyorum."

"Buradan gitmek için bir neden daha." Noah ona elini uzattı. O da elini tuttuktan sonra benimkine uzandı. "Bence bu belgeseli seveceksin."

"İçinde kaç tane korsan var?"

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Battaniyemizi alır, süt ısıtırız. Sonra da İç Savaş dönemi korsanları hakkında konuşuruz."

Açılış jeneriği bitmeden uyuyakalmıştı.

İşte bu şekilde kendimi Noah'nın kucağında buldum. Duş başlığı kalçalarımın arasında titreşirken o aşağıdan içime giriyordu. Mümkün görünenden daha fazla boşalmaktan su toplamış ve bitkin düşmüştüm. Sesim kısılmış, başım fazlasıyla ağırlaşmıştı. Sonra saçlarımdaki düğümleri taradı ve beni fazla yorduğu için özür diledi.

Her zaman çok sert, çok agresif olduğunu düşünürdü. Küçük ve kırılgan değildim ama o, böyle olduğumu düşünüyordu. Yine de birinin benimle bu şekilde ilgilenmesinde şaşırtıcı derecede harika bir şey vardı. Cildime krem sürdüğünde ya da kalçamda bıraktığı bir ısırık izi kaşlarını çatmasına sebep olduğunda kendimi mükemmel ve değerli hissediyordum. Beni nasıl paramparça edeceğini bilen, aynı zamanda tüm parçaları toplamak isteyen birini çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyordum.

O kişinin kocam olduğunu keşfettiğimde, tatsız bir rahatlama hissettim.

Bölüm Yirmi Sekiz

Noah

Öğrenciler bu piçleri geri püskürtebilecekler.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Shay. Heyecanlı ve beklenti içinde parmaklarını iki yanında kıpırdattı. "Ne düşünüyorsun?"

Reçel sergisi şimdiye kadar hazırladığım tüm sergilerden çok daha özenliydi.

"Mükemmel olmuş," Ona doğru uzanarak dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sen mükemmelsin."

Gerçekten öyleydi. Çilekli küpeleri, kırmızı kareli gömleği ve ıslak bir rüya gibi kalçalarını saran kot pantolonuyla gördüğüm en şirin reçel satıcısıydı. Little Star Farm pazarı standının arkasında onun bir fotoğrafını çekip web sitemize ve sosyal medya hesabıma yüklemek istedim. Herkesin sevimli karımı görmesini ve burada onun gibi bir rüyayla çalıştığımızı bilmesini istiyordum.

Yine de fotoğraf çekmek için telefonumu çıkarmadım.

Bunu yapsaydım muhtemelen çiftliği arar ve pazarı haber yapması için başka birini göndermelerini söylerdim; çünkü Shay'in eski nişanlısının isteğiyle ortaya çıkmasının bir anlamı varmış gibi davranmayı bırakmıştım. Mantıklı değildi. Bu işin sonunun iyi bitmesinin imkânı yoktu.

"Bana yakın dur," dedim pazar çadırının etrafına bakarak. Onu kalabalığın içinden seçebileceğime, yüzündeki kendini beğenmiş

sıntıştan ya da genel ruh emici iblis havasından tanıyabileceğime inanmak istiyordum. "Fikrini değiştirmen için hâlâ geç sayılmaz. İstediğin an gidebiliriz, biliyorsun."

"Gitmiyoruz," dedi gülerek. "Gail bütün gününü Gennie'ye bakmaya ayırdı. Eve erken dönersek çok kızar."

"O zaman seni görebileceğim bir yerde kal." Çadırın ortasındaki piknik masalarını işaret ettim. "Ya da standı kapatıp seninle gelebilirim. Sen benim için yarım saatlik reçel satışından daha değerlisin."

Shay kirpiklerini kırpıştırdı. "Daha önce kimsenin beni reçel satışıyla kıyasladığını sanmıyorum."

Güldü. Bunu bir espri olarak algıladığını biliyordum ama ben çok ciddiydim. Bu adam, bu sik kafalı dangalak adam, Shay'e çok kötü davranmıştı. Onunla ilişkisini bitirme şekli yeterince kötüydü. Sonrasında onunla yüz yüze olmanın çok acil olduğuna karar verene kadar onu bir kez bile kontrol etme zahmetine girmeden aylar geçirmişti.

Bunu kabul ettiğine hâlâ inanamıyordum. Böyle anlarda daha iyisini hak ettiğini, insanlardan çok daha fazlasını beklemesi gerektiğini anlayana kadar onu omuzlarından tutup sarsmak istiyordum.

Shay'in eski sevgilisini tekrar gördükten sonra benim, onun için yer tutucudan başka bir şey olmadığımı fark etme ihtimalinden dolayı içimi bir korku kapladı. Onun kollarına koşmasını beklemiyordum ama bu olasılığı tamamen görmezden gelemezdim. Eski sevgilisine olmasa bile geride bıraktığı hayatının açık kollarına koşma ihtimali vardı. Boston'ı ve tüm arkadaşlarını özlediğini biliyordum. Kalabalık bir şehirde yaşadıktan sonra Friendship'e dönmek zordu. Bunu da biliyordum. Muhtemelen o kar küresinde büyümekten ve dışarı çıkmak için mücadele edip tekrar içeri sürüklenmekten daha zordu.

Shay'in tüm beklentilerine aykırı olduğumu bilsem de bugün kolayca pes etmeyecektim.

Pazar açılmıştı ve ben en kötü senaryolara kafayı takamayacak kadar meşguldüm. Yeni çilekli ayva reçellerinin hepsini satmıştık. Shay yaban mersinli limonlu lavantanın hepsini satıyordu. Bu beceri gerektiren bir şeydi, herkes lavantayı sevmezdi. Bu esnada ben de onun hızına yetişmekte zorlanıyordum. Ben bir avuç baharatlı armut bile satamadan önce yaban mersinli limonlu lavantayı çoktan tüketmiştik.

İkinci saatten sonra bir mola verdik, bu erken gelen misafirlerin dışarı çıkması ve bir sonraki dalganın içeri sızmaya başlaması için gereken zamandı. Shay sinsi bir gülümsemeyle bana döndü. "Hayranların var."

"Nelerim var?"

"Hayranların," diye tekrarladı. "Bütün o kadınlar seni tekrar gördükleri için ne kadar mutlu olduklarını, bu pazara gelmeyeli çok uzun zaman olduğunu ve Little Star afişini her gördüklerinde gözlerinin seni aradıklarını anlatıp dururken dinlemedin mi?"

Masanın altından bir kutu aldım. Karışık dut reçeli kavanozlarını doldurmakla meşguldüm. "Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey," diye karşı çıktı. "Oldukça ünlüsün."

"Reçel yapmaya başladığımızda ben tektim," dedim. "Çiftçi pazarlarına gelen tek kişi bendim. İnsanlar beni reçelle özdeşleştirdi."

"Evet, kesinlikle Reçel Adam'dan bahsedildiğini duydum."

"Bana öyle demezler." Sırıtışını fark etmemek için bir kavanoza odaklandım. "Böyle bir şey yaşanmadı."

"Yaşandı." Bir parmağını bileğimden dirseğime doğru sürükledi. "Ayrıca kollarını kıvırma şekline de bayılıyorlar. Önkol pornosu hakkında birkaç fısıltıdan fazlasını duydum."

Başımı iki yana salladım. Kulaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Beni sadece ilk günlerden hatırlıyorlar. Hepsi bu."

"Kollar için gel, reçel için kal. Bu oldukça iyi bir satış taktiği." Kalçasını eğerek bir süre bana baktı. "Başarının sırrı bu mu?"

Önümdeki kutuya döndüm. "Ben daha çok kaynakları maksimize etmek ve israfı en aza indirmekle ilgilensem de elbette bu da işe yarar."

"Onları suçladığımdan değil," dedi nefesinin altından.

Shay aniden başını kaldırdı. Gözlerini pazarın diğer tarafına dikti. Çadırın ön tarafında bir adam duruyordu, bakışları sanki nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş ve buradan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi hareket ediyordu. Hâkî pantolon ve üzerinde bölgenin en seçkin golf kulüplerinden birinin amblemi olan bir polo tişört giymişti. Hukuk fakültesinde tanıştığım, kendisiyle ilgili her şeyin tamamen etkileyici olduğuna inandırılarak yetiştirilmiş sıradan erkeklere benziyordu.

Kısacası kafasına bir kavanoz mandalina marmelatı fırlatmak istemiştim.

Elini kaldırarak çadırın ortasındaki piknik masalarını işaret etti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Oraya gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum. Sadece ne istediğini öğrenmem ve belki biraz rahatlamam gerekiyor." Ellerini omuzlarıma koydu ve parmak uçlarının üzerinde yükselerek yanağımı öptü. "Ben hallederim. Fazla oyalanmayacağım. Söz veriyorum."

Shay

Xavier hakkında bilmeniz gereken ilk şey konuşmak için dünyaya geldiğiydi. Bütün gün, her gün anlaşmalar yapıyor, telefonu elinden düşürmüyordu. Ayın çoğunda seyahat ederdi çünkü yüz yüze daha fazla anlaşma yapabileceğini, daha fazla baskı uygulayabileceğini biliyordu. İstediğini elde etmek için kelimeleri nasıl bir araya getirmesi gerektiğini biliyordu.

Bunu bildiği için kekelemesi ve sıradan konuları beceriksizce geçiştirmesi tuhaftı. Aynı zamanda, onunla ilgili her şey tuhaf görünüyordu. Sürekli çadırı inceliyor ve sanki düşük dereceli ateşi varmış ya da akşamdan kalmaymış gibi ufak terler döküyordu.

"Neler oluyor?" Bunu sorarken elinin tersini terli alnında gezdirdi ve sonra da hâki rengi pantolonuna sildi. Çadırın içi serin, dışıysa soğuktu. Neden bu kadar dağıldığını bilmiyordum. "Çiftçi pazarı da neyin nesi?"

"Burada benimle-" Kendimi durdurdum. Hayatımın şu anki hâlini Xavier'e nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Xavier'in bu kadar bilgiye ihtiyacı var mıydı? Bunlar onun için önemli miydi? Sadece boş laflardan ibaretti. Umurunda değildi, dolayısıyla bir açıklamayı da hak etmiyordu. "Bugün Noah'ylaydım."

Telefonuna baktı. "Sonunda şu öğretmenlik şeyinden vaz mı geçtin?" diye sordu.

Tam olarak *öğretmenlik şeyi* demesinden mi yoksa *sonunda* demesinden mi rahatsız olduğumu anlayamamıştım. İşimi hiçbir zaman açıkça eleştirmemişti ama sık sık, "Rahatla, alt tarafı bir anaokulu," ya da, "Hata yaparsan çocukların umurunda olmaz ki," ya da, "Tanrı aşkına, ders planları için endişelenmeyi bırak ve onlara bir film izlet," gibi şakalar yapıyordu.

Pekâlâ, artık kulağa şaka gibi gelmiyorlardı.

"Artık Rhode Island'da öğretmenlik yapıyorum." Sanki bunların hiçbiri ona bir anlam ifade etmiyormuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Bu ifade gözlerini özellikle boncuk gibi gösteriyordu. Hatırlamadığım bir başka ayrıntı da buydu. "Pekâlâ, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Elini cebine atarak katlanmış birkaç zarf çıkardı. "Dairene senin için bazı mektuplar geldi."

Gözlerimi kırpıştırarak önümdeki yığına baktım. Kredi kartı teklifleri, çoktan geçmiş satışlar için kupon kartpostalları, bir cep telefonu ekstresi. Çoğunlukla çöp. Zarfları toplayarak düzelttim. "Benimle bir an önce görüşmek istemenin nedeni bu olamaz." Kaşlarını kaldırarak arkaya yaslandı. Bu tepkiyi değerlendiremeden, "Lütfen asıl konuya geç," dedim.

Bana ters ters baktı. Ağzı bir tarafa doğru sertçe büküldü. O sırada onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmadığımı fark ettim. Onu hiç acele ettirmemiş ya da varlığından tamamen memnun olmadığım izlenimini vermemiştim.

İlişkimizde hiçbir zaman gerçekten var olmamıştım.

Yutkundu. Çadırın bir ucundan diğerine göz gezdirdi. "Yüzüğü geri istiyorum."

"Yüzük mü?"

"Nişan yüzüğü," dedi.

Xavier hakkında bilmeniz gereken ikinci şey mecbur kalmadıkça tek kuruş bile harcamadığıydı. Herkesin para harcamasına izin verirdi ve sizin için para harcadığında, bunu unutmanıza izin vermediği gibi asla bu iyiliğe karşılık vermeyi de teklif etmezdi. Başka bir deyişle, yüzüğü er ya da geç geri isteyeceğini tahmin ediyordum.

"Hayatıma devam ediyorum," diye devam etti, pembe saçlarıma ve pötikareli gömleğime göz gezdirirken. Sözlerinde ağır bir

küçümseme vardı. "Başka biriyle. Yeni bir şey almak için o yüzüğü satmam gerekiyor."

"Hayatına devam mı ediyorsun yoksa uzun zaman önce devam ettin ve şimdi bunu resmileştirmek için uygun bir an mı?" diye sordum.

Sanki böyle sorular sorduğum için aptalmışım gibi başını sertçe salladı. "Bu konuda bu kadar acımasız olmana gerek yok."

"Zerre kadar kırgın değilim," dedim basitçe, ama içim paramparçaydı. Tam bir aptaldım. *Yine*. Noah ve Jaime'yi dinlemeliydim. Bunun bir hata olduğunu bilmeliydim.

Sebepsiz yere, "Başka biriyle ilgilendiğine göre artık neden bana evlenme teklif ettiğini söyleyebilirsin," diye ekledim.

Yakasının kenarıyla üst dudağındaki teri sildi. "Sen istedin," dedi omzunu saygısızca silkerek. "Bunu en başında açıkça belirttin ve unutmama asla izin vermedin."

Her zaman bu kadar itici olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Bu adamı neden çekici bulmuştum? Nesinden hoşlanmıştım? Her şey fiziksel görünüşle ilgili değildi ama onunla ilgili her şey bayat bir beyaz ekmek gibiydi. Hepsi buydu. Tatsız ve sıkıcıydı.

"Sorumun cevabı bu değil," dedim. "Madem istediğin bu değildi, neden teklif ettin?"

Başını sallayarak elini piknik masasına vurdu. Yanımızdaki insanlar dönüp bize baktı. "Öyle ya da böyle umurumda değildi."

Boynumun dibinden başlayan bir ürperti gövdemden aşağı süzülerek karnıma doğru aktı. Korku gibiydi ve her zaman bildiğim ama yüzleşemediğim bir histi. Korkunçtu. "Seninle olmak kolaydı. Ev işleriyle sen ilgileniyordun. Kokteyl partilerinde ve iş yemeklerinde nasıl davranacağını biliyordun. Ama sen sadece-" Yumruğunu masaya birkaç kez vurdu ve yakınlardaki insanların ayağa kalktığını fark ettim. "Evlilik meselesiyle uğraşıp durdun, peşini bırakmadın."

Düğünü bir telefonla iptal ettiği için ona hep kızmıştım. İlişkimizi bitirirken gözlerimin içine bakmayı reddetmesinden nefret etmiştim.

Artık daha iyi biliyordum. Kelimeleri toparlamasını izlemenin ve zihnimin huysuz, kendinden nefret eden köşesinde kalan karanlık düşüncelere oksijen vermenin çok ama çok daha kötü olduğunu biliyordum.

"Yüzüğü taktıktan sonra rahatlayacağını düşünmüştüm," diye devam etti. Artık ayak parmaklarıma kadar buz kesmiştim. "Ama bu konuda yanılmışım. Tam bir dırdırcıya dönüştün. Sürekli bir şeylerle uğraşıyordun." Başının ön kısmını tekrar sildi. Ben bir ceset kadar soğukken onun nasıl terleyecek kadar sıcaklamış olabildiğine aklım ermiyordu. "Ne zaman durman gerektiğini bilmiyorsun Shay. Zorluyorsun. Bunu her zaman yapıyorsun. Projeler oluşturuyorsun ve her şeyin tam istediğin gibi olması için direniyorsun."

Jaime bu şekilde ifade etmemişti ama buna benzer birkaç şey vardı. Xavier konusunda kararımı vermiştim ve kimse beni bundan vazgeçiremezdi. Sadece onun endişelerini değil, ilgisizliğini de görmezden gelerek ileri atılmıştım. Beyaz ekmek meselesinden bahsetmiyorum bile. Her şeyi görmezden geldim. Tıpkı onun dediği gibi, direndim.

Alaycı bakışlarını belimde düğümlenmiş, biraz tenimi gösteren gömleğimin ve kocaman küpelerimin üzerinde gezdirdi. "Ayrıca biraz kilo vereceğini düşünmüştüm. Ama vermedin."

Dudaklarım aralansa da hiçbir kelime çıkmadı. O düğün için bir beden incelmiştim. O düğün için acı çekip aç kalmıştım. Bunu *biliyordu.*

Ayrıca ailesine düğünü iptal etmeleri konusunda önceden uyarıda bulunan; ama etrafım fotoğrafçılar, makyözler ve arkadaşlarımla çevriliyken bana bu açıklamayı yaparak küçük düşüren adamla aynı adamdı.

Bu gücü nereden bulduğumu bilmiyordum ama mektupları toplayarak ayağa kalktım. "İşimiz bitti Xavier. Beni bir daha asla arama."

Uzandı, bileğimi tuttu ve beni tekrar kalktığım yere oturttu. Bilekliğim onun tutuşuyla büküldü ve tılsımların tenime battığını hissettim. "O yüzüğü almadan gitmiyorum."

"Xavier," diye tersledim. "Kes şunu."

"Sürtük gibi davranmayı bırak ve bana yüzüğü ver."

Masanın üzerine bir gölge düştüğünde bir el Xavier'i gömleğinden tutup çekti. "Ben lanet olası kolunu koparmadan onu bırak."

"Ne halt-" Xavier ayağa kalkmaya çalışırken elimi bıraktı, Noah hâlâ üzerine doğru geliyordu. "Kim olduğunu sandığını bilmiyorum ama-"

"Standa dön Shay," dedi Noah sıkılmış dişlerinin arasından.

Onlardan sendeleyerek uzaklaşırken pazarcılara ve piknik banklarına çarptım. Ne kadar istesem de nişan yüzüğünü cüzdanımın bozuk para cebinden çıkarana kadar Noah ve Xavier'e dönüp bakamadım. Yüzüğü avucuma bastırdım. Anlamsız metal taşı avucuma bastırarak acının; beni hiç istememiş, umursamamış, bana hiç saygı göstermemiş adama geri götürmesine izin verdim. Sözlerinin utanç verici gerçekliğinde kendimi boğmadan önce son bir kez yüzleşmem gereken adama.

Masaya vardığımda Noah'yı Xavier'e ateş püskürürken buldum. Xavier kollarını yeni buruşmuş polo tişörtünün üzerinde kavuşturmuş, vücudu çıkışa dönük bir şekilde duruyordu.

Noah kolunu uzatarak yaklaşmamı engelledi. "Orada kal," diye homurdandı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Yüzüğü avucunun içine bıraktım. Xavier'e döndü. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın. Eğer bu kadının geldiğini görürsen, arkanı dönüp ters yöne yürüyeceksin. Ondan uzak duracaksın.

Onunla bir daha asla konuşmayacaksın. Yeterince açık olabildim mi? Ne bir arama ne bir mesaj ne de bir e-posta. Senden tek bir kelime bile duymayacağım."

Hâlâ çıkışa dönük olan Xavier, "Evet. Peki, tamam. Her neyse. Umurumda değil. Sadece malımı geri istiyorum," dedi.

Noah, "Yanlış kişiye denk geldin," diye karşılık verdi. "Mülkiyet hukukuna göre, bir nişan yüzüğü onu hediye etmeye niyetlendiğinde ve bu niyetini gerçekleştirdiğinde, son olarak da alıcı tarafından hediye olarak kabul edildiğinde sana ait olmaktan çıkar. Elinde aksini kanıtlayan bir belge olmadığı sürece, ki evlilik öncesi bir anlaşma yapmadığınıza dair bilgiye sahibim, bu yüzük Shay'e ait."

Dudaklarımda titrek bir gülümseme belirdi.

"Nişanı bozan o olsaydı, buna hakkın olabilirdi ama bu durumda-" Noah alçak bir ıslık çaldı. "Bunu tek başına yaptın, değil mi?" Yüzüğü parmaklarının arasında tutarak prenses kesim elmasın sert kenarlarına kaşlarını çattı. "Bunu mahkemede çözmeyi tercih edersen, Bayan Zucconi'yi temsil edeceğimi ve seni mahvetmek için dünya kadar zamanım olduğunu bilmelisin. Bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökeceğim. Gerekirse onları kendi ellerimle bulacağım. Seni yasal işlemlere ve mahkeme masraflarına boğacağım. Çığ gibi büyüyen davaları tetiklemeden bir santimden fazla hareket etmeni imkânsız hâle getireceğim. Seni bitireceğim. Beni anladın mı?"

Xavier hakkında bilinmesi gereken son bir şey de iş anlaşmalarında dürüst davranmanın umurunda olmamasıydı. El altından para almak, bir vergi cennetinde ikamet ettiğini iddia etmek ya da bazı evraklarda sahtecilik yapmak umurunda değildi. Bu anlaşmalar hakkında pek bilgiye sahip değildim ama Noah'nın onu en savunmasız olduğu yerden vurduğunu anlayacak kadar konuya hakimdim.

Xavier bir adım geri çekilerek ellerini havaya kaldırdı. "Kesinlikle anladım."

Noah yüzüğü masanın üzerine koydu. Kendimi sevmeye zorladığım yüzüğü. Yuvarlak değildi, ki tercihimin bu olduğunu söylemiştim, metal kısmıysa sarı altındandı, ki tenimde berbat görünüyordu. Ayrıca büyüktü ve kendimi bunun bir anlamı olduğuna inandırmıştım. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Anlamalıydım ama ben tüm işaretleri görmezden gelen bir aptaldım.

Her birini.

Noah parmağıyla masaya vurdu. "Şimdi buradan siktir olup git ve bir daha asla geri gelme."

Bölüm Yirmi Dokuz

Noah

Öğrenciler havada asılı kalabilecekler.

Little Farm masasının arkasındaki buz sandığının üzerine oturmuştu, yanına diz çöküp bileğine uzandığımda Shay, "Bir şey yok," dedi. "Sadece küçük bir sıyrık."

"Görmek istiyorum." Bunu kükremeden söylemeyi nasıl başardığım benim için bir muammaydı. Lanet olsun, nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Tek görebildiğim, o pisliğin Shay'in kolunu tuttuğu ve ölmeyi dilercesine onu çekiştirdiğiydi. Oraya ulaşmam için geçen değerli saniyeler bana saatler, günler gibi gelmişti. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum. "Eğer sıyrıldıysa temizlenmesi gerekiyor. Biraz da anti-bakteriyel krem."

İç çekerek arkasına yaslandı ve gömleğin kolunu yukarı itti. O lanet olası piç kurusu bunun hesabını verecekti. Bileğinin tamamı çoktan şişmiş ve morarmıştı. Zincirin derisine değdiği yerde, bileğinin tabanını çevreleyen ince bir sıyrık vardı. Takılarının şeklindeki birkaç küçük kesik, kanla kaplanmıştı. Ağzımdan hırıltılı bir nefes çıkarken bir an için sadece tenine bakabildim. Şansım varken o adamı yumruklamalıydım. Daha önce hiç kimseyi yumruklamamıştım ama bu adam hak etmişti.

"Bana bileğini bükebildiğini göster," dedim bileziğin kancasını çıkarıp diğer eline bırakırken. "Yanlara doğru hareket ettir."

"Sorun yok." Bileğini döndürdü, ancak acile gitmemiz gerekmediğine ikna olmamıştım. "Lütfen endişelenme."

Market malzemeleriyle birlikte sakladığım ilk yardım çantasından alkollü bir çubuk çıkardım. "Biraz yakacak ama çok kısa sürecek."

Ben bileğiyle ilgilenirken sessiz olsa da alkol aşınmış derisiyle buluştuğunda yüzünü buruşturdu. Yaralar küçüktü ama bu onları daha acısız hâle getirmiyordu. Yaralanmış olması bile benim için bir felaketti. Satış yapmayı bırakmam ve o şerefsizle buluşması için ona eşlik etmem gerektiğini biliyordum. Orada olmalıydım.

"Sana her ne söylediyse," diye başladım bulabildiğim en sakin ses tonumla. "Hepsi saçmalık ve bu konuda bana inanmanı istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri cam gibiydi. Başka bir yerdeydi, tıpkı aylar önce Friendship'e geldiğindeki gibi. Uyanmasına ve bana geri dönmesine ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Özellikle de Gennie ve ben, Eva'yı ziyarete gittiğimizde ve şansımız yaver giderse eve sağ salim döndüğümüzde. Bunu tek başıma yapamazdım. Artık yapamazdım. Artık yanımda birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

"Karıcığım," dedim sertçe. "Sana ne dediğini söyle."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Önemli değil."

"Benim için önemli çünkü onun haklı olup olmadığına karar vermeye çalışıyorsun," diye karşı çıktım.

"Belki de öyledir," diye fısıldadı. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Aynı anda hem haklı hem de bir pislik olabilir."

"Ne dedi?"

"Sadece bazı şeyleri zorladığımı," dedi. "Onu evlenme teklif etmeye ben zorladım."

"Pekâlâ. Bunun hiçbir kelimesine inanmıyorum." Bu adam pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. Evlenme teklifi etmişti,

çünkü kazanacağı bir şey vardı ve ben başka bir açıklamayla ilgilenmeyecektim. Shay'e de aynı şeyi söylerdim fakat onunla olan ilişkisi yüzünden utandırmak istemiyordum. Nasıl birlikte olduklarını anlayamıyordum ama olmuşlardı. Tanrıya şükürler olsun ki bitmişti.

Tanrıya şükür, o artık benimdi.

"Ama bir sürü plan yaptım," dedi. "Ve başka türlü olmasını istemezdim."

Kesiklere anti-bakteriyel krem sürdüm. "Sana şunu sorayım. Neden benim yerime ona inanmayı tercih ediyorsun?"

"Sana inanmadığımdan değil..."

"Bana öyle geliyor."

Alt dudağını çiğnedi. "Ya haklıysa?"

Ellerimi kalçalarına götürerek onu sıkıca kavradım. "Değil. Bebeğim sana yemin ederim dünyada onun haklı olduğu hiçbir konu yok."

Ellerime baktı. "Jaime onunla görüşmemem gerektiğini söyledi."

"Jaime'den ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydim?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Bana onu görmemem gerektiğini söyledin." Diğer elini açarak avucuna dolanmış bileziği inceledi. "Neden herkes için bu kadar netken ben bunu göremiyorum?"

"Konuyu kapatmak için gittin ve bugün olanlar için suçlanacak tek kişi o sikik herif." Cevap vermeyince devam ettim. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye sordum.

"Hayır." Bileğine bir miktar gazlı bez sararken başını iki yana salladı. "Sürekli seyahat ederdi. Birlikte yaşıyorduk ama sadece hafta sonları beraberdik. Çok sık bir arada değildik. Küpelerimden nefret ederdi." Parmağını boncuklu çileğin üzerinde gezdirdi. "Sanırım onu kızdırıyorlardı."

"Sana daha önce hiç zarar verdi mi?" Onu bulup öldürmek için bir nedene ihtiyacım vardı. Ya da ona anlamsız davalar açmak için. Bu benim yeteneklerime cinayetten daha uygundu. Kıçımı yırtarcasına onu davalık edebilirdim ama bir cesetten kurtulmanın ilk adımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de yüzlerce dönüm tarım arazim vardı. Bir yolunu bulurdum. "Bir kere bile mi?"

"Hayır. Sadece beni aldattığı kadına bir şeyler alabilmek için o yüzüğü satması gerekiyor." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Ya da yüzüğü ona verecek ve her şey bitecek. Tanrım, o bunu da yapardı. Neden şimdiye kadar böyle bir pislik olduğunu fark etmedim? Bu sözleri yüksek sesle söylemek; onun yürüyen bir tehlike işareti olduğunu ve onu evlenme teklif etmeye ikna etmekle meşgul olduğum için bunu görmezden gelmeyi seçtiğimi çok belli ediyor."

Her zaman biliyordum ama şimdi, Shay'in hedeflerini düşük tuttuğu acı verici bir şekilde açıktı. Dünyadaki tüm güvenle kendini taşıyordu ama bu sadece yüzeyseldi. Bunların hiçbirine inanmıyor ve hissetmiyordu. Bu yüzden eski sevgilisi ve o aptal lakros koçu gibi zavallıları tercih etmişti.

İlk yardım çantasını kapattım. "Öğle yemeğini atlayacağız. Önemli bir şey değil. Eve gidebilir ve-"

"Hayır, öğle yemeğini iptal edemeyiz," diye araya girdi. "Benim yüzümden olmaz. Eski sevgilim buraya gelip kabalık etmeye karar verdi diye gelen kutunun çılgınca dolup taşmasına katkıda bulunmayacağım. Ardından Jamie ve diğer herkesle buluşacağız. Gerçekten, Noah. Ben iyiyim."

İyi görünmüyordu. Sıcak bir battaniyeye, sert bir içkiye ve eski sevgilisinin boktan biri olduğunun sürekli hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Günlerce kucaklanmaya ve tapılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Bu sabah çok şey

yaşadın ve bu er ya da geç seni etkileyecek," dedim. "Seni zorlamak istemiyorum. Öğle yemeğini atlayabilir, Jaime'yi yine de görebiliriz."

"Öğle yemeğini atlamayacağız," Bir süre duraksadı. "Teşekkür ederim Noah. Her şey için. Ona söylediklerin için. Benim yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman yanında olacağım Shay. Her zaman."

Ellerimi tutup sıktı. "Daha önce hiç kimsenin beni bu kadar düşündüğünü sanmıyorum." Yana doğru baktı. "Sen onu dava etmekle tehdit ettiğinde hayatı gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti."

"Güzel." Eğilerek ağzının köşesini öptüm. "Bu seni savunduğum son sefer olmayacak karıcığım."

"Muhtemelen." Çenesini kaldırarak son yarım saattir görmezden geldiğimiz standımıza doğru eğildi.

Sıra, çadırın diğer ucuna kadar uzanıyordu ve ön tarafa yakın olan herkesin konuşmamızı dinlediği belliydi. Standa en yakın kadınlardan biri elini kaldırdı. "Acelemiz yok, bekleyebiliriz."

Birkaç kişi diğer satıcılara engel olmamak adına sırayı yönlendiriyordu. Birisi, Shay'in bileğini tuttuğunu gördüğümde düşürdüğüm baharatlı armut kavanozunu temizlemekle görevlendirilmişti. Bir başkası da elinde bir şişe su ve bir avuç mendille Shay'e vermeye hazır bir şekilde yakınlarda duruyordu. İnsanlar beni çıldırtıyordu ama aynı zamanda da sakinleştiriyorlardı.

Buz sandığının üzerinde bacak bacak üstüne atarak oturan Shay'e baktım. Genç ve kaybolmuş görünüyordu. Onu okula bırakmayı teklif ettiğim o ilk sabahki gibi. Elimi uzattım. "Bu şirin küpeleri takmak ister misin karıcığım?"

Elimi tutarken yanaklarına renk geldi. "Çok isterim."

Pazarın geri kalanı ve onu takip eden öğle yemeği bir hızla geçip gitti. İyi ve verimliydi ama dikkatim her an Shay'in üzerindeydi. Yaşadığı şeyin onu esir aldığına dair işaretler aramaya devam etsem de bulamamıştım. Sabah yaşananlar onu sarsmıştı ama gülümseyerek yoluna devam etmeye kararlı görünüyordu.

Bense bu kadar yararlı değildim. Benim için önemli olan tek şey Shay'i yakınımda tutmaktı; ki Boston'ın North End bölgesinin kalabalık sokaklarında yürürken bunu yapmak hiç de kolay değildi.

Bir turist grubunun etrafından dolandıktan sonra, "Sorduğum için kusura bakma ama Jaime öğretmen maaşıyla bu mahalledeki bir daireyi nasıl ödüyor?" dedim.

"Üç ev arkadaşı var," dedi Shay, ikiz bebek arabası iten bir kadından kaçınmak için önüme geçerken. "En önemli ayrıntı, ev arkadaşlarından birinin patronuyla karısının binanın sahibi olması ve makul bir fiyat teklif etmeleri."

"Bu ev arkadaşlarıyla tanışacak mıyız?"

"Muhtemelen." Caddeyi geçmek için beklerken bana doğru eğildi. "Dylan binanın sahibi olan patronla birlikte olan kişi. Layla üniversitede okuyor. Linnie Back Bay'de bir yerde çalışıyor. Pazarlama ya da onunla ilgili bir şey."

"Peki orada başka kimler olacak?"

"Emme, Grace, Audrey. Belki eski okulumdan birkaç kişi daha. Çok büyük bir grup olmayacak." Prince Caddesi'ndeki bir binayı işaret etti. "İşte burası."

Bu eski deponun ikinci katına çıkan merdivenleri tırmandık ve bana Brooklyn'deki ilk dairemi hatırlatan uzun bir koridorda ilerledik. Tıpkı bunun gibi bir binaydı ama merdiven boşlukları her zaman haşlanmış lahana gibi kokardı.

Kapıda bekledik. Ben belini okşarken Shay'in başı koluma yaslanmıştı. "Geliyorlar."

Başının üstünü öptüm. "Acelem yok."

Kapı açıldığında Jaime'yi gördüm. Saçları bigudilerle toplanmıştı ve gülümsemesi bulaşıcıydı. "Siz ikiniz içeri girin. Bütün öğleden sonra burada zıplayıp durarak sadece sizi görmeyi bekledim. İçeri gelin, hadi." Bize doğru yaklaştı. "Eski sevgiliyle ne oldu? Hayır bekle, ben içkileri doldurana kadar söyleme. İçimde içkiye ihtiyacımız olacakmış gibi bir his var."

"İçkiye ihtiyacımız olacak," dedi Shay.

Onları, Boston standartlarına göre geniş olan daireye ve endüstriyel mutfağa kadar takip ettim. Jaime bana doğru dönerek, "Doğum günü pastası konusunda iyi iş çıkarmışsın," diye fısıldadı.

"O hâlde peşime mafya takmayacaksın, değil mi?"

Sırıttı. "Hayır. Artık senin tarafındayım."

"Ben mükemmel bir pasta yapmak zorundaydım ama o eski sikik sevgilisi, sen peşine mafyayı takmadan puştluk yapmaya devam edebilecek mi? Bu işler böyle mi yürüyor?"

Jaime gözlerini tavana doğru devirdi. "İnan bana böyle olmasını istemedim. Yıllar önce ondan kurtulmak istemiştim."

"Seni durduran şey neydi?"

Başını mutfakta diğer iki kadınla sohbet etmekle meşgul olan Shay'e doğru eğdi. "Buna hazır değildi. Artık daha güçlü görünüyor."

Öyle umuyordum. Gerçekten öyle olmasını istiyordum.

Bölüm Otuz

Shay

Öğrenciler her şeyden şüphe edebilecek ve bu süreçte kendilerini çıldırtabilecekler.

Kâğıt inceliğinde bir camdan yapılmış gibi hissediyordum. Tek bir yanlış hareketle, tek bir titrek gülümsemeyle çatlardım. Paramparça olurdum. Bu olmamalıydı, zaten bir kez paramparça olmuştum. Bunu tekrar yapabileceğimi ve hikâyeyi anlatacak kadar yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Daha da ötesi, parçalanmak istemiyordum. Xavier'in sözlerinin beni darmadağın edecek kadar önemli olmasını istemiyordum. Beni iki kez kırmaya hakkı yoktu.

Noah saatlerce yanımdan ayrılmadı. Okuldan arkadaşlarımla sohbet ederken benimle kaldı. İçkimi doldurmak, elime küçük bir tabak atıştırmalık vermek ya da sırtımı okşamak için her zaman hızlı davrandı. Sessizdi, belki her zamankinden daha sessizdi ama tüm arkadaşlarıma karşı nazikti. Sınıf seviyelerini ve Boston'da ne kadar süredir yaşadıklarını sordu. Herkesin pastoral Friendship kasabası hakkında daha fazla bilgi edinme arzusunu alevlendirdi.

Masallardaki küçük kasabamızla ilgili soruların yanı sıra, ki Emme ne derse desin öyle değildi, hepsi gelecek yıl geri gelip gelmeyeceğimi bilmek istiyordu. Noah'nın eli arka cebimdeyken buna cevap vermekte gerçekten zorlandım.

Açıkçası Xavier'in sözleri kafamın içinde yankılanırken herhangi bir şeye cevap vermekte zorlanıyordum. Söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu ve onu zorladığım tüm zamanları hatırlamadan edemiyordum. Onun deyimiyle, kolaydım ve bir sonraki adım nişanlanma olana kadar bu kolaylığın şiddetini artırmıştım.

Ciddi bir bağlılık arayışında olmayan insanlarla çıkarak zamanımı boşa harcamak istemediğimi ve önceliklerimi en başından belli ettiğimi hatırlıyordum ama geriye dönüp baktığımda, o pes edene kadar onu evlilik kıskacına aldığımı fark ettim.

Eğer onunla tüm bu çılgınca enerji olmadan sadece çıkmış olsaydım, muhtemelen şu anda kendimi dağılmaktan korumak için savaşıyor olmazdım. Son birkaç yılın her bir anını inceleyip hangilerinin kendi kendine, hangilerinin benim zorumla meydana geldiğini merak ediyor olmazdım.

Hâlâ eski sevgilimle olsaydım şu anda Noah'nın yanında olmazdım.

Şu anda Noah'yla evli olmazdım.

Üvey büyükannemin arazisine erişim hakkı olabilmesi için sadece bir yıllığına anlaştığım bir adama âşık olmayacaktım. Onunla küçük bir ailem olmayacak, olduğumuz gibi dağınık ve yamalı bir şekilde bir araya gelemeyecektik. Rhode Island'a evimin kalıntılarını aramaya gitmiş ve tam olarak bunu bulmuş gibi hissetmeyecektim.

Jaime yanında başka bir kadınla bize doğru yaklaşırken bana el salladı. "Bu senin yerine gelen kişi," diye açıkladı. "Aurora Lura, Shay Zucconi'yle tanış. Ekmekçi Babacık Noah Barden'ı da unutamayız. Ona şehri terk edip küçük bir kasabaya yerleşen ve tanıştığı ilk çiftçiyle kaçan o kız olmamasını söyledim ama beni dinlemedi."

"Artık aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum," dedi Noah, Jaime'ye dönerek.

"Öyleyiz," dedi Jaime. "Ama benden en iyi arkadaşımı aldın. Hâlâ biraz kızgın olmaya hakkım var."

Aurora'da ilk fark ettiğim şey tuhaf gözlükleriydi. Koyu, ışıltılı yeşil renkte, büyük boy bir kedi gözü modelindeydi. Olağanüstü derecede tuhaftılar.

"Sınıfını devraldığım için seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi.

"Jaime'nin bana anlattığı her şeyden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye cevap verdim. "Bu arada onun aklını başında tuttuğun için teşekkür ederim. Yeni komşusu onun deliliğiyle takılabilecek biri olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Aurora gülerek, "Merak etme," dedi. Uzun, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Demek istediğim, o bir kaçık. Bu başka türlü ifade edilemez. Sınıfında her zaman yiyecek bir şeyler bulundurur. Yanında bir çubuk peynir ve biraz kraker olduğunda deliliğini umursamıyorum. Bir de soğuk maden suyu."

"Atıştırmalıklar çok yardımcı oluyor," diye katıldım.

Jaime, "Bu çok şirin," dedi düşünceli bir sesle. "Burası eski eşler kulübü gibi."

"Seni sevdiğimizi biliyorsun," dedi Aurora neşeli bir şekilde.

"Evet, evet. Biriniz beni bu sevgiyle boğmadan önce buradan gideceğim."

Jaime başka bir gruba doğru sürüklenirken Aurora, "Buradaki herkesin gelecek yıl geri dönüp dönmeyeceğin konusunda seni sıkıştırdığını biliyorum. Bunu yapan bir başka kişi olmak istemiyorum, özellikle de bir sonraki okul yılına yaklaşık yirmi yıl varken." Elindeki bira şişesine baktı. "Lütfen bu kararı verirken beni düşünme. Audrey sınıfını değiştirmeye karar verirse gelecek yıl dördüncü sınıfta bir boşluk olabileceğini duydum. Eğer iyi bir okuldaysam farklı sınıf seviyelerinde dolaşmayı gerçekten umursamıyorum. Her iki durumdan da memnun olacağım."

Noah yanımda kaskatı kesildi. Bu ince hareket camdan dış görünüşünü değiştirdi. Başka bir gün olsa, bu konuşmanın üstesinden gelebilirdim. Aurora'yı rahatlatabilir ve hiçbir şeye cevap vermem gerekmezdi. Bugün bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

"Geri döneceğini düşündüm," diye devam etti. "Tüm malzemeleri sınıfta bıraktığına göre."

"Endişelenme," dedim. "Sınıftaki eşyalar için yani."

Aurora'nın alnı karıştı. "Süslemelerin, posterlerin ve kitapların-"

"Yenilerini bulurum," dedim. Belki de yıllarca biriktirdiğim malzemeleri bırakıp gitmek ukalalıktı. Belki de kendim için herhangi bir plan ya da gelecek olmadan Rhode Island'a kaçmak kadar yıkıcıydı. Belki de yamalı parçalarımı bir arada tutmakla o kadar meşguldüm ki hikâye kitapları ve tematik süslemeler hakkında endişelenemiyordum.

Aurora ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Çok fazla çapa çizelgesi de var. Bunları oluşturmak tüm zamanını almış olmalı."

"Sorun değil. Gerçekten. Yenilerini yapacağım. Bu adam keçeli kalem sipariş etmeyi bırakamıyor, bu yüzden bir şekilde onlardan faydalanmam gerekiyor." Noah'ya gülümsedim. "Belki bundan sonra birkaç yazı tahtası sipariş edebilirsin. Bir sürü keçeli kalemimiz ve yapışkanlı not kağıtlarımız var." Cevap olarak sırtımı çimdikledi. "Zencefilli kurabiye kısmı için hangi kitapları kullandığımı hatırlatmana ya da yaptığım posterlerden bazılarının fotoğrafını göndermene ihtiyacım olabilir ama orası artık senin sınıfın. Geri gelip bir şeyler almam konusunda endişelenme. Giderken arkamda ne bıraktığımı biliyorum."

"Al. Sana bir mesaj göndereceğim, böylece numaramı kaydetmiş olursun." Telefonunu çıkarıp ben rakamları sayarken o da numaramı kaydetti. "Seni bir ara anaokulu hakkında konuşmak için arasam sorun olur mu?"

"Anaokulu dünya üstündeki en sevdiğim alandır. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Çok teşekkür ederim," dedi. "Herkes, senin her zaman ne kadar harika olduğundan ve sensiz hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığından bahsediyor. Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz sıkılmaya başlamıştım." İçten bir kahkaha attı. "Sanki 'Tamam, asla harika ve büyülü Shay'le boy ölçüşemeyeceğim. Harika. Muhteşem. Aynı gemide olmak harika' gibi bir şeydi." Bana eliyle işaret etti. "Şimdi seninle tanıştım ve tam da söyledikleri kadar harika olduğunu keşfettim."

"Gerçekten sinir bozucu biri," dedi Noah.

Onunla göz göze gelmek için yer değiştirdim. "Ne?"

Hâlâ Aurora'ya bakarak, "Bu kadar mükemmel olmaması bazı şeyleri kolaylaştırırdı. Biliyorum. İnan bana, *her şeyi* biliyorum," dedi.

Aurora sırıtarak, "Bu gece seni görmek gerçekten güzeldi. İrtibatta kalalım. Beni ara, mesaj at. Jaime'ye odama gelip beni dürtmesini söyle. Her neyse."

Aurora uzaklaştığında Noah'ya döndüm. "Tüm bunlar da neyin nesiydi?"

"Ne dediğimi duydun." Omuz silkti. "Vedalaşıp gitmeye ne dersin? Kıyafetlerini çıkarırken sana sinir bozucu bir şekilde mükemmel olduğunu anlatacağım. Seni şimdiden uyarıyorum, karıcığım. Kalp atışlarım bu sabahtan beri normale dönmedi, döneceğinden de emin değilim. Bütün gece seni kollarımdan ayırmayabilirim. Seni yatağımda tutabilir, benden bıkana kadar sana sarılabilirim. Okul gecelerinde bile."

Bunu da zorlayan ben miydim? Sanmıyordum. Başka bir yolu yoktu, öyle değil mi? "Senden bıkmayacağım."

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne çekti. "Seni eve götüreyim."

"Evet," diye fısıldadım. "Beni eve götür."

Friendship'e dönüş yolunda sessizdik. Bu rahat bir sessizlikti, garip sessizliklerin etrafından dolaşmak ya da birbirimizi eğlendirmek zorunda olmadığımızı bilmenin getirdiği türden bir sessizlikti. Bizim için hep böyle olmuştu. Sabahın erken saatlerinde birlikte okula giderken, gözlerimiz kamaşmış ve yarı uyanıkken, birkaç kelimeden fazlasını zar zor söyleyebilmiştik.

Old Windmill Hill'e vardığımızda eski sevgilimin sözlerini zihnimde tekrar tekrar döndürüp durmayı bırakmıştım. Hâlâ oradaydılar ama artık odağımda değillerdi. Kendime sürekli onun hatalı olduğunu hatırlatmam gerekiyordu, daha da önemlisi ne söylediği umurumda değildi. O benim için önemli biri değildi. Onun sözleriyle yaşamak ya da ölmek için hiçbir neden yoktu.

Haklı olduğundan şüphelendiğimde kendimi umursamamaya ikna etmek, kıyıda durup kuru kalmaya çalışmak gibiydi. Her şeyin üstesinden geldiğimi düşündüğümde bile dalgalar ayak parmaklarıma çarpıyor ya da lanet olası bir gelgit tüm gücüyle üzerime geliyordu.

Asıl sorun Xavier'in önemli olmayan konularda yanılması, önemli olan konulardaysa beni iliklerime kadar sömürmesiydi. Kiloma laf edebilirdi çünkü bunun için canımı acıtacak kadar mücadele ettiğimi biliyordu. Vücudumun şekli ve boyutu, insanların beni sevdiğine ve istediğine inanmak için kendimi ikna ettiğim telkinlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Bu düşünceleri yalnızken kafamda kurmak ve kendime kötü davranmak farklı bir şeydi, doğrudan bana söylendiğini duymak ise başkaydı. Bu gece Noah ve arkadaşlarıma, onları da üzücü küçük planlarıma dahil olmaya zorlayıp zorlamadığıma dair uzun bir iç tartışmaya girmeden zar zor bakabildim.

Hah. Sanırım Xavier'in sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Neredeyse kendimi acınası bir şeye daha ikna edecektim.

"Ne haltlar dönüyor?" Evine giden çakıllı yola girdiğimizde Noah mırıldandı. Yol boyunca birkaç kamyon park hâlindeydi ve Gail merdivenlerin dibinde durmuş, çiftlik ekibinin üyeleri etrafını sararken omuzlarına bir palto sarmıştı. "Bir sorun var."

Kamyonu park ettiğinde yanlarına gitmek için acele ettik. Gail, Noah'yı gördüğünde avucunu ağzına bastırdı. Noah'nın elini iki elimin arasına aldım. Artık ona odaklanmanın zamanı gelmişti. Sorunlarım yüzünden daha sonra dağılabilirdim. Beni beklerlerdi. Her zaman beklerlerdi.

"Neler oluyor Gail?" diye sordu.

"Gennie kayıp."

Bölüm Otuz Bir

Noah

Öğrenciler arama yapabilecek.

Böyle bir şey olamazdı.

Hayır.

Gennie evin içinde bir yerde olmalıydı. Saklanıyordu. Dolapta ya da yatağın altındaydı. Herkes deli gibi onu ararken küvette kıvrılıp koluna gömülerek kıkırdıyordu.

O gitmemişti. Bu olamazdı. Buna inanmıyordum.

Bunların hepsi benim hatamdı. Bu çocuğa bakması gereken tek kişi bendim ve tüm gün boyunca onu bırakmanın bir hata olduğunu bilmeliydim. Hâlâ pek çok sorunla mücadele ediyordu ve bunun, ondan çok fazla şey istemek olduğunu bilmeliydim.

"Her yere baktım," dedi Gail onuncu kez ellerini ovuşturarak. "Nasıl dışarı çıkmış olabileceğini bile bilmiyorum. Bütün gece buradaydım, tığ işimle uğraşıyordum. Onu duyabilirdim ya da-"

Shay merdivenden inerken ona, "Tamam," dedim.

"Bir şey buldun mu?"

Başını salladı. "Sırt çantası yok. Kılıcı da."

Midem bulanıyordu.

"Lanet olsun." İki elimi de yüzümde gezdirdim. "Bir yerlere gitmeliyim. Araziyi aramalıyım."

Ben kapıya doğru ilerlerken Shay bir elini koluma doladı.

"Sakin ol. Düşün. Gidebileceği sadece birkaç yer var. Köpekler, keçiler belki inekler. Değil mi?"

"Evet." Bir nefes verdim. "Ama ne zamandır orada olduğunu bilmiyoruz Shay. Geceleri araziyi tanımıyor. Buradan mandıraya yürümek dört kilometre sürer. Yanlış bir yöne giderse dereye düşer ya da patikadan sapar veya bir çakal inine girer ya da-"

Shay parmağını kaldırdı. "Yapma bunu. Olası en kötü sonuçları düşünmenin zamanı değil. O akıllı ve yetenekli. Kendine bunu hatırlat. Onu bulup eve getireceğiz." Başını ciddi bir şekilde sallayarak onunla tartışmamam gerektiğini söyledi. "Herkesi organize edelim, böylece ayrılıp mümkün olduğunca çok yere bakabiliriz."

Elini uzandım. "Sen benimle kalıyorsun tamam mı? Bugün iki kızımı birden kaybetmeyi göze alamam."

"Onu birlikte bulup eve getireceğiz."

Gail'e döndüm. "Burada kalıp polis şefini aramanı istiyorum. Sende ev numarası var. Onu uyandır, tamam mı? İstiridye çiftliğindeki çocukları da ara. Teknelerini körfezin bu ucuna göndermelerini ve biz onu bulana dek etrafı dolaşmalarını iste. Kıyıya olabildiğince yaklaşmalarını söyle."

Telefonunu masadan aldığında elleri titriyordu. "Tamam. Tamam. Tamam. Yapacağım." Sonra, "Battaniyeler!" diye bağırdı, masanın üzerinde duran kapitone çantayı kaldırıp bir kucak dolusu yumuşak yünü kollarıma iterek. "Bunları al. Lütfen. Çok özür dilerim."

"Polis şefini ara," diye yineledim. Yapabileceğim en iyi şey buydu. "İstiridye çiftliğindeki çocukları da."

Shay'in peşinden dışarı çıktığımda ATV'ler, kamyonetler, çiftlik çalışanları, mandıra işçileri ve komşularla karşılaştık. Gail'in kocası ve dört torunu, hepsi at üzerindeydi. Wheatie el fenerleri ve kafa lambaları dağıtırken Nyomi ve Bones da telsiz dağıtıyordu.

Beni fark edince Bones seslendi. "Şu anda bahçeden projektörleri getiriyoruz. On dakikaya burada olurlar."

Wheatie, Shay'e bir çift el feneri uzatırken elinde bir harita tutuyordu. "Çiftliği bölümlere ayırdık. Hangisini istersin patron?"

Haritayı Wheatie'den aldım. Ne kadar uğraşsam da dikkatimi veremiyordum. "Onun en sevdiği yerlere gideceğiz. Köpek kulübesi, keçi barınağı, çiftlik standına kadar. Sonra da mandıraya. Benimle telsizden konuş." Bir elimi havada gezdirdim. "Bu gece ATV kazası istemiyorum. Devrilmek yok. Buna ayıracak vaktimiz yok."

"Ne yapacağımızı biliyoruz," dedi başını sallayarak.

Castrolar ile atlarını işaret ettim. "Onları mandıraya gönderin. Daha fazla yol kat edebilirler ve bölgeyi tanıyorlar."

"Biliyoruz," diye araya girdi Wheatie. "Git. Bunu halledebiliriz."

Bones bana bir telsiz uzattı. "Trafiği engellemeleri için tepenin dibine kamyonlar gönderdim. Biz izin vermedikçe kimse girip çıkamayacak."

Polis buna bayılacaktı. Omzuna dokundum. "Sağ ol dostum."

Shay beni kulübeye kadar takip etti. ATV'min direksiyonuna yerleşirken sessizdi. Emniyet kemerini bağladı ve ben gecenin karanlığında yola çıkarken tavandaki kola tutundu. "Önce köpeklerin yanına gideceğiz," dedim. "Işığı kendi tarafına tut. Buralarda saklanacak pek bir yer yok ama düşerse ya da yorulursa ya da-"

"Gözünü yoldan ayırma," dedi nazikçe. "Önünde ne olduğuna odaklan."

Köpeklerin yanına ulaştığımızda etrafa bakmak için çevrede geniş bir daire çizdim. "Gennie bu köpekleri seviyor," dedim çoğunlukla kendi kendime. "Buraya gelmiş olabilir."

"Hadi etrafa bakalım. Sayım yaparız."

"Köpekleri mi?"

Shay ışığını kulübeye doğrulttu. "Evet. Yanında bir tane götürmüş olabilir." Shay için kapıyı açarak onu içeri kadar takip ettim. "Kaç tane olmalı?"

"On iki." Yaşlı yavrular, beklenmedik ziyaret karşısında kulaklarını dikmiş bir hâlde kuyruklarını sallayarak kulübenin kapısından dışarı çıktılar. "On iki köpek, on iki keçi, on iki tavuk."

"Bunu bilerek mi yaptın?" Kendi kendine sayarken her birinin başını okşadı.

"Hayır. Gennie birkaç ay önce fark edip söyleyene kadar fark etmemiştim."

Yüzünü bana döndü, el feneri aşağı bakıyordu. "On bir."

Başımı sallayarak kulübeye doğru koştum. Sonuncusu uyuyor olmalıydı. Gece kargaşayla uğraşamayacak kadar yaşlı ve yorgundu. Kapıyı açtığımda başka bir köpek bulmayı bekliyordum.

Kulübe boştu.

Nefesim kesildi. Eğer giderken yanına bir köpek aldıysa bunun nedeni bir arkadaşa ihtiyacı olmasıydı. Ya da bir koruyucuya.

Ya da her ikisine de.

"On bir," diyerek kulübenin kapısını kapattım.

Shay, "Keçileri kontrol edeceğiz," dedi bu durumda sahip olunabilecek en sakin sesle.

Keçi barınağına doğru ilerlerken patika boyunca konuşmadık. Çiftliğin bu kısmı diğerlerinden daha karanlıktı, uzun ağaçlar ve arazinin doğal eğimi tarafından kapatılmıştı. Keçiler ziyaretimizden pek memnun değildi. Biz onları sayarken sadece bakıyorlardı. Hepsini saydık ve Gennie'den hiçbir iz bulamadık. Ağıla giden nemli toprakta ufak tefek ayakkabı izlerine dahi rastlamadım.

ATV'ye geri döndüğümüzde Shay, "Gennie gibi düşünelim," dedi. "Evden ayrıldı çünkü-"

"Çünkü geri dönmeyeceğimi düşünüyordu," dedim.

"Senin her zaman geri döneceğini bilir."

Çiftlik standına doğru giderken başımı salladım. Orada olduğundan şüpheliydim ama kendi gözlerimle görmeliydim. "Onu ne zaman geceleri bakıcıya bırakmaya kalksam paniğe kapılıyor. Buna hazır olmadığını bilmeliydim." Shay itiraz edemeden ekledim, "İçeri girdiğimizde sen dükkânı ve arka odayı ara. Ben ikinci kata bakacağım."

Arabayı kullanırken Shay, Gennie'nin adını seslenerek ışığını elma ağaçlarının sırasına tuttu. Uzaktan diğer arama ekiplerinin seslerini duyabiliyor ve diğer el fenerlerinin ışınlarını görebiliyorduk. Sirenler de vardı ve projektörlerin parıltısı karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu.

Eğer ona bir şey olursa asla iyileşemezdim. Bunu her şeyi bildiğim kadar derinden biliyordum. Bir daha asla kız kardeşimin gözlerinin içine bakamazdım.

Çiftliğin arka kapısına geldiğimizde kapıyı açmadan önce anahtarlarımı iki kez düşürdüm. Shay elimi kendi eliyle örttü. "Onu bulacağız."

Konuşmak için kendime güvenmediğinden başımı sallamakla yetindim. Ayrı yönlere gittik. Ben merdivenlere yönelirken Shay arka odaya girdi. Gennie buraya nadiren gelirdi ama pazarlama müdürümüzün annesinin, Gennie'nin eski odasının bir bölümünde çalışıyor olması onu her zaman büyülemişti. Depoya dönüştürmeye çalıştığımız kısımla pek ilgilenmezdi.

Ofislerin her birini, tüm dolapları ve banyoyu kontrol ettim. Gennie yoktu.

Koşarak aşağı indiğimde Shay'i elleri kalçalarında, bakışları kararlı bir şekilde beni beklerken buldum. "Gennie gibi düşünmek zorundayım," dedi yine. "Sadece çiftlikte dolaşmak için kaçıp gitmeyecek. Aklında bir hedef var ve bunun hayvanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"O zaman nereye gidebilir ki?"

"Ya *benim* çiftliğime giderse?"

"Ne? Hayır. Sana daha önce de açıkladığım gibi, bu tepe geceleri tehlikelidir. Twin Tulip'de ne yapsın ki? Orası boş ve o da bunu biliyor. Neden oraya gitsin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Shay. "Ama bakmadığımız tek yer orası ve sanırım oraya hemen gitmeyeceğimizi biliyor."

Bakışlarım Shay'in üzerindeyken telsizime uzandım. "Mandırada son durum nedir?"

Wheatie hemen cevap verdi. "Şu anda otlakları tarıyoruz. Ahırda ya da çardakta ondan bir iz yok."

Shay parmaklarını boynundaki zincirin etrafında döndürdü. Dikkatim bileğindeki bandaja yöneldi. "Bu konuda içimde garip bir his var. Tepeden aşağı inmeliyiz."

Elimi ağzıma götürdüm. Telsize doğru, "Twin Tulip'i kontrol etmeye gidiyoruz. Beni haberdar edin," dedim.

Wheatie, "Tamamdır." dedi.

Doğruca Old Windmill Hill Yolu'na yöneldik, dik yokuştan aşağı inerken, "Önce nereye gidelim?" diye sordum.

Shay hemen cevap vermedi. "İçeri," dedi sonunda. "Sonra ön bahçelere ve ahıra ama eğer oradaysa, evin içindedir."

"İçeri nasıl girebilir ki?"

"Eve açılan en az on kapı olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, bir pencere açması ya da lanet olası şeyi kırması beni şaşırtmazdı. Kendini korsan sanıyor Noah."

"Evet biliyorum. Sorunun bir parçası da bu," diye bağırdım. "Özür dilerim, ben sadece-"

Elini uyluğuma yerleştirdi. "Anlıyorum."

"Pencerelerine parmaklık takacağım. Kapılara da kilitler yerleştireceğim. Ayakkabılarına takip cihazı koyacağım."

Twin Tulip sapağından sekerek geçtiğimizde kaldırım yerini çakıla bıraktı. Karşımızdaki ev karanlıktı. Shay koltuğundan kal-

kıp araba yolunu geçerek verandaya çıkmadan önce ATV'yi ancak durdurabilmiştim. El fenerini pencerelerin, kapıların üzerinde gezdirmesini izleyerek onu takip ettim. Ev boş ve dokunulmamış görünüyordu ama sonra ön kapılardan birini itti ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Bana baktı. "Ayrılalım derdim ama-"

"Bu çok ürkütücü," dedim. "Eğer Gennie burada değilse, başka biri olabilir." Elini tuttum. "Hadi yapalım şu işi."

Ön salonların ikisi de boştu, mutfaklar ve banyolar da. Merdivenleri çıktık, çıkarken Gennie'ye sesleniyorduk. Her basamakta onu burada bulma ihtimalimiz azalıyordu. Eğer burada değilse, bir sonraki adımda nereye gideceğimi bilmiyordum. Otlakların derinliklerine mi? Körfeze mi? Onun kalın tuzlu bataklıktan geçtiğini düşünmek istemiyordum. İyi yüzücü olan bir çocuk bile o çamurlu sularda zorlanırdı. Hava soğuk ve karanlıktı.

"Bunu duyuyor musun?" Shay kulağını koridorun sonuna doğru çevirdi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey var."

Kan basıncımın uğultusundan başka bir şey duyamıyordum. "Hayır."

"Bu taraftan," dedi beni yatak odasına doğru çekerek. "Biliyorum."

Kapıyı iterek açtı ve ışığını Gennie'nin battaniyeye sarınmış ve derin uykuda olduğu yatağa tuttu. Bernie Sanders, yüzünün her tarafı beyazlamış on dört yaşında bir siyah labrador, bizi acil bir sızlanmayla karşıladı. Sanki genç arkadaşının, gecenin bu saatinde evden uzakta olmasının ne kadar kötü olduğunu biliyormuş gibi yatağın önünde volta atıyordu.

Ben odaya koşarken Shay el fenerini kapattı. "Gennie," diye bağırdım battaniyeleri sıyırıp onu kendime çekerek. İrkildi, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gözleri anında yaşlarla doldu. "Neden buradasın, ufaklık? Ne oldu?"

"Korktum," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Neyden korktun?"

"Gitmeni istemiyorum," diye hıçkırdı.

"Biliyorum." Ona sarıldım. "Biliyorum. Ama ben her zaman geri dönerim."

Yüzünü göğsüme gömerek başını salladı. "Ya dönmezsen?"

"Her zaman geri dönerim," diye tekrarladım.

"Annem de öyle demişti."

Lanet olsun. Bu çizgide yürümenin kolay bir yolu yoktu. "Bana inanmanın zor olduğunu biliyorum ama ben her zaman geri döneceğim. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Ya gitmek zorunda kalırsan? Annemin yaptığı gibi. O zaman nerede yaşayacağım?"

"Uzaklara gitmek zorunda kalmayacağım. Gitmeyeceğime dair sana söz verebilirim."

"Ama ya artık bana bakmak istemediğine karar verirsen? Eğer Shay'la bir bebeğiniz olursa, beni istemezsiniz ve ben de başka bir yere gitmek zorunda kalırım. O korkunç yere geri dönerim."

Gömleğim gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu. "Hayır, Gennie, böyle bir şey olmayacak. Sen benim ailemsin. Seni her zaman yanımda isteyeceğim."

"Annem artık beni istemiyor." Sözleri hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Benden uzaklaşmak için hapse girdi."

"Bu doğru değil," dedim hemen. "Annen seni çok seviyor. Kötü bir hata yaptı ve hapse girmesinin tek nedeni bu. Şu an yanında olma şansı olsaydı olurdu."

"Ya sen de bir hata yaparsan? Bana ne olur?"

Bu, hayatım boyunca yaptığım en acı verici konuşmaydı ve buna annemle, babamı destek ünitesinden çıkarma konusunda yaptığım konuşma da dahildi. "Hata yapmamak için daha çok çalışacağım."

"Ama bir hata yapar ve gitmek zorunda kalırsan ne olacak?"

"Ben seninle ilgilenirim," dedi Shay. İkimiz de başımızı kaldırdık ve onu yatağın ayak ucunda, gözlerinde yaşlarla ve elinde Gennie'nin sırt çantasıyla bulduk. "Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım."

"Beni göndermeyecek misin?" diye sordu Gennie.

Başını iki yana salladı. "Asla."

Gennie bana baktı, koyu renk gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Ya Shay de bir hata yaparsa?"

"Öğretmenler her zaman kurallara uyar," dedim. "Shay çok terbiyelidir. Hata yapmayacaktır."

"Yapmam," diye ekledi Shay.

"Ya çok kötü bir çocuk olursam?" diye fısıldadı.

"Gennie, sen kötü değilsin," dedim. "Sen tanıdığım en iyi çocuksun."

"Sen hiç çocuk tanımıyorsun."

"Umurumda değil. Sen en iyisisin."

Burnunu çekti. "Bu hiç mantıklı değil."

"Kaçmak da öyle," diye cevap verdim. "Bütün çiftlik seni arıyor. Bones, Wheatie, Nyomi. Herkes. Castro çocukları atlarıyla dışarıda. Polis bile arıyor."

Gözlerinden yaşlar boşandı ve gömleğimi kavrayarak parmaklarını göğsüme bastırdı. "Polisin beni almasına izin verme."

"Kahretsin, hayır. Onları bu yüzden çağırmadık," dedim. Kendi ağzıma yumruk atmaya hazırdım. "Onları aradık çünkü seni bulmak için yardıma ihtiyacım vardı. Bize *yardım* ediyorlar Gennie. Seni hiçbir yere götürmüyorlar. Başın belada değil."

O an için tek gerçek buydu. Daha sonra tüm bunlar hakkında konuşacaktık.

Bir elimi saçlarında gezdirdim. "Artık eve gitmek istiyor musun?"

Bir saniye sonra başını göğsüme yasladı. Onu kucağıma aldım ve Shay'e başımla siyah köpek Bernie'yle birlikte önden gitmesini işaret ettim.

Aşağı indik ve Gennie'nin bugün erken saatlerde Shay'in odasından aldığı anahtarı kullanarak evi kilitledik. Ayrıca sırt çantasında birkaç sandviç, iki tornavida, bir yumak sicim ve benim iPad'im vardı.

Gennie ön koltukta Gail'in battaniyelerine sarınmış, Bernie de taşınabilir yatağında gece havasını koklayıp telsizin düğmesine basarken saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldım.

"Onu bulduk," dedim. "Eve dönüyoruz."

Bölüm Otuz İki

Shay

Öğrenciler sert bir şekilde duvara toslayabilecekler.

Noah kapıyı iterek açtıktan sonra odama girdi. Saçları darmadağınıktı, gözleri kırmızı ve bitkin bir hâldeydi. Yatağın kenarına oturdu. Bir süre derin nefesler aldı ve başını salladı. "Bu gece burada tam olarak ne haltlar döndü?"

Katladığım kazağı silkeleyerek eski hâline getirdim ve tekrar katlamaya başladım. Bunu yapmama gerek yoktu. Çamaşırlarımı her zaman kurudukları anda katlardım. Ortadan kaldırıp yerleştirmek başka bir hikâyeydi ve beni, bu kontrol edilemez saçmalığa iten hikâye de buydu. Noah, Gennie'yi yatağına yatırırken günün adrenalinin giderek azaldığını ve ellerimin titrediğini fark etmiştim. Çamaşır yığınımın en üstündeki gömleğin biraz buruşuk göründüğünü fark edince mükemmel bir proje doğmuş oldu. Bu proje bana kontrolümü ve sakinliğimi yeniden kazandırmak için yeterliydi.

"Buna bir cevap mı arıyorsun?"

Uzun masanın üzerindeki saate baktı. Saat sabahın ikisiydi. Gennie'yi eve getirmek bir şeydi ama arama çalışmalarındaki yardımları için herkese teşekkür etmek ve onları evlerine göndermek bambaşka bir şeydi. İyi niyetliydiler, kesinlikle öyleydiler ama oyalanma arzularını anlıyordum. Bir yanım daha da uzun

süre kalmalarını diliyordu. Beni her şeyden uzaklaştıracak seslere ve kalabalığa ihtiyacım vardı.

"Pek sayılmaz," diye homurdandı. "Bu hafta terapistiyle bunu çözmek için yeterince zaman harcayacağız."

"Gennie sana evden nasıl çıktığını anlattı mı?".

Kendini yatağa attı. "Yatak odasının penceresinden verandanın çatısına çıkmış. Oradan da bir sütundan destek alarak verandaya inmiş. Görünüşe göre olukları test etmiş ve çok sallantılı olduklarını söylüyor."

"Mükemmel." Jarse örgü eteği elime aldım, düzelttim ve katladım. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Elini yüzünde gezdirdi. "Bunu beceremiyorum. Bir insan bu iş için nasıl yeterli olabilir bilmiyorum ama ben kesinlikle değilim."

Başımı salladım ama fark etmedi. "Düşünüyordum da sanırım gitmeliyim. Şimdi değil ama yarın. Thomas House'a geri dönmeliyim."

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Thomas House'a geri taşınmalıyım. Bence bu daha iyi olur. Herkes için. Özellikle de Gennie için."

"Lütfen bana bunun mantıklı yanını açıkla karıcığım."

"Başından beri Gennie'yi koruyacağımızı söyledik. Arada kalmayacaktı, öyle değil mi?" Bana dik dik baktı, gözleri kısılmıştı ve kaşları çatılmıştı. "O, arada kaldı Noah. Bir bebeğimiz olacağını ve onu terk edeceğimizi düşünüyor."

"Ayrıca annesinin onun yerine hapishaneyi tercih ettiğini düşünüyor," dedi. Her kelimesi buz gibi soğuktu. "Belli ki son bir yıl içinde, çok sayıda duygusal travma yaşamış olmasından kaynaklanan bazı yanlış anlaşılmalar var."

"Bak, büyükannemin çiftliğinin bana miras kalması için sahte bir evlilik yapmaya karar verdik diye Gennie'ye zarar verme ris-

kini göze alamam." Sepetin içine bir sutyen attım. "Burada olduğum, Gennie'nin evinde yaşadığım ve onun günlük hayatına dahil olmaya devam ettiğim sürece, ben buradan ayrıldığımda daha çok acı çekecek."

"Ne olursa olsun, canı yanacak. Sana en başından beri bağlıydı."

"Gitmem için bir neden daha."

"Yanında olacağını söyledin. Bana bir şey olursa yanında olacağını söyledin. Bu gece ona bunu söyleyip yarın taşınmayı nasıl düşünebiliyorsun?"

"Burada bir ailen var ve ben buna zorla dahil oluyorum," diye karşı çıktım. "Uzun hafta sonlarında ve yaz tatillerinde ziyaret ettiği eğlenceli teyze rolünü oynayabilirim. Gennie için o kişi olabilirim. İşin içinde gerçek bir çocuk varken bu konuda rol yapamayız."

"Doğru kararı verdiğini düşünerek çekip gidemezsin. Buraya geldiğin günden beri seni seviyor. Bence bunu sen de biliyorsun."

"Çocukken insanların hayatıma dahil olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı ve yalnız hissettirdiğini biliyorum. Ne kadar erken gidersem herkes için o kadar iyi olacak."

Noah büyük bir iniltiyle yataktan kalktı. "Buna inanmıyorum."

Dikkatimi yeniden çamaşırlara verdim. Sonuçta bu sutyen kendi kendine katlanmayacaktı.

"Neye inanmıyorsun?"

Elini salladı. "Söylediklerine."

"Mesele inanıp inanmaman değil," dedim. "Senden izin de istemiyorum."

"Bir araya getirdiğin bu hikâye, yani çekip giderek herkesi kurtardığın hikâye beni etkilemiyor. Bu durumla ilgili gerçeklerin çoğunu görmezden geliyor ve kimseyi kurtarmayacağını, aksine herkese zarar vereceğini görmemeyi tercih ediyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama devam et. Burada bizimle

olmak yerine Thomas House'ta yalnız kalmanın senin için nasıl daha iyi olacağını anlat."

"Ne yapmamızı istiyorsun Noah?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Sonsuza kadar evli mi kalalım?"

Omuzlarını kaldırdı. "Peki bunun nesi *yanlış*?"

"Bunun nesi mi yanlış?" Sutyen elimden fırlayarak yatağın altına düştü. "Ah, bilmiyorum. Belki de Lollie'nin çiftliği hakkında duygusal olduğum, orayı bir düğün mekânın dönüştürmekle ilgili aptalca ve yarı biçimlendirilmiş bir fikre dayanarak seni benimle evlenmeye ikna ettiğim kısım. Ya da seni, yeğeninin zarar görmesine izin vermeyeceğime ve onu korumak için her şeyi yapacağıma ikna ettiğim kısım. Ya da seks yapabileceğimizi, bunun işleri çok fazla karmaşıklaştırmayacağını söylediğim kısım."

"Yani, evet. O son kısım tamamen hayal ürünü," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Aramızda iyi bir ten uyumu olan eski arkadaşlarız."

"Gerçekten iyi," diye ekledi.

"Ama bu şeyi, bir yığın boş karton kutu üzerine inşa ettik ve çökmek üzere. İstesek bile, ben bu ilişkiyi yoktan var etmeseydim bile yürümezdi."

Noah uzun bir süre bana baktı. Kollarını kavuşturmuştu, çenesi seğiriyordu. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bu gerçek değil," diye fısıldadım. "Bununla ilgili her şey sahte. Biz de öyleyiz."

"Her şey değil." Elini uzatarak parmağının tersini boynumdan aşağı, göğüslerimin üzerinde gezdirdi. "Uzun zamandır sahte değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Sadece Lollie'nin mirasını alırken evli olduğumuz gerçeğini örtbas etmek için seninle yaşıyorum. Devlet dairelerindeki geveze insanlar olmasaydı burada olmazdım. Bunu sen de biliyorsun."

"Olurdun," dedi parmağını kazağımın üzerinde gezdirmeye devam ederek. "Bunu biliyorsun."

Gözlerimi kapattım. "Her şeyin başlama şekli ve seni nasıl ikna ettiğim-"

"Kes şunu," diye hırladı. "Bir an bile beni istemediğim bir şeye yapmaya ikna ettiğini düşünme. Hatırladığım kadarıyla sana evlenme teklif eden bendim ve sen, geri çekilmem için bana bağırmak zorunda kalana kadar bu teklifi sürdürdüm."

"Ben bağırmadım."

Avucunu enseme götürdü. "Eski sevgilinin sözlerini kafandan çıkar. Bir kelime daha duymak istemiyorum."

"Konu söyledikleri değil." Ona doğru eğildim, başımı göğsüne yasladım ve ellerimi beline koydum. "Bunu ben yaptım. Eğer buraya sadece sahte evliliğin çözebileceği bir sorunla gelmemiş olsaydım bana asla ikinci kez bakmazdın."

Parmakları boynumda dolandı. "Bu doğru değil."

"Evet. Elbette. Aksini kanıtlamanı görmek isterim."

Bir ya da iki dakika sessiz kaldık, bu meseleyi sabaha bırakma konusunda anlaşmış gibiydik. "Bunu hâlâ yapabiliriz. Yeniden başlayabilir ve başlangıçta yarattığımız karmaşadan daha iyisini yapabiliriz."

"Ama Gennie..."

"Gennie iyileşecek," dedi. "Bu gece korkunçtu ve söylediği şeyler kalbimi göğsümden söküp aldı ama iyi olacak. İhtiyacı olan yardımı alacak. Mükemmel, hazır bir aileye paraşütle atlayabilseydi güzel olur muydu? Tabii ki ama onun yerine bana takılıp kaldı."

"Takılıp kalmak için fena bir yer değil sanki," dedim.

"Bazı yetişkinlerin nasıl birlikte olacaklarını bulmalarını izlemek onun hayatını mahvetmeyecek, tamam mı? Gerçekçi ol Shay. Bu onun gördüklerinin yanında hiçbir şey." Sessiz bir kahkaha attı. "Kaçarak kimseyi kurtaramazsın. Oyununu anladım, karıcığım. Bunun tüm sorunlarımızı çözeceğini düşündüğünü

biliyorum ama öyle değil. İnsanlar seni terk etmeden onları terk etmek hiçbir şeyi daha iyi hâle getirmez."

"Yaptığım şey bu değil." Yaptığım şeyin tam olarak bu olması oldukça mümkündü. Aynı anda çok fazla korkunç şey hissetmem ve tek iyi çözümün kendimi bu durumdan çıkarmak olması da mümkündü. "Şu anda dağılmamın adil olmadığını biliyorum ama bunu daha fazla içimde tutamam."

"İçinde tutmak zorunda değilsin. Ama gitmek zorunda da değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Henüz değil. Küçük kaçağımızla uğraşmak ve Eva'yı ziyaret etmeye hazırlanmak yeterince yorucu olacak. Bana biraz zaman ver karıcığım. Eğer hâlâ kendin dışında herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyorsan, seni tepeden aşağı kendi ellerimle indiririm."

Bir süre sonra başımı salladım. "Tamam. Anlaştık."

"Tanrı'ya şükür." Parmaklarını kazağımın altına soktu. "Son bir günde tüm yetişkinlik hayatım boyunca yaşadığımdan daha fazla şeye şahit oldum ve bu hiç hoşuma gitmedi. Seni yatağa götürüyorum ve daha önce söylediklerime rağmen bu konuda nazik olmayı planlamıyorum. Bu senin için uygun mu? Eğer değilse şimdi söyle."

Gömleğimi başımın üzerinden çekerken bir kahkaha attım. Kot pantolonumu çıkarıp beni yatağa doğru yönlendirdiğinde güldüm. Beni yüzüstü yatağa yatırıp hırıltılı bir homurtuyla içime girdiğinde gülmeye devam ettim. Kalçalarımdan tutup parmaklarını karnımın üzerinde dolaştırdığında, sırtıma ve omuzlarıma sıcak öpücükler kondurduğunda güldüm. Aleti daha önce hiç olmadığı kadar sert ve agresif bir şekilde içime girdiğinde güldüm. Beni yukarı kaldırdığında, dişlerini kıçımın yuvarlak kısmına bastırdığında, kadınlığımı çimdiklediğinde, saçlarımı yumruğunun etrafına doladığında güldüm. Ben boşaldıktan sonra boşaldığında güldüm.

Gerçi bir noktadan sonra o ürpertici kahkahalar; nefes nefese, ürpertici hıçkırıklara dönüşmüştü. Sırlarımı sadece yatak bildiği için hepsi aynıydı. Bugün kocama âşık olduğumu bilen yataktı. Bugünden çok önce de âşık olduğumu biliyordu ve bu aşk oldukça beklenmedik bir şeydi. Aynı zamanda geri döndürülemezdi ve beni bırakmayı reddetmesi, durumu daha da kötüleştiriyordu; çünkü onu istemediği ama ayrılamadığı bir ilişkinin içine soktuğumu fark ettiğinde yıkılacağımı biliyordum.

Elbette böyle bitecekti. Bir sabah uyanacak ve uzun süredir acı çeken gözlerini kırpıştırarak bana bakacak, herkesi kurtardığı gibi beni de kurtardığını ve bunu yaparken kendini kaybettiğini keşfedecekti.

Bunlardan herhangi birini söylersem bana yanıldığımı söyleyeceğini biliyordum. Bu yüzden bu sırları yatağımla aramda tuttum.

Bölüm Otuz Üç

Noah

Öğrenciler dayanıklı olacak.

Bir sonraki hafta yorucu geçti.

Gennie'yle öğleden sonralarını terapistinin ofisinde çalışarak ve Eva'yı ziyaret etmeye hazırlanarak geçirdik. Çok fazla gözyaşı vardı ve hepsi Gennie'ye ait değildi. Bu çok zor bir süreçti, bundan kaçış yoktu.

Aynı zamanda sakin bir haftaydı. Shay okulda geç saatlere kadar kalıp yaklaşmakta olan yeni bir grup için materyaller hazırlıyordu ve bize alan tanıdığını ve bunun doğru olduğunu da biliyordum. Bunun özellikle Gennie için en iyisi olduğuna inandığını biliyordum ama onu özlemiştim. Shay'in yatağına tırmanıp yüzümü omzuna gömmek ve bu gezegende geçirdiği bir avuç yıl içinde çok şey yaşamış bir çocuğu büyütmenin ağırlığını unutmak istiyordum.

Bunun yerine, bütün gece dönüp durdum. Shay'in hayalleri peşimi bırakmadan gözlerimi kapatamıyordum. Friendship'e döndüğü anı ve bana Twin Tulip'i bir düğün mekanına dönüştürme hayalinden bahsettiği zamanı. Onunla evlendiğim günü ve beni öptüğü geceyi.

Artık lisede sevdiğim kızla ya da o gittikten sonra arkasına bakmadığı için kızdığım kişiyle ilgili hayaller kurmuyordum. O

zamanlar ona karşı hissettiğim her şey gerçekti ama şimdi farklıydı. Karmaşık, katmanlı ve damarlarımda dolaşana kadar asla anlayamayacağım şekilde çok yönlüydü. Onu seviyordum ve bu sefer bunun yeterli olacağını umuyordum.

Gennie'ye, "Devam et," dedim. "Seni burada bekleyeceğim."

Gennie dişlerini alt dudağının geçirdi ve bakışlarını muşamba zeminde tuttu. "Belki de fikrini değiştirdi ve beni görmek istemiyor."

"Seni dünyadaki her şeyden daha çok görmek istediğini biliyorum."

Bir kez başını salladı. "Doktor Brianna aynı anda pek çok şey hissetmeye iznim olduğunu ve buna bunalmışlık dendiğini söyledi." Parmaklarını siyah beyaz çizgili eteğinin üzerinde kıvırdı. "Sence annem de bunalmış hissediyor mudur?"

"Eminim öyledir."

Bir an sessiz kaldı. "Benimle gelecek misin?"

"Geleceğim; ama Doktor Brianna'yla konuştuğumuz gibi önce annenle biraz yalnız kalmana izin vereceğim. Anlaştık mı? Yoksa yeni bir plan mı yapmalıyız?"

Başını salladı. "Sorun değil." Odanın öbür ucuna, kız kardeşimin yuvarlak bir masanın yanında durduğu yere baktı, parmakları birbirine dolanmıştı ve vücudu oturduğu yerden kalkmaya hazırmış gibi kıpırdıyordu. "Burada kal," dedi elini omzuma koyarak. "Seni görebileceğim bir yerde."

Gennie, Eva'ya doğru yürüdü, saçlarını elimden gelen en iyi şekilde örmüştüm. Masadan birkaç adım uzaklaştığında duraksadı. Ayağa fırladı, kalbim ağzımda, bunu onunla yapmamı istediğini düşündüm ama sonra annesine doğru koşmaya başladı. Eva'nın kollarına uçarak onu bir adım geriye savurdu.

Orada öylece durup birbirlerine sarılışlarını, hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzlarının çöküşünü izlerken dakikalar geçti. Sonunda, Eva'nın başparmaklarını Gennie'nin ıslak yanaklarında gezdirmesine yetecek kadar ayrılıp birbirlerine gülümsediler. Orada oturup onları izledim. Kalbim boğazımda düğümlendi.

Yaklaşık doksan dakika boyunca konuştular, bu sürenin çoğu Gennie'nin ağzından dökülen kelimelerle geçti. Bir kez bile hareket etmeyi bırakmadı, her zaman dans etmek ya da anlattığı hikâyeyi canlandırmak için kıpırdıyor ya da zıplıyordu. Eva, kızının her bir zerresini özümsemekle meşgul olduğu için gözlerini bile kırpmıyordu.

Gennie koşarak yanıma geldiğinde, "Bunalmış hissediyorum ama bu artık kötü bir bunalma değil," dedi.

"Bu iyi bir şey. Haklıydım, değil mi? Annen seni görmek istemek konusunda fikrini değiştirmedi."

Suratını ekşiterek bana doğru baktı ve kendi sözlerini tekrarladığıma inanamıyormuş gibi başını salladı.

Gennie beni masaya götürdü ve Eva'nın karşısına oturmamı işaret etti. Kız kardeşim son bir yıl içinde uzun yıllar yaşamış gibi görünüyordu. Uzun boyu, ince yapısı ve koyu renk saçlarıyla her zaman annemize benziyordu ama benzerlikleri bunlarla sınırlıydı. Annem mesleği gereği barış yanlısıyken, Eva özünde asiydi. Anarşi kelimesini omurgasına dövme olarak yaptırmıştı. Annem seyahat etmek ya da tatil çıkmak için hiçbir neden görmezdi. Eva'ysa yeni maceralar olmadan yaşayamazdı. Annem sabitliği tercih ederdi, Eva'ysa bilinmeyeni arzulardı.

Bu temel farklılıklar yıllar içinde aralarında kilometrelerce mesafeye yol açtı. Eva mezun olduğunda neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Benim liseye başladığım ve babamın komşularımızdan parasının yetmediği çiftlik arazilerini satın almaya devam ettiği o son birkaç yıl, en kötüsüydü. Hepimiz için en kötüsüydü.

Eva'nın bir gün veda etmeden evi terk etmesi sürpriz değildi.

Bana sık sık mesaj atıyordu ama evi sadece birkaç ayda bir arıyordu. Annem ve Eva düşmanca, kaynayan fırtına bulutları içinde dolaşmadan her şeyin daha iyi olması mantıklı gelse de değildi. Daha iyi değildi.

Eva'nın Rhode Island, Friendship'in pastoral sınırlarının ötesinde aradığını bulup bulmadığını bilmiyordum. Bir kısmını bulduğuna inanmak zorundaydım. Buna inanmak *zorundaydım*. Evden ayrılmasıyla müebbet hapis cezası arasında geçen sürede vahşi ve özgür yaşadığına inanmasaydım, kızına huşu ve maskesiz bir kederle bakarken onu izleyemezdim.

Ona, annemize ne kadar çok benzediğini söyleyemezdim.

"Temyiz için uğraşan adamlarım var," dedim kız kardeşime.

Omuzlarını kaldırdı. "Biliyorum. Bunun zaman alacağını da biliyorum."

"Hâlâ Connecticut'a taşınman için uğraşıyorlar."

Gennie, Eva'nın kucağına yerleşti ve dikkatini masanın üzerindeki boyama kitabı sayfalarına ve yıpranmış boya kalemlerine verdi. "Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum."

"Ben-"

"Bana evlendiğin kızdan bahset," diye araya girdi Eva. "Liseden Shay Neydi-Adı-Unuttum olmasına neden şaşırmadım?"

"Öyle değil. Yani biz aslında şey değiliz. Evet. Shay Zucconi. Shay Zucconi." Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum ve daha yakınına eğildim. Ne söylemeye çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nereden başlamalıydım? "Gennie onu seviyor."

"Biliyorum," dedi Eva gülerek. "Shay hakkında *birçok şey* duydum."

"O değil-" Bu sefer ne dediğimi biliyordum ama söylenecek doğru kelimeleri bir araya getiremiyordum. "Senin yerini doldurmaya çalışmıyor."

Yavaşça başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu ben de biliyorum. Gennie'nin hayatında süslü örgüler yapabilen, korsanlar ve kaşifler hakkında hikâyeler okumasına yardımcı olan biri olduğu için mutluyum." Boyama sayfasına bir göz attı. "Senin hayatında da senin için özel şeyler yapabilecek biri olduğu için çok mutluyum. Hepimiz için yaptığın onca şeyden sonra bunu en çok sen hak ediyorsun."

Başımı salladım. Bu onaylanmaya kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım vardı. "Onu seversin. Pembe saçları var ve avokado şeklinde küpeler takıyor."

"Gerçek avokadolar gibi mi? Yoksa avokadoya benzeyen küpeler mi?"

Sanki küpelerin nereye takıldığını bilmiyormuş gibi parmaklarımla kulağımı işaret ettim ve "Avokadoya benzeyen boncuklu şeyler. Boncuklar, payetler. Belki de nakış? Ama gerçek avokado değil, hayır."

"Gerçek olsalar çok fena olurdu," dedi Eva.

"Eminim Mezoamerika'da, avokadoların tam olarak olgunlaştığı anı bilmenin bir yolu olarak avokado küpeleri takmak gibi eski bir gelenek vardır."

Başka bir zaman olsaydı, Eva bu düşüncenin peşinden Yucatan'a gider ve iki ayını yerlilere eski avokado efsanelerini sorarak geçirirdi. Sonra rüzgâr, dikkatini yeni bir yöne çeker ve Pasifik Sahil Otoyolu'nda otostop çekmeye ya da güneyde duba tekne kullanmayı öğrenmeye koyulurdu.

"İyi misin?" diye sordum.

Yüzündeki eski avokado merakı silinmiş olan Eva yavaşça başını salladı. "Buradaki herkes kadar," dedi. "Ama çok kötü de değil. Yardım paketleri ve kartıma para yüklediğin için teşekkür ederim. Çok yardımı oldu." İçini çekti. "Burada kitaplar var. Çok iyi seçenekler yok ve bazıları gerçekten modası geçmiş şeyler

ama alabildiklerimi alıyorum." Gözleri büyüdü, kaşları çatıldı. Duraksadığında kendimi en kötüsüne hazırladım. "Bir danışmanla konuşuyordum. Anneme yazmayı düşünmemi önerdi."

Daha yakına eğildim. Göğsüm neredeyse masayla aynı hizadaydı. "Ne dedin?"

Güldü ama sesi hüzünlüydü. Acı vericiydi. "Biliyorum. Danışman ona ulaşırsam bazı şeyleri çözmeme yardımcı olabileceğini söyledi. Sadece merhaba dersem, onu özlediğimi ve iyi olduğunu umduğumu söylersem. Hepsi bu kadar." Konuşurken gözleri doldu, kelimeleri boğuktu. "Hiç yanıt vermese bile denemiş olacağım."

"Bence bu iyi bir fikir. Yazmanın onun için zor olduğunu biliyorum. Kalem tutmakta ya da yazı yazmakta zorlanıyor ama muhtemelen tesiste ona yardım edebilecek birileri vardır."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Ama yanıt alana kadar nefesimi tutup beklemeyeceğim. Çünkü yazmakta zorlanıyor."

Gennie boyama kitabıyla ilgilenirken birkaç dakika sessiz kaldık. Korsanlar ve denizaltındakiler hakkında bir hikâye anlattı ve denizkızlarının nasıl her zaman korsanların yanında yer aldığından bahsetti. Ziyaret saati sona erdiğinde Gennie ve Eva gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. Kız kardeşime sarıldım ve bir şeye ihtiyacı olursa bana haber vermesini hatırlattım.

Gennie'yi tesisten dışarı taşıdım. Başı omzumda ağırdı ve sessiz gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu. Otele dönerken kapalı havuzu tekrar ziyaret etmek ve akşam yemeğinde tavuk yemek istediğini söylemek dışında pek bir şey söylemedi. Her şey düşünüldüğünde, bu ziyaret önceki denemelere göre kayda değer bir gelişmeydi.

Yine de yorucuydu. Gennie'nin katlanmasını istediğimden çok daha fazlasıydı.

Havuzda aralıksız üç saat boyunca su sıçrattı ve akşamki beş bininci amuda kalkışını değerlendirdikten sonra duygusal enerji-

sini attığını fark ettim. Korsan ve denizkızı hikâyeleri anlatması, havuzun bir ucundan diğerine koşması ve amuda kalkması gerekiyordu çünkü stresini atmanın en iyi yolu buydu. Her öğleden sonra otobüsten inip köpeklerle oynamak için tepeden aşağı koşmasının nedeni de buydu. O sadece sorunlu bir çocuk değildi. Benim düzenli yaşam tarzıma yapılmış bir saldırı değildi. Sadece gün içinde yaşadığı duyguları sindirebilmek için bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı.

Gennie havuzun kenarına kadar yüzdü. "Noah, anneme postayla bir şeyle göndermeme izin var mı?"

"Ne tür şeyler?"

"Bilmiyorum. Belki iyi okul ödevlerimden bazıları ya da Shay yazmama yardım ederse bir mektup."

"Evet gönderebilirsin," dedim. "Shay'in sana yardım edeceğinden eminim. Ben de yardım edebilirim."

"Shay bu işlerde daha iyi." Yüzeyin altına daldı ve tekrar çıktı. "Annem gittiğinde küçük bir kızdım ve bunu gerçekten anlamamıştım," dedi bilgece. "Şimdi büyük bir kız olduğum için annemin beni hâlâ sevdiğini ve annem olmaktan hoşlanmadığı için gitmediğini biliyorum."

"Sen artık büyük bir kızsın," diye tekrarladım.

"Evet," diye cevap verdi. "Bence Shay'e karşı gerçekten nazik olmalısın."

Şezlongda öne doğru eğildim. Bu çocuk benim bilmediğim ne biliyordu? Bu bilgiye nasıl ulaşıyordu? "Ben Shay'e iyi davrandığımı sanıyordum?"

"Daha nazik," dedi Gennie. "Sanki onu seviyormuşsun gibi."

Acı bir kahkahayı bastırmak için öksürdüm. Shay ile bu hafta sadece seyahatlerimizle ilgili şeyleri ve onun iyi olduğuna dair teyitleri içeren birkaç mesaj üzerinden konuşmuştuk. Bu beni deli ediyordu. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Aramızdaki her şeyi düzeltmek istiyordum. Bunun, bana neye mâl olacağı umurumda değildi. Yardımı olacaksa bu sahte evliliği yırtıp atar ve her şeye yeniden başlardım. Bir yolunu bulurduk. Ne isterse yapardım. *Ne isterse.*

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Güzel şeyler yapmalısın. Mesela onu romantik randevulara götürmelisin," diye cevap verdi Gennie. "Bayan Castro bu kez bakıcılık yapmaya geldiğinde kaçmayacağıma söz veriyorum."

Bayan Castro son bakıcılık işinin dehşetini unutmakla meşgul olduğu için kaçma riski barındıran gelecek fırsatları düşünemiyordu. "Randevular, pekâlâ. Başka?"

"Doğum günü partisi yaptığımızda çok hoşuna gitmişti. Belki bunu tekrarlayabiliriz."

"Başka bir doğum günü düzenleyerek mi?"

"Bilmiyorum. Belki pastalı bir parti. Ve hediyeler. Ona hediyeler vermelisin."

"Doğru. Tamam. Başka bir şey var mı?"

Gennie sırtının üzerinde süzülüyor, kolları iki yanında sallanıyordu. "Ona onu sevdiğini söylemelisin. Hem de *çok* söylemelisin. Sanırım yapman gereken şey bu."

Kendi etrafında dönerek amuda kalkma alıştırmasına geri döndü.

Belki de haklıydı. Belki de yapmam gereken şey tam olarak buydu.

Bölüm Otuz Dört

Shay

Öğrenciler kendilerini her konuda ikna edebilecekler.

Noah'nın evinde yalnız olmak garipti. Sanki her an biri gelip burada ne yaptığımı soracakmış gibi hissediyordum. Eğer sorarlarsa, Noah'yla evlendiğimizi ya da buna benzer bir şey söylemem ve artık burada yaşadığımı belirtmem gerekecekti. Sanki bunlar gerçek, doğru şeylermiş ve buraya girip evim demeye karar veren dengesiz bir insanın saçmalıkları değilmiş gibi konuşmam gerekecekti.

İlk gün neredeyse eşyalarımı toplayıp Twin Tulip'e gidiyordum. Thomas House yalnız ve boştu ama yine de benim evimdi. Bu tartışmayı saatlerce sürdürdüm. Bir çanta hazırladım, kapının yanına koydum, Noah ve Gennie yokken taşınmanın delilik olduğuna karar verene kadar kapıya baktım.

Sonra Noah ve Gennie yokken burada kalmanın delilik olduğuna karar verdim.

Sonunda Twin Tulip'e gittim, gökyüzü kararıncaya kadar arazide yürüdüm. Yiyecek bir şeyler almak için bir sonraki kasabaya gittim. Hafta içi bir gece bu şekilde dışarıda olmak, yemek, banyo ve yatma zamanları olmadan amaçsız ve bağsız olmak, Noah'nın evinde onsuz dolaşmak kadar garipti. Dünya bana farklı, artık tanımadığım bir yer gibi geliyordu.

Yollardaki ve restorandaki herkes kafamda tamamen aptalca bir tartışmayı sürdürdüğümün farkındaymış gibi geliyordu. Arabamın arka koltuğunda bir çanta olduğunu ve bu gece nerede uyuyacağım konusunda kendimle tartışmaktan kendimi alamadığımı biliyorlardı. Noah'yı ve tabii ki Gennie'yi sevdiğime inanmak için kıvrandığımı ve bu duyguların eski benliğime özlemden değil yaşadıklarımızdan kaynaklandığını biliyorlardı. Sanki ilişkimizin bir dakikadan kısa bir süre içinde çözebileceğim düğümlerine asıldığımı bildikleri gibi.

Twin Tulip'e döndüm. Çakıllı yolda bir an duraksadıktan sonra başımı salladım, zihinsel olarak kendimi tekmeleyip arabayı tepeye doğru sürdüm. "Bütün eşyalarım burada," diye açıkladım yemek poşetine. "Deodorant bulamadığım için sabahımı mahvetmek istemiyorum." Noah'nın bembeyaz çiftlik evi göründüğünde kaşlarımı çattım. "Ya da doğru ayakkabıları."

Kaşlarımı çatmamın nedeni öfke değildi. Kızgın değildim. Tüm bu anlamsız olaylar silsilesinin yarattığı hayal kırıklığı bile değildi.

Çatık kaşlar burada olmayı istememden kaynaklanıyordu. Gerçek buydu, ne kadar tuhaf ve rahatsız edici olsa da burada olmayı seviyordum. Noah ve Gennie'nin yanımda olmasını istiyordum. Onlar olmadan hiçbir şey tam değildi.

Ben, onlarsız aynı kişi değildim.

Bu insanlara âşık olmayı hiç istememiştim. Buraya bir aile aramaya gelmemiştim. Bunların hiçbirinin parçalarımı tekrar bir araya getirmeye başlamasını beklemiyordum.

Cuma öğleden sonra ikinci bir happy hour denemesi için dışarı çıktım.

Bu kez, okulumdan bir grup öğretmenle Friendship'te su kenarındaki havalı istiridye barda buluştum. Kısa bir süre önce büyük bir teknoloji şirketinin prestijli bir programına seçilen ve kendisine ülke çapında çok sayıda özel eğitimin yanı sıra, sınıfı için her türlü yeni cihazın verileceği üçüncü sınıf öğretmenini kutluyorduk.

Janita aynı zamanda yüklü bir maaş da alıyordu ve deniz kıyısındaki gösterişli istiridye barını seçmesinin nedeni de buydu. İlk turdaki içkileri o ısmarlayacaktı.

Okul yılının başındaki felaketin aksine, ben tuvaletteyken kimse beni ekmedi. Gerçi bu gruptan bunu beklemezdim. Bu kadınlar bana Boston'daki arkadaşlarımı hatırlatıyordu. Onları geçtiğimiz aylarda tanımaya başlamıştım ama okul dışında, öğrencilerin olmadığı ve şarabın aydınlattığı bir ortamda görmenin, onları taze ve yeni gösteren bir yanı vardı. Yirmi dakikalık bir öğle yemeği süresinde ya da sabah geliş görevi sırasında koridorda olabileceklerinden çok daha fazla kendileriydiler.

Dana, cesur ve biraz gürültülüydü (tıpkı Emme gibi). Ingrid konuştuğundan daha çok dinliyordu ve konuşurken son derece düşünceliydi (şüphesiz Audrey gibi). Neveen keskin bir zekaya ve alaycılığa sahipken (Grace), Mieke sıcak ve sevecendi (kimseyle kıyaslanamaz olsa da kesinlikle Jaime).

Elbette farklıydılar ama arkadaşlarımda en çok sevdiğim şeyleri bu kadınlarda görmenin verdiği tuhaf bir rahatlık vardı. Kendimi bu grubun içinde görebiliyordum. Daha da fazlası bu gruba *dahil olmak* istiyordum. Neveen'in bitmek bilmeyen mutfak tadilatı hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Mieke'nin beni renk uzmanıyla tanıştırmasını istiyordum; çünkü eflatun saç rengi olağanüstüydü ve Ingrid'e lale tarlalarını gezdirmek istiyordum. Dana'nın tuhaflıklarına gülerken burnumdan (yine) şarap fışkırsın istiyordum. Bu rahatsız edici bir şekilde komikti çünkü bunu isteyip istememem gerektiğini bilmiyordum.

Buraya kök salmak planlarımda yoktu. Boston'dan bir kutu Cheez-Its'le yola çıktığımda ve hayatım milyonlarca küçük parçaya bölündüğünde bir planım olduğundan değildi, aksine planın yokluğu asıl plandı. Sadece hayatta kalmaya çalışmak. Ani kararlar vermek yok. En kötüsünü bekle. Hiçbir şey için plan yapma. Bunu yapmaya çalıştım. Gerçekten bunun için *çok* çabaladım.

Sonra yardıma ihtiyacı olan bir çocuk, eski bir çiftlik için yeni bir hayat, sahte bir evlilik derken ani hamleler birbirini izledi. Yeni bir plandan diğerine atlama aşamaları. Artık mesele benim hayatta kalmam değildi çünkü mesele hepimizdik, ben, Noah ve Gennie. Mesele Lollie'nin çiftliği ve gelecek yıl kalıcı bir öğretmenlik pozisyonu ve kocama âşık olmaktı.

Bunlardan herhangi birini isteyip istememem gerektiğini ya da bunlara güvenip güvenmeyeceğimi bilmiyordum.

Bu yılı Twin Tulip'te bulabildiğim son ev parçalarını toparlamak ve artık kim olmak istediğimi bulmak için kullanmayı planlamıştım. Bir aile bulmak, kendimi ait hissedebileceğim bir yer bulmak denklemin bir parçası değildi.

Yine de buradaydım, gelecek yıl birinci sınıf pozisyonunu mu yoksa anaokulu pozisyonunu mu kabul edeceğim konusunda, neredeyse Helen kadar sık peşime düşen insanlarla çevriliydim.

Burada hatalı bir mantık ve birbirimize duyduğumuz eski sevginin üzerine inşa ettiğimiz yeni ve kırılgan bir evlilikle karşı karşıyaydım.

Kendime bunun bir parçası olmaya zorlanıp zorlanmadığımı sormaktan vazgeçemiyordum. Yol boyunca ne olmasını istediğime karar verip sonra da kendimi buna ikna edip etmediğimi. Kendimi, iş tekliflerine ya da bu gece onlara katılmam için ısrar eden iş arkadaşlarıma ikna edemiyordum ama ya kendimi Noah'yı sevmeye ikna ettiysem? Ya geçmişteki hatalarımı tekrarlıyorsam?

Kendimi bundan nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Gece sona ererken Janita'ya sarılıp tebrik ederek ve bunu yakın bir zamanda tekrar yapma sözü vererek ayrıldık. Bardaki hesabı ödediğimde birkaç koltuk uzağımda oturan Christiane Manning'i fark ettim. Çenesini ellerinin üzerine dayamış, dolu bir martiniye bakıyordu.

Sahip olduğum tüm sağduyumla yaklaşarak, "Selam Christiane," dedim.

Bakışlarını camdan ayırıp bana çevirmesi bir saniye sürdü. Gözlerinde bir parlama göründü. Kendini gülümsemeye zorladığı belliydi. "Merhaba. Seni uzun zamandır görmemiştim."

"Bir süredir-" Suya bakarak yavaşça başımı salladım. "Bazı şeyleri çözmeye çalışıyordum."

"Kocan nerede?"

İçimi çektim. Noah'nın canlı kalkanı olmakla bir sorunum yoktu ama Noah'nın Christiane'la aramdaki tek çatışma kaynağı olmasından sıkılmaya başlamıştım. Herkesin zamanını boşa harcıyordu. "O ve Gennie birkaç günlüğüne şehir dışındalar. Yarın öğleden sonra dönecekler."

Sivri dilli bir yorum beklesem de gelmedi. Başını sallayarak içkisine bakmaya devam etti. Bahşiş vermek, hesabımı kontrol etmek ve fişi almak için acele etmedim. Ortaya çıkan sessizlik garip değildi ama iyi de hissettirmiyordu. Farklıydı.

"İkizler bu hafta sonu babalarıyla birlikte," dedi Christiane sonunda. "Onlar gittikten hemen sonra evimde yalnız olmaktan nefret ediyorum. O sessizlik iyi hissettirmiyor." İçkisini eline alarak bir yudum almadan bıraktı. "Tanıdığım diğer boşanmış annelerin çoğu sessizliği ve özgürlüğü sevdiklerini söylüyorlar. Ben o aşamaya gelmedim. Nasıl yalnız kalacağımı henüz çözemedim."

Bar taburesine oturmadan önce bir anlığına tereddüt ettim. "Bunu anlayabiliyorum," dedim. "Noah ve Gennie olmadan ev

çok sessiz. Sanki bir şeyler olmasını bekliyorum ama olmuyormuş gibi." Parmağımı sert ahşap bar tezgâhının üzerinde gezindim. "Tek kişilik yemek yapmayı hatırlayamadığım her gece dışarıdan yemek sipariş ediyorum."

Christiane bana bakmadan martinisini işaret etti. "Bir içki ister misin? Muhtemelen arkadaşlarınla yeterince içmişsindir ama kalabilirsin."

"Elbette." Barmene el sallayarak bir bardak *sangria* söyledim.

İçkim geldiğinde, Christiane parmaklarını bardağının sapına sararak benimkiyle tokuşturmak için yukarı kaldırdı.

"Kocanı çalmaya çalışmıyordum," dedi kadeh kaldırırken. "Kocanı çalmaya çalışıyormuşum gibi davranmama rağmen."

Bunu düşünerek derin bir iç çektim. "Bu konuya açıklık getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Kendimi boş hissetmekten hoşlanmıyorum," dedi. "Boşandıktan sonra bu boşluğu elime geçen her şeyle doldurmam gerektiğini hissettim."

"Ve... Noah kolayca sahip olabileceğin biri gibi mi görünüyordu?"

Boş bakışlarla bana döndü. "Bu planda bariz kusurlar vardı. Öncelikle Noah'nın sana âşık olması,"

Verdiği bilginin biraz hatalı olmasının çok sayıdaki nedenini açıklamayacaktım. Hayır. Önümde içkim vardı ve bu gece kendi duygularımı incitmek istemiyordum.

Christiane, "Benim ikizlerimle aynı yaşta bir çocuğu var ve yapayalnız," diye devam etti. "Birbirimize uyacakmışız gibi görünüyordu. Sanki aynı noktalarda eşleşiyorduk."

Bilerek başımı salladım. Tıpkı eski sevgilime olan yaklaşımım gibiydi ve Noah'ya olan yaklaşımıma hiç benzemiyordu.

"Eşleşmek göründüğü kadar kolay değil."

"Başka kimseye *bakmıyor* bile," diye devam etti Christiane.

"Keçi yogasında hiçbirimizi fark etmediği kesin. Biliyor musun? Keçi yogası asla rahatlatıcı değil. Bir keçi yüzünüzü ya da burnunuzu yalarken, burnunu *ait olmadığı* yerlere sokarken poz vermeye çalışmanın eğlenceli bir yanı yok."

"Bir dakika. Bir dakika. Keçi yogasına Noah'nın dikkatini çekmek için mi gidiyorsun?"

Christiane bardağıyla bir hareket yaparak sıvının yarısını barmene sıçrattı. Bir kısmı yüzüne sıçramasına rağmen çoğu göğsüne yayıldı. Homurdanarak oradan uzaklaştı.

"Neden herkes Little Star'da keçi yogasına gidiyor sanıyorsun?"

"Seni temin ederim ki Noah'nın ilgileneceği son şey keçi yogasıdır." Bardağı ondan alarak tekrar tezgâha koydum. "Eğer planın çiftliğinde yogaya gitmek ve futbol maçlarında onunla flört etmekse, Noah'nın Gennie'ye karşı aşırı korumacı olduğu kısmı kaçırıyorsun. Senin adını bilmesinin tek nedeni, çocuklarının yeğenini itip kakmaları. Sen onun hayalindeki kadın olabilird-."

"Senin gibi mi?"

"Kes şunu." Ona sabırsız bir bakış attım. Bu gece bu oyunu oynamak istemiyordum. "Onun istediği her şey olabilirsin ama biri yeğenine bulaştığı anda her şey biter. Gennie mutsuzsa kendi hayalleri umurunda bile olmaz. Muhtemelen cazibenin onun üzerinde işe yaramamasının nedeni de bu."

Christiane kaşlarını çatarak ellerini kavuşturdu. "Çocuklarım birer pisliğe dönüşebiliyor."

"Bütün çocuklar pislik olabiliyor. İsteyerek yapmazlar ama bu en iyilerinin bile başına gelir."

"Francie sinsi ve kibirli olabiliyor ama Harold ciddi," diye homurdandı. "Boşanma konusunda çok kızgın. Dikkat çekmek için her türlü rezilliği yapıyor." Başını iki yana salladı. "Sonra babası onu hafta sonu için alıyor ve çılgınca koşmasına ve ne halt isterse yapmasına izin veriyor. Yani ben kötü olanım. Video oyunlarını

ve iPad'ini elinden almak zorunda kalan, banyo yapmasını ve iç çamaşırı giymesini şart koşan kötü anne benim."

"Dinle, oğlunu tanımıyorum ama pek çok çocuk tanıyorum ve ailelerinde bir şeyler değiştiğinde bunun onlar için ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Dediğin gibi, senin ilgini istiyor. Kötü niyetli değil."

Barmen kuru bir gömlek ve çatık kaşlı bir ifadeyle tezgâhın arkasına döndü. Christiane'nın önüne taze bir martini koydu. "Eğer bir içki daha fırlatırsan, seni kovarım," dedi.

"Özür dilerim," diye seslendi arkasından adam uzaklaşırken. Bir yudum alarak bana baktı. "O evli."

Çenemi barmene doğru eğdim. "Bu adam mı?"

"Evet." Başını salladı. "Kontrol ettim."

"Ve bu bilgiyi onunla flört edip etmemeye karar vermek için mi kullanıyorsun?"

Omuz silkti. Bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyordum.

"Birinin bana, Noah'nın sana taptığı gibi tapmasını istemek çok mu fazla?"

Güldüm. "O bana tapmıyor Christiane. Biraz fazla abartmıyor musun?"

"Bana Christie de," dedi. "Sana abartı gibi gelebilir ama senin sahip olduklarının bir kırıntısına bile sahip olmak için her şeyimi verirdim. Ciddiyim. Birinin bana, Noah'nın sana gösterdiği ilgiyi göstermesi için her şeyi yaparım. Sanırım hayatımda beni fark eden birini istiyorum."

Bununla birlikte onu, Noah'yı rahat bırakmayan kadın olarak görmeyi bıraktım ve parçaları bir araya getirip ilerlemek için elinden geleni yapan biri olarak görmeye başladım. Tıpkı benim gibiydi.

"Benim gördüğümü göremiyorsun," diye devam etti. "O adam sana tapıyor. Kendimi onun soğukkanlı olduğuna inandırmıştım.

Duygularını pek göstermediğine, anlıyor musun? Ama sonra sen geldin." Bir nefes vererek kendini toparladı. "O hiç de soğukkanlı değilmiş, sadece seni bekliyormuş."

"Bu-" Ona nasıl karşı çıkacağımı ve evliliğimizin saçmalığını nasıl canlı tutacağımı bilmiyordum. Biri diğerine âşık olsa da onu sahte bir evliliğe daha fazla hapsetmeden bunu nasıl itiraf edeceğini bilmiyorsa, bu hâlâ bir saçmalık mıydı? Bu konuları düşünmek yerine onları tamamen görmezden geldim. Olağanüstü bir başa çıkma stratejisiydi. "Neden şu anda başka bir ilişkiye atlamak istiyorsun? Acelen ne?"

Avuçlarını gözlerine bastırdı. "Terapistim de geçen yıl boyunca her hafta aynı soruyu sordu."

"Cevabını henüz bulamadın mı?"

İnledi. "Hayır. Yani belki. Bilmiyorum. Sadece bir şeylerde başarısız olmayı sevmiyorum. Yeniden başarmak istiyorum."

"Yeniden evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet. Doğru yapmak için ikinci bir şansa ihtiyacım var." Yumuşak bir sesle devam etti. "Her şeyi tek başıma yapmak istemiyorum. Yapabilirim ama yapmak istemiyorum. Bundan daha iyisini hak ettiğimin farkındayım."

"Sen de ilgine karşılık veren birini hak ediyorsun." dedim dikkatlice. Bu Christiane için olduğu kadar kendim için de söylediğim bir şeydi. "Eğer ilgilenmiyorlarsa-"

"Ah, inan bana terapistim sen ve Noah hakkında her şeyi biliyor," diye araya girdi. "Durumu benimle birlikte tekrar değerlendirdi. Aklımı kaçırdığımı hatırlatmana gerek yok."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." İçkime uzandım. "Bu sorunları çözmüş olmana sevindim mi demeliyim? İçinde bulunduğun durumu mantıklı bir şekilde dile getirebildiğini mi? Yardımcı olursan sevinirim."

Kıkırdadı. "Yemek yemek ister misin? Çocuklarım yanımda değilken yemek yemeyi unutuyorum." Hemen yanıt vermeyince devam etti. "Tabii arkadaşlarınla yemediysen. Grubunuz gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu, bu yüzden muhtemelen eve gitmek istersin."

"Onlar okuldan arkadaşlarımdı," dedim. "Hepsi Hope İlkokulu'nda öğretmenlik yapıyor." Ona doğru uzanarak dirseğinin dibindeki menüyü aldım. "Bu kasabada çok fazla arkadaşım yok. Birkaç tane daha edinebilirim."

Bir dakika sonra parmağının ucuyla menüye dokundu. "Bil diye söylüyorum. Çiğ balık sevmem."

"O zaman bir *istiridye* barında ne işin var?"

İki elini de havaya kaldırdı. "Şehirdeki tek düzgün yer burası."

"Ama yine de buraya gelip Daytona'da bahar tatilindeymiş gibi içkini yudumluyorsun," diye mırıldandı barmen.

"Peynir ve et alacağız," dedim. "Teşekkürler."

Barmen mutfağa doğru yöneldiğinde Christie bana döndü.

"Anlattıklarımdan sonra bana korkunç tepkiler vermen ve kalpsiz olman işime yarardı. Yani, öfkemi eski eşimden başka birine yönlendirebilmem için harika bir fırsat olurdu."

"Eğer yardımı olacaksa, sana birden fazla kez çiş dinleyen kadın diye hitap ettim."

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Bu çok iyi. Oldukça yardımcı oldu."

"Bunu yapmaktan vazgeçmelisin," dedim. "Arkadaş edinmenin yolu bu değil."

"Umumi tuvaletlerden birden fazla müşteri aldım."

"Peki ya yoğun programın? Gerçekten daha fazla müşteriye ihtiyacın var mı?"

Omuz silkti. "Artık bekar bir ebeveynim. Dolu bir program bana iyi geliyor."

"Yeterince adil ama seninle bir daha tuvalete gitmezsem buna şaşırma."

"Anlaştık."

Saç bantlarının bize yakışıp yakışmadığını, kredi kartı puanlarını biriktirmeye çalışmanın sorunlarını, Pink Plum'da hangi baristanın en iyi içkileri yaptığını, neden bir daha asla bir alışveriş merkezine gitmek istemediğimiz gibi her türlü saçmalığı konuştuk. Bu esnada yemeklerimizi tüketiyorduk. Restoran yavaş yavaş boşalmaya başladı.

Christie şaraba geçmeden önce bir martini daha sipariş ederken ben de biraz daha sangria içtim.

Hâlâ Friendship'te olduğumuz için çağırdığımız araba en az yarım saat daha gelmeyecekti. Barmen bu konuda homurdandı ama bizi soğuk kasım yağmuru altında beklemekten kurtarmak için iki bar taburesini girişe sürükledi.

"Bunu yarın tekrar yapmamız gerekecek," dedim.

"İki gece üst üste böyle içemem," dedi. "Bunun etkilerini bir hafta boyunca hissedeceğim."

"Hayır, bir araba ayarlamaktan bahsediyorum."

Güldüm. "Çünkü arabalarımız burada. Geri gelmek zorunda kalacağız."

"Ah, doğru." Telefonuna bakarken başını salladı. "Bu büyük bir sorun. Belki de eve yürüyerek gitmeliyim."

"Bu aptalca bir fikir," diye seslendi barmen.

"Köprünün diğer tarafındayım," dedim. "Bir tepenin üstünde. Kocam geceleri böyle yerlerde yürümemden hoşlanmıyor."

"Evet, bu his açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor," dedi. "Yine de sana tapıyor. Eminim istesen seni bir tepeye kadar taşır."

Titrememi engellemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu doğru değildi. Bana tapmıyordu. Bana karşı hisleri her neyse, yeniydi ve burada kalıcı olduklarına kendimi ikna edemiyordum. Çok geçmeden o da herkes gibi benden bıkacaktı.

Bölüm Otuz Beş

Noah

Öğrenciler her şeyi itiraf edebilecekler.

Eve dönüş yolculuğumuzun son iki saati berbattı.

Kilometrelerce anlamsız trafiğe girdikten sonra Connecticut'tan Rhode Island'a doğru bir fırtınaya yakalandık. Gennie tüm yol boyunca sinirliydi. Friendship'e doğru giden otoyoldan çıktığımızda koltuğun arkasını tekmeliyor, bir çocuk programının sinir bozucu tema şarkısını bağırarak söylüyordu.

Sonunda Old Windmill Hill Yolu'na vardığımızda kafam patlamak üzereydi.

Ailemin çiftliğiyle ve bu kasabayla zor bir ilişkim vardı; ama eve döndüğüm için rahatlamış olduğumu inkâr edemezdim. Bu sadece küçük bir çocukla yorucu bir yolculuktan sonra eve dönmekle ilgili bir mesele değildi. *Eve*, bu topraklara, burada sahip olduğum hayata döndüğüm için rahatlamıştım. Birlikte yaşadığımız hayata. Sadece ben, Gennie ve Shay.

Bu gece Shay'e gerçeği söyleyecektim. Onu sevdiğimi, onu her zaman sevdiğimi söyleyecektim. Ta en başından beri. Onu yıllarca ve sessizce sevdiğimi itiraf ederken ölsem bile bunu bilmesini istiyordum. Yanımda kalmasını istiyordum.

Çakıllı yoldan aşağı inerken Gennie, "Köpekleri görmek istiyorum," diye bağırdı. "Kediciklerimi de."

Tepemizdeki kara bulutlara baktım. Sağanak yağış bizi bekliyordu ama bu çocuğun enerjisini atmaya ihtiyacı vardı.

"Yağmur başlayana kadar onları ziyaret edebilirsin. Bir yağmur damlası hissettiğin an içeri girersin."

"Ya hiç hissetmezsem? Ya yağmur üzerime düşmezse?"

Dikiz aynasından ona baktığımı fark etmedi. "Eğer yakınına yağmur damlaları düşüyorsa içeri girme vakti gelmiş demektir."

"Ya fark edemeyeceğim kadar yakınımda olmadıkları için fark etmezsem?"

"Imogen."

"Efendim?"

Kontağı kapattım. "Yağmur yağdığını fark edemiyorsan çiftlikte tek başına dolaşamazsın. Anladın mı?"

Ayaklarını tekrar yolcu koltuğunun arkalığına vurdu. "Evet."

"Pekâlâ," dedim. "Ama seni bir saat içinde iliklerine kadar ıslanmış hâlde görmek istemiyorum."

"Hay hay." Oto koltuğunun kemerini çözerek kapıyı açtı ve hızlıca köpeklere doğru koşmaya başladı.

Şanslıysam Shay'le kesintisiz yarım saat geçirebilirdim. O zamanın her dakikasına ihtiyacım vardı. Çantalarımızı aldım ve içeri taşıdım. Shay'i birinci katta bulamayınca yatak odasına yöneldim. Orası uzun süre onun yatak odası olmayacaktı. Bu iş istediğim gibi giderse, herhangi bir şeyi onun ya da benim diye ayırabilirmişiz gibi davranmayı bırakacaktık. Hepsi bizim olacaktı.

Kapıyı iterek açtım ve onu yerde otururken buldum. Etrafı çeşitli şeylerle çevriliydi. Giysiler, kitaplar, küpeler, ayakkabılar. *Her şey*. Sonra irkildi, bir elini göğsüne bastırarak geri çekildi. Kulaklıklarını çıkararak, "Seni bir iki saat daha beklemiyordum," dedi.

Yaklaştım ve kalkabilmesi için elimi uzattım. "Yola erken çıktık."

Ayağa kalkarak kot pantolonunun paçalarını düzeltti. "Nasıl geçti? Gennie nasıl?"

Onu kollarıma almak istesem de kazaklar ve kitapların oluşturduğu küçük dağlar bizi ayırıyordu. Bunun yerine elimi enseme götürdüm. "Beklediğimden iyi."

"Bu iyi," dedi. "Gerçekten çok iyi."

"Gennie hayvanları ziyarete gitti. Yolculuktan sonra biraz koşuşturmaya ihtiyacı vardı."

"Mantıklı."

Bir dakika boyunca yerdeki eşyaları inceledim. Dolap ve çekmeceler boştu. Çözemediğim bir şey dönüyordu ve bunun toparlanmanın habercisi olduğunu hissediyordum. Gitmeye hazırlanıyordu. Bunun yürümeyeceğine karar vermişti.

Yerdeki eşyaları işaret ettim. "Burada neler oluyor?"

"Yaz çoktan bitti." Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Düzenli olmaya çalışıyorum."

"Düzenli." Başımı salladım. Midem alt üst olmuştu. "Thomas House'a geri dönmek için mi?"

Konuşmak için dudaklarını araladığında kendini durdurdu. Telefonuna dokundu ve kulaklıklarını kılıfına yerleştirdi. "Her şeyi yanlış yaptık Noah. Belki doğru sebepler içindi ama-" Uzaklara, meyve bahçelerine bakan pencereden dışarı baktı. "Sana, yeğenine, çiftliğine hatta bu tuhaf kasabaya âşık oldum, ama sen benimle Lollie'nin topraklarını alabilmek için evlendin." Boğazım düğümlendi. "Herkesi kurtardığın gibi beni de kurtardın."

"Sen herkes değilsin Shay. Yakınından bile geçmiyorsun."

Ellerine bakarak, "İnsanların beni sevdiğine kendimi ikna etme konusunda çok deneyimliyim. O insanlar beni sevmediklerini, beni hiç sevmediklerini acı bir şekilde açıklayana dek bunu yaptığımın farkında bile olmuyorum. Lollie'nin bu tuhaf iradesi, istemediğini söylesen bile arazi ve bu durumu oluşturmak için bir araya gelen her şey olmasaydı bunu seçeceğine inanamıyorum. Senin, beni seçmiş olacağına kendimi inandıramıyorum."

"Bu konuda yanılıyorsun."

"Bunu kanıtlayabilir misin?" Sonunda bakışlarımla buluştuğunda karanlık gözlerindeki tüm acıyı hissettim.

"İhtiyacım olan şey bu. *Kanıt.* Bana kendilerinden kesitler ve parçalar veren ve bunların bütün olduğuna yemin eden bir sürü insan var. Kendime onlara inanmamı, o acınası küçük parçaları alıp onlardan gerçek bir şey yaratmamı söylüyorum. Yapıyorum da. İlişkiler, vaatler ve gelecekler yaratıyorum. Her şeyi yapıyor, kendimi inandırıyorum." Ellerini kaldırarak havaya doğru salladı. "Artık bunu kendime yapmak istemiyorum."

İçim dışıma çıkıyormuş gibi hissediyordum. "O zaman sana daha iyi bir sebep vereyim."

İki elini kalbinin üzerine koydu. "Beni tekrar kurtarmana izin veremem. Senden dünyayı kurtarmanı bekleyen bir kişi daha olamam. Kendi dünyamı kurtarmak zorundayım."

Uzun bir süre birbirimize baktık, kitapları ve giysileri bizi ayırıyordu. Uzakta gök gürlüyor, rüzgâr ağaçların arasından esiyordu. Elimi tekrar enseme götürdüm ve başparmağımı oradaki düğümlere bastırdım. Bunun bir faydası olmadı. Hiçbir şeyin yardımcı olabileceğini düşünmüyordum.

"Madem kanıt istiyorsun," dedim. "Sana kanıt göstereceğim."

Shay başını salladı. "Bunu bu gece için bir kenara bırakabilir miyiz? Duş almam, çamaşırları bitirmem ve ders planlarım üzerinde çalışmam gerekiyor çünkü bu haftanın programı yine değişti. Sen de çok uzun bir gün geçirdin, aslında uzun bir hafta desek daha doğru olur. Eminim Gennie'yi bir an önce düzenli rutinine döndürmek istiyorsundur."

Duş. Çamaşırlar. Ders planları. Rutin. Gözlerimi dikmiş, bu konuyu bu gece için bir kenara bırakmayacağımızı anlamasını bekliyordum. Daha fazla dayanamadığımda, baskı o kadar yoğun olduğunda ve yapabileceğim tek şey tahliye vanasına basmak ya

da patlamayı beklemek olduğunda, "Seni seviyorum. Yani, seni gerçekten seviyorum Shay. Seni yıllarca sevdim ve eski sevgilinden, annenden ya da başka birinden kalan hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bunu değiştiremeyeceksin," dedim.

İçinden bir şeyler fısıldarken kaşları dediklerimi anlamamış gibi düştü. "Noah, ben-"

"Hayır. Hiçbir şey söyleme. Bana yanıldığımı ya da neden bahsettiğimi bilmediğimi söyleme." Bir adım geri çekilerek elimi kaldırdım. "Kanıt istedin. Sana kanıt sunacağım."

Hiçbir yanıt beklemedim. Merdivenlerden koşarak indim, mutfağı geçtim, üniversiteden kalma kitaplarımı ve çiftlik işlerinden ayrı tutmak istediğim diğer her şeyi sakladığım küçük çalışma odasına girdim. En yüksek rafın en uzak köşesinde babamın eski puro kutularından biri duruyordu.

Bu kutuyu en son birkaç yıl önce, bu evin inşaatı bitip taşındığım zaman düşünmüştüm. Onu o kadar uzun süre sakladığım için kendime kızsam da o zaman bile vazgeçememiştim. Onun gitmesine asla izin verememiştim. Telefonum cebimde titrerken cevap vermek için kutuyu kolumun altına sıkıştırdım.

"Ne?"

"Eve hoş geldin. Kaçak keçilerimiz var," dedi Bones. "Rüzgâr bugün gerçekten başımıza bela oluyor. Arazinin her tarafındaki çitleri söktü. Keçilerin çoğunu geri getirdik fakat iki tanesi REO Speedwagon'u çekip kaçıyor gibi görünüyor. Çitleri onaran birkaç adamımız var ama çiftlik standının arkasında devrilmiş birkaç ağaçla da uğraşıyoruz, bu yüzden elemana ihtiyacımız var." Boğazını temizledi. "Gökyüzü aydınlanmadan önce birkaç keçiyi yakalayıp getirme şansın var mı?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Sikeyim," diye inledim.

"İşte duymak istediğim türden bir coşku."

"Bu keçilerin nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Keçiler planlarını açıklamaz," dedi kıkırdayarak. "Muhtemelen balkabağı tarlalarından geriye kalanları parçalamışlardır."

"Bugün buna ayıracak vaktim yok," diye homurdandım. "Eğer bu keçiler kendileri için neyin daha iyi olduğunu anlar ve ben onları bulmadan eve dönerlerse bana telsizle haber ver."

"Pek olası değil ama yaparım," dedi.

Telefon görüşmesini sonlandırarak puro kutusunun üzerine bir not yapıştırdım. Karıma, ailesinin doğum günlerini, taze ekmeklerini, sınıfını düzenlemek için gönderilen dondurma kaşıklarını ve çiftliğini elden geçirmek için gönderilen müteahhitleri ona olan sevgimin kanıtı olarak görmeyen kadına, kısa bir not yazdım. Uçsuz bucaksız bir bağlılık göstergesi olarak. Bu keçileri toplar toplamaz onunla evlenmemin gerçek nedeni, tek nedeni, hakkında uzun uzun konuşacaktık.

Merdivenlerden çıktığımda duşun sesini duydum. Böylesi daha iyiydi. Bu kutuyu ya da içindekileri bunca yıldır neden sakladığımı açıklamak için uygun kelimeleri bir araya getirebileceğimi sanmıyordum. Shay'in bunu kendi başına çözmesine ihtiyacım vardı. Hatırlamasına ihtiyacım vardı. Belki beni o zaman anlar ve bana inanırdı. O zaman isteyebileceği tüm kanıtlara sahip olacaktı.

Odasına girdim. Dağınıklık bıraktığım gibiydi. Bir tarafta kazaklar ve kotlar, diğer tarafta elbiseler ve şortlar vardı. Puro kutusunu yatağının üzerine bıraktım. Üzerindeki fosforlu pembe not dikkatini çekmek için adeta çığlık atıyordu. Kısa bir süre duraksadım, kutunun içindeki tüm kırılganlıkların ağırlığı beni geri çekti. Bu işe yaramazsa asla toparlanamazdık. Ben asla toparlanamazdım.

Göğsümde ağırlaşan bu farkındalıkla merdivenlerden inip fırtınanın içine doğru yürüdüm. Kasım öğleden sonraları, göz açıp kapanıncaya kadar geceye dönüşüyordu ve fırtına bulutları tepedeki karanlığı daha da yoğunlaştırıyordu. Yağmur kuvvetleniyor, rüzgâr uğulduyordu. Elimizde kalan son mevsim elmaları bu gece düşecekti.

Gennie'yi aceleyle kulübeden çıkarken buldum, kediler kapının yanında volta atarken onu izliyorlardı. "Üzerimde hiç yağmur damlası yok," diye seslendi.

Bu doğru değildi ama umurumda da değildi. "Bazı çitleri kontrol etmem gerekiyor," dedim keçi arkadaşlarından bahsetmekten kasıtlı olarak kaçınarak. "İçeride kal. iPad'inle oyna. Birazdan döneceğim."

"Kitap okusam olur mu?"

"Ne?" Rüzgârın uğultusunda yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona baktım.

"iPad'de oynamak yerine odamda kitap okuyabilir miyim?"

"Elbette. Bunu yapmak için neden izne ihtiyacın olsun ki?"

"iPad'i kullanmam gerektiğini söyledin ama onun yerine kitap okumak istiyorum ve senin yönlendirmelerini boşa çıkarmak istemedim." Omuzlarını silkti ve eve doğru yürümeye başladı.

"Bu çocuk kim ve hayatıma neler oluyor?" ATV'min direksiyonuna yerleştim.

Arabayı çalıştırıp yola çıkarken telsizimi yanıma almadığımı fark ettim. Telefonumu bulmak için ceplerimi yokladığımda onu da almadığımı fark ettim. Muhtemelen çalışma odasındaki masamın üzerinde bırakmıştım.

Geri dönemezdim. Gennie ya da Shay'le karşılaşmak zorunda kalacaktım ve onlar da vaktim olmamasına rağmen sorularına cevap isteyeceklerdi. Bunun yerine yağmur ve rüzgâr dört bir yandan üzerime gelirken tepeden aşağıya, meyve bahçelerinin yanından geçip Twin Tulip arazisinin sınırındaki balkabağı tarlasına doğru ilerledim.

İlk keçinin kalan su kabaklarını karıştırdığını gördüğümde ıslanmış ve yorgundum. İkinci keçi bir anda ortaya çıktı ve farlarımın ışığına doğru fırladı. Etrafından dolanarak ATV'yi bir dereye doğru yönlendirdim.

Bölüm Otuz Altı

Shay

Öğrenciler doğru nedenlerle yanlış seçimler yapabilecek.

Özgür olduğuma inandığım bir zaman vardı. *Bağımsızdım.* Aile beklentilerinin ya da geleneklerin kıskacında değildim. Kendimi dilediğim gibi yaratabilirdim ve kimse bundan farklı bir anlam çıkarmazdı.

Bu türdeki bir özgürlüğün sorunu, her şeyin gökte var olup yerde olmamasıydı. Beni uzayda süzülmekten alıkoyacak kimse yoktu. Kaybolmaktan ve unutulmaktan. Tek çözüm belimden birinin bileğine bir ip bağlamak ve bana tutunması için yalvarmaktı.

Jaime hep yanımdaydı. Audrey, Grace ve Emme. Düğün delisi bir şeytan olduğumda ve iyi bir arkadaş olmak yerine neredeyse sahip olduğum hayatın yasını tutmakla meşgul olduğumda bile yanımda oldular.

Tıpkı Noah gibi.

İşte bu yüzden her şey acıtıyordu. Hem içimin derinliklerinden hem de dışımdaki her yerden acıyordu, sanki vücudumdaki yerçekiminin ağırlığı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Her şey yanlıştı. Sözlerim, duygularım, düşüncelerim, hepsi yanlıştı. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Asla istediğim gibi olmamıştı.

Kendimi hava karardıktan sonra elinde kelebek ağıyla koşuşturan bir çocuk gibi hissediyordum. Aşırı hevesli ve kendimi

yorana kadar çırpınmaktan başka bir şey yapamayacak kadar beceriksizdim. Bir çocuk gibi, Noah'ya onu korumaya çalıştığımı açıklayamıyormuşum gibi görünüyordu. Omuzlarına bir yük daha bindirerek onu sıkıntıdan kurtarmaya çalışıyordum. Yapabildiğim en iyi şey, sözlerimi çimen yaprakları gibi koparıp ona fırlatmak, burada kalamayacağımı anlamasını ve beni hiçbir zaman gerçekten istemediğini fark etmesini beklemeyi ummaktı.

İşte bu yüzden banyo kapısı açıldığında duşta ağlıyordum. "Merhaba Shay. Ben geldim."

Parmaklarımı gözlerime bastırarak derin bir nefes aldım. "Selam Gennie. Yolculuk nasıl geçti?"

"Her gün yüzmeye gittim ve Transilvanya'da atıştırmak için durduğumuzda Noah bebek havuçlardan yememe izin verdi."

Alnımı duşun duvarına yasladım. Bunu yapabilirdim. Kendimi toparlayabilir ve çocukça bir konuşmaya uyum sağlayabilirdim.

"Pennsylvania mı?"

"Noah öyle dedi ama ben hâlâ Transilvanya olduğunu düşünüyorum. Öyle demeyi daha çok seviyorum," dedi ve ekledi, "Noah çitleri kontrol etmek için dışarı çıktı."

Bacaklarımı tıraş etmeye başladım. "Tamam."

"Annem, Noah'yla evlendiğiniz için mutlu olduğunu söyledi. Evlendiği kadının 'Lisedeki adı neydi Shay Soyadı-Neydi-Unuttum olduğuna neden şaşırmadım?' dedi." Gennie bir kahkaha attı. "Shay-Adı-Neydi-Unuttum çok komik."

Ağzımdan bir hıçkırık kaçmak üzereydi ve nefes almak için uğraşmak zorunda kaldım. "Bu çok komik," demeyi başardım. "Burada işimi bitirip üzerime bir şeyler giymem için bana birkaç dakika verebilir misin? Bana her şeyi o zaman anlatabilirsin."

"Tamam. Ben odama gidip kitap okuyacağım," diye seslendi ve kapı arkasından çarparak kapandı.

Yaklaşık üç dakika içinde beni aramaya geleceğini bildiğim-

den, duşumun geri kalanını aceleyle tamamlayıp hızlıca giyindim. Gennie'yi çağırmaya gitmeden önce yatağımın üzerinde duran küçük kutuyu fark ettim.

Üzerindeki yapışkan notu aldım. Noah'nın el yazısıyla şöyle yazıyordu: *İşte kanıtın.*

Kapağı açtığımda tam kareler hâlinde katlanmış defter sayfaları buldum. Sayfaları karıştırdım, arkasına çizilmiş ayçiçeklerini tanıdığımda içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Onlar benim ayçiçeklerimdi. Onları ben çizmiştim. Notlardan birini açmaya çalışırken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Parmaklarım hareket etmek istemiyor, gözlerim gözyaşlarından oluşan bir buğunun arasından görmekte zorlanıyordu.

Benim biricik Gri Mavi'm,

Bugünkü ikinci notum ama Walker'ın hükümet dersi hayatımı tüketiyor ve uyanık kalmak için buna ihtiyacım var. Cebir sınavında kıçımı kurtardın. Geçmememin imkânı yoktu ama birkaç soruda zorlandım. Cidden Mavi, dünkü çalışmamdaki yardımın için sana borçlandım. Bir daha son dakikaya bırakmayacağıma söz veriyorum.

Cumartesi günü birileriyle nergis festivaline gitmem gerekiyordu ama şimdi sesli söyleyince kulağa korkunç bir fikir gibi geliyor. Bilmek istediğim şey şu: Neden böyle bir festival var Mavi? Bu kasaba bir ay boyunca herhangi bir festival düzenlemeden durabilir mi? Yoksa buradaki hayat o kadar sıkıcı ki, herkesin sıkıntıdan ölmesini önlemek için kasabanın etrafına bir sürü sarı çiçek dikmeleri ve insanları çöpçü avına göndermeleri mi gerekiyor? Başka bir soru daha: Gelecek ay bir lale festivali beklemeli miyim? Bir sonraki ay da direklerin etrafında ironik bir şekilde dans eden bakirelerle tamamlanan büyük bir Mayıs Günü? Daha iyi bir soru: Bu şehirde hiç bakire kaldı mı?

Sadece soyunma odasındaki konuşmalara dayanarak bile cevabın hayır olduğunu söyleyebilirim.
Yakında tekrar yaz ve lütfen bana bunları açıkla.
Senin iç görün olmadan sıkıntıdan ölme riskim var.
Sonsuz sevgilerimle,

Bir diğerine uzandım, karmaşık kıvrımları açarken eskimiş kâğıdı neredeyse ikiye ayırıyordum.

Sevgili Gri Mavi'm,
Bu taşra kasabası konusundaki şikâyetlerimden bıktığını biliyorum ama rüzgârın soğukluğu konusunu tartışmış mıydık? Çünkü bu oldukça nahoş bir durum ve bunu yakın zamanda İsviçre'den tahliye edilen biri olarak söylüyorum. Bu gidişle bahar gelmeden kapüşonlularını tek tek çalacağım.
Dünkü sorunla ilgili olarak, Memleket Günleri'nin dönüşünü planlamaya başlamamızın zamanının geldiğine inanıyorum. Sence gelecek yıl çok mu erken? Sen Yale ve eski erkek kulüpleri gibi kokarken ve ben New York Moda Haftası'ndan yeni çıkmışken, annem beni kabul etmesi için hangi üniversiteye rüşvet verirse oraya gidebilir miyiz? Yoksa beş yıl bekleyip biraz beklentinin oluşmasına izin mi vermeliyiz?
Williamson gözlerini bana diktiği için kısa kesmek zorundayım. Öğretmenler en kötüsü. Neden onları huzur içinde görmezden gelmeme izin vermiyorlar?
Sonsuza dek sevgiler,

Ve diğerlerini açtım.

Gri Mavi, karamsarların en karamsarı.

Geçen gece beni kurtardığın için teşekkürler. Futboldan bütün bir maç boyunca oturacak kadar hoşlanmıyorum ama herkesin sarhoş olup aptallaşmaya başlamasını da sevmiyorum.

Lisenin böyle bir yer olduğunu biliyorum, özellikle de Amerika'nın küçük bir kasabasındaki lisenin ama ben zaten aptaldım. Bunu aştım artık. Beni eve götürdüğün ve o gece çok huysuz bir ruh hâlinde olsan bile benimle bunun üstesinden geldiğin için teşekkürler. Bir gün birlikte takılırız ve yaptığımız muhteşem şeylerden bahsederiz. Bizim için küçük kasaba draması yok. Elbette New York'ta bir yerde buluşacağız ve dünyayı ele geçirme hikâyeleri anlatacağız. Mükemmel olacak. Mükemmel olacağız.

Benim dram-kalkanı aşkım,

Gri Mavilerin en Mavisi,

Bazen tüm hayatımın bir dizi hatadan ibaret olup olmayacağını merak ediyorum. Birbiri ardına geliyorlar ve başımın üzerinden uçup gidene kadar hiçbirinin geldiğini görmüyorum. Sanki herkesin her şeyi berbat etmenin eşiğinde olduğunu anlamak için yerleşik bir sensörü varmış gibi hissediyorum. Bense her şeyi berbat ettiğimde ne olacağını öğrenmek zorundayım çünkü benim böyle bir mekanizmam yok. Her şeyi mahvetmeden önce beni durduracağına söz ver. Sen benim tek umudumsun.

Sonsuz aşk,

GM-

Bu sabahki kahve için teşekkürler. Bana evimi hatırlattı. Ya da belli belirsiz tanıdık bir şeyi; çünkü belli belirsiz tanıdıklık bir şeyi ev olarak görmek için tek eşiğim.

Avrupa kahvesini özlediğimi söylediğimde şımarık bir velet gibi göründüğümü biliyorum ama Avrupa kahvesini özlüyorum. Günümü güzelleştirdin.
Kafeinli sevgiler,

Sisli sabahın Gri Mavisi,
Harika bir noktaya değindin, benim cevabımsa basit: Gelecek yıl ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Üniversite uçsuz bucaksız bir gizem. Muhtemelen Boston College'a miras yoluyla kabul edileceğim ama umurumda değil. Orada ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok ve muhtemelen anlamak için birkaç yılımı harcayacağım. Annemi utandırmadığım sürece bunun pek bir önemi yok. Keşke bir şeyi, hayatımı onu yaparak geçirmek istediğimi bilecek kadar sevseydim ama bir şeyleri sevmek korkutucu. Sağlığım için de lanet olası bir tehlike. İnsanların sevdiği bu şeyler, çoğu zaman dönüp kendilerini yok ediyor. Picasso'ya ve kulağına bakın. Yani, cidden! Bu süreçte hayatımı mahvedebilecek bir şeyi sevme riskini almak istediğimi sanmıyorum.
Aşk ve gizemle,

GM,
Umarım başın belaya girmemiştir. Dün gece seni geç saate kadar dışarıda tuttuğum için özür dilerim. Dışarı çıkma yasağını bu kadar geçtiğimizi fark etmemiştim. Evde senin için işleri zorlaştırmak istemedim. Gerçekten özür dilerim. Lütfen suçu benim üzerime at. Herkes zaten benim sorunlu bir çocuk olduğumu düşünüyor. Onlara benim yaptığımı söyle ve kendini kurtar. Ayrıca dinlediğin için teşekkür ederim. Neden bu kadar üzgün

olduğumu bilmiyorum. Annem doğum günümü neredeyse hiç hatırlamaz. Bunu beklemeliydim. Ona umut bağlamaktan daha iyisini yapabilirim.

Omzunda ağlamama izin verdiğin için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı. Tanrı aşkına, bunun için beni otobüsün altına atmalısın.

Gri Mavi,

Bir gün, gülümsediğini görmek istiyorum. Gerçek bir gülümseme. Beden eğitimini ekeceğimi ve şehirde düzgün bir öğle yemeği yiyeceğimi söylediğimde ya da İngilizce dersinde yanına oturup notlarını çaldığımda, böylece bir kez olsun katılım kredisi alabileceğim zaman bana verdiğin türden bir gülümseme değil. Bana neden bu kadar gri mavi olduğunu söyleyeceksin ve bana, gri ile mavinin senin kişiliğin olduğuna dair beş paragraflık bir kompozisyon yazmadan önce şunu söylememe izin ver:

Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum ve bunu seviyorum. Nasıl bu hâle geldiğini bilmek istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum en iyi arkadaşım.

Sevgim ve gülümsemelerimle,

Benim tatlı, tatlı GM'm,

Umarım annen iyidir. Sen ve ailen onun sağlığıyla ilgili bu kadar çok şey yaşadığınız için üzgünüm. Yardım edebileceğim bir şey var mı bilmiyorum ama varsa bana söylemeni istiyorum. Sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsun.

Sadece haber ver, hizmetindeyim.

Seni çok seviyorum,

Gri Mavi Bananapants,*

Hayır, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Sadece hoşuma gitti.

Sevdiğim başka bir şey daha var: Lollie. Annem beni buraya gönderdiğinde yaşlı bir kadınla sıkışıp kalacağımı düşünmüştüm ama Lollie harika biri. Keşke sürekli yer değiştirmek zorunda kalmasaydım ama buraya taşındığım için mutluyum.

Twin Tulip'teyken hiçbir şey için endişelenmeme gerek yokmuş gibi hissediyorum ve bu çok güzel.

Ailenin çiftliği hakkında aynı şekilde hissetmediğini biliyorum ve bu sorun değil. Zıt yönlerden bakıyoruz. Senin traktörüne biniyor olsaydım muhtemelen nefret ederdim. "Senin yerinde olmak" bu cümleye uygun bir ifade mi? Hiçbir fikrim yok."

Bir grup insan bu hafta sonu Hasat Festivali'ne (???) gidip gitmeyeceğimi sordu. Bunu bana sanki aylara falan bakmayan bir yabancıymışım gibi açıklayabilir misin? Bu şeye gitmek istiyor muyum? Bir şey toplamam gerekecek mi?

Tüm bananapants sevgimle,

Şimdiki ve gelecekteki kurtarıcım,

Kimse sana bunu söylemediyse söyleyeyim, sen dünyadaki en iyi kalbe sahipsin. Huysuz olduğun zamanlarda bile (bkz: son iki haftadır), kış balosundan sonra yolda kaldığımda beni eve götürmek gibi çok tatlı şeyler yapıyorsun (amcanın göl evine gitmek istemediğimde beni dansa götürdüğün için teşekkürler Brett Schiveley). Dansa gideceğini bile düşünmemiştim ama şık mavi takımınla oradaydın.

* "Muz pantolonu", Muzlu pantolon hakkında eğlenceli bir şarkı. –ç.n.

Bu gibi durumlardan nasıl kurtulacağımı akıl edemiyorum ama sen asla unutmuyorsun. Gerçekten, GM, sen benim en iyi arkadaşımsın. O tatlı kalbi asla kaybetme. Bir gün seni kurtaracağım.

Sonsuza kadar,

Tüm yorgan mavi mürekkepli ayçiçekleri ve benim karmakarışık ergen yazımla kaplanana kadar sayfaları karıştırdım.

"Yıldızlar," diye fısıldadım kendi kendime. "Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*"

"Bu da ne?"

Sesle yerimden sıçradım. Gennie'yle yüzleşmek için dönerken notlardan birini göğsüme bastırdım. "İçeri girdiğini duymadım," dedim kalbim ağzımdayken.

Etrafıma baktı. "Nedir o?"

"Bazı eski mektuplar," dedim, onları toplayarak.

Arka yüzüne Twin Tulip'in haritasını çizdiğim bir tanesine baktı.

"Hazine haritalarına benziyorlar."

"Hayır. Hazine değil," dedim. Kelimelerim hissettiğim kadar kararsız geliyordu.

"Konuşacağımızı söylediğimi biliyorum ama bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Sorun değil." Başını salladı, ben elimdekileri kutuya yerleştirirken hâlâ mektuplara bakmak için eğiliyordu.

"Oyuncaklarıma bir hikâye okuyacağım."

Kutudan çıkardığım notlar tabii ki kutuya sığmıyordu ve onları zorla tıkıştırmayacaktım. Bu şeyler on beş, on altı yıllıktı. Onları bir nedenden dolayı saklamıştı. Anlamaya hazır olmadığım bir nedenden dolayı.

"Kulağa hoş geliyor," diye seslendim arkasından.

Gennie odasına girdiğinde kutuyu, notları ve çamaşır sepetimi alıp aşağıya indim. Bodrum kapısını açarak neden gizlice dolaştığımı tam olarak açıklayamasam da parmak uçlarımda merdivenlerden indim. Mantıklı gelmese de son derece gerekli olduğunu düşünüyordum.

Aşağı indiğimde Jaime'nin numarasını tuşladım ve telefonu önümde tutarak açmasını bekledim. Sonunda ekranda yüzü belirdiğinde her şey ağzımdan döküldü. "Noah az önce beni sevdiğini söyledi. Ben de ondan bir kanıt istedim ve çıldırmak üzereyim çünkü ona lisede yazdığım mektupları unutmuşum. Onları saklamış. Tüm bunlar çok fazla. Bu *çok fazla* Jaime."

Saçlarını omzunun üzerine attı. "Sakin ol, sakin ol. Bu konuda neden bu kadar telaşlısın? Sanırım ben senin salıncağında sıkışıp kaldığımda onun seni sevdiğini söylemiştim."

"Çünkü beni çok uzun zamandır sevdiğini de söyledi," dedim. Tüm kelimeler bir anda dudaklarımdan döküldü. "Ergenliğimizden beri. Sonra lisede yazdığım notlarla dolu bir kutu bıraktı, ben de eskiden imzamı atmak yerine sonuna bir yıldız çizdiğimi fark ettim."

Bana göz kırptı. "Ve?" Notlardan birini açtım ve ekrana doğru tuttum. "Bir dakika, bir dakika, bir dakika. Bu mümkün değil. Aman Tanrım, bebeğim. Çiftliğine senin adını mı vermiş?"

"Belki de?" Notu tekrar okudum. "Ona Gri Mavi derdim. Çünkü üzgün ve huysuzdu. O zamanlar tuhaftım ve auraları okuyabildiğimi sanıyordum."

"Hâlâ tuhafsın ama çiftliğinin logosunun senin gri mavi zemin üzerine çizdiğin yıldızlardan oluşması tesadüfmüş gibi davranamayız."

"Bunu neden yapsın ki?"

Bana göz kırptı. "Seni sürekli hatırlamak istemesi dışında mı?"

"Hiçbir şey söylemedi. Pekâlâ, evet arkadaştık ama-" Alnımı ovuşturarak içimi çektim. "Hiç fark etmedim."

"Görünüşe göre bu dikkatsizliğin için sana kızmamış." Cevap vermedim. Jaime kendi kendine devam etti. "Seni ölümüne özleyeceğim."

"Ne?"

"Seni elimden geldiğince çok ziyaret edeceğim. Uzun hafta sonlarında, tatillerde, yaz aylarında. Beni alman gerekebilir. Rhode Island'a giden bir tren var mı? Emin değilim ama ziyarete geleceğim. Sen benim ailemsin. Masal gibi bir kasaban ve masal gibi bir kocan olması, kaotik biseksüel arkadaşını unutabileceğin anlamına gelmez."

"Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

Gözlerini devirdi. "O seni seviyor Shay. Seni benden bile daha uzun süredir seviyor ve bunu destekleyecek kanıtları da var. Buna bir de büyükannenin çiftliğini alabilmen için seninle evlendiği ve Xavier'i çiftçi pazarının ortasında yere indirdiği gerçeğini eklersen, sırada ne olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedim gözlerim dolarken.

"Evet bebeğim, biliyorsun. Seni sevmesine izin vereceksin. Tuhaf küçük lale çiftliğinde, onun kıymetli korsan yeğeniyle mutlu bir hayat yaşayacaksın. O okuldaki işi kabul et ve orada kal. Seni çok seven ve sen ona geri dönmeden önce bile her gün çizdiğin küçük yıldız resmini görmek isteyen kocanla birlikte."

"Ama ya-"

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "Hayır. Olasılıkları tartışmıyoruz. Ekmekçi Babacık seni seviyor. Zamanımızı gevşek ipler ya da çukurlar arayarak geçirmiyoruz. Onu eski sevgilinle ve onun pek çok kötü huylarıyla karşılaştırmıyoruz. Kocanın bugün sana sunduğu tartışılmaz kanıtı, istediğin kanıtı kabul ediyor ve ona inanıyoruz."

"Ya fikri değişirse?"

"Bir durumun senin için yanlış olmasının tüm nedenlerini görmezden gelme konusunda çok fazla tecrüben var, bu yüzden neden doğru olduğunu anlaman biraz zaman alacak. Bu konuda bana güvenmen gerekecek." İçini çekti. "Onun sana nasıl baktığını göremiyorsun. Görebilseydin sen de benim bildiğimi bilirdin, o kararını çok uzun zaman önce verdi ve senin kararını vermeni bekliyor."

Bir dakika boyunca bodruma baktım. Bir köşede üst üste yığılmış kutular, diğer köşede eski mobilyalar duruyordu. Her şey tam da Noah'nın istediği gibi kusursuz ve düzenliydi.

Sonunda, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"O zaman bunu ona söyle."

"Bilmiyorum. Gitmek isteyeceğinden eminim. Ya da gitmek istediğini fark edecek ama yapamayacak çünkü benimle bu şeye hapsolmuş durumda. Ya da Gennie'yi incitecek ya da-"

"Ona bunu da söyle," dedi. "Ona terk edilme sorunlarıyla dolu bir geçmişi geride bıraktığını ve eski sevgilinin bu durumu gerçekten zirveye taşıdığını söyle, özellikle de birkaç hafta önce tavsiyeme rağmen onunla buluştuğunda. Bu yüzden kafanın çok karışık olduğunu ve yolunu bulmaya çalıştığını söyle. Ona şu anda aklından geçenleri anlat."

"Ya liseden beri sakladığı hayali gerçekleştiremezsem?"

Jaime homurdandı. "Bu aslında çok komik çünkü aylardır bir hayal değil. Sen evlisin bebeğim. Onunla yaşıyor, çılgınca seks yapıyorsun ve birlikte büyüttüğünüz bir çocuğunuz var. Bence bu endişeleri bir kenara bırakabilirsin. Tabii o seni korkutmakla meşgul değilse."

"James."

"Lafı açılmışken, neden şu anda seni azarlamıyor? Bu tür bir açıklama, tüm kıyafetlerin ve çekingenliklerin ortadan kaldırıl-

masını gerektirir. Bu konuşmayı tüm gerçekliğinle yapmalısın. Bu çok daha iyi olur."

"Çitleri kontrol etmek için dışarı çıktı," dedim omuz silkerek.

"Ama," Ekranımdaki saate bakarak kaşlarımı çattım, o eski notlar yüzünden tam bir saat kaybettiğimi fark ettim, "Bu kadar uzun sürmemeliydi."

"Çiftlik hayatının birçok keyifli yanı var," diye mırıldandı. "Git ve kocanı bul. Onu sevdiğini ve bu işi nasıl yürüteceğinden emin olmasan da denemek istediğini söyle."

"Tam olarak bu kelimeleri kullanabilir miyim?"

"Evinizde bir misafir odası ve tatil masanızda benim için bir sandalyeniz var mı?"

"Her zaman," dedim.

"O zaman evet, elbette. Tüm kelimelerimi kullan." Sırıtarak ekledi, "Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

"Ben de seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

"Tamam. Bu kadar yeter." Burnunu çekerek gözlerini sildi.

"Akşam yemeği için birkaç herifle buluşacağım. Kendime çeki düzen vermeliyim. Kocanı bul ve büyük, korkutucu şeylere güvenmek için kendine izin ver. Belki senin de ona seni istediği gibi sevmesi için izin vermen gerekiyordur. Liseden beri böyle hissediyorsa, belki de senin öne çıkıp zor olanı yapmanın zamanı gelmiştir."

Başımı salladım. Eğer tüm bunlar göründüğü gibiyse, Noah'yı sahte bir evlilikle köşeye sıkıştırmamıştım, Christiane'a karşı savunulmak için bana ihtiyacı yoktu. Beni kurtarmış olabilirdi ama bunu istediği için yapmıştı, çünkü beni istiyordu.

Bunu düşününce kendimi önemli ve aptal hissediyordum ama bir parçam gerçeği fark etti. O parça, *kimse seni istemiyor* ve *her zaman yaptıkları gibi gidecekler* şeklindeki eski düşünceleri savunan diğer tüm parçaları baskıladı.

Noah gitmeyecekti. Ben onu terk etsem bile beni bırakmayacaktı.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde bir dakika boyunca orada oturdum ve göğsümü dolduran yeni duyguları sindirmeye çalıştım. Derin nefesler alarak ayağa kalktım. Notlar ve çamaşır sepeti kolumun altındaydı.

Mutfakta kimse yoktu, pencereler yağmurla kaplanmıştı. Noah'nın telsizi hâlâ şarj istasyonundaydı ve telefonu masanın üzerindeydi. Uzun yağmur çizmelerini giyerken merdivenlerden yukarı seslendim. "Gennie, bir dakikalığına kulübeye gidiyorum. Hemen döneceğim."

"Hay hay kaptan!" diye bağırdı.

Kapüşonumu başıma geçirip ellerimle paltomu göğsüme bastırarak çakıllı yoldan Noah'nın ATV'leri koyduğu kulübeye doğru koştum. Onu burada, ekipmanlarıyla uğraşırken ve genellikle benden kaçarken bulacağımı düşünsem de kulübe boştu ve sevdiği aracı yoktu.

"Sanırım geriye bu kalıyor," diye mırıldandım kendi kendime eski aracı çalıştırırken. Ben kulübeden çıkarken evin önünde iki ATV daha durdu. Yağmur ve tüm hava koşullarına rağmen tek seçebildiğim iri, muhtemelen erkek figürleriydi. "Noah sen misin?"

"Hayır ben Tony," diye seslendi sürücülerden biri. "Bones."

Aracının yanında durdum. Yağmur yüzümün yan tarafına sertçe çarpıyordu. "Noah'yı gördünüz mü?"

"Buraya onu aramaya geldik," dedi Bones diğer araçtaki çiftlik sahibini işaret ederek. "Telsizden haber alamıyoruz. Bozulmuş olmalı."

"Telsizi evde. Telefonu da." Araçtan inerek merdivenlere yöneldim. "Gel," diye bağırdım. "Ben onu ararken burada Gennie'yle kalmanı istiyorum."

"Sen... hayır olmaz. Bu havada ve bu karanlıkta dışarı çıkmana izin verirsem beni öldürür. Olmaz hanımefendi. Biz gideriz."

"Ben gidiyorum. Eğer bir sorunu varsa bunu benimle çözebilir."

Mutfak kapısını açtığımda Gennie'yi bir bardak korsan suyu karıştırırken buldum. "Ben Noah'ya bir konuda yardım ederken Bay Bones da birkaç dakika seninle takılacak. Eminim biraz korsan suyuna hayır demez."

Sırılsıklam olmuş Bones arkamdan yaklaştı, "Fırtınada ATV'yle dışarı çıkmana izin verdiğim için kocan beni önce öldürecek, sonra kovacak sonra da parçalara ayıracak. Fark etmediysen diye söylüyorum biz burada ATV güvenliğini ciddiye alırız hanımefendi."

Gennie, "Korsanlar da bazı tutsaklarını parçalamışlar," dedi.

"Görünüşe göre tartışacak çok şeyiniz var."

Bones derin bir iç çekti. "Tepeden aşağı in, meyve bahçelerini geç, bataklığa git. Orada balkabağı tarlası var, toptan balkabağı ve kabak için kullanılıyor. Çiftlik standının yanındaki 'kendin topla' yeri değil. Düz bir yer ama derelere dikkat etmelisin. Bu havada akıntı çok fazla olur. Onları geçmeye çalışma."

"Tamam," dedim, bu sözleri aklıma kazınana kadar tekrarladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Telsizi alarak bana uzattı. "Bunu al. Dördüncü kanalda kal. Yirmi dakika içinde senden haber alamazsam birlikleri çağıracağım. Ciddiyim. Herkesi çağıracağım. Tüm noktalara haber vermelerini ve güverteye toplanmalarını söyleyeceğim."

"Anlaşıldı." Telsizi aldım ıslanmaması için iç cebime soktum. Gennie'ye dönerek, "Ne yapacağını biliyorsun. Tekrarlamama gerek yok," dedim.

Bardağına iki kiraz attı. "Hayır."

Konu bu topraklara geldiğinde uzman değildim. Burayı Noah gibi hatta Gennie kadar tanımıyordum ama balkabağı tarlasının nerede olduğunu biliyordum çünkü Twin Tulip sınırına dayanıyordu. Hafta başında oraya yürüyüşe gittiğimde bir grup başıboş

balkabağı görmüştüm. Bu bilgiye sahip olmasaydım körlemesine gidiyor olurdum.

Evden yaklaşık on dakika uzaktaydım. Beyaz keçi kürkünü gördüğümde direksiyonu parmaklarım uyuşacak kadar sert tutuyordum. Yavaşlayarak keçinin tekrar farların arasından geçmesini bekledim. Sonrasında gördüğümse bir keçi değildi. Çamurlu bir kot pantolondu.

Noah bir elini yüzüne götürmüş, gözlerini ışıklardan korumaya çalışıyordu. Alnından kan akıyordu, diğer kolunu da bir şeylerin yolunda gitmediğini belli edecek şekilde karnına dayamıştı. Etrafında bir çift keçi dolaşıyordu. "Bones?" diye seslendi.

Aracı durdurarak ona doğru koştum. "Noah!"

"Shay? Burada ne halt ediyorsun?"

"Bu sefer birinin seni kurtarması gerekiyordu."

"Burada yaralanabilir ya da ölebilirdin," diye bağırdı.

"Ama ölmedim."

"Lanet olsun Shay."

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Sen izin verdiğin sürece seni seveceğim, eğer-"

"O cümleyi sakın bitirme," diye seslendi.

Rüzgâr ve yağmurdan birbirimizi zar zor duyabiliyorduk ama bu söylenmeliydi. Şimdi söylenmeliydi. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Birine sonuna kadar nasıl güveneceğimi ve kendimi tekrar terk edilebileceğim bir durumu nasıl kabulleneceğimi bilmiyorum."

"Shay-"

"Ama sanırım yine de yapmak istiyorum," dedim. "Sanırım beni korkutsa bile bunu yapmak zorundayım. Her şeyin dağılabileceğini ya da senin fikrini değiştirebileceğini düşünsem bile burada kalmak ve seni sevmek zorundayım."

"Sana yemin ederim, fikrimi değiştirmeyeceğim. Gitmene izin vermeyeceğim. Seni bırakamam. Bunca yıldan sonra olmaz."

Tam burada, keçiler burunlarıyla elimi dürterken ve etrafımızda bir fırtına varken, benim için her şey değişti. Gelinliğimin içinde olmak ve halının tekrar altımdan çekilmesi gibiydi. Tüm dünyam tersine döndü. O zaman eski sevgilime duyduğum tüm sevgi ve şefkatin yok olduğunu nasıl anladıysam, şimdi de Noah'nın beni sevdiğini biliyordum. Beni seviyordu ve bunu zorla kabul ettirmemin hiçbir yolu yoktu. Böyle bir aşk köşeye sıkıştırılamazdı, yapmacık olamazdı. Bu gerçekti ve birbirimizi kurtarmakla ilgili değildi.

Ama önce kocama kafasını yardığı için bağırmak zorundaydım. "Neden orada dikiliyorsun? Şu kesiğe baktırmamız lazım. Koluna ne olduğunu söyler misin?"

Bana doğru yürüdü. "Sanırım ATV yuvarlandığında kırdım."

"*Yuvarlandığında* mı? Karanlıkta, fırtına varken ATV'yle buraya geldiğinde aklından ne geçiyordu? Bu tür şeyler hakkında kurallarınız yok mu? Bunu bilmen gerekmiyor mu?"

"Biliyorum." Paltomu avuçlayarak beni daha yakınına çekti. "Peki neden bana *aynı şeyi* ne halt etmeye yaptığını söylemiyorsun karıcığım?"

"Seni kurtarma sırası bendeydi kocacığım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında *anladım.* İhtiyacım olan tek kanıt buydu.

Bones bize, Gennie'yle biraz daha kalabileceğine ve Gennie'nin kaçmayacağına dair verdiği güvenceden sonra yerel acil servise doğru yola çıktık. Noah yol boyunca homurdandı.

Alnına dikiş atılmasına gerek olmadığında ısrar etti ve kırık bir kolla uğraşacak zamanı olmadığını, bu nedenle muhtemelen kırık olmadığını söyledi. Belki bir burkulma, belki bir kas çekilmesi ya da kötü bir çürük. Alçı gerektirecek bir şey değil. Bunu hemşireye

açıklayacak kadar ileri gittiğinde hemşire alçak bir sesle, "Çiftçiler işte!" diye mırıldandı bizi muayene odasına yönlendirirken.

Yalnız kaldığımızda Noah kaşlarını çattı ve metal sandalyeden kalkıp ben onun yanına oturana kadar dünyadaki her şey hakkında homurdandı. "Şimdi mantıklı geliyor," dedim.

"Neymiş o?"

"Lisede sevgili olduğumuzu söylediğin onca zaman."

"Öyleydik." Omuz silkerek yüzünü buruşturdu. "Sadece haberin yoktu."

"Neden daha önce söylemedin?"

Bileğindeki kurumuş çamuru temizledi. "Döndüğünden beri mi, yoksa liseden beri mi?"

"Liseyle başlayalım."

Duvardaki tıbbi aletlere baktı. "Lisedeki hâlimi hatırlıyor musun? Çünkü utangaç, beceriksiz ve bir sürü sorunla boğuşan biriydim. Trajik bir şekilde havalı değildim ve sen mükemmeldin."

"Mükemmel değildim. Mükemmel olmadığımı biliyorsun. Eğer o mektuplar bir şeyin kanıtıysa, o da benim mükemmel olmaktan çok uzak olduğumdur."

"Sen mükemmeldin," dedi. "Kahretsin Shay, buraya İsviçre'den geldin. Bunun bu kasabadaki çocuklar için nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı? Londra ve New York'ta yaşamıştın. Bununla baş edemezdim. Diğer herkesle de yarışamazdım. Popüler kalabalık, sporcular, zengin çocuklar. Herkes seni istiyordu."

"Rekabet etmene ihtiyacım yoktu. Sadece arkadaşım olmanı istemiştim."

"Benden sadece bunu istemene şaşırmıştım," dedi.

"Ve notlar." Avucumu göğsünün ortasına indirdim. "Bütün o notlar, onları sakladığına inanamıyorum. Bunca zamandır sendeydiler."

"Eğer utançtan ölmemi istiyorsan, beni keçilerin yanında bırakmalıydın."

"Utançtan ölmeni istemiyorum," dedim gülerek. "Seni sevmeye çalışıyorum ve şu anda ölürsen bunu gerçekten zorlaştırmış olursun. Lütfen bunu yapma. Ama kafamdaki birkaç şeyi netleştirmek istiyorum."

Sağlam kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Aklından her ne geçiyorsa, haklısın."

"Bana Little Star'dan bahset."

Derin bir iç çekti. "Sensin," diye fısıldadı. "Sen olmak zorundaydın."

"Peki ya o tuhaf yıldızlar?"

"Senin çizdiklerin. Fikri mülkiyetini, uygun bir izin almadan kullandım ama bunun için beni affedeceğini umuyorum."

Yanağından sıkarak ağzının köşesini öptüm.

"Affedildin. Peki ya gri mavi?"

"Çılgın yıldızlar olmadan gri mavi olmazdı. Onlar sadece birlikte var oldular." Bir nefes daha verdi. "Şapkama ya da Pazar çadırına hatta reçel kavanozlarına her baktığında hatırlayacağını düşündüm. Hatırlayacağını ve yakalanacağımı düşündüm. Sen bunu anlayacaktın ve her şeyi açıklamak zorunda kalacaktım."

"Sanırım hatırlamamı istiyordun."

"Evet. Ama önce bunu yürütmenin bir yolunu bulmak istedim. Gerçekten yürümesini sağlamak istiyordum."

Kocama gülümsedim. Alnından sol gözünün etrafına doğru yayılan çirkin bir morluk vardı ama onu seviyordum. Onun da beni sevdiğini biliyor olmam beni çok korkutuyordu. "Eğer benimle denemek istiyorsan, ben de bu işi yürütmeyi denemek istiyorum," dedi.

"Bana denemek istediklerini söyle karıcığım."

Başımı eğdim, boynuna doğru sırıttım. "Bir aile kurmak istiyorum."

"Bu senin için ne anlama geliyor?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Sen, ben, Gennie, Twin Tulip ve nefret etmeyi sevdiğim ama bir yandan da sevdiğim bu tuhaf kasaba anlamına geliyor."

"Bir de Jaime," diye ekledi.

"Aman Tanrım Jaime. Jaime. Evet. Sakın onu listeye eklemeyi unuttuğumu söyleme."

"Asla," diye fısıldadı saçlarıma.

"Önümüzdeki birkaç haftanın, birkaç ayın ötesinde planlar yapmayı denemek istiyorum. Gelecek yıl Hope İlkokulu'nda kalmak istiyorum. Düğün mekânı olayını gerçekleştirmek istiyorum ve en önemlisi bu evlilik meselesini denemek istiyorum. Gerçekten."

"Bu evliliği ne zaman ciddiye almaya başlayacağını merak ediyordum."

"Senin için fırtınada ATV kullandım. Hem de gece vakti," diye ekledim. "Bu kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa daha çok seni tekrar ahıra götürmem gerekiyormuş gibi geliyor."

"Pekâlâ! Görünüşe göre burada birinin birkaç röntgene ihtiyacı var." Kafamızı kaldırdığımızda kapıda bir hemşirenin beklediğini gördük. Önündeki tekerlekli sandalyeyi işaret etti.

"Küçük bir gezintiye çıkıyoruz," dedi.

"Yürüyebilirim," dedi Noah.

"Tekerleklerimiz varken gerek yok." Sandalyeyi işaret etti. "Hadi bitirelim şu işi koca adam. Ne kadar çabuk bitirirsek seni o kadar çabuk iyileştirip buradan çıkarabiliriz."

"Hadi bakalım. Ben burada olacağım," dedim.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum karıcığım."

"Ben de seni seviyorum kocacığım." Bu sözleri söylerken yüzümde zoraki bir gülümseme belirdi, gözlerim yaşardı. Parmaklarımı ağzıma bastırdım. "Vay canına. Demek böyle hissettiriyor."

Kulağıma yaklaşarak fısıldadı, "Birde içinde olduğumda ne kadar iyi hissettireceğini hayal et."

Noah'nın kolunda bir alçı ve alnında dört dikişle eve döndüğümüzde neredeyse gece yarısıydı. Beyin sarsıntısı geçirmemişti ama önümüzdeki hafta boyunca ağırdan alması için sert bir uyarı almıştı. Yorgundu, her yeri ağrıyordu ve her zamankinden daha da huysuzdu. Daha önce hırlamasından o anki kadar hoşlandığımı hatırlamıyordum. Bu kazanın çok ama çok daha kötü olabileceği gerçeğinden uzaklaşmamı sağlamıştı.

İçeri girdiğimizde Gennie'yi mutfak masasında oturmuş, iPad'inde *Karayip Korsanları* oynarken ve evdeki tüm keçeli, renkli kalemler önüne serilmiş hâlde bulduk. "Ne oldu? İyi misin?" diye sordu. "Bir yerini kesmek zorunda kaldılar mı?"

"Bir yerimin kesilmesine gerek yoktu," dedi Noah. "Sadece bir süreliğine şu sıkıcı alçıylayım. Bir de birkaç dikiş atıldı."

Gennie gülümsedi. "Çok fena bir yara izin olacak."

"Sanırım bir ATV kazasının iyi tarafı da bu." Etrafına bakındı. "Bir dakika. Sen neden uyanıksın? Bones nerede?"

"Yorgun değilim ve Bay Bones uyuyor," dedi başını boyamasından kaldırmayarak.

"Harika," dedi Noah. "Yarın o adamı öldüreceğim. Sonra da kovacağım."

"Hayır kovmayacaksın," dedim. "Bunların hiçbiri olmayacak."

"Parçalanma da yok," diye ekledi Gennie.

"Tartışılabilir," diye mırıldandı.

Gennie boyamadan başını kaldırıp beklentiyle ikimize baktı. "Sen yokken bazı ev kurallarına ihtiyacımız olduğuna karar verdim."

"Öyle mi?" diye sordu Noah dondurucuyu açarken.

"Bir liste yaptım," diye devam etti. "Duymak ister misin?"

Çantamdan Noah'nın reçetelerini çıkarırken, "Evet, hepimiz uyanık olduğumuza göre okuyabilirsin," dedim.

Kâğıdı önünde tuttu. "Birincisi, artık geceleri ATV kullanmak yok."

"Bu kural aklıma kazındı," dedi Noah. Kilere gitmeden önce bir kaşık aldı. "Dersimi aldım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"İkincisi, Shay ve Noah her hafta bir gece buluşacak."

Kâğıttan başını kaldırdı. "Beni bir bakıcıyla bıraktığında başımı belaya sokmayacağıma söz veriyorum."

"Önemli bir madde." Noah masaya oturdu ve sanat malzemelerini düzenledi. "Bu ekleme için teşekkür ederim."

Gennie, "Yetişkinlerin birbirlerinden hoşlanabilmeleri için randevulara gitmeleri ve romantik şeyler yapmaları gerekiyor," diye devam etti. "Bence birbirinizden hoşlanmanız önemli."

Aralarına oturdum ve bir elimle Gennie'nin bileğini okşadım. "Birbirimizden hoşlanıyoruz. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama ben birbirinizi sevmenizi ve mutlu olmanızı istiyorum." Başını sallayarak, "Her hafta bir randevu gecesi. İstisna yok. Bayan Castro'ya bir mektup yazdım ve Bernie Sanders'la kaçtığımda onu çok korkuttuğum için çok üzgün olduğumu söyledim," dedi.

Noah dondurma kabını alçısıyla göğsü arasına sıkıştırarak kapağı açtı. Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu senin için yapabilirdim."

"Dondurmamı açmak için karıma ihtiyaç duyacak kadar güçsüz değilim. Henüz değil." Elindeki kaşığı Gennie'ye doğru salladı. "Listende ev işleri ya da çocukların sürekli küfretmemesiyle ilgili bir şey var mı? Çünkü bu harika olurdu."

Gennie sayfayı dikkatle okudu. "Üçüncüsü, bir korsan gemisi ağaç evimiz olmalı." Yukarı baktı. "Hepsi bu kadar."

Noah, Gennie'yi incelerken kahveli Oreo'lu dondurmasından büyük bir kaşık aldı. "Bu belgeleri gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacım olacak. Şartları görüşmek için birkaç gün içinde bir toplantı yapabilir miyiz?"

Bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Bunu kabul ediyorum."

"Yatma vaktinin çoktan geçtiğini de kabul eder misin?"

Gennie gözlerini saate dikti. "Belki."

"Bizim de yatma vaktimiz geldi," dedim. "Neden bizimle yukarı gelmiyorsun? Pijamalarını giy, dişlerini fırçala. Belki sonrasında yatağına atlamak istersin. Ne dersin?"

"Peki ya Bay Bones?" diye sordu.

Noah dondurma lokmaları arasında, "Şu anda Bay Bones'u görmezden geliyoruz," dedi. Anlaşılan ağrı kesicilerin onun üzerindeki etkisi buydu. "Gün doğana kadar gitmiş olacak."

Birkaç dakikalık tartışmanın ardından ikisini de yukarı çıkarıp yatak odalarına yerleştirdim. Noah dondurmayı da yanına aldığında itiraz etmedim. Gennie ısrarla yorgun olmadığını söylemesine rağmen ağzında diş fırçasıyla yatağında otururken uyuyakaldı. Bu durumla ilgilendikten sonra Noah'nın yanına gitmeden önce Gennie'yi yatırdım.

Onu tişörtünü çıkarmaya çalışırken buldum. "İyi ki acile gitmeden önce o ıslak, çamurlu kıyafetlerini değiştirtmişim," dedim kolunu kurtarırken. Bir elimle gövdesindeki sıyrık ve çürüklerin üzerinden geçtim. Uzun ve sıcak bir duşa ihtiyacı vardı ama sabaha kadar bekleyebilirdi. "İşin içine kurumuş çamur karışsaydı çok daha kötü olurdu."

"Artık burada uyuyacaksın," dedi kolunu omuzlarıma dolayarak. Ellerimi beline indirdim. "Bu bir soru mu?"

"Umarım değildir." Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gezindi. "İstediğin kadar ağırdan alabiliriz. Yeter ki yanımda ol. İhtiyacım olan tek şey bu."

Kemerini çözerek fermuarını indirdim. Kot pantolonu yere düştü. "Sanırım ihtiyacım olan tek şey," dedim. Kelimeleri oluştururken garip ve kararsızdım. "Sensin." Bakışlarımı onunkilerle

buluşturmak için yukarı baktım. "Ama bu gece bir kaza geçirdin ve çok sayıda yaran var. Bu yatakta yaptığımız tek şey uyumak olacak."

Kaşlarını çattı. "Yarın uyandığımda göğüslerini yalayıp seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

"Neden olmasın?"

"Peki ya ertesi gün? O zaman da burada olacak mısın?"

Ona sırıttım, göğsümde hem dolu hem de hafif bir his vardı. "Ertesi gün. Ondan sonraki gün. Ondan sonraki gün de. Yeni yıla kadar burada olduğumu varsaymaktan çekinme."

Güldüğünde kaşları çatıldı, benim de onunla gülmekten başka çarem kalmadı. "Yatakta dondurma yemeye ve bir şeyler izlemeye ne dersin?" Bir parmağını kazağımın yakasında gezdirdi. "Bu gece sana yapmak istediğim şeyler kadar ilginç değil karıcığım, ama içimden bir ses birazdan yatağa yığılacağımı söylüyor."

"Kulağa harika geliyor." Parmak uçlarımın üzerinde yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sanırım bu bizi evli ve yaşlı bir çifte dönüştürüyor."

"Olmak istediğim başka bir şey yok."

Epilog

Noah

Öğrenciler doğru nedenlerle doğru seçimler yapabilecekler.

BİR SONRAKİ AĞUSTOS

Hiçbir açıklama yapmadan kağıtları Shay'in önündeki mutfak masasına bıraktım. Dizüstü bilgisayarından gözlerini ayırmadı ki okula dönüş havasına girdiği için bu şaşırtıcı değildi. Sık sık itiraf etmese de birinci sınıfa geçmeyi kalıcı hâle getirme konusunda gergindi. "O da ne?" diye sordu.

"Boşanma dilekçesi."

Kafasını kaldırdı. "*Ne?*"

Ellerimi önümdeki sandalyenin arkasına dayadım. "Boşanma dilekçesi. Evliliğimizi feshetmek için."

Shay çenesini kaldırdığı yumruğuna dayadı. Kış ve bahar boyunca solmasına izin verdiği saçları yeniden eski rengine dönmüştü. Soluk pembeyi neden bu kadar çok sevdiğimi açıklayamıyordum ama onu her gördüğümde *işte benim kızım* diye düşünüyordum.

"Peki neden evliliğimizi sona erdirmek istiyorsun kocacığım?"

Bu kelimenin dudaklarından kaç kez çıktığı önemli değildi, yine de beni ilk seferki kadar sert vurdu. "Artık evli olmamıza gerek yok." Masanın üzerine bir yığın belge daha koydum. "Tapu dün geldi. Artık Thomas Twins Çiftliği'nin sahibi sensin."

Belgeleri gözden geçirdi. Dudaklarında bir sırıtış belirdi. Yüzü gerçekten de gülümsemek için yaratılmıştı. "Anlıyorum."

"Bunu yapmaya devam etmemize gerek yok," dedim. "Eğer istemiyorsan."

"Hım." Okumaya devam etti. "Bana iyilik yapıyormuşsun gibi göründüğünü biliyorum; ama bitmek bilmeyen inşaat projemi defterinden silmek için can atıyor musun diye de merak ediyorum. Laleyle ilgili her şeyden elini eteğini çek ve benim tuhaf çiçek dünyamı hükümdarlığın altına almaya çalıştığın güne lanet et."

"Geçtiğimiz sekiz ay bir şeyi kanıtladıysa, o da kaprisli çiçek dünyasının sana ait olduğu ve ona sonsuza dek para akıtma ayrıcalığına sahip olduğumdur."

Düğün mekânı konusundaki ilerlemeye yavaş diyemezdim. Bu herhangi bir ilerleme kaydedildiği anlamına gelirdi ve Twin Tulip'in sulak alanlara yakınlığı -iklimlendirme ve verimlilik için yeni gereksinimler- nedeniyle işler mayıs ayının ortasına kadar hareketlenmişti. Artık yolumuza devam ediyorduk ama zaman çizelgemiz berbat durumdaydı. Büyük açılış ya da lansman için bir tarihimiz yoktu. İşin büyük bir kısmının ne zaman tamamlanacağına dair bir tahminimiz bile yoktu.

Pazarlık ettiğimizden çok daha fazlasıydı ama ilgi zaten çok fazlaydı. Thomas House Gardens'ın internet sitesi, açılışını yaptığımız hafta çöktü. Pazarlama ekibi gırtlağına kadar medya taleplerine ve rezervasyon için yalvaran gelinlere boğulmuştu. Twin Tulip yol ayrımına, sitenin henüz ziyaretçilere açık olmadığını duyuran tabelalar asmak zorunda kaldık.

Bu bir kâbustu ama kötü bir kâbus değildi. Rahatsız edici olabilirdi. Yorucu ve pahalıydı fakat sonunda işimize yarayacak türden bir kâbustu. Tabii o lanet şeyi inşa etmeyi bitirebilirsek.

Gennie projeden çiçekli bir bok gösterisi olarak bahsetmeyi seviyordu ve bu konuda haklı olmasını istemiyordum.

Bugünlerde okulda daha iyiydi. Hâlâ zordu ve eski huysuz korsan davranışlarına geri döndüğü zamanlar oluyordu ama terapide iyi bir ilerleme kaydediyor ve DEHB'si için özel destek alıyordu. Sonunda yolunu buluyor ve beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu.

Geçtiğimiz bahar, çim hokeyini denedi. Bir sopa kullanmaktan ve bir maske takıp bağıra çağıra koşturmaktan hoşlanacağını kim tahmin edebilirdi ki? Şok ediciydi.

Gennie müzikal tiyatroda ikinci bir tutku keşfetti, bu da bağırarak koşturmayı içeriyordu. Shay bana bağırmanın aslında şarkı söylemek olduğunu hatırlamaktan hoşlanıyordu, ancak ben aradaki farka hâlâ alışmaya çalışıyordum. Gennie lisenin *Oz Büyücüsü*'nün kış prodüksiyonunda bir yetimi canlandırıyordu. Bu yaz dört haftalık, iki tiyatro gündüz kampına katılabilmesi için tavuk kümeslerini süresiz olarak temizlemeyi teklif etmişti. Geçen ay *Aristocats*'te bir sokak köpeğiydi ve bu gece *Peter Pan*'da Kaptan Kanca'nın korsanlarından biri olarak hayatının rolünü oynuyordu.

Şirkette ilk kez şarkı söylemenin yanı sıra replikleri de vardı ve haftalardır bunları kendi kendine ezberden okumayı bırakmıştı. Jaime, Grace, Emme ve Audrey, gayri resmi teyzeler, Gennie'nin açılış gecesine katılmak için Boston'dan geliyorlardı.

"O zaman bunu bitirmek için iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?" diye sordu. "Kısa bir ara verelim mi? Kızlar beni alıp eve götürebilir."

Başka bir sayfayı çevirmesini ve okurken işaret parmağını kelimelerin üzerinde gezdirmesini izledim. Elbisesinin askısı omzundan aşağı düşmüş, düzeltmem için yalvarıyordu. Küpeleri turşu şeklindeydi ve komik görünüyorlardı. Her detayına bayılmıştım.

"Sana bir seçenek sunmak istiyorum," dedim. "İlk seferinde gerçekten bir seçeneğin yoktu."

"Vardı," dedi, bakışlarını belgeden uzaklaştırmayarak.

"Hiçbir arkadaşımız ya da aile bireyimiz olmadan nikah dairesine gitmek mi? Her şeyi baştan yapacak olsaydın bunu mu seçerdin? Anlaşmayı mühürlemek için parmağına bir sicim halkası takmak ve sonunda bir beşlik çakmak mı?"

"Gennie'yi de dahil ederdim," dedi. "Yüzüğü sevdim. Bunu biliyorsun." Bir sonraki sayfaya geçerken başını iki yana salladı. "Sonrasında yediğimiz öğle yemeği harikaydı. Bunu tekrar yapardım."

"Ne zaman istersen seni yemeğe götürebilirim," dedim. Okulların açılmasına daha birkaç hafta vardı ve ben şimdiden gün içinde yanımda olmasını özlemiştim. "Eminim bunun farkındasındır karıcığım."

"Yine takım elbise giyersen ek puan alırsın. Bu benim üzerimde bazı güzel etkiler yarattı. Bana bazı duygular yaşattı." Parmağıyla kucağını işaret etti. "Bazı heyecanlı duygular."

"Takım elbise giymek," dedim. "Sana heyecanlı duygular yaşattı." Hafiften dalga geçtiğine ikna olmuştum. Benimle taşak geçiyor olmalıydı. Yaz sıcağında takım elbise giymenin seksi ya da heyecan verici bir yanı yoktu. "Eğer istediğin buysa yaparım ama-"

"Noah." Ellerini belgelerin üzerinde kavuşturarak bana baktı. Öğretmen bakışları sabitti. "O gün bana kravatını dişlerimle çıkarmamı söyleseydin sana işim bittiğinde onu nereye koyacağımı sorardım. Takım elbisenin içindeyken muhteşem oluyorsun. Kıvrılmış kolların ve kıçını ısırmak istememe neden olan kot pantolonun içinde olduğundan bile fazla."

Sıcaklığın boynuma ve kulaklarıma doğru tırmandığını hissedebiliyordum. Belgeyi işaret ettim. "Bugün senden boşanıp boşanmayacağıma karar ver. Tamam mı? Teşekkür ederim. Dişlerinle neleri çıkarabileceğini daha sonra konuşuruz."

"Bunu daha sonra mı yapacağım yoksa sadece konuşacak mıyız?" Omuz silkti. "Sadece ona göre plan yapmak istiyorum."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Neyi planlaman gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Telefonuna baktı. "Gennie kamptan eve dönmeden önceyi mi yoksa bu akşamki gösterisinden sonrayı mı hedefliyorsun? Ya da ikisinin arasında mı? Bir yere gizlice kaçmamız gerekiyor mu? Dizlerimi korumam gerekecek mi? Sakal izlerini daha sonra kapatmam gerekecek mi? Bunlar hazırlanmam gereken şeyler."

İki elimi de saçlarımın arasından geçirdim. İşler istediğim gibi gitmiyordu. "Oku," dedim belgeyi işaret ederek.

"Biri yine patronluk taslıyor," dedi nefes vererek.

"Kapa çeneni Shay," diye tersledim.

"Pekâlâ, pekâlâ." Okurken bir tutam saçını parmağının etrafına sardı.

Birkaç ay önce olsaydı sessizliği beni sarsardı. Bunu, hazırladığım belgeyi gerçekten dikkate aldığı şeklinde yorumlayabilirdim. Artık onun, benim olduğunu biliyordum.

Tuhaf, boncuklu küpeler odamızın neredeyse her tarafında bulunuyordu ve oyuncakları komodinimin orta çekmecesindeydi. Bir evi ve bir yatağı paylaşıyorduk. Gennie'yle birlikte her gün nasıl aile olunacağını öğreniyorduk. Yeğenime onun ihtiyaç duyduğu düzeyde ebeveynlik yapmaya hazır olduğuma inanmıyordum ama artık bu mücadelede kendimi yalnız hissetmiyordum.

Gennie'nin isteği üzerine, Shay'le çok ileri gitmesek de hemen hemen her hafta randevulara çıktık. Thomas House'ta tam ihtiyacımız olan sayıda yatak ve ideal miktarda mahremiyet vardı. Koridorun sonunda çocukların olmaması güzeldi. Karımın istediği kadar gürültü yapmasına izin vermekten ve ardından onu bir içki ve yiyebildiği kadar küçük meze için istiridye bara götürmekten daha iyi bir randevu düşünemiyordum.

"Başka bir düğün istemiyorum," dedi sonunda. Son sayfayı çevirerek kağıtları masaya vurdu. "Hiçbir klasik tanıma göre mükemmel değildi ama bizim için öyleydi."

"Beşlik çakma kısmı da mı?"

Başını salladı. "Bir keresinde mükemmel bir düğün planlamıştım. Her şeyi olması gerektiği gibi yapmıştım. Her detayını. Ama mükemmel bir düğün, mükemmel bir evliliğe hatta iyi ve sağlıklı bir evliliğe dönüşmez." Boşanma kağıtlarını masaya doğru itti. "Üzgünüm Noah. Benim beşlik çakan ve sicim yüzük takan versiyonumla baş başa kaldın. Boşanmak yok, bunun tekrarı da yok."

"Lanet olsun." Ellerimi ceplerime sokarak mutfağa göz gezdirdim. "Bir daha yapmama izin verilmediğine göre..." Küçük kutuyu boşanma kağıtlarının üzerine koydum. "Bununla ne yapacağım ben?"

Uzun bir süre kutuya baktı. "Noah," diye fısıldadı.

"Söyle bana Shay. Bununla ne yapmalıyım?"

Shay beni tam anlamıyla şok ederek ayağa kalkıp mutfaktan çıktı. Bu sefer sarsılmıştım. Nerede yanlış yaptığımı bilmiyordum. Birbirimize takıldığımızı sanıyordum, sadece her zaman yaptığımız gibi birbirimizi kızdırıyorduk ama gitmişti. Onu takip mi etmem gerekiyordu? Ne diyecektim? Sicimi değerli bir metalle değiştirmeye çalıştığım için özür mü dilemeliydim? Bunun ne kadar doğru olduğunu anlayamadım.

Çıktığı gibi geri döndü ve masanın üzerine, benim sunduğum kutunun yanına kadife bir kutu koydu. "Her şeyi yeniden yapacak olsaydım senin için bir şeyler getirmeyi düşünürdüm," dedi. "Getirmediğim için kendimi çok kötü hissetmiştim."

Bir elimi enseme götürdüm. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama endişeleniyorum," dedi. "Bu anlaşmanın bana düşen kısmı bu. Sen herkesin neye ihtiyacı olduğunu düşünmekle meş-

gulken ben de senin neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum." Kutuyu bana doğru itti. "Aç bakalım."

"Önce sen," dedim ve diğerini işaret ettim. "Bu konuda seninle pazarlık yapmayacağım. Ya açıp bakarsın ya da seni buna zorlarım."

"Bu zorlayıcı bir teklif olsa da-" Kapağı açarken bir ses çıktı. "Noah sen nasıl-" Bana baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Küçük elmaslarla süslenmiş platinden ince bir yaydı. Sicim yüzüğün birebir kopyası olmasa da çok benziyordu. "Yerel bir sanatçı tarafından orijinalinin fotoğrafından yola çıkarak tasarlandı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bayıldım. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

Zarif yüzüğü kutusundan çıkardım ve yüzük parmağına taktım. "Bu kısmen senin için. Kasabadaki herkesin sana ne zaman yüzük alacağımı sormasından bıkmıştım."

"Köylülerin yakandan düşmesi için her şeyi yaparım," diye dalga geçerek diğer kutuya uzandı. Heyecandan mideme kramp girdi. Bakışlarımla buluşmadan önce başparmağını kadifenin üzerinde gezdirdi. "Bu çılgın planımızın bir yere varacağını hiç düşünmemiştim ama düşünmeliydim. En başından beri bunun sahte olmaktan çok uzak olduğunu bilmeliydim. Hayatım darmadağın olduğu ve her şeyi yoluna koymak için beni buraya geri gönderdiği için çok minnettarım. Bu sefer seni sonsuza dek elde etmek için." Kutuyu açtığında ortasında ince bir ip detayı olan kalın bir bant ortaya çıktı. Tıpkı bir sicim gibi. "Bunu sana yıldönümümüzde verecektim ama madem benden boşanmak istiyorsun-"

"Tek istediğim bunun senin seçimin olması," dedim. Onu belinden kavrayarak bacaklarının arasına girdim ve masaya oturttum. "Seni tüm yarınların boyunca yanımda tutmaya niyetliyim ama istediğin gibi olmadığı sürece bu evliliği sürdürmek istemiyorum. Her şeyi baştan yapabiliriz. Bir parti verelim ve herkesi

davet edelim. Ya da hiç kimseyi davet etmeyiz. Bunu sonlandırabilir, mal mülk baskısı ve yaşadığın diğer her şey olmadan yeni bir başlangıç yapabiliriz. Evliliğimizin son çare olmasını değil, senin seçimin olmasını istiyorum."

Elime uzanarak yüzüğü parmağıma taktı. "Sen asla son çare olmadın." Parmağını yüzüğün üzerinde gezdirdiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Jaime benim son çarem olurdu."

Kahkahalarım içimi titretirken başımı omzuna yasladım. "Seni deliler gibi seviyorum karıcığım."

"Ben de seni deliler gibi seviyorum kocacığım."

Okuduğunuz için teşekkürler!

Umarım Shay ve Noah'yı sevmişsinizdir! Eğer bonus bölümü okumak isterseniz, aşağıdaki linkten ulaşabilirsiniz!

(https://geni.us/ IAJbonuschapter)

Jaime, Audrey, Emme ve Grace'in yanı sıra Friendship, Rhode Island kasabasından daha fazla haber almak istiyorsanız, e-posta listeme katılın.

(https://geni. us/officememos).

Yazarın Notu

Friendship, Rhode Island gerçek değil ama buzlu limonata, korsan gemisi oyun alanı yapıları ve inek gibi boyanmış süt dağıtım kamyonları gerçek. Çok eski yel değirmenleriyle bilinen tepeler ve onları ikiye bölen koyları olan kasabaları nergis festivalleri ve Memleket Günleri de aynı şekilde gerçekler. Kahveli Oreo dondurması da gerçek ve çamurlu tarlalarda gezinip eve götürmek için çiçek topladığımız lale çiftlikleri de öyle. Ve keçi yogası. Keçi yogası bir kurgu değil.

Friendship, Rhode Island'ın Narragansett Körfezi haritasında bulabileceğiniz bir kasaba olmasa da birçok gerçek yerden ilham alıyor. Rhode Island'ın adaları konusuna gelince: Hope ve Prudence de dahil olmak üzere yaklaşık yirmi iki tane ada var. Ayrıca Despair ve Starvegoat ve Newport (Aquidneck Adası) Limanı'ndaki gemi enkazlarının biraz kirli bir tarihi de var.

Çok gerçek olan bir başka şey de kadın hapishanelerindeki kitap sıkıntısı. Kadın Cezaevi Kitap Projesi, Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanındaki mahkûmların eline kitap veriyor. Yeni bir eve ihtiyacı olan, nazikçe kullanılmış ciltsiz kitaplarınız varsa lütfen bunları hayırsever kuruluşa göndermeyi düşünün.

Kate hakkında;

USA Today Bestseller Kate Canterbary, ateşli kalpler ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu akıllı, şehvet dolu çağdaş romanlar yazıyor. Kate, kocası ve kızıyla birlikte New England sahilinde yaşamaktadır.

Kate'i www.katecanterbary.com adresinde bulabilirsiniz.

facebook.com/kcanterbary
instagram.com/katecanterbary
amazon.com/Kate-Canterbary
bookbub.com/authors/kate-canterbary
goodreads.com/Kate_Canterbary
pinterest.com/katecanterbary
tiktok.com/@katecanterbary

